

T Â N
M I N H

An Lạc Group
dịch

pháp y tập minh

1.

NGƯỜI GIẢI MÃ TỬ THI

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Người Giải Mã Tử Thi

I of *Pháp Y Tàn Minh Hệ Liệt*

Tàn Minh

Những bình luận hàng đầu:

- Tác giả Tri Thù của truyện “Mười tội ác” (Thập tông tội) : “Chỉ có Lão Tàn nhiều năm lăn lộn trong ngành pháp y mới có thể viết một bộ truyện hồi hộp lại kích thích như ‘Người giải mã tử thi’, đọc đến chỗ sâu sẽ thấy khắp người nổi da gà! Đọc mà nghiện!”
- Tác giả Lôi Mễ của series “Tâm lý tội phạm” : “Đã thích truyện trinh thám, nhất định không thể bỏ qua ‘Người giải mã tử thi’. Lão Tàn chưa bao giờ muốn gây nên cảm giác kinh sợ, mà để người ta tự đặt mình vào hiện trường vụ án, mỗi chi tiết đều có thể thấy rõ ràng ngay trước mắt.”
- Admin diễn đàn truyện kinh dị tại Tianya: “Đối với tôi đây là tác phẩm truyện trinh thám của năm, thực sự nó đã khiến tôi đọc trong cảm giác vừa sợ vừa yêu thích.”
- Cơ Thập Tam – Người sáng lập trang guokr.com: “Có đôi khi đọc tiểu thuyết trinh thám chúng ta sẽ phải thốt lên ‘Thật không khoa học!’. Thế nhưng tiểu thuyết của Lão Tàn chưa bao giờ cho ta cơ hội để nói lên những lời ấy. Càng đọc đến cuối cùng càng có cảm giác sáng khoái, thích thú lạ thường.”
- [Beijing Evening News] : “Bình thường mọi người cho rằng bác sĩ pháp y là một nghề nặng nề, là nghề tràn ngập không khí chết chóc, họ xuất hiện tại hiện trường phạm tội tối tăm hoặc tại phòng khám nghiệm trắng toát đến ghê người, công việc của họ là thông qua những dấu vết còn lại trên thi thể để tìm ra nguyên nhân tử vong, tìm kiếm chứng cứ phạm tội...Nhưng Lão Tàn lại là một bác sĩ pháp y vừa hoạt bát vừa khôi hài, anh có thể giải phẫu tử thi, cũng có thể viết ra tiểu thuyết. Bộ truyện ‘Người giải mã tử thi’ đầu chưa được xuất bản cũng đã tạo nên dư luận rất lớn.”

Lời của người biên dịch:

Mình làm bộ truyện này vì yêu thích những câu chuyện về ngành pháp y, hơn nữa giọng văn của tác giả khá hợp với mình. Tuy nhiên khả năng có hạn, kiến thức lại vô biên, vì thế trong quá trình làm truyện không thể tránh khỏi thiếu sót. Rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người. Cảm ơn vì đã đọc : 3

Lời giới thiệu:

Trong một bộ truyện trinh thám nổi tiếng, người thám tử có nói: “Mỗi một dấu vết dấu là cực nhỏ cũng sẽ có nguồn gốc đặc biệt, đó chính là chân tướng.”

Trong quá trình điều tra một vụ án ngoài đời thực, người điều tra viên nhiều kinh nghiệm chia sẻ: “Mỗi một dấu vết rất nhỏ, sẽ luôn tồn tại hơn một ngàn khả năng dẫn đến nguyên nhân xuất hiện của chúng, người điều tra đương nhiên phải từ đó mà suy luận. Sau khi xem xét qua nhiều góc độ thì chân tướng mới lộ ra.”

Tôi đặc biệt thích quan điểm thứ hai.

Điều tra vụ án trong thực tế, là có nhiều bộ phận chuyên ngành cùng hợp tác, đối mặt với vụ án, điều tra hiện trường, kiểm nghiệm các dấu vết, tìm kiếm trong các bộ hồ sơ, từ nhiều góc độ khác nhau tìm kiếm tới từng manh mối nhỏ... Từ những việc đó, họ tìm ra hệ thống chứng cứ đang tin cậy, cuối cùng sẽ tìm ra sự thật.

Pháp y chính là một trong những nghề nghiệp vô cùng đặc thù.

Bởi vì đối tượng họ khám nghiệm là cơ thể con người.

Ngoài việc kiểm nghiệm thương tật của người còn sống, hầu hết công việc của họ vẫn là khám nghiệm tử thi. Người làm pháp y nhất định phải là kẻ có tâm lý vững chắc hơn người.

Họ thông qua những thủ pháp khoa học chuyên nghiệp kiểm tra từng phần từ xương cốt, da, cơ thịt, mỡ, nội tạng, máu đến hệ thần kinh, từ đó suy đoán thời gian thương vong, công cụ gây án, cường độ cũng như góc độ, thậm chí phải tính đến khả năng hung thủ gây án trong trạng lại tâm lý đặc thù.

Bên cạnh việc xem xét vết thương cho người sống, pháp y chủ yếu vẫn làm với thi thể. Người bình thường đối diện với việc này sẽ vô cùng sợ hãi, đây cũng là phản ứng tâm lý bình thường khi nhìn thấy đồng loại bị thương tổn. Nhưng trải qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp trường kỳ, người làm pháp y đã có thần kinh thép, làm việc này mà không mấy may chớp mắt.

Thầy Tàn Minh đã một người làm pháp y có tiếng trong giới, cũng là một người hết sức gần gũi. Khi truyện “Người giải mã tử thi”, tên ban đầu là “Tay quý, tâm Phật” còn đang dang dở trên mạng, tôi thường đọc đến mức muốn ngừng không được, thường chẳng nhận nổi mà thúc giục tác giả ra chương mới.

Tác phẩm là những câu chuyện được dựa trên vụ án có thật, kết hợp nhuần nhuyễn giữa một khối lượng khổng lồ những kiến thức chuyên ngành với suy luận trong điều tra. Đặc biệt, chúng ta có thể đọc được những tình tiết vui vẻ, nhưng vẫn ẩn chứa sự đường hoàng chân chính của nhóm bác sỹ pháp y lạc quan và hài hước.

Trích dẫn vài lời của thầy Tàn Minh: “Hàng năm, vào thời điểm nóng nhất, nhiệt độ không khí vượt qua cả nhiệt độ cơ thể, vi khuẩn thối rữa cũng theo đó nảy sinh, phát triển mạnh trong điều kiện tốt nhất.” Lúc này, có rất nhiều nhân viên công vụ trốn trong phòng điều hòa mà lao động trí óc, các bác sỹ pháp y lại phải phơi mình giữa trời nắng khủng khiếp, giữa chốn đông không mông quạnh, đứng giữa dòng nước mà vớt, khám nghiệm từng hình thái khác nhau của thi thể.

Tôi nói hình thái khác nhau không hề phóng đại chút nào. Thi thể phân hủy mỗi ngày một dạng, từ thi thể mới có đốm xanh xuất hiện khi tĩnh mạch vỡ ra, cho đến thi thể biến đen, trương phình, thậm chí khiến bác sỹ pháp y đau đầu nhất chính là thi thể đã ở mức rất khó nhận diện. Bất luận thi thể biến dạng đến thể nào, người làm pháp y cũng không thể phủi tay cho qua, cũng không thể làm quấy quá cho xong được.”

Nói thể dễ thấy, mỗi vết thương dù nhỏ cho đến án mạng nghiêm trọng đều hàm chứa rất nhiều nỗi vất vả của người làm pháp y.

Trân trọng!

Khương Chấn Vũ

Chủ nhiệm Trung tâm thông tin pháp luật, Đại học chính trị và pháp luật Trung Quốc.

Tổ trưởng tổ nghiên cứu vi phạm ứng, Đại học chính trị và pháp luật Trung Quốc.

Khách quý của Đài truyền hình Giang Tô.

Vụ án thứ nhất – Lần đầu giải phẫu

Phần 1

Lần đầu tiên đứng trước phòng giải phẫu ngoài trời, đối mặt với một thi thể còn mới nguyên, là lúc tôi mới vừa tròn 18 tuổi.

Anh Thánh Bình phụ trách mổ chính, mặt mũi nghiêm túc, động tác cẩn thận tỉ mỉ, chậm rãi kéo túi bọc tử thi ra. Vừa làm, anh còn vừa nhìn tôi chăm chăm, tự nhiên khiến trái tim tôi càng lúc đập càng nhanh.

Nhịp tim đập tung bừng bất giác đưa tôi trở về là thằng nhóc luôn lơ đãng theo ba, mặt đầy hiếu kì và mong ngóng.

“Đừng chỉ thấy ba con bề ngoài hùng dũng, có thể ba con đã phải chịu khổ rất nhiều!”

Ngày trước, khi ba đi làm cũng là lúc tôi mong chờ nhất trong ngày. Nhìn thấy ba đeo khẩu súng bóng loáng, cài từng chiếc nút áo trên bộ cảnh phục, trong lòng tôi tự nhiên cứ phần khởi không chịu được. Ba thấy thế thì thích lắm, thường hôn “chụt” một cái lên má tôi.

Ba tôi thuộc thế hệ những kĩ thuật viên hình sự chuyên nghiệp đầu tiên, là chuyên gia khám nghiệm dấu vết. Dĩ nhiên ba tôi cũng hi vọng đứa con trai nhỏ kế nghiệp cha. Nhưng mẹ của tôi lại khẳng khái không đồng ý.

Một đời làm người nhà cảnh sát, mẹ tôi không nỡ nhìn con trai lao đi bán mạng. Theo ý của bà, cứ yên ổn làm bác sĩ chính là con đường tốt nhất. Bản thân mẹ tôi cũng là y tá trưởng tại một bệnh viện, bà nghĩ như thế thì chuyện lớn nhỏ hai mẹ con đều có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nói đi cũng phải nói lại, thầy thuốc còn có thể cứu người, so với cảnh sát đâu hề kém cạnh!

Làm bác sĩ hay làm cảnh sát? Ý kiến của ba mẹ tôi về việc này luôn không thống nhất. Ai cũng không muốn tôi chịu thiệt thòi, xoay qua lắc lại mãi. Có lúc tôi quyết chí muốn làm cảnh sát. Đôi khi lại cảm thấy làm bác sĩ cũng không tồi. Cứ như thế, hết cảnh sát lại bác sĩ, hết bác sĩ lại cảnh sát, hết luôn ba năm trung học. Mãi đến lúc điền nguyện vọng Đại học, tôi mới phát hiện ra một từ mới tinh: Pháp y.

Thế này đúng là vẹn cả đôi đường mà!

Tuy rằng mẹ tôi có đôi chút không vừa lòng, nhưng có ba bên cạnh co kéo, tôi cuối cùng cũng thuận lợi điền xong chỉ nguyện cả đời.

Vào khoảng năm 1998, ngành Pháp y thuộc loại ít được chú ý nhất trong các loại ít được chú ý, cả nước một năm cũng chỉ có ba trăm người tốt nghiệp. Tôi cứ thế đăng hoàng vào được khoa Pháp y của Học viện y học Hoàn Nam. Cả lớp bốn mươi đứa, chỉ có mình tôi là nguyện vọng 1, còn lại đều là ngậm ngùi chui vào đây học. Vì thế, háo hức cũng có, ảo não càng không thiếu, bốn mươi bạn tân sinh viên ngành Pháp y này cứ như vậy mà bắt đầu cuộc sống sinh viên thôi.

Ai từng học y đều biết, chương trình học của ngành này ngay từ đầu đã không thoải mái, nhất là hệ thông giải phẫu học. Đây phải gọi là ác mộng của cả một chương trình học, vô số các thanh niên đã trượt môn một cách thê thảm. Tôi may mắn thế nào mà lại có chuẩn bị. Hè vừa đến, ba tôi liền nhiệt tình tìm chỗ cho tôi thực tập, ông dẫn tôi đến gặp đội trưởng đội pháp y của Cục cảnh sát hình sự để học hỏi thêm. Nghĩ đến những cảnh gay cấn thường thấy trong phim truyền hình nay trở thành sự thật, tôi hăng hái đến nỗi đêm ngược mỗi ngày, chỉ ước gì được xuất phát ngay.

Thế nhưng đến phòng Pháp y đã mấy hôm rồi, mọi sự vẫn bình yên.

Cũng khó trách được, nơi này là thành phố phía Nam, án mạng thực sự rất ít xảy ra. Anh Thánh Bình lớn hơn tôi vài tuổi, là trụ cột của phòng, nghiêm nhiên trở thành người thầy đầu đời của tôi. Dù sau này anh không làm trong ngành pháp y nữa, nhưng tôi vẫn vô cùng sùng bái anh.

Khi đó tôi suốt ngày bám theo anh ấy, như một chú khỉ con, cứ người ta ở đâu mình ở đó. Lúc ấy, công việc cùng lắm cũng chỉ là giám định thương tật. Tuy rằng bản thân tôi rất chăm chú theo dõi, nhưng kiến thức có hạn, đến cuối cùng tôi vẫn chẳng hiểu được bao nhiêu. Ngày tháng chậm rãi trôi qua, đến một ngày nọ, chuông điện thoại của phòng khám pháp y [1] bỗng vang lên dồn dập.

“Phòng khám pháp y xin nghe.” Tôi cầm lấy điện thoại, tự giới thiệu.

“Tôi là Tiểu Lý của tổ trọng án, trên đường Thạch Thành có một vụ đánh nhau, một người đàn ông đã thiệt mạng, mời các vị qua khám nghiệm hiện trường.” Đầu bên kia là một âm thanh tràn ngập mệt mỏi.

“Án mạng?” Tôi nhất thời trở lên luống cuống.

Anh Thánh Bình liền giắt lấy điện thoại: “Tình huống ra sao? Có đầu mối gì không?”

Sau này tôi mới hiểu, “Có đầu mối gì không?” chính là hỏi đã tìm được kẻ bị tình nghi chưa. Nếu đã tìm ra kẻ bị tình nghi, thì áp lực của người làm pháp ý sẽ nhẹ đi rất nhiều, chỉ cần làm vài thao tác cơ bản là có thể xác nhận rồi. Nhưng nếu là không có đầu mối, người làm pháp y chắc chắn phải phân tích rất nhiều tình tiết điều tra, khám nghiệm hiện trường cũng như công tác kiểm tra thi thể cũng sẽ mất thời gian gấp đôi.

“Là vụ đánh nhau mà thôi, vài đứa đã bị tóm, còn lại vẫn đang truy bắt. Chúng chạy không thoát được đâu.”

“Được, chúng tôi đến ngay.” Anh Thánh Bình thở dài một tiếng.

Chúng tôi nhanh chóng lên chiếc xe cảnh sát có dán chữ “Đội khám nghiệm hiện trường hình sự”. Suốt đường đi, tiếng còi hụ vang lên chói tai, lòng tôi tự nhiên cảm thấy rất kích thích.

Hiện trường thực tế rất yên tĩnh, so với tưởng tượng của tôi thì ổn định hơn nhiều.

Con đường bị quây lại thành một vòng cách ly, xung quanh nhón nháo biết bao nhiêu người qua đường hiếu kỳ đứng lại hóng chuyện. Từ xa nhìn lại không thể thấy được những dải cách ly, thật sự chẳng biết người ta đang tụ tập nhìn ngó cái gì. Tận lúc tới gần, mới thấy một vũng máu tràn trên mặt đất, xung quanh vũng máu ấy có thể nhìn thấy những vết máu rơi xuống dạng nhỏ giọt, cũng có những tia máu phun tung tóe dưới đường. Anh Thánh Bình cầm hộp dụng cụ, bắt đầu lấy mẫu trong vũng máu, ở những tia máu và phần máu nhỏ giọt để chuẩn bị làm giám định DNA. Thời điểm đó, giám định DNA đã là vô cùng tiên tiến rồi, bởi công nghệ này mới được đưa vào sử dụng, hơn nữa vẫn dùng phương pháp điện di trên gel[2] rất thô sơ, trình tự làm việc lại phức tạp. Thế nên phương pháp công nghệ cao này ít khi được sử dụng, đặc biệt là trong những vụ án đã xác định được kẻ bị tình nghi.

Sau khi nhanh chóng xem xét hiện trường, chúng tôi lại lên xe đi tiếp.

“Anh Thánh Bình, giờ chúng ta đi đâu?”

“Đến nhà xác. Người đàn ông đó từ vong trên đường đến bệnh viện, nên giờ thi thể đã bị đưa đến nhà xác.”

“Đặt ở... nhà xác ấy à?” Tuy rằng tôi vốn đã có tư tưởng chuẩn bị, rằng bản thân sớm muộn gì cũng phải khám nghiệm thi thể, thế nhưng khi chuyện tới trước mắt, tôi vẫn không khỏi hoang mang. Không! Là lẫn lộn giữa hưng phấn và căng thẳng mới đúng. “Em nghe nói phá án xong rồi mà? Chẳng lẽ không bắt được hết bọn chúng? Vẫn còn cần chúng ta đi khám nghiệm tử thi sao?”

“Sao cậu lại vô dụng như thế?” Anh Thánh Bình nhìn tôi cười “Tất cả những vụ án hình sự đều phải tiến hành giải phẫu khám nghiệm thi thể. Đây là công việc cơ bản, để đảm bảo giải quyết chính xác những nghi vấn trong phá án, cũng là bước hoàn thiện chứng cứ buộc tội.”

Tôi nghĩ sao nói vậy, liền thuận miệng hỏi “Nói cách khác là những việc chúng ta làm đều phí công vô ích à?”

Anh Thánh Bình mỉm cười, không tiếp tục lằng nhằng với tôi thêm nữa “Đi xem thì biết, lần này cứ xem trước đã, lần sau anh sẽ cho cậu tự tay làm. Về việc phía điều tra nói vụ án đã được phá, thì cũng không

nhất định phải thế. Không tin cứ tự mình xem đi.”

Nghe anh nói lần sau tôi sẽ được tự giải phẫu, trong lòng tôi lại rộn ràng, tôi còn chưa từng sờ vào dao mổ bao giờ, liệu có được không đây? Thôi mặc kệ thế nào đi nữa, lần này vẫn phải xem cho thật rõ ràng mới được.

Nhà xác ở khá xa nội thành, vì vậy trong thời gian ngồi trên xe, tôi tiện tay lật xem tài liệu điều tra sơ bộ.

Trong vụ đánh nhau này, Nhiều Bác, 18 tuổi bị đâm vài dao, ngã xuống giữa đường cái, trên đường đưa đến bệnh viện không thể qua khỏi, tử vong.

“Áo thật, em có cậu bạn học trùng tên với người này đấy haha.” Tuy ngoài miệng tôi ra vẻ thoải mái, nhưng trong lòng xuất hiện dự cảm không rõ ràng, họ cũng thế này, tên cũng như vậy, lại còn bằng tuổi...

Ý nghĩ ấy làm tôi thấp thỏm suốt đường đi.

Xe cảnh sát rất nhanh chóng tiến vào cánh cổng lớn treo chữ “Nghĩa trang”.

Hiện giờ đang là giữa mùa hè nóng bức, nhưng khi bước vào phòng giải phẫu, sau lưng tôi tự nhiên ủa tới từng đợt khí lạnh.

Thật ra khi đó không nơi nào có phòng giải phẫu tử thi đạt chuẩn cả, giỏi lắm cũng chỉ có một gian phòng nhỏ, người ta dùng gạch dựng tạm một bàn giải phẫu, trên cửa sổ gắn thêm một cái quạt thông gió. Điều kiện như thế coi như tạm được rồi. Ít nhất là vào mùa đông, đứng trong phòng không lo gió lạnh, thế nhưng đến mùa hè lại khiến thi thể dễ bị phân hủy, khí hơi xuất hiện trong quá trình phân hủy không thể thoát ra ngoài, phòng giải phẫu lúc đó sẽ thành phòng toàn khí độc. Cho nên thời ấy phòng giải phẫu rất có tính mùa vụ.

Trên bàn giải phẫu chỉ có một túi bọc thi thể trắng toát, do trong phòng không có ánh sáng mặt trời nên trông càng âm trầm đáng sợ.

“Mang ra ngoài đi, ở đây không khí không tốt.” Anh Thánh Bình vừa nói vừa lôi ra một chiếc giường di động. Hai bác sĩ pháp y khác bèn đeo găng tay lên, cùng nhẹ nhàng đưa thi thể lên giường di động. Tôi đứng bên cạnh không nhìn được mà cảm khái, con người một khi không còn hơi thở thì dường như dần trở thành vật vô tri.

Bọn họ đẩy thi thể về phía hành lang đằng sau gian hỏa táng, tôi nghĩ đó chính là “phòng giải phẫu ngoài trời” của họ. Thật ra giải phẫu lộ thiên thế này rất phản khoa học, nhưng điều kiện có hạn, dù hiện giờ đã là hơn mười năm sau ngày đó, nhưng còn rất nhiều nơi vẫn chỉ có thể áp dụng phương pháp giải phẫu ngoài trời như vậy.

Tôi lầm lũi đi theo sau các anh, trong lòng dần rối loạn. Rốt cuộc Nhiều Bác này có phải Nhiều Bác mà tôi quen không?

Giường gấp được chuyển đến nơi, công việc của anh Thánh Bình cũng bắt đầu. Khuôn mặt anh hết sức nghiêm túc, động tác cẩn thận tỉ mỉ, chậm rãi kéo khóa túi bọc thi thể ra. Tim tôi đập càng lúc càng nhanh. Mười tám năm qua, tôi đã chờ mong ngày này không biết bao nhiêu lần, ước ao được giống như ba, được tự tiếp xúc với hiện trường, biểu dương chính nghĩa. Nhưng bài học đầu tiên đến với tôi quá hung bạo, quá tàn khốc.

Thi thể trong túi từ từ lộ ra.

Một khuôn mặt trưởng cứng, tái nhợt... và rất quen thuộc.

Tựa như sét đánh giữa trời quang!

Trong nháy mắt, mùi máu cùng nỗi bi thống dâng trào trong lòng tôi, khiến tôi nghẹt thở. Những kí ức thời niên thiếu lập tức nghẹn đắng nơi cổ họng, che phủ ánh mắt tôi.

Làm sao có thể không nhận ra? Bảy, tám năm trời chưa gặp mặt, nhưng đường nét khuôn hình kia nhằm

vào đâu được. Đúng vậy, cậu ấy chính là Nhiêu Bác mà tôi quen...

[1] Phòng khám pháp y: trong ngành Pháp y có một công việc rất quan trọng, đó là tiến hành kiểm tra thương tổn cho người bị hại trong vụ án, thường gọi là “giám định thương tật”. Thường người ta sẽ xây dựng phòng khám pháp y quy mô nhỏ ngay tại cơ quan công an để dễ dàng tiến hành giám định với những thương tổn nhỏ.

[2] Điện di trên gel (*gel electrophoresis*) : https://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90i%E1%BB%87n_di

Phần 2

Lần đầu tiên xem người ta giải phẫu tử thi, người bị giải phẫu lại là cậu bạn cùng bàn hồi tiểu học. Đây nhất định chỉ là ảo giác mà thôi, ông trời kia sao có thể tàn nhẫn trêu đùa tôi như vậy chứ?

Anh Thánh Bình có lẽ đã nhìn ra biểu hiện khác thường của tôi. “Sao thế? Chịu không nổi à? Thi thê mà chịu không nổi thì định làm pháp y kiểu gì hả!”

Tôi chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc của chính mình. “Không, không phải... Nhiều Bác... Cậu ấy là bạn học của em.”

“Hả? Thế sao?” Anh Thánh Bình cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên, “Vậy cậu có muốn về trước không?”

Tôi run rẩy mất 10 giây, cuối cùng vẫn quyết định “Em không đi, em sẽ xem các anh làm.” Nếu như cửa ải này còn không thể vượt qua, vậy tôi làm pháp y thế nào được.

Anh Thánh Bình liếc nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi, “Được, xem thôi cũng được, coi như rèn luyện đi. Khi nào chịu không nổi thì lên xe về, không sao đâu.”

“Em chịu được”. Toàn thân tôi đã chết lặng, nhưng chẳng biết lấy dũng khí nào mà vẫn đứng ở đó, nhìn bàn giải phẫu chằm chằm, không hề di chuyển.

Túi bọc thi thể cuối cùng cũng được gỡ bỏ hết. Người bạn cùng bàn cũ của tôi, bây giờ nằm thẳng tắp trước mặt tôi, một cánh tay của cậu ấy vì đã cứng lại mà hơi co lên, mi mắt hơi nhếch, tựa như vẫn đang nhìn gì đó. Hóa ra chẳng giống như trong sách vở vẫn nói, rằng khi người ta chết đi như chìm vào giấc ngủ dài. Chiếc áo thun trắng trên người cậu bị máu nhuộm đỏ, máu loang xuống cả lưng quần, kéo tới tận đùi quần. Lúc loại bỏ quần áo, máu vẫn chằm chằm chảy ra khỏi miệng những vết thương. Anh Thánh Bình cùng đồng nghiệp là Trạch Thắng cẩn thận kiểm tra quần áo của người chết, vừa nhìn vừa thảo luận gì đó. Đồng thời, anh Tiểu Vương nhanh nhẹn ghi chép lại. Nhưng họ nói gì tôi đều không nghe thấy. Tôi chỉ nhìn chằm chằm thi thể ấy, trí óc trở nên trống rỗng.

Trong nháy mắt, quần áo của Nhiều Bác đều bị cởi sạch, làm lộ ra những hình xăm tôi chưa từng thấy trên người cậu ấy, hình xăm bị máu tràn qua, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng. Tôi khẽ giấu ánh mắt đi, không đành lòng nhìn tiếp, nhưng vẫn lơ mơ thấy được phần ngực bụng của cậu ấy bị đâm đến lòi cả bắp thịt. Xem ra phía trước thật sự bị thương không nhẹ.

Người mổ chính là anh Thánh Bình, anh đứng hơi chếch phía tay phải, cầm một cái thước đo, đo đạc từng vết thương trên thi thể. Tôi nghe anh Thánh Bình đọc lên từng con số một cách rõ ràng: Trên thân thể Nhiều Bác có 7 vết thương, trong đó có 3 nhát đâm vào ngực, 4 nhát đâm vào bụng. Đo đạc hai cạnh[1] của 7 vết thương cho thấy, một bên rất sắc bén, một bên cùn, miệng vết thương dài từ 3 – 4cm, phương thức gây án rất rõ ràng. Cậu ấy bị một lưỡi dao sắc nhọn gây thương tích.

“Anh Thánh Bình, vẫn cần tiến hành giải phẫu à? Nguyên nhân cái chết chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao?” Tôi thấy anh Thánh Bình bắt đầu chuẩn bị dao mổ, thật sự thấy không đành lòng.

“Đương nhiên là phải giải phẫu rồi, nếu không làm sao biết được nội tạng của cậu ấy bị thương thế nào? Làm sao biết nhát dao nào gây nên cái chết?”

“Việc này... có cần thiết không?”

“Haha, có cần thiết hay không, lát nữa cậu sẽ biết.”

Anh bắt đầu tiến hành phẫu thuật. Thánh Bình nhanh nhẹn rạch từ cổ xuống đến xương mu liên hợp phía trên. Mô liên kết lập tức lộ ra, đỏ vàng rất chói mắt.

“Phương pháp rạch vùng bụng ngực hình chữ cái[2], là phương pháp giải phẫu pháp y mà nước ta hay sử dụng. Giải phẫu vùng cổ sẽ được tiến hành sau, trước hết phải giải phẫu vùng ngực bụng, làm như vậy để đề phòng khi phẫu thuật vùng cổ có thể cắt vào mạch máu, dẫn đến việc máu tràn xuống hệ thống cơ bắp.

Nếu việc đó xảy ra, sẽ không thể phán đoán được là cơ thể bị xuất huyết hay là do máu từ mạch máu bị vỡ tràn xuống. Đồng thời cũng không thể xác định được vùng cổ có từng bị tác động bởi ngoại lực hay không. Cổ là bộ phận rất quan trọng, phải đặc biệt lưu tâm.”.

Anh Thánh Bình vừa bóc tách hệ thống cơ ngực, vừa giải thích. “Bóc tách cơ ngực phải sát với xương sườn, không nên chọn dùng loại dao nhỏ của bác sĩ phẫu thuật, chúng ta vốn không có nhiều thời gian để làm như vậy. Sử dụng dao mổ dứt khoát, cắt với phạm vi rộng, đưa dao phải chuẩn, bề mặt dao phải thẳng, không được làm tổn thương đến xương sườn, càng không thể đâm rách lồng ngực”

Nhìn ngực Nhiều Bác bị mở ra từng chút, từng chút một, thần kinh của tôi căng thẳng đến không thể chịu nổi, chỉ có thể cố nén cảm giác buồn nôn lại.

Màng bụng cũng nhanh chóng bị mở ra, trường khí trong bụng “xì” một tiếng, thoát ra hết. Thánh Bình cẩn thận kiểm tra khoang bụng tử thi, lắc lắc đầu. “Bụng trúng 4 nhát dao, không có nhát nào làm ảnh hưởng đến nội tạng và mạch máu, thành ruột cũng không bị rách, lẽ ra vẫn có thể cứu được cậu ấy!”

Tiếp đến, anh nhanh nhẹn dùng dao mổ đưa dọc theo sụn sườn, tách phần tiếp giáp với xương sườn ra. Sau đó di chuyển đến xương ngực, dọc theo xương ngực, nghiêng lưỡi dao, đưa từng đường dứt khoát. Tiếng loạt xoạt vang vọng trong hành lang tối tăm, tĩnh mịch.

Lúc lồng ngực Nhiều Bác bị mở ra, tôi thật sự không thể chịu nổi, đành phải rời khỏi bàn giải phẫu, chỉ dám đứng xa xa. Tôi nghe thấy anh Thánh Bình nói “Thật không may, một nhát đâm vào lồng ngực, làm thủng cung động mạch chủ. Còn lại hai nhát kia đều chỉ trúng xương sườn, không đâm sâu vào lồng ngực. Thằng bé này thật thiếu may mắn, nếu như dao lệch một chút, có lẽ chỉ bị xuất huyết vùng ngực thôi.” Tôi ngoảnh đầu nhìn lại, thấy lá phổi thâm đen của cậu ấy bị đưa ra khỏi cơ thể, tôi lại thấy buồn nôn.

“Anh Thánh Bình này, có phải cậu ấy là người nghiện thuốc lá không? Cho nên...”

“Cậu nói phần phổi bị biến thành màu đen kia sao? Haha, không phải đâu, đây là hiện tượng xuất hiện dấu vết sau khi chết, gọi là thi ban. Người ta chết đi, vì trọng lực nên máu dồn xuống đọng ở phía dưới, vậy nên so với phía trên thì đen hơn một chút.”

“Anh xác định được nguyên nhân cái chết rồi à?”

“Đúng thế, cậu ấy bị đâm 7 nhát, nhưng chỉ có một nhát là trí mạng, chính là nhát dao đâm vào ngực này.” Thánh Bình vừa nói vừa nâng cơ ngực bên trái của thi thể lên, chỉ vào vết thương, nói “Nhát dao này đâm thủng động mạch chủ, dẫn đến mất máu quá nhiều gây tử vong”.

Nói xong, anh dùng một cái thìa đồng, múc từng thìa máu đọng trong lồng ngực, đổ vào một bình chứa.

“Trong lồng ngực có 1500 ml máu.” Thánh Bình nói, “Cộng thêm lượng máu bị chảy ra khỏi cơ thể, cũng đủ để lấy mạng cậu ấy. Hơn nữa, độ đậm nhạt của thi ban trên thi thể cho thấy nguyên nhân này là chính xác.”

Ngay sau đó, anh Thánh Bình giải phẫu phần cổ và đầu của Nhiều Bác, không phát hiện được điểm nào đặc biệt khác thường. Thời đó có rất ít cửa máy chạy bằng điện, bác sĩ pháp y phải dùng cửa nhỏ bằng kim loại cửa qua cửa lại, kéo đến tận khi cửa được xương sọ ra mới thôi, cái mùi bụi xương bay ra đến giờ vẫn là mùi khiến tôi sợ nhất.

Sau khi hoàn tất công đoạn khâu lại thi thể, chúng tôi chuẩn bị kết thúc công việc, thì thấy cảnh sát điều tra tên Tiểu Lý vội vã chạy tới.

“Thế nào? Thẩm vấn có tiến triển gì không?” Anh Thánh Bình rất quan tâm đến chuyện thẩm vấn.

“Đừng nói nữa” Tiểu Lý lau mồ hôi. “Ba người cầm dao, đều có chứng cứ nhất định. Nhưng cả ba người vóc dáng không quá khác nhau, cả ba đều không nhận là mình đâm vào ngực nạn nhân, tất cả đều nói mình chỉ đâm vào bụng.”

Du côn bây giờ đều biết, đâm vào bụng xác suất tử vong thấp hơn so với đâm vào ngực nhiều.

“Thế thì thăm vắn vô ích rồi. Ba nhát dao đâm vào ngực kia giải thích thế nào?” Anh Thánh Bình nhàu mày.

Tiểu Lý buông thông tay, tỏ vẻ bất lực.

“Dao mang đến rồi sao?” Anh Thánh Bình nhìn chằm chằm vào những vết thương trên thi thể, trong chốc lát đột nhiên mắt sáng lên, “Có thể biết những con dao này là của ai không?”

“Không thành vấn đề, chứng cứ đều đã được xác định.”

Anh Thánh Bình nhìn kỹ từng vết thương, rồi lần lượt cầm từng chiếc dao đặt trong túi nilon vật chứng lên so sánh. Sau khi xem xét kỹ lưỡi dao, anh mỉm cười, cầm một con dao có chuôi màu đỏ lên nói “Vết thương trí mạng chính là do bị con dao này đâm phải”.

Tôi cảm thấy thật thần kỳ, hỏi “Tại sao lại thế ạ? Anh có thể phân biệt được sao? Ba con dao này nhìn cũng khá giống nhau mà!”

“Hình dạng giống nhau, nhưng mọi người nhìn kỹ 7 vết thương trên thi thể đi, nhìn sơ qua sẽ thấy giống hệt nhau, nếu chỉ phân tích sơ bộ thì đều do một loại hung khí gây ra. Thế nhưng, hãy nhìn mặt cắt của vết thương, tại miệng vết thương trí mạng có một dấu xước da nhỏ, đã thấy chưa?”

Mọi người đều gật đầu.

Vì sao trên miệng các vết thương khác không có dấu xước da này, mà ở đây lại có? Mặt cắt của vết thương là do cạnh dao tạo nên, mặt dao cơ bản đều trơn nhẵn, không thể hình thành vết xước da như thế. Vậy vết xước này sẽ không phải do mặt dao hay lưỡi dao bình thường gây ra được, mà có thể bởi lưỡi dao cong chẳng hạn.”

“À, đúng vậy!”. Mọi người bây giờ đã hiểu, tranh nhau nhìn ba con dao kia. Quả nhiên, chiếc dao chuôi đỏ lưỡi hơi cong đi một chút.

“Nếu chất liệu làm dao không được tốt, sau khi đâm vào xương sườn rồi rút ra, có thể sẽ khiến lưỡi dao bị cong đi. Vì thế, lưỡi dao cong này về sau sẽ tạo nên trên bề mặt vết thương một dấu xước nhỏ. Thế nên tôi nghi ngờ trong ba nhát dao đâm vào ngực, có ít nhất hai nhát là bị con dao này đâm. Cũng có khả năng con dao này vốn đã cong, kẻ hành hung chỉ đâm nạn nhân một nhát dao. Thế nhưng, tôi có thể khẳng định, vết thương trí mạng chính là do con dao này gây ra

“Có những phân tích này của anh, chúng tôi có thể yên tâm rồi.” Tiểu Lý mừng rỡ chạy đi.

Tôi sững sờ đứng một chỗ. Anh Thánh Bình nhìn tôi, bảo “Thế nào? Lúc nãy cậu nói công việc xác minh nghi can phạm tội, công tác pháp y, giám định thi thể là không quan trọng phải không nhỉ?”

Tôi liền phục hồi tinh thần, vội bày tỏ lòng kính trọng với anh Thánh Bình, “Thật sự là em chưa từng nghĩ đến, thì ra những vụ án vốn đã chắc chắn lại cũng có thể xuất hiện vấn đề, những vấn đề này đều cần chúng ta giải quyết. Trước đây đúng là em đã xem nhẹ công tác pháp y rồi.”

Trạch Thắng cũng nói “Đúng vậy, cứ suy đoán thêm một chút, lại tìm ra nhiều kẻ có liên hệ trực tiếp đến cái chết của nạn nhân, đây là chứng cứ mấu chốt để định tội và xác định mức hình phạt trong mỗi vụ án. Thi thể sẽ không bao giờ nói dối.”

Trên đường trở về, tuy rằng tôi không còn quá bi thương về sự ra đi của cậu bạn học cũ, nhưng hơn cả nỗi đau trong lòng là một cảm giác khác khó nói thành lời. Đây là lần đầu tiên tôi được tận mắt chứng kiến tầm quan trọng của ngành Pháp y. Pháp y không chỉ là điều tra cung cấp manh mối, cũng không chỉ là đưa những chứng cứ đơn giản cho thẩm phán. Nếu hôm nay không tiến hành giải phẫu, chúng tôi sẽ chẳng thể vì nạn nhân mà tìm ra hung thủ, có khi còn khiến hai người khác bị hàm oan...

Với tôi mà nói, ngày hôm đó không phải một ngày bình thường.

Tôi cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Tôi, muốn trở thành một bác sĩ pháp y tài giỏi.

[1] Đo đạc hai cạnh của vết thương: là thông qua việc đo đạc, so sánh hai góc cạnh của vết thương mà chỉ ra hình dạng của hung khí, ví dụ như: cạnh dao đâm khác với cạnh tua-vít đâm, hoặc phân biệt những vết thương do một hay nhiều hung khí gây ra.

[2] Phương pháp rạch vùng bụng ngực hình chữ cái: là một trong những phương pháp thường thấy trong ngành pháp y, ví dụ như có cách rạch hình chữ Y, cách rạch hình chữ T.

Vụ án thứ hai – Người vợ ngủ say

Phần 1

Đối với sinh viên ngành Pháp y, năm thứ hai và năm thứ ba chính là ác mộng. Bởi vì sinh viên y khoa thông thường học bốn năm lý thuyết y học, riêng sinh viên pháp y phải học xong trong ba năm. Tuy rằng tôi rất chăm chỉ học tập, thế nhưng khi học năm thứ hai, những môn sinh lý, sinh hóa, bệnh lý, bệnh sinh, ký sinh trùng cùng dung dăng dung dẻ nhào đến, tôi không thể chống đỡ hết được. Cuối cùng hai môn sinh hóa và ký sinh trùng đều ở mức báo động đỏ. Vì vậy, nghỉ hè năm thứ hai đại học, tôi phải ở nhà ôn tập, không thể tham dự thực tập được. Đến tận đợt nghỉ hè năm thứ ba, tôi mới lại được tới phòng khám pháp y như trước.

Nơi các bác sĩ pháp y công tác không hoành tráng như trong tưởng tượng. Trừ khi anh muốn xung phong đi điều tra án mạng, còn nếu không thì bao nhiêu tinh lực đều phải dồn cả vào việc giám định thương tật, mà làm mãi cũng không hết việc. Ở đây thỉnh thoảng sẽ xuất hiện những vụ (việc) án mạng không bình thường.

Sở dĩ gọi là “vụ (việc) án không bình thường” là bởi pháp y đối với loại vụ án thế này phải hoàn thành kết luận sơ bộ trước, rồi mới đi vào khám nghiệm chuyên sâu sau. Trước hết, kết hợp kết quả điều tra cùng kết quả khám nghiệm hiện trường, phải xác định được đó có phải án mạng hay không. Nếu là án mạng thì sẽ gọi là “vụ án”, cần làm thêm giải phẫu tử thi để kiểm nghiệm và tham dự vào điều tra phá án. Nếu xác định không phải án mạng thì gọi là “vụ việc”, thi thể giao lại cho người nhà xử lý. Nếu nhầm “vụ việc” thành “vụ án” sẽ lãng phí công sức và nhân lực điều tra, công tác điều tra sẽ bị đình trệ, lại phải tìm ra điểm sai lầm trong kết luận của mình, bác sĩ pháp y sẽ bị muôn ngàn lời chỉ trích. Mà nếu đem “vụ án” nhầm thành “vụ việc” thì ngay lập tức tạo thành án oan. Mỗi năm cả tỉnh có tới hơn mười nghìn vụ (việc) án không bình thường, mỗi vụ đều cần hai bác sĩ pháp y xử lý. Tính ra mỗi bác sĩ pháp y phải thực hiện hơn bảy mươi vụ. Đương nhiên không kể đến những vụ giám định tai nạn giao thông.

Ngày đầu tiên trở lại với phòng khám pháp y của tôi không yên bình chút nào. Tôi vừa bước chân qua cửa chưa đến năm phút đồng hồ, điện thoại đã vang lên.

Đó là cuộc gọi của đồn công an, “Khu tập thể Tân Lục có một vụ tử vong tại nhà riêng, là đột tử giữa đêm khuya, mời các vị đến xem xét.”

“Điều tra sơ bộ có nghi vấn gì không?” Anh Thánh Bình hỏi.

“Không có nghi vấn gì, hiện trường đã được phong tỏa, có lẽ chỉ là đột tử bình thường thôi.” Anh cảnh sát dân sự nói qua loa, rõ ràng là đối với những vụ việc tử vong không bình thường thế này cũng không coi trọng mấy.

Khu tập thể vốn ở ngay gần phòng khám pháp y, vì vậy chúng tôi đã nhanh chóng chạy tới hiện trường.

Hiện trường là một căn nhà nằm ở tầng năm của khu tập thể, thuộc kiểu nhà có hai phòng, sống ở đó là một gia đình ba người. Người chồng bệnh tật yếu ớt, là công nhân đã nghỉ việc, thường đi làm công tại một xưởng nhỏ ở vùng phụ cận. Người vợ, cũng chính là người vừa qua đời, trông cao lớn thô kệch, không có việc làm, chỉ đi thu nhặt phế liệu kiếm chút thu nhập. Cả hai chẳng kiếm được bao nhiêu, miễn cưỡng lắm mới đủ sống qua ngày. Trong nhà còn có đứa con trai nhỏ bảy tuổi nhìn rất đáng yêu.

Khi chúng tôi đến hiện trường mới phát hiện ở đây không được bảo vệ nghiêm ngặt, nhân viên tìm kiếm dấu vết tên là Tiểu Quách đang kiểm tra khóa cửa. Trong phòng khách có hai cảnh sát dân sự đang ngồi cùng người chồng và đứa bé.

Người chồng vừa lau nước mắt, vừa lải nhải: “Tại sao em lại ra đi như vậy? Em đi rồi bố con anh phải làm sao đây?”. Đứa bé đứng một bên, mặt trắng bệch, hoảng sợ nhiều hơn bị thương. Nó còn quá nhỏ, có lẽ chẳng hiểu được nỗi đau mất người thân.

Anh Thánh Bình không vội vã khám nghiệm hiện trường, mà lôi người cảnh sát dân sự ra cửa, bắt đầu hỏi

han về việc tình huống diễn ra tại đây.

“Điều tra sơ bộ thế nào rồi?”

“Rất bình thường. Lúc sáng nhận được thông báo có một phụ nữ qua đời, chúng tôi liền chạy đến ngay. Khi hỏi người đàn ông và đứa bé, thì người đó nói tôi qua anh ta cùng con ngủ ở phòng nhỏ, sáng ra chuẩn bị đưa con đến trường mới đi gọi vợ đây, nhưng gọi mãi cô ta không phản ứng, nhìn lại thì đã thấy tắt thở rồi.” Người cảnh sát lau mồ hôi, nói tiếp: “Đứa bé cũng xác nhận rằng đêm qua hai cha con ngủ cùng nhau”.

“Trong phòng vẫn bình thường chứ? Xác định không có người vào phải không?” Anh Thánh Bình nhìn Tiểu Quách, hỏi.

Tiểu Quách thẳng lưng nói: “Chắc chắn không có. Cửa bị khóa chặt từ bên trong, không có dấu hiệu cạy cửa hoặc phá khóa. Cửa sổ tôi cũng xem xét rồi, đều đóng chặt, không hư hại gì. Có thể xác định là hiện trường kín hoàn toàn.”

“Tình cảm của cặp vợ chồng này thế nào?” Anh Thánh Bình vẫn không thể yên tâm.

“Họ thuộc khu vực quản lý của tôi, tình cảm rất tốt, chưa từng thấy tranh chấp gì.” Cảnh sát khu vực bắt đầu mở băng, “Người chồng sức khỏe không tốt, trước đó không lâu nằm viện mất mấy tuần. Lúc gia đình không chịu nổi tiền viện phí, anh ta liền chủ động xin xuất viện. Vì bệnh viện cách nhà những sáu, bảy km, họ lại không nỡ bỏ tiền gọi xe, nên chính người vợ đã cõng chồng về. Thật là người vợ hiền đức!”

“Ý anh là có thể loại bỏ khả năng người chồng giết vợ?” Anh Thánh Bình lại hỏi.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy không thể là anh ta. Hàng xóm đều chưa từng nghe họ lời qua tiếng lại. Hơn nữa cũng không phát hiện ai trong số họ có dấu hiệu ngoại tình. Huống chi, anh xem thể trạng người chồng đi, lại nhìn cô vợ nữa, họ căn bản là không cùng mức cân nặng.” Người cảnh sát khu vực tràn đầy tự tin trả lời.

Về mặt của anh Thánh Bình nhẹ nhõm đi nhiều, anh đeo găng tay, lập tức đi vào hiện trường chính – phòng ngủ lớn.

Rèm cửa ở hiện trường đã bị kéo lại, ánh sáng trong phòng mờ ảo, chỉ có thể lờ mờ đoán được cách bài trí đồ đạc trong phòng mà thôi. Đồ dùng tuy đã cũ nhưng rất sạch sẽ, mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, xem ra người vợ khi còn sống là người thích dọn dẹp. Hiện trường không có dấu hiệu bị xê dịch, có vẻ rất bình thường. Giữa phòng đặt một chiếc giường lớn, trên giường vẫn chỉnh tề, thi thể nằm ngửa mặt trên chiếu, đắp một chiếc chăn mỏng, khuôn mặt nhìn thật bình thản. Anh Thánh Bình nhẹ nhàng vén rèm lên, kiểm tra cửa sổ, thấy cửa sổ đúng là đã đóng kín mít.

Tôi lâu bầu: “Trời nóng thế này, đóng cửa sổ vào ngủ mà không thấy nóng sao?”. Anh Thánh Bình quay đầu nhìn tôi, cười cười: “Tốt lắm! Chúng ta phải tìm ra vấn đề khi xem xét hiện trường. Tiến hành kiểm tra thi thể thôi.”

Trình tự khám nghiệm bên ngoài là từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong. Anh Thánh Bình bắt đầu cẩn thận tiến hành khám nghiệm.

“Trong mí mắt người chết có chấm xuất huyết, môi miệng xanh tím, móng tay xanh tím. Có dấu hiệu bị ngạt thở rất rõ ràng.” Anh Thánh Bình vừa nói, tôi liền nhanh tay ghi chép lại ngay.

“Ngạt thở?” Anh cảnh sát dân sự đứng bên cạnh, về mặt trở nên căng thẳng.

“Có rất nhiều lí do dẫn đến đột tử, nhìn vào thi thể này có thể nhận thấy dấu hiệu bị ngạt thở. Nếu cô ấy mắc bệnh liên quan đến hệ hô hấp, dẫn đến làm giảm chức năng tuần hoàn thì bị đột tử do ngạt thở cũng là bình thường.” Trước đây tôi từng chứng kiến hiện trường của vài vụ tử vong bất thường, nên tuy rằng tôi chưa học bài học chuyên ngành nhưng cũng nắm được những triệu chứng đột tử cơ bản.

“Khoang mũi, khoang miệng không thấy tổn thương, trên vùng da cổ cũng không thấy có dấu hiệu bị tác động hay xung huyết, bầm tím.” Anh Thánh Bình tiếp tục kiểm tra thi thể.

“Anh thấy đây, mũi miệng và cổ đều chưa hề tổn thương, vậy vì sao lại ngạt thở? Trên lý thuyết thì kiểu ngạt thở này là do bệnh tật mà ra. Xem ra các anh điều tra sơ bộ cũng không sai, đúng là đột tử thật.” Tôi đặc ý nói với anh cảnh sát dân sự.

Anh Thánh Bình khoát tay với tôi, ý bảo tôi nên nói ít làm nhiều. Tôi đành ngượng ngùng ngậm miệng.

Anh Thánh Bình lập tức lật quần áo người chết lên. “Vùng ngực bụng không thấy vết thương trí mạng...” Nói được nửa chừng, anh đột nhiên giật mình, nhìn chăm chú thi thể hồi lâu, rồi dùng ngón tay xoa ấn vài cái lên vùng xương ngực của cô ấy. Sau đó anh trở nên trầm tư.

Tôi cũng nhận ra sự khác thường của anh Thánh Bình, bèn nhanh chóng lại gần xem xét, thấy trên vùng xương ngực của thi thể có một khoảng da lớn nhìn tái nhợt một cách rõ ràng. Mặc dù thấy phần da này thay đổi màu sắc không giống bình thường, nhưng tôi lại không hiểu điều đó có ý nghĩa gì. Tôi đành ngượng ngùng nhìn anh Thánh Bình.

Thật không ngờ, anh Thánh Bình bắt đầu thu dọn dụng cụ khám nghiệm. Tôi lúc ấy mới thở dài một hơi, thầm nghĩ: Đúng vậy mà, giáo viên ở trường đã dạy rồi, phải biết tập trung vào kết quả cuối cùng. Triệu chứng trên thi thể mỗi người mỗi khác, không hoàn toàn giống nhau, vùng da kia vốn chẳng có gì lạ cả. Vậy mới nói, làm pháp y không thể để những vấn đề nhỏ làm ảnh hưởng đến phán đoán của mình. Người chết không bị tổn thương miệng, mũi và cổ, cơ bản có thể loại bỏ khả năng bị hại chết, chỉ có thể là đột tử thôi. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy rất tự hào với suy đoán của mình.

Lúc này anh Thánh Bình đã thu dọn xong, cời găng tay, mang theo hộp dụng cụ khám pháp y đi ra phòng khách. Chồng của người chết giương đôi mắt sưng đỏ lên thoảng nhìn chúng tôi, rồi lại gục đầu xuống khóc tiếp.

“Xong rồi à? Có cần chúng tôi gọi nhà xác đến đưa thi thể đi không?” Anh cảnh sát dân sự hỏi.

Anh Thánh Bình nhìn chồng người chết một cách chăm chú, lạnh lùng nói một câu, “Mang đến nhà xác, chúng tôi muốn tiến hành giải phẫu tử thi”.

Phần 2

Tất cả mọi người trong phòng, bao gồm cả tôi, đều ngẩn mặt ra.

“Không phải là... đột tử sao? Còn cần giải phẫu nữa à?” Mấy người cảnh sát dân sự hơi bất ngờ, không tin vào tai mình, bèn vội vã hỏi.

“Không được! Tôi không đồng ý! Tôi không thể để cô ấy chết rồi còn bị người ta đem ra mổ xẻ!” Người chồng đột nhiên nổi trận lôi đình, khiến đứa con đứng bên cạnh giật mình hoảng sợ.

“Này, nếu người nhà không đồng ý, thì hình như chúng ta cũng không được tiến hành giải phẫu đâu.” Một người cảnh sát dân sự kéo anh Thánh Bình, nhỏ giọng hỏi, “Có vấn đề gì sao? Có cần chúng tôi thuyết phục người chồng không?”

“Luật tố tụng hình sự quy định, nếu như chúng ta nghi ngờ đây là vụ án hình sự, thì cơ quan công an có quyền quyết định việc giải phẫu thi thể.” Anh Thánh Bình đanh thép nói.

“Vậy người chồng kia phải tính sao?” Anh cảnh sát hỏi tiếp.

“Trước hết cứ không chế anh ta đã.”

Khi chúng tôi rời khỏi đó, sau lưng vẫn còn tiếng người chồng gào thét” Kẻ nào dám mổ! Tôi muốn kiện các người!”

Trên đường đến nhà xác, tôi nơm nớp lo sợ hỏi, “Em nói sai rồi ạ? Không phải là đột tử sao?”

“Là một bác sĩ pháp y, kiêng kị nhất là chủ quan tin tưởng vào phán đoán ban đầu.” Anh Thánh Bình chậm rãi nói, “Nếu để suy nghĩ chủ quan che mắt, sẽ ảnh hưởng đến phán đoán cuối cùng của chúng ta.”

Mặt tôi từ xanh lét chuyển sang đỏ bừng, không cần biết tôi có phán đoán đúng nguyên nhân cái chết hay không, tôi buộc phải thừa nhận rằng bản thân đã quá chủ quan. Chẳng có ai dám khẳng định vợ chồng hòa thuận thì không thể sát hại nhau.

“Mặt khác, khi chưa kết thúc việc khám nghiệm tử thi thì chưa thể tùy tiện đưa ra kết luận.” Anh Thánh Bình nói tiếp, “Nếu chúng ta nói ra, người khác sẽ cho rằng đó là kết luận cuối cùng. Không có đầy đủ chứng cứ xác đáng thì rất dễ phán đoán sai lầm. Vậy nên về sau, khi cậu làm việc cần phải biết quản lý cái mồm cho cẩn thận vào.”

“Nhưng mà những triệu chứng của cô ấy trùng khớp với triệu chứng đột tử. Lẽ nào khoảng da nhọt nhọt trên ngực kia có điểm cần chú ý sao?” Tôi vẫn không cam lòng.

“Lát nữa cậu sẽ biết. Đừng nóng vội như thế.”

Chúng tôi về phòng khám pháp y để lấy dụng cụ giải phẫu, sau đó lái xe đến nhà xác. Khi đến phòng giải phẫu cũng vừa lúc thi thể được chuyển đến.

“Người chồng đã được đưa đi thẩm vấn, đứa trẻ thì gửi cho họ hàng chăm sóc”, phía cảnh sát cho biết. Quả thực cảnh sát làm việc rất nhanh chóng, gọn gàng.

Anh Thánh Bình đưa cho tôi một bộ quần áo giải phẫu và một đôi găng tay. “Cứ theo kế hoạch đi, hôm nay để cậu ra tay.”

Mặc dù trong lòng vô cùng hồi hộp, nhưng tôi cố ra vẻ bình tĩnh, nhận lấy bộ quần áo màu xanh nhạt kia. Tôi vội vã mặc bộ quần áo đó vào, lúc đeo găng tay còn cảm thấy cực kỳ thần thánh.

Tôi được làm phụ tá, phải cố gắng không để người ta phát hiện ra tay tôi cầm dao mổ và kẹp cầm máu vẫn còn run lẩy.

Chúng tôi cẩn thận kiểm tra khoang miệng, hàm răng của người chết, thậm chí còn dùng dao mổ rạch

những phần lợi trông có vẻ khả nghi ra... Thế nhưng không hề phát hiện dấu hiệu xuất huyết. Tiếp theo, chúng tôi lại tỉ mỉ kiểm tra da vùng cổ của cái xác, thấy hoàn toàn không có dấu hiệu bị thương ngoài da. “Đây không phải bị người ta làm ngạt thở.” Tôi lắc đầu.

“Hôm nay chúng ta kiểm tra phần đầu trước.” Anh Thánh Bình quyết định thay đổi trình tự giải phẫu, “Cậu lại đây”. Anh đứng lùi ra một chút, ý bảo tôi tự làm đi.

Cạo tóc là một việc rất khó khăn, tôi phải cạo một hồi lâu mới có thể loại bỏ sạch sẽ tóc của người chết. Tôi lập tức làm theo cách giải phẫu đã được học, từ sau tai trái của cái xác bắt đầu đưa dao, dùng bàn tay run rẩy rạch một đường kéo tới sau tai phải. Tiếng dao vạch vào da đầu nghe sần sật rất chói tai. Sau khi tách da đầu về hai phía trên dưới, để lộ ra xương sọ phía sau, anh Thánh Bình cầm cái cưa điện mới mua, dễ dàng gỡ ra một mảnh xương đỉnh đầu. Đúng như suy nghĩ của chúng tôi, não của người chết không có dấu hiệu bị tổn thương. Tiếp đến chúng tôi lấy đại não ra, rồi tách màng não cứng, hộp sọ hoàn chỉnh liền hiện ra trước mắt.

Anh Thánh Bình cẩn thận kiểm tra hộp sọ. “Quả nhiên là thế. Cậu xem thử xem hộp sọ có gì lạ không?” Nghe anh nói vậy, tôi nhìn thật kỹ, “Không có gì lạ cả, không gãy xương”.

“Hai bên hộp sọ có chỗ nhô lên gọi là phần đá của xương thái dương.” Anh Thánh Bình dùng kẹp cầm máu chỉ vào phần đá xương thái dương nói, “Chỗ này ở dưới xương sọ nằm tương ứng với tai trong. Nếu như bị chết ngạt hoặc chết đuối, tai trong bị không khí ép vào liền phát sinh sự biến đổi, dẫn đến việc phần đá của xương thái dương gặp hiện tượng xuất huyết. Nếu đột tử do bệnh tật thì tai trong sẽ không chịu áp lực không khí, phần đá xương thái dương cũng sẽ không xuất huyết.”

Tôi gật gật đầu. Tôi đây vốn là học sinh đứng đầu môn giải phẫu học cục bộ, nên dễ dàng hiểu được hiện tượng xuất huyết ở phần đá xương thái dương. Nhìn bộ phận này trên hộp sọ của người chết đã biến thành màu đen, tôi nói: “Phần đá xương thái dương của cô ấy rõ ràng có xuất huyết, nếu không phải là màu trắng chứ không đen thế này.”

Anh Thánh Bình gật đầu khen ngợi, “Đúng, cô ấy bị chết ngạt”.

“Nhưng khoang miệng cô ấy không hề có thương tổn.” Tôi cũng biết rằng, nếu lấy tay bịt mũi, miệng thì sẽ phải khiến vùng lợi xung quanh niêm mạc miệng tổn hại.

“Nếu có vật mềm lót ở dưới thì sao?” Anh Thánh Bình nói, “Trên giường có rất nhiều đồ vật mềm mại.”

Tôi chợt hiểu ra, “Gối đầu! Thế nhưng nếu cứ thế mà phán đoán là bị chết ngạt, liệu có phải là đoán bừa không?”

“Đừng nóng vội, chúng ta kiểm tra thử phần da nhợt nhạt trên ngực cô ấy xem.”

Dựa theo kỹ thuật giải phẫu chính quy, chúng tôi mở phần ngực bụng của người chết ra, tiến hành rạch ngang khoảng da tái nhợt trên ngực. Từ mặt cắt sẽ thấy đây là một khoảng da nhợt nhạt, mạch máu dưới da không có lấy một chút vết máu, thậm chí cơ thịt dưới da cũng cho thấy sự thiếu máu.

Vậy phần da tái nhợt này có ý nghĩa gì?” Anh Thánh Bình hỏi tôi.

Tôi lắc đầu không biết.

“Khi người ta còn sống, máu tràn khắp các mạch máu, cũng không ngừng lưu động.” Anh giải thích, “Nếu trên phần mềm của cơ thể bị vật nặng đè lên, da, mô liên kết và máu trong mạch máu sẽ bị ép ra xung quanh, như vậy phần bị đè lên sẽ bị thiếu máu. Nếu người này chết khi bị đè xuống như vậy, máu sẽ không lưu thông được, thế nên kể cả khi áp lực không còn, máu cũng sẽ không lưu thông vào mạch máu ở khu vực này nữa, đúng không?”

Tôi gật gật đầu, “Máu không lưu thông trở lại, vì thế chỗ này trở nên nhợt nhạt, không giống các vùng da xung quanh.”

“Đúng vậy. Theo cách giải thích này, trong quá trình cô ấy tử vong vẫn có vật nặng đè lên ngực. Trời nóng như thế, cái gì có thể đè lên ngực được chứ? Chỉ có người mà thôi.” Anh Thánh Bình di ngón tay qua vùng

da tái nhợt một vòng, bảo: “Xem đi, có giống bị đầu gối đè xuống không?”. Không nói thì không biết, chứ đã biết thì càng nhìn càng giống.

Tôi hỏi, “Anh muốn nói là cô ấy bị người ta dùng đầu gối chặn lên ngực, sau đó dùng gối đầu đè lên mặt làm chết ngạt phải không?”

“Phải, dùng đầu gối đè chặt ngực, có thể dễ dàng khống chế người bị hại, hơn nữa có thể dùng hai tay bịt mũi, miệng.”

Chúng tôi tiếp tục giải phẫu. Nội tạng của người chết bị ứ máu nghiêm trọng, càng khẳng định cô ấy không phải đột tử mà là bị người ta dùng ngoại lực làm ngạt thở.

“Nếu đã xác định hiện trường là hiện trường kín, vậy thì kẻ bị tình nghi chỉ có thể là người chồng.” Anh Thánh Bình nói với người cảnh sát khu vực, “Chắc anh cũng không tin thằng bé bảy tuổi có khả năng giết người chứ?”

Người cảnh sát khu vực nói: “Vậy phải chuyển sang cho đội hình sự thẩm vấn.”

Trên đường trở về, tôi vẫn bận suy nghĩ về chân tướng của vụ án, nhưng trong đầu loạn xì ngầu, nghĩ kiểu gì cũng thấy không rõ ràng.

Anh Thánh Bình như nhìn thấu tâm tư của tôi, “Có vấn đề gì muốn hỏi sao?”

“Cũng không phải có vấn đề gì, thông qua giải phẫu có thể xác định chính xác nguyên nhân cái chết rồi. Thế nhưng sau khi kết hợp vào tình tiết vụ án, em thấy có nhiều điểm đáng nghi.”

“Khi phá án, bác sĩ pháp y đương nhiên phải biết liên kết với tình tiết vụ án, nhưng không thể hoàn toàn dựa vào kết quả điều tra. Anh vẫn phải nói lại với cậu, thì thế sẽ không nói dối.”

“Nhưng quan hệ của vợ chồng họ tốt đẹp như vậy, lại không có dấu hiệu ngoại tình. Vì sao người đàn ông kia lại muốn giết vợ mình?”

“Đặt dưới góc độ tâm lý tội phạm, không phải cứ là hung thủ thì sẽ có động cơ phạm tội đặc biệt. Mặc dù hầu hết án mạng đều bắt nguồn từ những lý do như tình tiền, thù hận, nhưng trong một số vụ án mạng, hung thủ căn bản chẳng có động cơ gì, chỉ đơn giản là bộc phát nhất thời. Loại bộc phát này được gọi là: giết người trong lúc mất khống chế.”

“Cứ như anh nói thì vụ án này là giết người trong lúc mất khống chế à?”

“Trước mắt có thể cho là như vậy.”

“Nhưng chúng ta không có căn cứ gì cả mà?”

“Lúc khám nghiệm hiện trường cậu cũng thấy đó, hiện trường kín, cửa sổ đóng chặt, rèm cửa cũng kéo lại. Hiện trường không có điều hòa, anh nhìn xung quanh cũng thấy quạt điện không bật. Nóng bức như thế, không bật quạt thì thôi, lại còn đóng kín cửa làm gì? Chẳng lẽ ở tầng năm có trộm? Bọn họ nghèo như thế, có đồ đạc gì đâu mà phải lo mất trộm? Hơn nữa cửa phòng ngủ nhỏ và phòng khách đều mở, chỉ có cửa sổ của phòng ngủ lớn là đóng, chống trộm như thế chẳng phải là vô ích sao?”

Tôi tự nhiên không biết phải nghĩ thế nào, “Hay là người đàn ông kia muốn che giấu? Cũng không phải, nếu muốn che giấu thì hẳn ta phải mở cửa sổ ra, rồi nói là có người vào giết vợ hắn là được.”

“Nghĩ lại đi.”

“Chẳng lẽ người vợ sợ lạnh? Bị bệnh viêm khớp chẳng?” Càng lúc tôi càng thấy suy đoán của mình không đáng tin.

“Mùa hè đóng cửa kéo rèm, có lẽ là muốn làm chuyện vợ chồng nhỉ?” Anh Thánh Bình nói.

“Đúng rồi, thế mà em không nghĩ đến việc này! Sinh hoạt vợ chồng không như ý, vì thế người chồng giận

dữ dè chết vợ.” Tôi bắt đầu phán đoán.

“Trước mắt đây chỉ là suy đoán, cần phải tìm ra chứng cứ xác đáng mới được.” Anh Thánh Bình thận trọng nói.

Không thể chỉ dựa vào suy đoán, hiện tại chúng tôi cũng chẳng có chứng cứ. Khi giải phẫu chúng tôi đã lấy mẫu từ mười móng tay của người chết, rồi lại phải quay lại hiện trường để tìm vật mềm có thể bịt mũi miệng. Sau đó lập tức mang lên sở công an tỉnh để xét nghiệm DNA.

Sáng hôm sau, trên tỉnh đã nhanh chóng có tin báo: Trong móng tay người chết phát hiện mảnh da còn mới. Ngoài ra, trong những vật chứng đưa đi xét nghiệm, còn phát hiện trên bề mặt tế bào trong khoang miệng người chết có mẫu lông mềm của một món đồ chơi.

“Xem ra người đàn ông này bị thương rồi.” Anh Thánh Bình sau khi nghe tin, tỏ ra vội vàng, “Đi, chúng ta đi nghe thăm vấn.”

Dựa theo sự sắp xếp của tổ chuyên án, đứa con đã bị đưa đến phòng cảnh sát hình sự, di của nó cũng cùng đến. Căn cứ theo quy định của pháp luật, khi tiến hành hỏi trẻ vị thành niên phải có người giám hộ bên cạnh. Mẹ đứa bé đã qua đời, cha lại là đối tượng bị tình nghi, gánh nặng làm người giám hộ đều đổ lên người di của nó, cô cũng là người thân duy nhất của đứa bé.

Phụ trách hỏi là một nữ cảnh sát mặc thường phục, qua vài câu hỏi mới chiếm được sự tin tưởng từ đứa con trai. Đứa bé rất nhanh chóng nói ra tình hình đêm hôm đó, “Tôi hôm đó không phải ba ngủ cùng cháu đâu, cháu tự đi ngủ từ sớm cơ. Nhưng mà lúc sáng tỉnh dậy đã thấy ba ngủ bên cạnh. Sau đó phát hiện ra mẹ đã mất rồi. Sau khi mẹ mất, ba bảo cháu phải nói với cô chú là ba ngủ cùng cháu. Cháu không biết tại sao, nhưng không phải ba hại chết mẹ đâu, mẹ cháu bị bệnh mới mất đó.”

“Ba mẹ cháu có hay cãi nhau không?”

“Thình thoảng cũng cãi vài câu thôi ạ.”

Vụ án dần được làm sáng tỏ, động cơ và thời gian gây án cũng đã có.

Người chồng ngồi ở ghế thăm vấn, yếu ớt chống trả. “Công an các người đang làm gì vậy? Không tìm được kẻ giết vợ tôi thì bắt tôi à?”

Anh Thánh Bình đi thẳng đến bên cạnh người chồng, thân nhiên nói: “Cởi áo ra.”

Hắn sững sốt, “Cởi... cởi quần áo? Các người muốn làm gì? Muốn tra tấn sao? Thời đại gì rồi... các người còn dám...”

“Cởi!” Anh Thánh Bình hiềm khi quát lớn như thế.

Hắn lập tức im miệng, từ từ cởi áo. Trên ngực hắn có những vết cào đồ tươi rất rõ ràng.

Anh Thánh Bình nói: “Vết thương mới như thế, chỉ có thể hình thành trong khoảng 48 giờ, đừng có nói là anh ngứa quá tự cào ra.”

Người chồng cúi đầu, có lẽ đang nghĩ cách đối phó.

“Nói đi, anh dùng thứ đồ chơi có lông mềm kia giết vợ như thế nào?”

Hắn giật bắn mình, tiếp đó run lập cập.

“Chỉ vì không được làm chuyện vợ chồng mà dám giết người. Anh đúng là đồ mặt người dạ thú!” Điều tra viên trước đó đã nằm rõ phân tích sơ bộ của chúng tôi, vì thế bắt đầu truy hỏi.

Không ngờ người chồng bỗng khóc òa lên, nước mắt nước mũi giàn giụa, khiến cho mọi người đều không nói nên lời. Khóc một hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói, “Thật ra cô ấy luôn coi thường tôi! Người khác nhìn vào thấy tình cảm của chúng tôi rất tốt, nhưng tôi biết cô ấy luôn khinh thường tôi!”

Thì ra lý do giết người của hắn ta là bị tổn thương lòng tự trọng.

“Đúng, là tôi giết cô ấy... Tôi hôm đó, khi chúng tôi xem TV xong liền chuẩn bị đi ngủ. Tôi định chờ con ngủ trước, đi đóng cửa kéo rèm, muốn thân thiết với vợ một chút.”

Hắn lau nước mũi rồi nói tiếp: “Thế mà cô ấy lại lớn tiếng với tôi, bảo trời nóng như thế đóng cửa sổ làm gì, tâm thần à? Tôi vốn là người bị bệnh ở hệ thần kinh, khám nhiều bệnh viện vẫn chưa chữa được, bình thường vốn hay run rẩy tay chân, trước mặt người khác đã vô cùng mất mặt, làm sao chịu nổi vợ mình nói mình bị tâm thần chứ? Cho nên tôi không nói nhiều, ngồi lên người cô ấy, định cưỡng ép cô ấy cởi quần áo. Chẳng hiểu vì sao cô ấy thấy tôi làm thế liền nổi giận, đá tôi xuống giường. Còn nói cái gì mà suốt ngày chỉ biết làm chuyện này, suốt ngày chỉ biết dựa vào đồng phế liệu kiếm tiền rau cháo nuôi con, đời trước chắc làm việc xấu nên giờ mới bị gả cho tôi... Tôi càng nghe càng tức, có loại vợ nào mắng chồng như thế không! Trong cơn giận dữ, tôi nhảy lên giường, dùng đầu gối đè vợ tôi xuống, tiếp tục xé quần áo cô ấy ra. Vì bị tôi giữ cho không thể cử động nên cô ấy đột nhiên gào toáng lên, còn cào lên ngực tôi. Lúc đó tôi tức giá, tiện tay cầm con gấu bông trên tủ đầu giường nhét vào miệng cô ấy. Không ngờ bịt miệng một lúc, cô ấy đã không còn động tĩnh gì nữa...”

Nói tới đây, hắn tỏ vẻ sợ hãi, “Sau đó tôi xem thử thì thấy cô ấy đã tắt thở rồi. Tôi nhanh tay đem chăn đắp lên, rồi chạy đến giường con ngủ một giấc, lúc ấy cứ nghĩ các vị sẽ cho rằng vợ tôi bị bệnh mà chết...”

Khi đi ra khỏi phòng thẩm vấn, thấy bên ngoài ánh mặt trời sáng rực rỡ, nhưng trong lòng tôi lại rất nặng nề. Không biết khi đứa bé kia biết được sự thật, liệu nó có thể kiên cường mà trưởng thành hay không?

Vụ án thứ ba – Thi thể nổi trên mặt nước

Phần 1

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã đến kỳ thực tập năm thứ tư. Tôi cùng tám anh em khác bị gửi đến Sở công an thành phố Nam Giang, bắt đầu đợt thực tập pháp y chuyên nghiệp. Trong Sở có rất nhiều anh chị khóa trên, vì thế khi chúng tôi đến nhận thực tập đã được họ tiếp đón nhiệt tình. Vào thời điểm năm 2002, trung tâm pháp y của Sở công an Nam Giang có thể coi là đứng đầu cả nước. Đám sinh viên như chúng tôi nhìn thấy đều không khỏi ngưỡng mộ. Toàn bộ trung tâm pháp y chiếm hơn 1,6 hecta, có một tòa nhà văn phòng, một khu ký túc xá, còn có cả ao cá, đất trồng rau, bãi bắn tỉa... Như vậy đám chúng tôi cũng không cần đi thuê nhà.

Chúng tôi phải thừa nhận rằng nhà xác đông lạnh là nơi rất kinh khủng. Hai bên đường đi âm u lạnh lẽo được đặt chính tề mấy chục cái tủ lạnh bốn ngăn. Vì nhà xác sẽ đến lấy thi thể đi theo định kỳ, nên 98 chỗ trống này cơ bản là đủ dùng. Trông coi nhà xác là một người lớn tuổi. Khi chúng tôi mới đến, ông cũng thân thiết hỏi chúng tôi rằng có sợ hay không. Các bạn của tôi thấy thế thì có hơi e sợ, nhưng tôi vì đã từng giải phẫu thi thể, lại là lớp trưởng nên cũng cứng đầu, làm ra vẻ khinh thường nói: “Sợ? Có cái gì mà sợ? Chỉ là thi thể thôi chứ có gì đâu”.

Lượng công việc ở phòng khám pháp y nhỏ bé trước kia không thể so với trung tâm pháp y Nam Giang được, trung bình mỗi ngày phải chạy qua hiện trường của ba vụ tử vong bất thường, trung bình mỗi ngày cũng phải giải phẫu khám nghiệm một thi thể. Vậy nên nửa năm chúng tôi thực tập ở Nam Giang vô cùng bận rộn, cả ngày chỉ đi qua bốn chỗ: căn tin, ký túc xá, phòng giải phẫu và hiện trường.

Gần một tháng chỉ quanh đi quẩn lại bốn chỗ đó, cũng chẳng gặp được vụ án nào đặc sắc, mấy đứa thực tập sinh như chúng tôi cảm thấy thật vô vị.

Hôm nay đến lượt tôi cùng thầy giáo Tiêu trực ban, chúng tôi rảnh rỗi ngồi ở phòng trực nói chuyện phiếm cho đỡ chán. Anh Tiêu bề ngoài không vạm vỡ như cái tên của anh. Anh ấy là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi gầy gò, trông cũng đẹp trai, hào hoa phong nhã. Có rất nhiều câu chuyện kể về anh ấy, nghe nói vì anh lập công lớn, liên tục phá nhiều vụ án nghiêm trọng nên mới được Sở cấp cho hẳn một căn hộ. Dĩ nhiên những điều này chỉ là đồn đại thôi.

“Sao không có vụ án nào thật hồi hộp nhỉ? Mấy anh em pháp y chúng ta không có đất dụng võ rồi anh ơi!” Tôi gục đầu kêu gào.

“Phi phui cái mồm cậu!” Anh Tiêu dùng giọng Nam Giang đặc sệt nói, “Mấy chuyện này không thể nói bừa được đâu, nói chuyện khác đi.”

“Làm sao mà thiêng thế được...” Tôi còn chưa kịp nói xong, điện thoại đột nhiên vang lên.

Mặt anh Tiêu ra vẻ gian ác: “Đấy đấy, xem đi xem đi, thiêng lắm nhé, thiêng thế còn gì”.

“Còn lâu em mới tin! Chắc là tử vong không bình thường, hoặc là đi giám định thương tật thôi.” Làm gì có chuyện cứ nói là đến ngay thế? Không thể như vậy được!

Anh Tiêu nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, mặt đầy bất đắc dĩ nhìn tôi, “Đồ mồm thối, đi thôi, ở sông đào ngoài thành phố phát hiện có mảnh xác!”

Tôi giật nảy mình, thật sự là có thần chú sao? Tôi có phải phù thủy đâu! Đã không có vụ án mạng nào thì thôi, đã có là phải xẻ xác hả?

Tuy biết bản thân sắp bận đến bù đầu, nhưng trong lòng tôi lại hào hứng vô cùng. Đương nhiên đến bây giờ thì cả tôi và anh Tiêu đều vụ án mạng xuất hiện, chỉ có mấy thằng mới vào nghề như tôi hồi đó mới có thể chờ mong án mạng mà thôi.

Chúng tôi lái xe như bay đến hiện trường. Hai bên sông đào đều chẳng dài phân cách, xe của cảnh sát giao

thông, cảnh sát tuần tra, cảnh sát khu vực và cảnh sát hình sự đổ thành hàng dài ở ven đường. Trước đây ở Nam Giang từng có vụ án xẻ xác làm xôn xao cả nước, nhưng vài năm trôi qua vẫn chưa phá được án. Cho nên khi nghe đến vụ án xẻ xác là các bộ ngành đều vô cùng căng thẳng. Xung quanh vùng cách ly, người dân hiếu kỳ đứng xem đông nghịt. Khi tôi chui qua dải phân cách, đi vào khu vực được bảo vệ, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất thần thánh, tựa như lần đầu được đeo găng tay giải phẫu vậy.

Phát hiện ra mảnh xác này là một người công nhân chuyên chặn vớt rác thải ở khu vực sông đào. Trong lúc anh ta đang ngồi trên thuyền nhỏ làm việc, thì đột nhiên phát hiện một bọc trắng trắng bập bênh trên mặt nước, anh ta vừa mắng thâm kẻ ném rác xuống sông, vừa chèo thuyền qua, không ngờ vớt lên lại thấy đó là một mảnh ngực bị cắt rời. Anh ta hoảng sợ đến lặn cả xuống nước. Lúc lên bờ liền vội vã gọi cảnh sát.

Trên sông hiện giờ có hơn mười chiếc thuyền lớn nhỏ chờ toàn cảnh sát đang giăng lưới vớt, hi vọng có thể vớt lên thêm nhiều mảnh xác nữa. Trong những vụ án xẻ xác thể này, càng tìm được nhiều mảnh xác càng có thêm nhiều manh mối. Nhưng giữa sông nước mênh mông thế này, xác suất vớt thêm được là rất thấp. Anh Tiêu dẫn chúng tôi cẩn thận xem xét mảnh xác bị ngâm nước đến trắng bệch, nhìn thấy đây là bầu ngực cùng một mảng da thịt vùng ngực của phụ nữ. Mặt cắt gọn gàng, hệ thống mô cơ, mô mỡ đều trở nên nhợt nhạt, nhưng chỉ có một phần mềm như thế thì có thể tìm ra manh mối gì chứ?

Đột nhiên đám người đứng xem bắt đầu ồn ào, xem ra đã có phát hiện mới. Quả nhiên là phía cảnh sát đã dùng móc câu, câu lên được một bọc nylon, ngay lập tức mang lên thuyền để mở ra xem xét. Sau đó thuyền liền nhanh chóng bơi về phía chúng tôi đang đứng, hẳn là có thêm manh mối!

Nhìn đến vật bên trong túi nylon, sự hào hứng trong chúng tôi lập tức rơi xuống vực thẳm. Trong túi có hai phần xác nữa, một phần là bầu ngực còn lại, một phần là mảng thịt trên bụng. Đối với những vụ án thể này, phần xương cốt có giá trị cao hơn những phần mềm. Thấy trời bắt đầu tối, hi vọng có thể vớt được xương cốt gần như tan biến, bước điều tra tiếp theo cũng lâm vào bế tắc.

“Đi thôi, về trung tâm rồi cẩn thận nghiên cứu sau.” Nhìn đám thuyền lục tục cập vào bờ, anh Tiêu biết công tác trực vớt chỉ có thể dừng ở đây.

Trên đường trở về, tôi bất lực hỏi: “Anh Tiêu, chúng ta không vớt nữa sao? Tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

“Sông đào lớn như thế, cũng không thể hút cạn nước đi được. Có lẽ ngày mai sẽ đưa thợ lặn đến. Nhưng trên diện tích rộng như con sông này thì hi vọng vớt được quả thực rất xa vời.”

“Vụ án như vậy, chúng ta có thể làm gì đây?”

“Trong vụ án xẻ xác, chúng ta chủ yếu phải tìm được nguồn gốc của thi thể. Khi tìm được nguồn gốc rồi, vụ án cũng coi như phá được một nửa. Cho nên loại vụ án thể này cần phải xem khả năng của chúng ta, liệu có thể tìm ra nguồn gốc thi thể hay không, từ đó thu nhỏ phạm vi điều tra.”

Tôi nửa hiểu nửa không, gật gật đầu. Thế nhưng lúc này trong lòng tôi hỗn loạn không ngừng, với ba mảnh xác thì làm thế nào để thu hẹp phạm vi? Tuy rằng kỹ thuật xét nghiệm DNA hiện nay rất hiện đại, nhưng ở nước ta lại không có kho dữ liệu DNA, cho nên DNA chỉ có thể để tìm chứng cứ, chứ không thể tìm kiếm kẻ bị tình nghi phạm tội hay tìm ra manh mối về nguồn gốc của tử thi. Trong lòng anh Tiêu cũng chẳng hề có cảm giác chắc chắn.

Khi trở lại trung tâm, chúng tôi không phí một phút giây nào, lập tức làm thủ tục tiếp nhận những mảnh xác này. Tuy rằng chỉ có ba mảnh, nhưng cũng dựa theo quy trình giải quyết như một thi thể hoàn chỉnh. Ba mảnh thi thể này phải được giải phẫu, phải giám định DNA xem có phải từ cùng một người hay không, để phòng trường hợp đây là vụ án có hai, thậm chí là ba nạn nhân. Chúng tôi không thể chủ quan khẳng định ba mảnh xác này là của một người được. Giải quyết thủ tục xong, chúng tôi liền mang vài mẫu vật sang phòng xét nghiệm DNA, thực hiện giám định ngay trong đêm. Sau đó trở lại phòng trực ban, bắt đầu thảo luận về bước tiếp theo.

“Bất kể thế nào cũng phải đợi có kết quả giám định đã, sau đó xem ba mảnh xác này có thể ghép với nhau không, rồi mới tính tiếp.” Anh Tiêu đêm chiều nói.

Nhìn anh Tiêu đang trầm tư, tôi biết việc tìm kiếm nguồn gốc thi thể trong vụ án này là rất khó khăn.

Nguồn gốc này bao gồm các điều kiện cơ bản như giới tính, tuổi tác, chiều cao, cân nặng, loại quần áo... Bên cạnh đó cũng có một số điều kiện đặc biệt như hình xăm, sẹo, dị tật, bớt... Phải “đoán” ra những điều kiện này từ ba mảnh xác, liệu có thể hay không?

Sáng sớm hôm sau, tôi bị anh Tiêu gọi lên: “Có kết quả rồi, là cùng một người, mau lên ghép xác đi!”

Ghép ba mảnh xác này lại nghe thì đơn giản, nhưng làm thì rất khó. Chúng tôi mang ba mảnh xác lên đặt trên bàn giải phẫu, dọc theo hướng cánh tay mà từ từ chấp nối. Kết quả thật không tin được, ba mảnh này quả thực ghép thành một khối, có thể nói là không có một kẽ hở, ghép lại hoàn chỉnh là vùng ngực bụng của một người.

“Cắt được gọn gàng như vậy, chẳng lẽ lại do đồng nghiệp của chúng ta làm?” Anh Tiêu trầm ngâm.

Chúng tôi ngần ngại nhìn vào phần xác tái nhợt, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu. Đối với chiều cao cũng như tuổi tác, bác sĩ pháp y vốn có phương pháp rất chuyên nghiệp để xác định. Tuổi tác có thể dựa vào hàm răng và xương chậu mà suy đoán, cách này có thể đoán tuổi gần như chính xác, chỉ chênh lệch không quá hai tuổi. Chiều cao cũng có thể dùng xương ống để tính toán, chênh lệch trong khoảng 2cm. Nhưng chỉ có phần mềm thể này thì đến cả anh Tiêu cũng không có cách nào thực hiện.

Đột nhiên, người phụ trách trực ban hôm nay là anh Bình học tốc chạy tới, “Chết rồi, lại có chuyện.”

Vụ này còn chưa có manh mối, giờ lại có thêm vụ nữa, chẳng phải là họa vô đơn chí sao? Anh Bình nhìn ánh mắt hoảng sợ của chúng tôi, nói tiếp: “Đừng vội, là tai nạn giao thông.”

Mọi người thở phào một tiếng. “Tai nạn giao thông thì có gì ngạc nhiên?” anh Tiêu tỏ vẻ bất mãn.

“Lần này thiệt mạng tới mười mấy người.” Anh Bình lau mồ hôi trên trán.

Một vụ tai nạn giao thông thiệt mạng mười mấy người chính là tai nạn vô cùng nghiêm trọng, công tác xử lý sẽ tương đối phức tạp. Đối với pháp y chúng tôi mà nói, chỉ cần cẩn thận tiến hành khám nghiệm bề ngoài, loại bỏ khả năng bị sát hại, xác định nguyên nhân tử vong là có thể xong việc rồi. Nhưng muốn làm khám nghiệm bề ngoài cho mười mấy thi thể cũng sẽ mất năm, sau giờ đồng hồ. Đó là một công việc vô cùng vất vả.

“Anh đến hiện trường à?” Anh Tiêu hỏi.

Anh Bình trả lời: “Đi chứ, nghiêm trọng lắm, các cậu đến thì biết. Xe chở tử thi của chúng ta không chứa đủ, phải gọi cả xe bus cỡ lớn.”

Anh Tiêu cúi đầu nhìn mảnh xác trên bàn giải phẫu, rồi quay lại bảo tôi: “Cậu đến cũng hơn một tháng rồi, vụ tai nạn giao thông cùng công tác tiếp đón đều giao cho cậu được không? Dù sao vụ án xẻ xác này còn chưa có đầu mối. Cứ yên tâm, một khi có manh mối lại cho cậu tham dự tiếp, không cản trở cậu học hỏi.”

Công tác tiếp đón mà anh nói là chỉ việc đưa người nhà nạn nhân đến nhận thi thể. Những người thiệt mạng trong tai nạn giao thông đều rất dễ nhận diện, trừ khi thi thể bị biến dạng hoàn toàn, còn lại chỉ cần thi thể vẫn còn nguyên vẹn, khuôn mặt, quần áo không tổn hại thì người nhà có thể nhận dạng dễ dàng. Tôi tự phụ cho rằng bản thân phải làm việc này là đem dao mổ trâu đi cắt tiết gà, thế nhưng do thầy giáo hướng dẫn phân công, tôi cũng đành vui vẻ đáp ứng.

Trong lúc tôi suy nghĩ dông dài, đã có một chiếc xe bus lớn tiến vào trung tâm pháp y, dừng ở trên khoảng sân ngoài phòng giải phẫu. Tôi mang danh nghĩa là “người phụ trách”, chỉ chờ cửa xe mở ra là nhảy vọt lên xe.

Cảnh tượng trước mắt khiến tôi như hóa đá. Bên trong xe đặt ngang dọc hơn mười thi thể, quần áo chỉnh tề, đều là các thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp.

Phần 2

Người lái xe là cậu tài xế Tiêu Lý của trung tâm pháp y, có lẽ vì tài xế xe bus không có tinh thần cứng cỏi để có thể một mình đi xa cùng hơn mười thi thể như vậy.

Vụ tai nạn này rất đơn giản, học sinh của một trường đào tạo nghiệp vụ du lịch lên xe khách để đến một khách sạn năm sao, bắt đầu đợt thực tập. Không ngờ xe đi đến đập chứa nước, vì né tránh một chiếc xe khác ở trước mặt mà lao thẳng xuống đập. Người lái xe may mắn thoát được, còn trên xe có mười ba cô học sinh tuổi 18 - 19 đều thiệt mạng dưới đập.

Tôi cùng các bạn học đeo găng tay, chuyển dần các thi thể ra khỏi xe, đem xếp thành hàng ở bên ngoài phòng giải phẫu. Cảnh tượng khoảng sân xếp đầy thi thể thật khiến người ta hoảng sợ. Việc cùng lúc có quá nhiều cô gái trẻ phải mất mạng khiến chúng tôi vô cùng thương tiếc, không khí trên sân cũng vì thế mà trầm xuống. Để tiết kiệm thời gian, chúng tôi bắt đầu tiến hành khám nghiệm ngay.

Hơn mười cô gái đều là đi thực tập, vì vậy quá nửa trong số họ mang theo chứng minh thư, điều này cũng giúp việc nhận diện họ đơn giản hơn nhiều. Công tác khám nghiệm bề ngoài được tiến hành nhanh chóng. Mười ba người, trừ cô gái ngồi ở ghế phó lái bị va chạm mạnh lên thành xe, mảnh vỡ thủy tinh găm thẳng lên đầu, đầu bị đập vào xe đến mức xương sọ dập nát, còn lại trên những người khác đều không phát hiện vết thương trí mạng. Nhìn vào mũi miệng họ bị tràn nước, cơ bản có thể xác định là chết đuối.

Mọi người không nói không rằng, vội đầu vào khám nghiệm, tâm trạng tất cả đều nặng nề. Những thiếu nữ đáng thương này, sao lại sớm kết thúc sinh mệnh như vậy.

Anh Tiêu này giờ vẫn tiếp tục ở trong phòng giải phẫu khám nghiệm khối thi thể kia, lúc này mới đi ra ngoài. Nhìn biểu cảm trên mặt anh, tôi biết anh Tiêu thần thông quảng đại cũng phải bó tay rồi.

Mặc dù có hơn mười năm kinh nghiệm trong ngành pháp y, nhưng khi thấy nhiều thi thể như vậy, anh không khỏi ngây người. Pháp y chính là như vậy, cả ngày đối mặt với cái chết tàn khốc, chung quy lại vẫn phải gánh chịu áp lực trên vai.

Anh Tiêu đứng một lúc, đột nhiên trong mắt ánh lên tia mừng rỡ. Tôi phần nào hiểu được ý anh, về mặt anh như vậy hẳn là có phát hiện mới rồi.

“Tần Minh, cậu lại đây. Tôi đột nhiên có ý này.”

Tôi ngừng công việc, lấy cánh tay lau mồ hôi trên trán, hỏi: “Sao thế ạ?”

“Tôi hỏi cậu, chúng ta căn cứ vào xương ống, xương chậu để suy đoán chiều cao là có căn cứ khoa học hay không?”

Hỏi về vấn đề này mới thấy, bao nhiêu năm nay ngành pháp y tính tuổi, tính chiều cao theo cách đó, tự nhiên hỏi có căn cứ khoa học hay không thì thật sự chút hoang đường.

Tôi trả lời: “Đương nhiên là có căn cứ, nếu không làm sao chúng ta có thể tính toán theo cách ấy nhiều năm như vậy, làm sao có thể nhiều lần suy đoán chuẩn xác đến thế?”

“Vậy cậu nói xem, có căn cứ khoa học gì?” Anh Tiêu cứ như đang đặt câu hỏi vấn đáp cho tôi.

“Chuyện này...” Tôi tắc tị, nhưng nhanh chóng nghĩ lại, “Chúng ta dùng những phương pháp này, không thể nói rõ là môn khoa học tự nhiên nào. Nhưng sở dĩ chúng ta có thể thông qua số liệu thu thập được để tính ra kết quả cần thiết, là do các bậc tiền bối thông qua việc tổng kết số liệu từ rất nhiều xương ống, xương chậu, sau đó thu được những đặc tính đặc thù, so sánh với chiều cao, tuổi tác của mỗi người mà tính ra hệ số, sau đó sử dụng các hệ số đó xây dựng thành hệ phương trình. Vì được tổng kết từ rất nhiều số liệu, nên phương pháp này sẽ vô cùng chính xác. Cái này... cái này gọi là thống kê. Đã là thống kê thì cũng coi như là có căn cứ khoa học rồi.” Tôi nói liền một mạch, nói xong cảm thấy rất vừa lòng với câu trả lời của mình.

“Nói hay lắm.” Anh Tiêu khen ngợi nói, “Chúng ta không thể thông qua phần mềm của cơ thể để suy đoán chiều cao, cân nặng là bởi vì vốn dĩ không có ai nghiên cứu, không có ai đi thu thập số liệu để về tính toán đúng không?”

“Anh giờ mới có ý tưởng thì cũng không kịp áp dụng vào vụ án xê xác này rồi.”

“Ai bảo không kịp? Chúng ta không nhất định phải tìm kiếm số liệu trên diện rộng.” Anh Tiêu chỉ xuống sân nói, “Các cô ấy có lẽ sẽ giúp được chúng ta đấy.”

Tôi đột nhiên hiểu ra, ý anh Tiêu là dựa vào hệ thống phần mềm trên thi thể của mười ba cô gái này để tìm ra chỉ tiêu, tính toán chỉ số, sau đó căn cứ theo đó để tính toán ra số liệu mà chúng tôi cần.

“Vậy, dùng chỉ tiêu nào để đánh giá?” Tôi hỏi.

“Tôi nghĩ rồi, hai bên núm vú và rốn có thể tạo thành một hình tam giác. Hình tam giác này có ba cạnh và một chiều cao, chúng ta dựa vào mười ba thi thể đo được 4 số liệu độ dài này, đem chia với chiều cao cơ thể, ghi lại được hệ số bình quân. Sau đó lại lấy 4 số liệu trên khối xác kia tính toán theo hệ số đã thu được là có thể tính ra chiều cao của người chết. Về phần cân nặng, chúng ta có thể đo đặc bầu ngực, khoảng cách trên ngực cùng lượng mỡ ở vùng bụng trên và bụng dưới rồi tổng kết tương tự như trên là có thể tính ra.”

Đây là một ý tưởng táo bạo. Phải biết rằng trong ngành pháp y, chỉ cần tính sai điều kiện, tìm sai nguồn gốc thi thể là có thể kéo lùi toàn bộ quá trình điều tra phá án. Cách làm này tuy rằng tương ứng với phép “thống kê số liệu” mà tôi vừa nói, tức là có căn cứ khoa học, nhưng bởi vì đối tượng khảo sát chỉ có mười ba, thể là quá ít, sai số cũng sẽ rất lớn.

“Cố gắng hết khả năng có thể đi.” Anh Tiêu dường như nhìn ra suy nghĩ của tôi.

Nói sao làm vậy, chúng tôi bắt đầu đo đặc số liệu tương ứng, nhanh chóng tính toán ra hệ số bình quân, sau đó lấy số liệu trên khối thi thể kia, tính ra được chủ nhân của khối xác cao khoảng 161.9cm, cân nặng khoảng 47kg.

“Nhưng tuổi tác thì phải làm sao?” Cái này thật sự không biết đo đếm thế nào.

Lúc này, chủ nhiệm Vinh của trung tâm pháp y đi tới hỏi: “Thế nào rồi?”

Anh Tiêu báo cáo ngắn gọn lại những gì chúng tôi đã làm. “Còn tuổi tác...thực sự là không có cách.”

Chủ nhiệm Vinh gật đầu khen ngợi nói: “Tuổi tác cũng có cách”. Nói rồi ông đi thẳng đến bên cạnh khối xác, đẩy kính mắt lên tận trán, nhìn cẩn thận đầu vú trên khối thi thể này khoảng 2 phút rồi nhận định: “Khoảng trên dưới 24 tuổi, chưa từng cho con bú.”

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không thể lý giải được cách chủ nhiệm Vinh suy đoán tuổi. Tôi nghĩ có lẽ đây cũng là do ông thông kê được trên nền tảng kinh nghiệm nhiều năm làm pháp y.

Năm phút sau, chúng tôi tạm thời đặt ra điều kiện tìm kiếm thi thể, đó là: Nữ, trên dưới 24 tuổi, chưa từng cho con bú, cao khoảng 161 cm, nặng khoảng 47kg, trên ngực có một nốt ròi đỏ nhỏ cỡ hạt vừng.”

Đúng lúc chúng tôi đang vui sướng vì đã thuận lợi đưa ra kết luận này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng kêu khóc thảm thiết.

Nhóm người nhà đầu tiên đến nhận thi thể, đều là người Nam Giang. Tôi đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ của mình: Tiếp đón.

Tôi dẫn nhóm người thân đầu tiên đến nhà xác, hai người đàn ông dìu một phụ nữ trung niên, người phụ nữ đó tinh thần gần như vỡ nát. Khi tôi kéo một thi thể ra khỏi tủ lạnh và mở túi bọc để lộ khuôn mặt cô bé, người phụ nữ trung niên bỗng ngất lịm, hai người đàn ông cũng khóc òa lên, dúi đầu nhau đi ra. Tôi nhanh chóng cời gang tay, đỡ người phụ nữ suy sụp kia dậy, nói: “Xin hãy nén bi thương, người cũng đã mất rồi, người ở lại cũng đừng để gặp chuyện!”. Cứ như vậy, chúng tôi đưa người phụ nữ ấy ra xe cảnh sát, đưa đến bệnh viện.

Sau đó vài ngày, các đồn công an ở toàn thành phố căn cứ theo thông tin chúng tôi cung cấp mà rà soát tìm kiếm trong những cô gái mất tích trong thời gian qua, đồng thời tôi vẫn tiếp tục ngập trong công việc tiếp đón người nhà đến nhận thi thể từ vụ tai nạn giao thông. Công việc tiếp đãi này gọi là gian khổ cũng không quá lời. Tôi đã hiểu ra, anh Tiêu cho tôi là công việc này là có hàm ý sâu xa. Làm một bác sĩ pháp y, nhất định phải có tố chất tâm lý cứng cỏi, tố chất này không chỉ được xây dựng trong quá trình khám nghiệm tử thi, mà còn phải bồi đắp giữa tình đời tình người. Mấy ngày qua, tôi đã được chứng kiến những bi kịch không nói nên lời. Khi nghe tin đứa con bé bỏng của mình đột ngột ra đi, có người đứng sững sờ mặc cho nước mắt chảy giàn giụa, có người ngất xỉu trên đường tới đây, có người khóc lóc thảm thiết, đau đớn thấu trời xanh, có người bỏ nhào vào thi thể cứng lạnh, không ngừng hôn lên đôi môi, gò má người chết... Thương thay cho tấm lòng cha mẹ. Cảnh họ đau thương tuyệt vọng khiến trái tim tôi như bị xé toạc ra.

Phần 3

Mấy ngày khó khăn trôi qua, cuối cùng cũng có chút tin tức.

Đồn công an ở khắp nơi gửi vô số manh mối về nhưng phòng thí nghiệm DNA đều lần lượt loại trừ. Đến một ngày nọ, có một đôi vợ chồng già đến đồn công an báo án, nói đó chính là con gái mình, 24 tuổi, chưa từng sinh con, cao 163cm, nặng khoảng 50kg, mấy ngày nay không liên lạc điện thoại, gọi điện hỏi con rề thì người con rề bảo cô ấy đã đi nhập hàng nên không đề ý. Thế nhưng nhìn thấy thông báo ở đồn công an, càng nghĩ càng sợ vì vậy hai người đến đồn công an hỏi một chút.

Kết quả so sánh DNA được xác định rất nhanh chóng, người chết chính là cô con gái tên Tiểu Hồng của đôi vợ chồng già kia.

Sau khi biết kết quả, tôi vô cùng khâm phục anh Tiêu và chủ nhiệm Vinh. Chỉ có ba mảnh xác, lại là phần mềm trên cơ thể mà lại suy đoán chuẩn xác chiều cao, cân nặng, tuổi tác của người chết, quả là kỳ tích. Và tôi cũng cảm nhận sâu sắc rằng, đã là một bác sĩ pháp y, ngoài việc có nền tảng lý thuyết vững chắc, còn phải biết phát hiện, lợi dụng những điều kiện vốn có, biết sử dụng những thứ tưởng như chẳng liên quan vào quá trình tìm kiếm manh mối. Có thể nói đó là điểm khác nhau giữa bác sĩ pháp y bình thường và bác sĩ pháp y hàng đầu.

Chồng nạn nhân ngay lập tức bị đội cảnh sát hình sự bắt giữ. Qua nhiều lần thẩm vấn, hấn vẫn khẳng định Tiểu Hồng chỉ đi nhập hàng, hiện giờ vẫn chưa về thôi. Tuy người này rất kín miệng, nhưng khả năng bị tình nghi của hấn rất lớn. Thứ nhất, tại sao hấn không gọi điện được cho vợ mà không đi báo án? Thứ hai, nghề nghiệp của hấn cũng rất đặc thù – hấn làm nghề giết mổ lợn.

Ngoài ra, hấn còn có điểm đáng nghi khác. Đó là ngón út tay phải của hấn không còn, hiện đang được băng bó lại.

Khi thẩm vấn, chúng tôi tháo băng gạc trên tay hấn ra, phát hiện ngón út đã được khâu lại cẩn thận, vết cắt đầu ngón nhìn tương đối gọn gàng. Từ đây có thể thấy ăn khớp với lời khai báo của hấn, là ngón tay bị cắt khi hấn đang làm việc.

“Đốt ngón tay bị đứt này chắc không liên quan đến vụ án chứ?” Tôi hỏi.

Anh Tiêu lắc đầu, “Tôi không nghĩ vậy, hấn không phải là người thuận tay trái, nếu có thói quen cầm dao tay phải thì ngón tay bị cắt mất sẽ nằm trên bàn tay trái. Thêm nữa, đoạn da chỗ bị cắt đứt đã được khâu lại, kể cả khi mặt cắt không gọn ngọt, nhưng chúng ta chỉ nhìn bên ngoài cũng chẳng phát hiện ra điều gì.”

“X-quang!” Được anh Tiêu gợi ý, tôi nhanh chóng nghĩ ra cách kiểm chứng.

Sau khi kết quả chụp X-quang được đưa đến, chúng tôi đều thấy chỗ gần khớp ngón tay thứ hai bị gãy, trên mặt cắt có dạng răng cưa. Nói cách khác, dựa vào hình dạng mặt cắt có thể khẳng định: vết cắt không thể do dao phay tạo thành.

“Xem mặt cắt như vậy, có vẻ là bị răng cắn.” Tôi phỏng đoán một cách chủ quan.

Không ngờ lần này lại được anh Tiêu tán đồng, “Rất có khả năng là bị răng cắn.”

Sự nghi ngờ với người chồng nhanh chóng tăng lên, chúng tôi quyết định điều tra chỗ hấn ở. “Nếu Tiểu Hồng đúng là đi nhập hàng như lời hấn nói, thì hiện trường cô ấy bị sát hại và xẻ xác hấn là ở chỗ khác. Nhưng nếu Tiểu Hồng bị chính chồng mình giết, thì hiện trường có thể là ở trong nhà. Nếu hấn chưa xóa hết dấu vết tại hiện trường, chúng ta cũng có thể may mắn tìm được một vài chứng cứ.” Anh Tiêu ngập tràn tự tin.

Nhà vợ chồng Tiểu Hồng là nhà một tầng, đằng trước mở hàng bán thịt, gian giữa có hai phòng ngủ, sân trong có chuồng lợn chia làm mấy ngăn và một phòng giết mổ, sâu trong sân còn có một ao nước nhỏ.

Sau khi xem qua căn nhà này, chúng tôi đều ỉu xiu như quả bóng xì hơi. Diện tích lớn như thế, muốn tìm

được chứng cứ quả thực như mò kim đáy bể. Hơn nữa, trong phòng giết mổ kia toàn là mùi máu, khắp nơi là vết máu thịt bầy hầy, thử hỏi giữa đồng tiết lợn thịt lợn ấy làm sao tìm được chút máu thịt con người?

Anh Tiêu nói, “Nơi có khả năng diễn ra vụ xẻ xác nhất chính là phòng giết mổ này. Chúng ta cũng không có cách nào nhanh hơn đâu. Cố gắng lấy một ít vật chứng đi, mang về rồi giám định sau.”

Dựa theo chỉ thị của anh Tiêu, chúng tôi bắt đầu lấy một ít máu thịt trong phòng giết mổ. Hai, ba tiếng trôi qua như gió, mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, chúng tôi vẫn đang cong lưng tìm kiếm manh mối. Trước mắt đã thu thập đến mấy trăm mẫu vật, chúng tôi nghĩ nếu mang về làm đủ loại khám nghiệm thì chẳng biết đến ngày nào mới xong.

Trong hiện trường tuyệt đối không được hút thuốc, đây là quy định khi khám nghiệm hiện trường. Vì quy định đó, anh Tiêu muốn hút thuốc đành phải ra ngoài. Anh cời găng tay, đi đến bên bờ ao, chậm rãi đứng hút. Đột nhiên, anh lớn tiếng gọi tôi lại.

“Chúng ta ở chỉ vớt được ba mảnh xác ở sông đào, thợ lặn xuống mò cũng không có manh mối, đúng không?” Mặt anh đầy hào hứng.

“Đúng thế, em vẫn còn thấy rất kì lạ. Anh nói xem, nội tạng hay các phần mềm ném linh tinh có thể người ta không chú ý đến, nhưng đầu và khung xương tại sao lại không thấy chứ?” Tôi nói.

“Nếu cậu là hung thủ, sau khi đem các phần mềm trên cơ thể cô ấy ném đi rồi, chỉ còn khung xương. Cậu lại không có xe cộ để mang ra sông đào vứt thì cậu sẽ làm gì?”

Tôi nghĩ ngợi, nhìn xung quanh bốn phía, đột nhiên hiểu được ý của anh Tiêu.

“Haha, em sẽ ném xuống ao nước này!”

“Đúng! Vì khung xương không như một thi thể hoàn chỉnh sẽ bị trương phình, thối rữa, có khả năng nổi lên. Xương cốt khi ném xuống đáy ao sẽ nhanh chóng bị bùn đất che lấp, vĩnh viễn chìm sâu dưới đó. Đây cũng là lí do hần ta lọc hết phần mềm trên cơ thể để ném đi. Hần sợ nếu quăng thi thể xuống nước chẳng bao lâu sẽ nổi lên!”. Anh Tiêu tính toán trước, “Lại đây, chúng ta đánh một vụ lớn nào!”

Cấp trên lập tức điều đến ba chiếc xe cứu hỏa cùng hai trung đội phòng cháy chữa cháy. Nhiệm vụ của họ rất đơn giản, trước khi trời tối phải hút sạch nước trong ao!

Tôi cùng anh Tiêu hí hóp mắt ngồi bên bờ ao, nhìn nước trong hồ từ từ rút đi. Đến khoảng 4 giờ chiều, đáy ao dần lộ ra.

Bất cứ trong ao đầy nước vốn không hề dễ dàng, nhưng trong ao cạn đáy thì chuyện đó dễ như trở bàn tay. Trong cái ao bẩn thỉu này dĩ nhiên không có cá, tuy nhiên khi hút nước đi, lộ ra đáy ao đầy bùn, chúng tôi liền dễ dàng nhìn thấy một bọc nylon lớn.

Tôi từ đầu đã mặc quần áo phẫu thuật và đi ủng cao su, thấy thế bèn kêu to một tiếng, nhảy ào xuống, bước thấp bước cao trong lớp bùn dày, từ từ đến gần bọc nylon không rõ bên trong có gì kia.

Anh Tiêu chậm chạp dẫm tắt diều thuốc, đi dọc theo bờ ao đến chỗ gần bọc nylon nhất rồi mới nhảy xuống, nói: “Đầu đất, không biết đi đường thẳng à?”

Trong bọc nylon quả thực có một phần thi thể, lúc nâng lên đã nhận ra rõ ràng bên trong lớp nylon mỏng là xương người.

Tay nghề của tên giết mổ lợn này quả thực làm người ta sờn tóc gáy. Toàn bộ phần mềm trên cơ thể gần như bị lọc sạch, chỉ còn một khung xương hoàn chỉnh cùng một ít nội tạng chưa bị cắt mất.

“Xem ra phải lấy sụn xương sườn để làm DNA thôi.” Tôi nói.

“Dù chứng minh bộ xương này là của Tiểu Hồng, vậy làm thế nào để khẳng định cô ấy bị chồng giết rồi ném xác xuống ao?” Anh Tiêu hỏi.

“Chuyện này... ừm... Đã phát hiện trong nhà hấn, hấn còn chối được sao?” Tôi nhất thời không nghĩ được cách nào.

“Luật sư sẽ cùng cậu nói chuyện kiểu trẻ con đấy sao? Việc đó không có khả năng hình thành chứng cứ có tính pháp lý.” Anh Tiêu lắc đầu, cho tay vào đồng nội tạng của nạn nhân, đảo lên.

“Anh Tiêu, anh đang tìm cái gì thế?”

“Tôi tìm tìm dạ dày.”

“Tìm dạ dày làm gì?”

Tôi còn chưa hỏi xong, anh Tiêu đã thấy dạ dày, lấy tay bóp nhẹ.

“Có phát hiện !” Anh Tiêu nhướn mày, tay liền rút dao phẫu thuật.

Dạ dày bị rách ra, nhìn sơ qua không thấy gì, nhưng bên trong có một thứ khiến chúng tôi vô cùng phấn khởi. Chúng tôi đều hiểu rõ, vụ án này được phá rồi!

Thứ chúng tôi tìm thấy, chính là đoạn ngón út bị cắn đứt.

Kết quả kiểm nghiệm DNA nhanh chóng được gửi tới, đoạn ngón út kia chính là của người chồng, trong mẫu máu lấy được ở phòng giết mổ cũng có máu người. Toàn bộ chứng cứ mà vụ án cần đã hoàn thiện.

Bằng chứng vững chắc như núi, người chồng không thể chối cãi được nữa.

Thì ra hấn ta phát hiện Tiểu Hồng có quan hệ không minh bạch với vài tên giang hồ, hấn đã nói chuyện rất nhiều lần nhưng không giải quyết được gì, còn bị côn đồ hành hung. Đến một ngày, hấn không thể nhịn được nữa, tranh cãi đôi ba câu, liền đánh cho Tiểu Hồng một trận. Không ngờ trong lúc tranh chấp Tiểu Hồng lại cắn đứt luôn ngón tay hấn. Thẹn quá hóa giận, hấn chớp lấy dao giết lợn, chém thẳng vào cổ Tiểu Hồng. Sau khi giết người, hấn mới hoảng sợ. Hấn biết nếu đem thi thể ném xuống ao nước thì chỉ không quá hai ngày sẽ nổi lên, người ta phát hiện ra ngay, đến lúc đó chắc chắn sẽ không thoát tội được. Hấn lo nghĩ mãi, cuối cùng quyết định dùng đến tay nghề giết lợn của mình, nhuần nhuyễn lóc sạch phần mềm trên cơ thể cô, sau đó chia thành những gói nhỏ, đem vứt ở vài nơi. Còn khung xương không kịp xử lý nội tạng thì dùng nilon bọc lại rồi ném xuống ao. Hấn đóng cửa trong nhà, mất nguyên một ngày đêm để dọn dẹp quét tước hiện trường gây án, nơi đã từng là mái ấm của hai người.

Buổi tối tại căn tin, chúng tôi giờ cao chén nước, uống một hơi cạn sạch. Khi trực ban không thể uống rượu, thôi thì chúng tôi đành nâng chén nước nhạt, coi như mừng thắng lợi.

Vụ án thứ tư - Máu đọng trên nhà

Phần 1

Tiếng còi hụ vang vọng, một tia sét xanh đỏ xẹt qua bầu trời đêm, xé tan sự yên bình của thành phố. Trong đêm tĩnh lặng, trên đường cao tốc có một chiếc xe cảnh sát lướt đi như cưỡi gió, bên cạnh thân xe in bảy chữ lớn màu lam đậm: “Đội khám nghiệm hiện trường hình sự”

Tôi nhìn những người cùng đi với mình, từ đáy lòng chợt cảm thấy thật kính nể. Họ đều là những chiến sĩ cảnh sát kỹ thuật hình sự trẻ tuổi, kết hợp với nhau tạo nên một đội rất mạnh. Năm ngoái họ đã phá được toàn bộ án mạng ở thành phố Nam Giang, thành tích này phải nói là vô cùng xuất sắc và đáng tự hào.

Trên đời luôn có những chuyện kì lạ không thể không tin, từ lần trước tôi gỡ mồm phàn bừa thành thật, giờ cứ đến lượt anh Tiêu trực ban là lại có án mạng. May mà những vụ đó thường là cố ý gây thương tích dẫn đến án mạng hoặc đã xác định được kẻ bị tình nghi nên cũng không quá vất vả. Nhưng tối hôm nay mọi người trên xe đều rất căng thẳng, bởi vì họ biết đêm nay là một đêm vất vả, đầy tính thách thức.

Nửa giờ trước, họ nhận được điện thoại từ trung tâm chỉ huy thông báo có án mạng ở khu đô thị mới Nhã Duyên, yêu cầu đội khám nghiệm hiện trường phải nhanh chóng có mặt. Vụ này là một vụ án chưa xác định được kẻ bị tình nghi.

Anh Tiêu thấy mọi người căng thẳng, bèn kể chuyện cười. “Hôm qua là sinh nhật Vương Giang, chúng tôi liền tổ chức tiệc cho cậu ta. Lúc đấy chuốc rượu đến mức cậu ta say sập say ngửa, nằm dật dẹo trên sofa của quán karaoke, có hát hò được gì đâu. Hát ca hét nhè xong, tôi chờ cậu ta về, ai ngờ cậu ta đang ngồi trên xe tự nhiên rút mic trong túi ra, bảo ‘Anh Tiêu, lại đây hát với em một bài’. Thì ra thằng cu này chồm mic nhà người ta, bỏ vào túi cứ như của mình mới sợ chứ.” Chuyện anh ấy kể là sự thật, lúc ấy tôi cũng có mặt, giờ nhớ lại vẫn thấy buồn cười. Anh Tiêu nói xong, cả xe đều cảm thấy vui vẻ, tinh thần cũng thả lỏng dần.

Chủ nhiệm Vinh ngồi ở ghế phó lái quay đầu lại nói “Được rồi được rồi, hiện trường còn chưa biết thế nào, các cậu còn ngồi đó mà đùa vớ đùa vẩn.”

Khi chúng tôi đến đã thấy ở tầng dưới hiện trường có rất nhiều người đang tụ tập, đầu người nhấp nhô, ai cũng kiểng chân nhòm ngó, đoán xem tại sao khu này vốn yên bình mà giờ lại có nhiều cảnh sát thế. Trên hành lang chẳng đầy dài phân cách, có vài người cảnh sát khu vực đang bảo vệ hiện trường. Chủ nhiệm Vinh, anh Tiêu và tôi mang dụng cụ khám nghiệm đi vào hiện trường.

Người dân đứng ngoài thấy chúng tôi mang hộp dụng cụ vào thì xì xào như ong vỡ tổ “Xem kia, bác sĩ pháp y đến rồi đấy, có người chết đấy.”

Anh Tiêu không vội đi ngay vào trung tâm hiện trường, mà tìm người đã báo cảnh sát hỏi han tình hình.

“Anh phát hiện ra người bị hại như thế nào?”

Người đàn ông này khoảng hơn 30 tuổi, mặt mũi vẫn hoảng sợ nói “Đêm nay lúc tôi và người yêu đi ngủ, phát hiện trên trần nhà có gì đó rơi xuống gối, giống như bị mưa dột. Ban đầu chúng tôi không chú ý, cho rằng đó là ảo giác. Lát sau cảm thấy càng lúc càng rơi nhiều, còn chảy cả vào mặt nên mới dậy bật đèn. Trời đất ơi!”. Người đàn ông nuốt nước bọt, chắc chắn là vì trải qua tình huống quá kinh hoàng. “Thật không biết chúng tôi ăn ở thế nào, tự nhiên trần nhà lại có máu rỏ xuống! Mới đầu tôi còn tưởng gặp ma, sau nghĩ lại thấy có gì đó không đúng, liền chạy lên lầu thì phát hiện cửa nhà trên đó khép hờ, đoán là có người chết nên gọi cảnh sát ngay.”

“Anh không bước vào hiện trường sao?”

“Không. Sau đó có anh cảnh sát ở đồn khu vực đến, vào hiện trường rồi nói có một cô gái quỳ rạp trên mặt đất, máu trên đầu thấm qua trần nhà mới chảy xuống nhà chúng tôi. Nghe nói cô gái kia đã chết, họ vừa tìm tôi để xác minh thân phận, cô ấy chính là Tiểu Lâm, hàng xóm tầng trên của chúng tôi.”

“Anh có thân thiết với Tiểu Lâm không?”

“Chỉ là mối quan hệ xã giao thôi.”

Hiện trường nằm ở một tòa nhà ba tầng ở khu đô thị mới Nhã Duyên, người chết tên Lâm Kỳ, chủ của căn hộ này, 27 tuổi, là tiếp viên hàng không.

Căn hộ đối diện hiện trường được trưng dụng làm phòng chỉ huy chuyên án tạm thời. Tổ trưởng tổ chuyên án phân công công việc cho các điều tra viên, sau đó họ mang giấy tờ rời khỏi đó, khẩn trương tiến hành lấy lời khai theo thứ tự điều tra.

Chúng tôi không đi theo phía cảnh sát để nghe họ nghiên cứu đối sách hay cái gì đó, mà ngay lập tức thực hiện công tác kiểm tra hiện trường. Vừa bắt đầu kiểm tra đã có phát hiện mới. Ở ngay dưới khe cửa khép hờ có một chùm chìa khóa nhỏ, là của Lâm Kỳ.

“Chìa khóa rơi ở cửa, khả năng lớn nhất là kẻ bị tình nghi bám theo nạn nhân về đến nhà, khi cô ấy mở cửa chưa kịp rút chìa khóa ra liền bị kẻ kia đẩy vào phòng, khiến cho chìa khóa rơi ở đây. Tình tiết này hay xuất hiện ở các vụ rình rập trộm cướp phải không?” Tôi hỏi.

“Nếu đúng là như vậy thì phiền phức rồi đây.” Anh Tiêu nhíu mày.

Hiện trường có hai gian. Gian phòng nhỏ bên trong và phòng khách đều không phát hiện ra điều gì khả nghi. Hiện trường trung tâm là phòng ngủ. Lâm Kỳ nằm sấp trên sàn, bên cạnh giường ngủ, hương tan ngọc nát. Dưới chân cô vẫn xỏ đôi dép lê, mặt quay về bên phải, vũng máu dưới đầu khiến người ta thấy mà giật mình, tóc dài dẫm máu xõa xuống che hết nửa mặt phải, không thể nhìn rõ khuôn mặt cô. Tất cả ngăn tủ trong phòng đều bị lục tung, đồ đạc trong túi xách của Lâm Kỳ bị đổ lộn xộn trên giường, chỉ có ví tiền là không thấy đâu.

“Thôi xong, có vẻ đúng như em nói, đây là vụ theo dõi rồi đột nhập, cướp của giết người.” Tôi nói với thái độ mất hết lòng tin.

“Không hẳn, nếu là vụ theo dõi thì chắc phải có cưỡng hiếp. Nhưng quần áo người chết vẫn còn nguyên mà.” Cậu thực tập sinh Tiểu Không – chuyên ngành điều tra dấu vết đến từ học viện cảnh sát nói giọng trêu đùa.

“Xéo đi ông ơi, không thể cứ nhìn thấy quần áo còn nguyên mà bảo là không bị xâm hại được.” Tôi vẫn giữ vững ý kiến của mình.

“Tôi lại thấy Tiểu Không có ý đúng. Vụ án này cho tôi cảm giác không giống như là vụ giết người cướp của đơn thuần. Dường như hiện trường này đã bị thay đổi thật giả. Hơn nữa nếu hung thủ là kẻ theo dõi, vậy phải thừa dịp người chết chưa kịp thay giày mà đẩy cô ấy vào phòng chứ. Tại sao còn chờ cô ấy thay dép đi trong nhà làm gì?”

“Đi dép thì có sao đâu anh, lúc cô ấy mở cửa liền thay dép luôn, đúng lúc ấy bị hung thủ đẩy vào phòng ngủ. Thế là bình thường mà!”

“Đừng gấp, cứ từ từ xem xét.” Anh Tiêu bình tĩnh nói.

Nhóm tìm kiếm dấu vết nhanh chóng tìm dấu chân và dấu vân tay trên sàn nhà cũng như đồ đạc. Anh Tiêu gầy gầy ngón tay và khuỷu tay của thi thể, nói “Khớp xương vẫn chưa bị cứng lại.” Rồi anh nhẹ nhàng vén tóc lớp tóc lò xo trên má phải của Lâm Kỳ ra, nhìn dưới sống mũi thanh tú có một vài vết máu đỏ sẫm. Anh ấn nhẹ vào đầu thi thể, nói “Xác định cảm giác được xương ma sát^[1], xương sọ bị gãy vỡ nghiêm trọng.”

Đôi mắt to của Lâm Kỳ đã mất đi thần thái, giờ mở ra đờ đẫn, như đang sững sờ nhìn vào chân tường máu bắn tung tóe, có lẽ trước khi bị giết không ngờ rằng bản thân mình sẽ chết.

Tôi đã từng chứng kiến nhiều vụ án mạng, lúc này vội cướp lời “Cách đầu người chết khoảng 20cm có vết máu bắn trên tường, nơi cô ấy ngã xuống chính là vị trí cô ấy đứng khi bị tấn công. Giác mạc còn trong suốt, vết máu tụ sau khi chết cũng mới bắt đầu hình thành, kết hợp với tình trạng căng cứng của cơ thể có

thể đoán nạn nhân đã chết được khoảng năm tiếng đồng hồ.”

“Năm tiếng đồng hồ, tức là khoảng 6h30 chiều, là giờ tan tầm, cũng khớp với chi tiết chùm chìa khóa rơi ở cửa.” Anh Tiêu nói tiếp.

Khám nghiệm hiện trường bước đầu đã hoàn thành, tôi cùng nhân viên nhà tang lễ mang thi thể đặt lên xe, chuẩn bị đưa về phòng giải phẫu để tiến hành bước khám nghiệm tiếp theo. Anh Tiêu thông thả đi lại trong phòng khách, muốn tìm thêm manh mối có giá trị.

Phòng khách trông như đã được dọn dẹp sạch sẽ, không để lại dấu vết nào đáng kể. Sôpha, bàn trà và tủ TV đều không dính một hạt bụi, Lâm Kỳ khi còn sống hẳn là rất chăm chỉ dọn nhà.

Đột nhiên, anh Tiêu nhìn chăm chú vào một đôi dép nam giới đặt ở cửa. Tôi nhìn theo ánh mắt anh, thấy đôi dép lê dành cho đàn ông bằng vải nhung, màu xanh sẫm đặt ngay ngắn ở góc khuất sau cửa, chứng tỏ người sống trong nhà này không chỉ có một mình Lâm Kỳ.

Anh Tiêu cầm đôi dép lên, nhìn tỉ mỉ từng chút một. Bỗng mắt anh sáng lên, anh nhanh tay mở hộp dụng cụ, lấy ra một tấm giấy thử, đem cọ hai lần vào kẽ hở dưới đế dép, sau đó nhỏ hai giọt thuốc thử lên tấm giấy đó. Phần giấy từng cọ qua đế dép nhanh chóng biến thành màu xanh.

Tôi sững sốt nói “Thí nghiệm phát hiện vết máu có kết quả dương tính ư?”

[1] Cảm giác xương ma sát: Bác sĩ pháp y thường ấn vào chỗ nghi ngờ bị gãy xương trên thi thể, nếu xương bên trong bị gãy sẽ tạo ra âm thanh ma sát, cảm giác khi chạm tay vào cũng khác với bình thường. Đây là phương pháp bước đầu để chẩn đoán người chết có gãy xương hay không.

Phần 2

Trung tâm pháp y trực thuộc Sở cảnh sát Nam Giang.

Giây phút này, bên trong phòng giải phẫu trần ngập cảm giác thần bí, tiếng dao kéo va chạm leng keng, nhuộm vào đêm đen một bầu không khí kì dị.

Anh Tiêu mặc trang phục giải phẫu, tay cầm dao mổ, đầu đầy mồ hôi.

“Phòng xét nghiệm DNA vừa thông báo, nạn nhân khi còn sống chưa từng bị xâm hại tình dục.” Anh Bình buông điện thoại, quay đầu nói với chúng tôi.

Anh Tiêu dùng cánh tay lau đi mồ hôi trên trán, gật gật đầu nói: “Trừ việc đó, các cậu còn phát hiện được gì thêm không?”

Tôi nói: “Từ khám nghiệm sơ bộ tại hiện trường, có thể thấy nạn nhân tử vong vào khoảng 6h30, nguyên nhân cái chết là do tổn thương não bộ nghiêm trọng.”

“Ừm. Vậy hung khí là gì?”

Những vấn đề này với tôi vô cùng quen thuộc, “Trên đầu người chết có 7 vết thương, miệng vết thương có dấu vết bị đánh rạn, cạnh vết thương cong, miệng vết thương không đều, cho nên hung khí có thể là vật có đầu tù, cùn. Kết hợp với xương sọ bị đánh đến mức dập nát nghiêm trọng, đường gãy kéo dài lên tận đỉnh đầu, có thể suy đoán rằng đây là vật đầu tù bằng kim loại, cầm vừa tay, dễ dàng vung lên đánh xuống.”

“Nhìn kỹ chỗ này xem.” Anh Tiêu chỉ vào chỗ xuất huyết dưới da trên đầu Lâm Kỳ, nói: “Chỗ này cũng là do hung thủ gây nên, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà khi hấn xuống tay lại không dùng lực, không đánh rách da đầu. Chính vì thế mà hấn lưu lại chứng cứ phạm tội trên da đầu nạn nhân.

Đây là một vết thương rất nhỏ, trông như một dấu ấn hình chữ U.

Anh Tiêu nói tiếp: “Giáo án đã từng dạy về tìm kiếm dấu vết đồ vật rồi, bình thường những dấu vết này rất khó phát hiện, nhưng một khi chúng ta đã phát hiện ra thì có thể từ đó mà khắc họa rõ ràng hình dáng của công cụ gây án.”

Tôi gãi gãi đầu: “Hình như em đã nhìn thấy ở đâu rồi, nhưng không nghĩ ra là thứ gì.”

Anh Tiêu nói: “Làm bác sĩ pháp y, lúc nào cũng phải chú ý tới các loại dụng cụ có thể thành công cụ gây án, đến thời điểm máu chốt sẽ nhớ ra luôn. Trên đầu cái cờ lê có một chỗ hồng để vận ốc vít, hình dáng và kích cỡ rất phù hợp với dấu vết này.”

Vài thực tập sinh đồng loạt thốt lên: “À! Đúng quá!”

Anh Tiêu cười cười. “Về sau đừng rủ nhau ‘À! Đúng quá!’ nữa, phải học cách khiến cho người khác nói thế với mình. Trừ dấu vết này ra, các cậu còn nhìn ra điều gì từ tổn thương trên đầu nạn nhân không?”

Tôi lắc đầu.

Anh Tiêu kiên nhẫn nói: “Chú ý xem, 7 vết thương trên đầu cô ấy, 1 vết ở bên trái, 6 vết ở bên phải, nhìn vào tình trạng lúc ngã xuống của nạn nhân.” Anh Tiêu lại bắt đầu ra đề bài tại chỗ, “Tạm dừng giải thích ở đây, các cậu về nghĩ kỹ lại, 8 giờ sáng mai họp bàn về vụ án này, tôi sẽ công bố đáp án”.

Vì tổn thương của nạn nhân rất đơn giản nên công tác khám nghiệm tử thi diễn ra thật nhanh chóng. Chúng tôi cẩn thận kiểm tra phía sau đầu của thi thể, sau đó xem xét vùng cổ và hai cánh tay. Cuối cùng, ánh mắt của chúng tôi đều tập trung vào chiếc khuyên rốn của Lâm Kỳ.

Tôi tháo khuyên rốn xuống, tỉ mỉ đánh giá: “Hình như là kim cương. Aiya, cái này chắc đắt lắm?”

Anh Tiêu lắc đầu, cười: “Thứ này không đáng tiền, là giả đấy. Nhưng giá trị của nó không nằm ở giá cả.”

“Thế giá trị của nó nằm ở đâu ạ?”

“Xem mặt trong đi, nếu vụ án này là do người quen gây án thì nó rất có thể sẽ trực tiếp chỉ ra kẻ bị tình nghi đấy.” Mặt anh Tiêu tràn ngập sự tự tin.

Bên trong khuyên tròn khắc ba chữ nhỏ: Tôn Hạo Thiên. Đây chắc chắn là tên ai đó rồi, chiếc khuyên tròn này có lẽ là do người tên Tôn Hạo Thiên tặng cho Lâm Kỳ.

“Anh Tiêu, ánh mắt anh đúng là sắc bén, chữ bé như thế mà anh cũng nhìn ra được. Nhưng vụ án này hẳn là vụ theo dõi rồi đột nhập, cướp của giết người, vậy chắc là người quen cũng chẳng liên quan gì. Vì chìa khóa cô ấy đánh rơi ở cửa, người quen việc gì phải chờ lúc Lâm Kỳ mở cửa để đẩy cô ấy vào nhà hả anh?” Tôi mơ hồ hỏi.

“Haha, tôi thấy cậu quá chủ quan rồi.”

Lại nghe thấy những từ này, dù từ lâu đã biết rằng làm pháp y là không được chủ quan, nhưng nghĩ kỹ lại mới thấy tôi đúng là bị hiện trường làm ảnh hưởng đến phán đoán.

Anh Tiêu lại ra về giảng bài: “Tôi cho các cậu thời gian để tự ngắm, như thế mới nhớ lâu được, đây là thầy của tôi dạy cho đấy. Hiệu quả lắm.”

Giải phẫu thi thể kết thúc. Anh Tiêu và tôi đem thi thể khâu lại cẩn thận, lau rửa sạch vết máu trên thi thể, sau đó mặc quần áo lại cho cô ấy. Anh Tiêu vuốt cho đôi mắt Lâm Kỳ khép lại, thở dài: “Khi còn sống trông thật xinh đẹp, chúng tôi đã cố gắng để lúc ra đi trông cô cũng xinh đẹp như vậy. Yên tâm, chúng tôi sẽ phá vụ án này vì cô.”

Bác sĩ pháp y chân chính đều rất tôn trọng người chết, khi phá án chúng tôi buộc phải giải phẫu thi thể, nhưng sau đó cũng sẽ cẩn thận khâu lại. Có người cứ mỗi lần giải phẫu đều cúi đầu trước người chết. Đây không phải mê tín, cũng chẳng phải ra vẻ làm màu, mà đó là sự tôn trọng.

Bỗng nhiên ngoài cửa phòng giải phẫu có vài người tới, tiếng khóc thê lương.

“Mọi người hãy nén đau thương. Chúng tôi sẽ bắt được hung thủ.” Anh Tiêu an ủi người nhà nạn nhân.

Mẹ Lâm Kỳ dường như không nghe thấy lời an ủi của anh Tiêu, khóc lóc: “Con ơi, cả nhà mình đều tự hào vì con, vì sao con lại ra đi sớm như vậy! Con bảo chúng ta sống làm sao đây...”

Anh Tiêu và tôi không thể chịu nổi không khí quá bi thương như vậy, bèn đi ra khỏi phòng giải phẫu, tìm chỗ góc khuất hút thuốc, hít một hơi thật sâu.

Đột nhiên, tôi dường như nghe thấy tiếng nức nở rất nhỏ, thanh âm này làm da đầu tôi run bắn. Anh Tiêu cũng nghe thấy, vì vậy chúng tôi đi theo hướng phát ra âm thanh ấy.

Không xa, dưới gốc cây sồi có một bóng đen cao gầy.

Anh Tiêu lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, anh là...?”

Người đó hoảng sợ, đưa tay dụi mắt, nói: “Tôi là tài xế đưa gia đình họ đến.”

“Vậy anh ở đây...”

Lúc này chúng tôi đã đến gần bóng đen đó, thì ra đây là một người đàn ông, da trắng trẻo, mũi cao thẳng, mi mắt sụp xuống, đầu lông mày có một nốt ruồi đen làm cho anh ta có vẻ ngoài nhìn rất u buồn.

“Tôi và Lâm Kỳ lúc nhỏ thường chơi với nhau, giờ cô ấy chết tôi cũng đau lòng.”

“À, vậy nên anh lái xe đưa gia đình cô ấy đến?”

“Đúng thế.”

“Người đã chết không để sống lại, đau buồn rồi sẽ qua thôi.” Tôi đưa một điều thuốc lên mời, hỏi: “Anh làm thuê ở Nam Giang à?”. Tôi liếc mắt tới chiếc xe taxi cạnh đó.

“Đúng thế, sau khi nghe tin Lâm Kỳ xảy ra chuyện, tôi liền lái xe về quê để đón cha mẹ cô ấy tới đây.”

“Haha, anh đúng là người có tâm, chắc quan hệ với Lâm Kỳ cũng rất tốt?” Trong lời nói của anh Tiêu hình như ẩn chứa điều gì.

“Không... Không, chúng tôi chỉ là bạn học cấp 2, rất ít giao tiếp.” Người đàn ông đó vội giải thích. “Lâm Kỳ tính cách hướng nội, không thích kết bạn. Hai chúng tôi rất ít khi gặp mặt, mỗi lần gặp cũng chỉ là cô ấy gọi xe của tôi để về nhà thôi.”

“Ừm, vậy là cô ấy không có ai thân quen?”

“Đúng, nghe nói cô ấy được một đại gia họ Tôn bao nuôi, ông ta không cho cô ấy tiếp xúc với đàn ông. Cô ấy vốn là người hướng nội, cũng chẳng có bạn nữ thân thiết. Cô ấy bị giết chắc chắn là do lão kia thuê người thực hiện.”

“Haha, xem ra anh rất hiểu cô ấy nhỉ.” Anh Tiêu hỏi đầy ẩn ý.

“Không phải đâu. Chỉ là tình cờ nghe người nhà cô ấy nói thôi.”

“Được rồi, đây là danh thiếp của tôi, nếu anh hoặc người nhà cô ấy có nhớ ra chuyện gì thì lập tức liên lạc với tôi.” Anh Tiêu rút danh thiếp ra đưa cho người lái taxi.

Anh ta đưa tay phải ra nhưng không cầm chắc, danh thiếp rơi xuống đất. Chúng tôi liền chú ý tới cánh tay vẫn còn quần băng của anh ta.

“A! Xin lỗi, gần đây tôi bị tai nạn nhỏ, xương trụ cẳng tay bị gãy, giờ cũng khỏi rồi, chỉ là hiện giờ vẫn chưa cử động mạnh được.”

* **

Phòng họp của Sở công an thành phố Nam Giang.

Khói thuốc lá lập lòe.

Trong phòng chen chúc mấy chục người, hầu hết đều là điều tra viên, ai nấy mắt thâm quầng, rõ ràng đêm qua bọn họ đều vô cùng bận rộn.

Đội trưởng đội hình sự tổng kết tình hình điều tra, nói: “Hiện trường này mới nhìn thấy rất đơn giản. Chìa khóa của nạn nhân rơi ở cửa, đồ đạc bên trong phòng ngủ đều bị xới tung, túi xách cũng bị lục lọi. Ở hiện trường không có tiền hay đồ trang sức, nhưng vì không có người xác nhận số tài sản của người bị hại nên không thể nắm rõ tổn thất về tài sản là bao nhiêu. Phòng khách trông giống như đã bị dọn dẹp, không tìm được dấu chân. Ngoài ra chúng ta cũng không tìm thấy dấu vân tay trên đồ đạc trong nhà, có thể hung thủ đã đeo găng tay, như vậy rất có thể kẻ gây án đã có kinh nghiệm trước đó, mục tiêu nghi ngờ là nhắm vào tài sản của nạn nhân.”

“Trong phòng khách không có dấu chân, khả năng là đã bị dọn sạch, hoặc có thể là do hung thủ đã thay dép trước khi vào nhà. Tôi dám khẳng định vụ án này là do người quen gây ra.” Anh Tiêu không nhịn nổi lên tiếng.

Điều anh Tiêu nói khiến mọi người đều chấn động.

“Có căn cứ gì sao?” Đội trưởng đội hình sự mặt không biến sắc, hỏi.

“Có.” Anh Tiêu như làm ảo thuật, tay rút ra một túi vật chứng. Bên trong chiếc túi đó là một đôi dép đi trong nhà may bằng vải nhung màu xanh sẫm. “Ở hiện trường có một đôi dép lê của nam giới.”

Chứng cứ này nằm ngoài dự liệu của mọi người, một đôi dép thì có thể nói lên điều gì chứ?

Đội trưởng đội hình sự nói: “Ồ đâu ra kiểu có đôi dép lê là có người quen gây án hả? Điều tra bước đầu cho thấy tháng trước Lâm Kỳ đã nghỉ việc, được một đại gia bao nuôi, trong nhà có đàn ông cũng không lạ gì. Hơn nữa chúng ta đã xác minh, vào thời điểm vụ án diễn ra thì ông đại gia đó có chứng cứ ngoại phạm.”

“Tôi còn chưa nói xong.” Anh Tiêu bình tĩnh nói như đã có tính toán trước. “Đôi dép này không phải là không có giá trị, chỉ là giá trị của nó không dễ thấy mà thôi.”

Anh Tiêu đứng lên, chỉ vào ảnh chụp hiện trường đang được máy chiếu chiếu lên. “Đôi dép lê này được chúng tôi tìm thấy ở cạnh cửa, thi thể lại nằm trong phòng ngủ, hơn nữa chúng tôi đã khẳng định nơi cô ấy ngã xuống cũng chính là nơi cô ấy bị tấn công. Hơn nữa, nơi nạn nhân nằm cách nơi đặt đôi dép lê là... khoảng 10m, còn ngăn cách bởi bức tường. Suy ra đôi dép này không liên quan gì đến thi thể, đúng không?”

Tất cả mọi người đều gật đầu. Anh Tiêu tiếp tục nói: “Nhưng tôi phát hiện trên đôi dép này có dấu máu còn mới, rất khả nghi. Tại hiện trường tôi đã làm thí nghiệm, xác định đây là vết máu người. Vừa rồi phòng xét nghiệm DNA cũng gọi điện cho tôi, chứng thực đó là máu của Lâm Kỳ. Vậy máu của Lâm Kỳ có thể bay đến hơn 10 mét, tới tận chỗ đôi dép, mà lại không có dấu vết gì khác trên sàn phòng khách ư? Không thể được! Nói cách khác, vào thời điểm vụ án xảy ra, đôi dép này hẳn là ở ngay bên cạnh nạn nhân.”

Cả phòng im lặng cúi đầu, mọi người đều đang suy nghĩ câu trả lời.

“Khi chết Lâm Kỳ vẫn còn đi dép lê, như vậy đôi dép đàn ông này hẳn là do hung thủ đi.” Anh Tiêu nói giọng hào hứng, “Nếu là người lạ gây án, ví dụ như mấy vụ theo dõi cướp giật chẳng hạn, có hung thủ nào vào phòng còn phải đổi giày không? Nếu có thì nhất định hung thủ rất chú ý sạch sẽ.”

Lời nói đùa này chẳng khiến ai cười, bởi mọi người đều chìm trong suy tư.

“Cậu nói là do người quen gây án? Vậy động cơ là gì?” Đội trưởng đội hình sự hỏi tiếp.

“Chuyện này khó mà nói được, nhưng khả năng lớn nhất là giết người vì tình hoặc báo thù. Dấu vết thay đổi hiện trường rất có thể là để nguy trang. Chia khóa hẳn là do hung thủ cố ý đánh rơi ở cửa. Tôi đã nghĩ tới trường hợp hung thủ cải trang thành thợ sửa chữa lợi dụng để vào nhà cướp bóc, như vậy cũng phải thay giày. Nhưng nghĩ kỹ lại thấy khả năng này không lớn, nếu thế thì còn phải nguy tạo hiện trường bằng cách đánh rơi chìa khóa làm gì. Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, tôi còn có chứng cứ khác chứng minh vụ này là do người quen gây án”.

Anh Tiêu nhìn lướt qua những người trong phòng, giữa ánh mắt chăm chú của mọi người, anh tiếp tục nói: “Trên người Lâm Kỳ không có vết thương do chống cự. Đây là điểm đặc thù của vụ án. Nếu bị người khác ép đi đến phòng ngủ, trên người nhất định có vết thương do chống cự, ví dụ như trên cổ tay, cổ... phải có thương tích. Nhưng trên thi thể không hề thấy những dấu vết này, toàn bộ vết thương trên người cô ấy đều tập trung trên đầu, hơn nữa còn phân bố hết sức kỳ quái. Ở gần xương thái dương bên trái có một vết rạn, phía bên phải có tới sáu vết thương có hình dạng tương tự, những vết rạn này chứng tỏ xương sọ dưới da đã gãy, có thể thấy dấu vết gãy vỡ ở khắp xương sọ”.

Anh Tiêu tiếp tục giải thích kiến thức pháp y thường thấy. “Nếu một người bị tấn công khi bị trói hoặc hôn mê thì vết thương sẽ tập trung lại một chỗ. Còn nếu bị tấn công khi còn năng lực phản kháng thì vết thương sẽ phân tán rộng ra nhiều chỗ trên cơ thể. Ở đây Lâm Kỳ bị thương ở hai bên đầu, bên nhiều bên ít, việc này mâu thuẫn với cả hai trường hợp tôi đã nêu. Phân tích qua lại, tôi thấy chỉ có một khả năng. Đó chính là khi Lâm Kỳ không đề phòng đã bị đánh vào phía trái xương thái dương, dẫn đến hôn mê. Sau đó cô ấy ngã xuống, nghiêng đầu về phía trái, do đó phía này không bị tấn công nữa. Hung thủ vì sợ cô ấy chưa chết nên tiếp tục đánh liên tục vào phía đầu bên phải, dẫn đến việc có nhiều vết thương phía phải xương thái dương.”

Mọi người gật đầu lia lịa tỏ vẻ tán đồng.

“Nếu hung thủ tấn công Lâm Kỳ từ phía trước mặt, thì cô ấy sẽ ngăn cản theo bản năng, như vậy trên cánh tay phải có thương tích. Nhưng cánh tay của cô ấy lại không có bất kỳ thương tổn nào, chứng tỏ hung thủ đã đột ngột tấn công cô ấy từ sau lưng. Hơn nữa nếu là tấn công từ trước mặt thì cô ấy phải nằm ngửa,

không phải nằm sấp. Vậy nghĩ thử mà xem, một người thợ sửa chữa xa lạ liệu có thể vào phòng ngủ của chủ nhà, rồi đột nhiên tấn công chủ nhà được không? Chẳng lẽ Lâm Kỳ không hề đề phòng gì? Dĩ nhiên là chẳng có chuyện đó rồi. Cho nên đây nhất định là do người quen gây án.”

“Phân tích chuẩn lắm!” Giám đốc Sở này giờ không nói gì, giờ đã thấy vui mừng ra mặt. “Người quen gây án, vụ này dễ xử lý hơn nhiều rồi.”

Đội trưởng đội hình sự rít một hơi thuốc, nói: “Nhưng căn cứ theo điều tra đáng tin cậy của chúng ta, Lâm Kỳ khi còn sống tính cách kì quặc, không có bạn bè, cũng không có người ghét. Hiện giờ cô ấy đang được bao nuôi, ngoài ông chủ Tôn ra thì không có quan hệ với ai khác. Mà ông chủ Tôn đó lại có chứng cứ ngoại phạm, như vậy...”

“Đội đã!”

Chú thích:

This is a cái cờ lê =)))))

Hoặc là loại khác trông như thế này, có người gọi là cờ lê nhưng người khác gọi là mỏ lét. Mình vốn không rõ đồ máy móc lắm nên cũng không phân biệt được, vì vậy hy vọng nếu ai biết thì cho mình vài lời chỉ dẫn nha. Xin cảm ơn : *

Phần 3

Anh Tiêu ngắt lời đội trưởng đội hình sự, “Anh nói ông chủ Tôn, ý chỉ người tên là Tôn Hạo Thiên phải không?” Anh vừa nói vừa cầm một túi vật chứng lên, “Ồ đây chúng tôi có một cái khuyên rôn tìm thấy trên người Lâm Kỳ, bên trong có khắc tên Tôn Hạo Thiên.”

Đội trưởng đội hình sự tỏ ra khó hiểu. “Chắc làm nhầm lẫn rồi, ông chủ Tôn tên đầy đủ là Tôn Kim Phúc, kinh doanh bất động sản, chưa từng có tiền án tiền sự.”

Tình huống này khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Anh Tiêu cau mày, gõ trán tự hỏi, “Vậy Tôn Hạo Thiên đó là ai?”

Cả phòng lặng ngắt như tờ.

“À... Cái tên này nghe quen quen.” Tôi phá vỡ sự yên lặng, to gan đứng trước mặt mọi người nói, “A, em nghĩ ra rồi, người lái taxi hôm qua đưa cha mẹ Lâm Kỳ đến nhà xác hình như tên là Tôn Hạo Thiên. Em nghe thấy cha mẹ cô ấy gọi vậy mà.”

“Thật sao?” Anh Tiêu vỗ bàn, dùng vài giây suy nghĩ rồi vui mừng, “Chúc mừng mọi người, vụ án này được phá rồi! Haha!”

Giám đốc Sở thật phần khởi, nhưng cũng rất thắc mắc, bèn hỏi anh Tiêu, “Đừng vội cao hứng, nói thử xem vụ này phá thế nào?”

Anh Tiêu vẫn không che giấu nỗi sự vui mừng trong lòng, “Tôi có căn cứ. Mọi người hãy xem, chiếc khuyên rôn này là gắn kim cương giả, nhiều lắm thì có giá khoảng 200 tệ, bên trong khắc chữ *Tôn Hạo Thiên*, vừa vặn với khả năng tài chính của người lái taxi. Ngoài ra cũng cho thấy giữa hắn và Lâm Kỳ có quan hệ gì đó, chỉ là bọn họ giấu giếm quan hệ này trước mắt người khác thôi. Một tháng trước Lâm Kỳ được bao nuôi, tự nhiên Tôn Hạo Thiên sẽ có động cơ giết người.”

“Việc này chúng tôi cũng nghĩ đến rồi, nhưng làm thế nào chứng minh Tôn Hạo Thiên là hung thủ?”

“Việc này vẫn phải bắt đầu từ tình trạng thương tổn của Lâm Kỳ.” Anh Tiêu đứng lên, đi đến sau lưng tôi, mô phỏng lại. “Như tôi đã phân tích, vết đánh bên trái xương thái dương Lâm Kỳ là vết thương đầu tiên. Nói cách khác, hung thủ đứng sau lưng Lâm Kỳ, dùng một vật cùn vung lên đánh xuống bên trái đầu Lâm Kỳ. Ở tư thế này, tay phải không thể dùng lực đủ mạnh để đánh cho nạn nhân ngã xuống được.”

Anh Tiêu tay phải cầm bút bi, gõ hai cái vào bên trái đầu của tôi, sau đó đổi bút sang cầm trên tay trái, lại gõ hai cái lên chỗ vừa gõ ban nãy. “Nếu dùng tay trái sẽ thuận tay hơn. Vì thế, ngay từ đầu tôi đã nhận định rằng hung thủ thuận tay trái.”

“Nhưng làm sao cậu biết Tôn Hạo Thiên thuận tay trái?” Đội trưởng đội hình sự ngắt lời.

“Tôn Hạo Thiên có thuận tay trái hay không thì tôi không biết. Nhưng hôm qua tôi may mắn gặp được hắn ta ở nhà xác. Hắn ta trốn một góc khóc thầm, thế mà lại phủ nhận quan hệ với Lâm Kỳ. Điều đó làm tôi thấy hoài nghi.” Anh Tiêu sờ sờ cái cằm lún phún râu, “Vừa rồi tôi cho rằng hung thủ thuận tay trái, nhưng trong trường hợp tay phải của hung thủ bị thương, chỉ có thể tấn công bằng tay trái thì cũng coi như phù hợp nhỉ? Vừa khéo tay phải của Tôn Hạo Thiên đang quấn băng, hắn nói là do trước đó bị tai nạn giao thông.”

“Như vậy bây giờ cũng chỉ có thể nói Tôn Hạo Thiên có khả năng gây án lớn.” Giám đốc Sở nói, “Dù sao cũng không thể làm chứng cứ trên tòa.”

Đúng vậy, nhưng đã giết người thì phải có chứng cứ. Chứng cứ có thể tìm ở nhà của Tôn Hạo Thiên”. Anh Tiêu bảo.

“Được!” Giám đốc Sở rất phần khởi, “Các cậu lập tức đi thu thập chứng cứ, đội hình sự chuẩn bị sẵn sàng

để tiến hành bắt giam.”

Buổi trưa, trời trong xanh. Nắng gắt.

Tôi và anh Tiêu lặng lẽ đi trên hành lang trước chỗ ở của Tôn Hạo Thiên. Xe của hắn ta không đậu ở đây, có lẽ hắn đã đi làm.

Điều tra viên hỏi chúng tôi, “Anh Tiêu, hay là cứ phá cửa vào lục soát?”

“Thôi ông đừng hại chúng tôi. Điều tra mà chưa có sự cho phép là trái pháp luật. Tôi còn phải nuôi cả nhà đấy ông ạ!” Anh Tiêu cười cười, “mà khả năng cao là hung khí vẫn ở trên xe.”

Tôi đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Sao anh biết là ở trên xe?”

Anh Tiêu ra vẻ thần bí: “Cờ lê ngoài việc dùng để đập vào đầu người ta, còn làm dụng cụ sửa xe.”

“Đúng vậy, hôm qua chúng ta đã phân tích công cụ gây án là cờ lê.” Tôi vì quá phấn khích trước phán đoán của anh Tiêu lúc sáng mà quên mất vấn đề mấu chốt.

“Báo cáo trung tâm, báo cáo trung tâm, cảnh sát giao thông phát hiện trên đường vành đai số 5, trước cửa tiệm mỹ Anh Béo phát hiện chiếc xe taxi của kẻ bị tình nghi, trong xe không có người. Hết!” Tiếng từ bộ đàm vang lên.

“Đồng nghiệp thân yêu của chúng ta là việc đúng là hiệu quả, mới đó mà đã có thông tin rồi.” Đội trưởng đội hình sự Vương Giang vô cùng vui vẻ, “Thằng khốn ấy lại còn dám đi ăn mì xào cơ đấy.”

Trong bộ đàm có tiếng của giám đốc Sở cũng đang vui không kém: “Vương Giang, mau dẫn người quay lại, bắt không được thì tôi lột mũ cậu ra!”

Vương Giang sờ sờ quả đầu hơi hói của mình, bất mãn nói: “Đầu em đã bắt đầu rụng tóc rồi đấy, sắp dừng mang tóc của em ra nói đùa.”

Tôn Hạo Thiên bị còng tay, bắt lên xe cảnh sát. Trong lúc đó, tôi tìm thấy chiếc cờ lê sáng bóng trong xe của hắn, bèn nhanh tay cho vào túi nhựa đựng vật chứng.

Khi tìm được cờ lê, tôi còn lo lắng: “Vụ này chắc là do hắn gây ra, làm gì có lái xe taxi nào thừa thời gian mà đi tẩy rửa cờ lê chứ. Anh xem này, rửa cái cờ lê còn sạch hơn rửa xe. Làm sao bây giờ, có vẻ chúng cứ bị tiêu hủy hết rồi.”

Anh Tiêu giật lấy túi vật chứng.

“Ngậm cái mồm thôi của cậu lại.”

Trên đường xe chạy đến phòng xét nghiệm DNA, anh Tiêu mang túi vật chứng tra nhìn trước nhìn sau.

Tôi vẫn không khỏi lo âu, “Hiện trường không có vật chứng chứng minh hắn có liên quan. Những phân tích của chúng ta cũng chỉ là suy đoán, không thể khẳng định chắc chắn được. Chiếc cờ lê này thì bị rửa sạch rồi. Haizzz.”

Anh Tiêu trầm mặc.

Tại phòng xét nghiệm DNA, chuyên viên kiểm nghiệm ngẩng đầu nhìn anh Tiêu, thất vọng nói: “Sur huynh, trên chiếc cờ lê này không tìm được gì đâu, đến cả con ốc cũng bị rửa sạch bong rồi.”

Anh Tiêu nói, “Chỗ nào có thể rửa sạch đều đã rửa hết, vậy còn chỗ không tẩy rửa được thì sao? Đừng có bảo tôi chưa dạy các cậu”.

Anh Tiêu dùng nhíp gấp lên một miếng bông nhỏ xíu, mở miệng chiếc cờ lê, lua bông vào khớp nối rồi rút ra. Giữa miếng bông trắng muốt xuất hiện chút màu máu đỏ sẫm.

“Có một ít. Xem thử đi.”

Trong phòng thẩm vấn, Tôn Hạo Thiên vẫn cúi đầu không nói. Vương Giang lúc này bắt đầu mất kiên nhẫn: “Cậu cho rằng cứ im lặng là chúng tôi không thể xác định tội trạng của cậu sao? Tôi khuyên cậu nên thông minh hơn, thẳng thắn thú nhận còn được hưởng khoan hồng.”

“Thú nhận để chui đầu vào tù à? Hừ.” Tôn Hạo Thiên cười lạnh.

“Két” một tiếng, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra. Anh Tiêu dẫn theo tôi, tay cầm một cặp tài liệu, đi đến hỏi: “Sao rồi, chưa có kết quả gì à?”

“Chưa. Cứng đầu lắm.” Vương Giang hơi xấu hổ.

“Tôn Hạo Thiên, tôi vừa đi lấy tài liệu giám định DNA.” Anh Tiêu sầm mặt nói, “Tình thế hiện giờ của cậu rất bất lợi đấy.”

Tôi lập tức đưa cặp tài liệu cho Tôn Hạo Thiên.

Tôn Hạo Thiên mở cặp tài liệu ra, hai tay run run, mắt dờ dẩn. Hắn ghen ngào: “Không ngờ lại bị phát hiện ra. Tôi cứ ngỡ không có sơ hở... Thực lòng tôi cũng không muốn chuyện thành ra như vậy...”

“Tôi với Lâm Kỳ là thanh mai trúc mã, cô ấy nói sẽ kết hôn với tôi, tôi yêu cô ấy hơn tất cả, hơn cả mạng sống của chính mình. Nếu tôi không có được cô ấy thì cũng không để cho kẻ nào chiếm được. Lâm Kỳ quá hoàn mỹ, vì vậy cô ấy thấy xấu hổ khi ở bên tôi. Tôi cũng không phản đối việc cô ấy giấu giếm mối quan hệ này, cứ tưởng rằng tới lúc nào đó cô ấy sẽ cảm động trước tình cảm của tôi. Nhưng tôi sai rồi, hoàn toàn sai rồi. Một tháng trước, cô ấy bắt đầu dính lấy một người giàu có. Vì không để thằng cha kia nghi ngờ nên cô ấy cắt đứt hoàn toàn quan hệ với tôi. Tôi không thể đánh mất cô ấy, dù làm người tình bí mật của Lâm Kỳ tôi cũng chấp nhận. Nhưng cô ấy quyết tâm đổi số điện thoại, không trở về nhà, tôi tìm không thấy cũng phát điên lên. Vì thế tôi quyết định. Giết chết cô ấy! Tôi ngày ngày chờ dưới nhà, cuối cùng cũng gặp được Lâm Kỳ. Thực tình trong lòng tôi vẫn ôm hy vọng. Khi vào nhà, tôi vẫn tận tình khuyên bảo, những mong cứu lấy chút tình cảm này, tình cảm tôi dành cho cô ấy vô cùng thuần khiết, không nhuốm mùi tiền. Nhưng cô ấy lại ném cho tôi năm ngàn tệ, đuổi tôi đi, để tôi không quần lấy cô ấy nữa. Tôi chẳng chịu đựng nổi sự nhục nhã như vậy, bèn thừa dịp cô ấy không chú ý mà tấn công từ sau lưng. Tay phải của tôi bị thương, tay trái lại không đủ lực để đánh chết cô ấy. Lâm Kỳ nằm trên mặt đất giãy giụa... giãy giụa... Tôi không quên được ánh mắt vừa sợ hãi vừa hận thù của cô ấy. Ánh mắt khiến tôi khiếp đảm, khiến tôi phần nộ. Vì vậy, tôi tiếp tục nện vào đầu cô ấy, hết phát này đến phát khác, máu và não bắn đầy mặt mũi tôi... bắn đầy lên người tôi...”

Tôi Hạo Thiên bắt đầu run rẩy không ngừng.

“Sau đó thì sao?”

“... Sau khi cô ấy đã nằm im. Tôi biết mình đã giết người rồi. Tôi ngồi trên mặt đất hồi lâu. Vô cùng hoảng sợ. Vì thế tôi bắt chước trên TV, lục tung ngăn tủ, lấy trộm thẻ ngân hàng, rồi đem chìa khóa ném ở cửa. Nhiều người cũng biết cô ấy có tiền, tôi định để mọi người cho rằng đây là vụ giết người cướp của.”

“Tiền và quần áo anh đã lấy giờ để ở đâu?”

“Tiền cất trong nhà, quần áo thì đã đốt sạch.” Tôn Hạo Thiên bình tĩnh lại, lau khô nước mắt, “Thế này cũng tốt, tôi có thể xuống suối vàng chăm sóc cô ấy, tôi sẽ không để Lâm Kỳ ra đi nữa.”

Vụ án thứ năm – Thiếu nữ tự sát

Phần 1

Như trước đây tôi từng nói, phần lớn công việc ở một cơ sở pháp y là kiểm tra bước đầu những vụ (việc) án tử vong không bình thường. Phán đoán của bác sĩ pháp y với thi thể có ảnh hưởng lớn đến việc xác định tính chất vụ (việc) án. Mới nhìn thì thấy đơn giản, nhưng đây là công việc rất phức tạp, đòi hỏi trách nhiệm cao. Trong cuốn “Tẩy oan tập lục” của ông tổ ngành pháp y Tống Từ đã khái quát về công việc này: có những cái chết tưởng như rất bình thường, sau khi thông qua kiểm nghiệm cẩn thận, phân tích, thăm dò, xem xét kỹ mọi việc... lại phát hiện ra dấu vết phạm tội, cũng nhờ thế mà người làm pháp y có thể giải mỗi uất hận của người đã khuất.

Để tránh sơ sót trong những vụ (việc) án tử vong không bình thường, các bác sĩ pháp y luôn cẩn thận xem xét hiện trường và thi thể. Theo đúng quy trình, bác sĩ pháp y sẽ đi đến hiện trường, tại đây tiến hành khám nghiệm hiện trường, kiểm tra thi thể nhằm loại trừ khả năng bị giết hại, điều tra rõ sự việc. Sau đó mang thi thể về trung tâm pháp y hoặc nhà xác, tiến hành khám nghiệm thi thể thêm lần nữa, tránh để sót lại những manh mối khó phát hiện. Khi đã hoàn thành quy trình trên, bác sĩ pháp y sẽ tổng hợp tài liệu gửi đến cơ quan điều tra, trong đó viết rõ nguyên nhân và phương thức tử vong. Phương thức tử vong chính là chỉ các trường hợp chết do bị giết hại, do tai nạn, do bệnh tật, đột tử hay tự sát...

9 giờ sáng mỗi ngày là lúc trung tâm pháp y Sở công an Nam Giang thực hiện công tác khám nghiệm tử thi. Những thi thể được đưa về từ hôm trước sẽ được tập trung khám nghiệm vào thời gian này, từ đó tiến hành loại trừ khả năng bị sát hại.

Hôm ấy là một ngày rất bình thường, tại trung tâm pháp y chỉ có thi thể của một cô học sinh cấp hai được phát hiện tại hiện trường nhảy lầu tự tử.

Cô bé này được một ông lão đi tập thể dục buổi sáng phát hiện dưới sân, gần dãy phòng học. Khi chúng tôi đến hiện trường là khoảng 8 giờ sáng, thi thể cô bé đã tương đối cứng, kết hợp với biểu hiện trên thi thể, chúng tôi suy đoán cô chết vào khoảng 10 giờ đêm hôm trước. Nói cách khác, thời điểm tử vong là sau khi lớp học buổi tối kết thúc khoảng một tiếng đồng hồ. Đó là lúc dãy lớp học có rất ít người. Trường cấp hai này nằm ở ngoại thành, là trường tư thục, một nửa số học sinh ở trọ trong kí túc xá của trường, một nửa là con em các nhà trong khu vực. Các em học sinh học xong lớp học buổi tối đều về nhà hoặc kí túc xá.

Căn cứ vào kết quả điều tra sơ bộ, nhà cô bé ở khá gần trường học nên không ở trọ tại trường. Mẹ cô làm công nhân tại một nhà máy cách đó 20km, cha cô ở nhà chăm sóc ao cá, hàng ngày ngoài việc bán cá thì chỉ toàn rượu chè. Họ rất ít quan tâm đến cô bé, cũng chưa bao giờ đến trường đón cô. Theo điều tra, đêm đó cha cô bé tên Lý Bân đang chè chén cùng người trong thôn, sau đó ở nhà ngủ say sưa, tới khi cán bộ thôn thông báo rằng con hắn đã chết thì mới mơ màng chạy tới hiện trường.

Điều tra hiện trường cho thấy, ở cửa sắt trên sân thượng chỉ có dấu vân tay của cô bé, chứng thực việc cô tự đi lên sân thượng đó. Ngoài ra cũng phát hiện dấu chân ngay ngắn của cô, chứng tỏ cô bé đã đứng im trên sân thượng một lúc lâu.

Cô bé mặc đồng phục chính tề, trong túi có một tờ giấy. Trên tờ giấy viết mấy dòng chữ nắn nót: “Sống khổ như vậy, chẳng bằng chết đi cho xong. Mẹ ơi, con đi trước đây. Mẹ hãy tự chăm sóc bản thân mình.”

Đây là một tờ di thư. Sau khi kĩ thuật viên khám nghiệm tài liệu tiến hành phân tích và so sánh, kết luận bức thư này là do chính cô bé viết ra.

Với kết luận này, cùng kết quả khám nghiệm thi thể sơ bộ, chúng tôi xác định vụ này là vụ tự sát, kết luận chắc chắn, không thể nghi ngờ.

Khi chúng tôi kết thúc việc khám nghiệm hiện trường, đột nhiên có một chiếc xe chạy như bay tới. Một phụ nữ hơn ba mươi tuổi mở cửa xe, vội vã chạy xuống. Chị ta lao đến bên thi thể cô bé, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của cô. Ánh mắt tràn đầy yêu thương nhưng lại không quá kích động. Sau đó chị ta quay đầu nhìn Lý Bân đang đứng ngơ ngẩn, rồi quay trở lại xe.

Hỏi Lý Bân mới biết, người đó là mẹ cô bé. Tuy rằng biểu hiện khi mất đi người thân không ai giống ai, nhưng sự bình tĩnh của người phụ nữ này khiến tôi giật mình, chỉ với hai ánh nhìn mà chị ta có thể nói hết nỗi lòng ư? Nhất là ánh mắt khi chị ta nhìn chồng, không thể nói rõ đó là trách cứ hay là oán hận. Đó quả là một ánh mắt khó có thể tả bằng lời.

* **

9 giờ sáng.

Phòng giải phẫu thuộc trung tâm pháp y

Hôm nay có lẽ là một ngày thanh thoi, chỉ cần khám nghiệm một vụ đã xác minh tính chất rõ ràng. Cô bé vẫn mặc đồng phục chín chu, nằm ngay ngắn trên bàn giải phẫu. Thời tiết dạo này bắt đầu nóng dần, vì thế người quản lý nhà xác chờ đến 6 giờ mới mang thi thể cô bé vào phòng giải phẫu để làm tan băng, sẵn sàng tiến hành khám nghiệm chi tiết.

Cô bé này trông rất đáng yêu, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, 13 tuổi nhưng có vẻ trưởng thành hơn bạn bè cùng trang lứa. Một cô bé ở độ tuổi tươi đẹp như thế, ngây thơ như thế, vậy mà chỉ để lại vài câu tuyệt vọng rồi tự mình kết thúc sinh mạng.

Đặc thù của thi thể bị rơi từ trên cao xuống đó là ngoài nhẹ trong nặng, tổn thương toàn thân hẳn là hình thành khi tiếp đất, nội tạng vỡ nát nhưng chảy máu không nhiều. Trên thi thể không phát hiện vết thương mở, chỉ có xoang mũi và tai chảy ra chút máu đỏ sẫm, quanh mắt có vết xanh tím, chứng tỏ xương sọ bị gãy vỡ. Không có vết thương mở, tức là không bị chảy nhiều máu ra bên ngoài, hiện trường cũng không có vết máu. Cô bé nằm yên lặng ở đó tựa như đang ngủ say vậy.

Tôi đưa tay kiểm tra cổ cô bé, phát hiện một cục u sưng lớn, vì thế tôi lấy kẹp cầm máu gỗ nhẹ lên trán cô bé, thấy phát ra tiếng “bộp bộp”. Có thể khẳng định cô bé này rơi từ trên cao xuống dẫn đến gãy xương sọ, khiến não tổn thương mà tử vong.

“Trẻ con bây giờ bị áp lực học tập nặng nề đến vậy sao? Không đến mức hờ ra là tự sát chứ?” Tôi cảm khái nói.

“Nghe nói người nhà con bé cũng ít quan tâm. Không cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp có lẽ là nguyên nhân chính.” Anh Tiêu vừa phân tích, vừa giúp tôi cởi y phục của cô bé ra.

Thật không ngờ trên cơ thể cô bé lại xuất hiện vết sẹo mờ mờ.

“Xem ra chúng ta phải phân tích lại động cơ tự sát của cô bé này.” Anh Tiêu nhíu mày.

“Vết sẹo hình tròn, không dính liền với mô liên kết, bề mặt nhẵn, có nhiều vết sẹo tương đồng.” Tôi bắt đầu kiểm tra.

“Đây là... vết bỏng vì bị hương đốt cháy mà!” Anh Tiêu nói, “Tuy rằng con bé không phải dạng có cơ địa lưu sẹo^[1], vết sẹo nhìn không rõ ràng, nhưng có quá nhiều vết sẹo giống nhau thì phải nghĩ đến khả năng vị que hương làm bỏng”.

“Con bé mới học cấp hai, cũng không phải học sinh cá biệt, là một đứa trẻ ngoan ngoãn đó.” Tôi nói.

“Xem ra, lần này chúng ta đã phát hiện dấu vết phạm tội rồi.” Anh Tiêu tiếc thương lắc đầu, “Con bé bị ngược đãi.”

Trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh cha cô bé, “Ý anh là bố con bé làm? Có căn cứ gì đâu ạ.”

“Thử nghĩ ngược lại mà xem, con bé trừ lúc đi học thì cũng chỉ ở nhà làm bài tập, làm việc nhà, không đi ra ngoài, làm gì có ai bắt nạt con gái nhà người ta mà không bị tố cáo chứ? Bên cạnh đó, cậu thử nghĩ kĩ về di thư của con bé xem, chỉ có lời nhắn gửi cho mẹ mà không hề nhắc đến bố.” Anh Tiêu phân tích, “Đây là dấu hiệu khác thường. Mẹ con bé đi làm xa nhiều năm, con bé đều do một tay bố chăm sóc, vậy mà trước khi tự sát lại không nói đến bố, vì sao lại thế?”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Không đến một phút sau, anh Tiêu lại thay đổi phán đoán.

“Đây có khả năng không chỉ là một vụ ngược đãi.” Anh Tiêu kiểm tra âm đạo của cô bé, nói: “Là cưỡng hiếp.”

Luật pháp Trung Quốc quy định, quan hệ tình dục với trẻ em gái dưới 14 tuổi đều là mang tội cưỡng hiếp.

“Màng trinh có nhiều vết rách cũ, mà tính đến ngày con bé chết cũng chỉ vừa tròn mười ba tuổi rưỡi.” Anh Tiêu bổ sung.

“Chắc... không phải đều là do bố con bé làm chứ?” Tôi tự nhiên cảm thấy buồn nôn, tình tiết ghê tởm trong đầu lại hiện lên.

“Căn cứ vào phân tích vừa rồi, không phải hấn thì có thể là ai?” Anh Tiêu lấy kẹp, kẹp một ít bông rồi quẹt vào bên trong âm đạo cô bé. “Dù thế nào cũng phải chờ kết quả khám nghiệm DNA rồi nói. Mặt khác, phải tìm đội cảnh sát để nhanh chóng bắt giam bố cô bé này.”

[1] Cơ địa lưu sẹo: Một số người có cơ địa đặc thù, sau khi bị thương sẽ để lại vết sẹo to, rõ ràng, dễ nhìn thấy.

Phần 2

Sau khi thông báo cho cảnh sát, chúng tôi đem vật chứng đến phòng thí nghiệm DNA.

Bốn giờ sau đã có kết quả: Trong âm đạo người chết có dấu vết tinh dịch, nhưng khi đối chiếu kết quả DNA thì khẳng định kẻ này không có quan hệ thân nhân với cô bé kia.

“Em nói rồi, loại tình tiết ghê tởm này chỉ có trong phim truyền hình thôi, làm sao phát sinh ngoài đời thực được?” Sau khi biết đây không phải vụ việc loạn luân, tôi như trút được gánh nặng.

“Kết quả DNA chỉ khẳng định đây không phải do bố con bé làm, nhưng không nói rằng không phải Lý Bân làm.” Anh Tiêu nói.

Tôi nhanh chóng hiểu rõ ý của anh Tiêu, hỏi: “Anh bảo Lý Bân có khả năng không phải cha đẻ của cô bé này? Như vậy hẳn vẫn là kẻ bị tình nghi lớn nhất đúng không?”

“Đúng vậy, nếu con bé không phải con đẻ của Lý Bân, vậy thì khả năng gây án của hắn càng lớn.” Anh Tiêu nói, “Gọi điện hỏi xem, tại sao lâu như thế mà bên cảnh sát chưa thông báo là đã bắt được người.”

Tôi vừa chạm đến điện thoại thì thấy điều tra viên Tiểu Trương hốt hải chạy vào, đầu đầu mồ hôi, ống quần còn xắn cao. “Bên này kết quả thế nào rồi?”

“Có manh mối nhưng không thể khẳng định có phải do Lý Bân làm hay không, bắt được hắn chưa?” Anh Tiêu vội hỏi Tiểu Trương.

“Hắn ta... có khả năng đã trốn rồi.”

Thì ra khi điều tra viên đến nhà của Lý Bân, thì thấy trong nhà chỉ có mẹ của cô bé – Trần Ngọc Bình đang ở nhà. Theo lời kể của Trần Ngọc Bình, sau khi biết con gái đã tự sát, chị ta liền quay lại nhà máy xin nghỉ việc, nhận tiền lương rồi về. Nhưng đến chiều tối về tới nhà lại không thấy chồng đâu, hơn nữa dụng cụ bắt cá cũng như bộ quần áo hắn hay mặc khi làm việc cũng không thấy. Ban đầu chị ta nghĩ chồng đi bắt cá, đợi cả một buổi tối, mãi đến khi cảnh sát đến tìm cũng không thấy Lý Bân về. Vài người cảnh sát khu vực tìm kiếm ở những chỗ hắn có thể ẩn nấp quanh đó nhưng không thu được kết quả gì.

“Tôi chạy về trước, những người khác đang tìm kiếm ở nơi Lý Bân hay bắt cá rồi.” Tiểu Trương uống sạch cốc nước rồi nói.

Cậu ta nhìn anh Tiêu có vẻ bế tắc, liền cười bí hiểm: “Anh Tiêu, anh xem tôi mang cái gì về đây? Thế nào, đây có thể là chứng cứ đúng không?”

Chúng tôi đưa mắt nhìn, thứ Tiểu Trương cầm trong tay là một cái bàn chải đã cũ. Vào thời điểm đó, cảnh sát ở thành phố Nam Giang đều được trang bị kiến thức cơ bản về việc lấy chứng cứ DNA. Lần này, khi Tiểu Trương đến nhà Lý Bân điều tra, tiện thể cầm bàn chải hắn thường dùng về, trên bề mặt bàn chải hẳn là có thể lấy được DNA của hắn.

Anh Tiêu rất cao hứng, vội mang bàn chải đến phòng thí nghiệm DNA, nói với người phụ trách tại đó: “Xem ra các cậu lại vất vả rồi.”

Vừa dứt lời, tiếng chuông di động của anh Tiêu chợt vang lên, anh thấy số điện thoại của điều tra viên, lập tức bắt máy: “Thế nào, có thu hoạch gì không?”

“Chúng tôi tìm thấy bên ao nước vài công cụ bắt cá cùng đôi ủng, còn có chiếc thuyền nhỏ của hắn, có lẽ khi hắn bắt cá đã bị rơi xuống nước, chúng tôi đang thử vớt xem sao.”

“Rơi xuống nước?” Kết quả này nằm ngoài dự kiến của chúng tôi. Anh Tiêu nói: “Đi thôi, chúng ta đến hiện trường.”

Chúng tôi ngồi trên xe hơn ba tiếng đồng hồ, vượt qua con đường gập ghềnh mới đến được hiện trường

hoang vu. Khi chúng tôi đến nơi, thi thể của Lý Bân đã được vớt lên đặt trên bờ, thi thể ướt sũng, tóc còn nhỏ nước, giữa ánh chiều tà trông rất âm u đáng sợ.

Đứng quanh thi thể có vài cảnh sát cũng sũng nước, có vẻ như đã phí không ít sức lực mới vớt được thi thể. Trần Ngọc Bình đã đến hiện trường, ngồi ngẩn ngơ một chỗ, trưởng thôn nói gì chị ta đều như không nghe thấy. Chị ta cứ bình tĩnh ngồi như vậy, chỉ nhìn xa xăm, không cử động, không thống khổ, không tuyệt vọng, không đau thương.

Lý Bân vẫn mặc quần áo chỉnh tề, móng tay xanh tím, sùi bọt mép, rõ ràng là triệu chứng ngạt thở, môi miệng và cổ họng không có tổn thương, khoang bụng trương phình. Tôi dùng kẹp cầm máu, banh mũi thi thể ra, phát hiện thấy bên trong ngập cát bùn, cạy hàm răng ra xem thấy khoang miệng cũng đầy bùn đất, đây đều là triệu chứng chết chìm. Chết chìm chính là khi rơi xuống nước vẫn còn sống, sau ngạt nước chết đuối, chứ không phải chết rồi mới bị ném xuống nước. Điểm này đã được xác minh.

“Có triệu chứng chết chìm rất rõ ràng.” Tôi vừa khám nghiệm vừa nói với anh Tiêu, “Chẳng lẽ hấn sợ tội nên tự sát?”

“Không đâu, nếu hấn muốn tự sát, sẽ không mang theo nhiều công cụ như vậy, còn có cả thuyền nhỏ nữa.” Anh Tiêu chỉ vào chiếc thuyền cùng vài công cụ bắt cá vương vãi bên cạnh.

“Đúng, anh nói có lý. Nhưng hấn ta rất giỏi bơi lội, làm sao sợ ý chết đuối được?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Hoàn toàn có khả năng. Nhìn dưới đáy ao xem, có rất nhiều rong rêu!” Một người cảnh sát vừa tham gia vớt thi thể nói chen vào. Tay anh ta dùng gậy khoắc khoắc dưới nước, “Thấy không? May là chúng tôi đứng hai bên bờ rồi dùng gậy trúc vớt lên, chứ nếu xuống nước thì chắc mai lên bàn thờ ngồi rồi.”

“Hấn ta bơi lội giỏi, chẳng ai muốn giết hấn mà lại đi đây xuống nước cả. Vì vậy chỉ có thể là hấn sợ ý rơi xuống nước, sau đó bị rong quẩn lấy chân dẫn đến chết đuối.” Tôi rất hài lòng với phân tích này của mình, cảm thấy đây là phân tích không hề sơ hở.

Anh Tiêu không nói gì, chỉ yên lặng dùng gậy thăm dò thử độ sâu của ao nước và độ cao của rong rêu dưới ao.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại của anh Tiêu vang lên, là phòng thí nghiệm DNA gọi tới. Đúng như kết quả được anh Tiêu dự đoán trước, tinh dịch còn sót lại trong người cô bé cấp 2 và DNA trên bàn chải của Lý Bân đồng nhất với nhau.

Tuy rằng chúng tôi đã cẩn thận lấy thêm mẫu máu trong tim của Lý Bân về khám nghiệm DNA để đề phòng sai sót, nhưng chúng tôi đều hiểu, vụ án cưỡng hiếp này hấn là do Lý Bân làm. Hiện giờ Lý Bân đã chết đuối, bản án sẽ được hủy bỏ dựa vào quy định của pháp luật.

Dù vậy tâm tình của tôi vẫn suy sụp vô cùng. Thật là ác giả ác báo. Chỉ buồn cho cô bé kia, còn nhỏ như thế mà đã chịu tổn thương tâm lý quá lớn, thân thể lại chịu quá nhiều đau đớn, cuối cùng kết thúc cuộc đời của mình ở lứa tuổi đẹp nhất, quả là đáng thương.

Anh Tiêu bỗng nghĩ ra điều gì đó, bèn đi đến bên Trần Ngọc Bình, ngồi xuống châm thuốc lá, nhỏ giọng hỏi: “Hai người không phải cha mẹ ruột của con bé đúng không?”

Trần Ngọc Bình nghe nói như thế, như bị kim châm, nhảy dựng lên, trong mắt tràn hoảng sợ: “Ai bảo vậy? Anh đừng dựng chuyện!”

Anh Tiêu vẫn ngồi đó, nhìn chằm chằm vào mắt Trần Ngọc Bình. Hai người cứ vậy im lặng so kè nhau, chừng hai phút sau, Trần Ngọc Bình thua trắng.

“Con gái là do tôi sinh ra, nhưng nó không phải con của Lý Bân. Tôi đã mang thai trước khi kết hôn với Lý Bân.” Trần Ngọc Bình giống quả bóng xì hơi, ngồi dựa vào đồng cỏ khô, nước mắt từ từ rơi xuống.

Thật ra, những năm gần đây việc giám định quan hệ thân nhân đã không còn xa lạ. Người dân đều biết cơ quan công an là nơi có kỹ thuật xét nghiệm nhân thân tiên tiến nhất, vì thế chị ta không thể nói dối chúng tôi được.

“Lý Bân có đối xử tốt với con gái chị không?” Anh Tiêu ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào Trần Ngọc Bình.

“Tốt... À... không... tôi không biết, tôi luôn đi làm xa nhà, không biết chuyện gì cả.” Trần Ngọc Bình thảng thốt, nói năng lộn xộn.

Anh Tiêu không hỏi thêm nữa, cúi lưng, cùng tôi rửa tay chân, thu dọn đồ đạc, khi anh quay đầu nhìn lướt qua Trần Ngọc Bình, chị ta chợt nhận ra rồi vội vã tránh ánh mắt ra chỗ khác.

“Chúng ta đi thôi, đưa thi thể về trung tâm.”

Suốt dọc đường về, anh Tiêu không nói gì, chỉ yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc cho con đường gập ghềnh khiến chúng tôi cùng thi thể xóc lên xóc xuống.

Đêm nay, tôi mơ rất nhiều điều, mơ thấy cô bé kia khóc lóc, mơ thấy Lý Bân biến thành quỷ đuổi đánh chúng tôi. Những giấc mơ quá thật, khiến tôi như nghẹn thở, thậm chí tiếng chuông đồng hồ báo thức cũng không nghe thấy.

Sáng ra, anh Tiêu gõ cửa phòng ký túc xá của tôi: “Dậy đi, chuẩn bị giải phẫu ngay.”

Phần 3

“Giải phẫu?” Tôi cố nhớ lại, không có án mạng mà? Làm gì có vụ án nào cần giải phẫu?

Thế nhưng tôi vẫn phải phục tùng lệnh cấp trên, vì thế tôi nhanh chóng đánh răng rửa mặt, rồi chạy vội đến phòng giải phẫu.

Nằm trên bàn giải phẫu, là Lý Bân.

“Lý Bân? Rõ ràng hắn chết đuối, sao còn phải giải phẫu làm gì?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh Tiêu cười: “Tôi cũng biết là hắn chết đuối, nhưng vẫn còn chút nghi vấn nên đêm qua tôi đã xin phép lãnh đạo đề hôm nay tiến hành giải phẫu. Tốt nhất là đề phòng bỏ sót chi tiết nào đó.”

“Anh nghi ngờ điều gì?”

“Cô bé kia đã chết, hơn nữa trong cơ thể con bé còn tìm thấy tinh dịch, suy ra một đêm trước đó con bé còn quan hệ tình dục với Lý Bân. Nếu Lý Bân biết chúng ta muốn mang thi thể cô bé ra khám nghiệm thì hắn sẽ phải sợ bị phát hiện, chứ đâu thể nhàn nhã đi bắt cá? Trừ khi tố chất tâm lý của hắn quá tốt, hoặc quá vô tâm?” Anh Tiêu nói tiếp, “Mặt khác, hai tay hắn rất sạch sẽ.”

“Tay ấy ả? Sạch thì làm sao? Chuyện này chẳng giải thích được gì cả?” Tôi hỏi.

“Tôi cũng không dám nói bừa, nhưng tôi biết, nếu như hắn ta bị rơi xuống nước rồi bị rong rêu cuốn mà chết, thì căn cứ theo lý thuyết co rút, trong tay hắn phải có bùn đất hoặc rong rêu gì đó, đúng không?”

Chúng tôi đều hiểu, ở thi thể chết đuối, vì mong muốn được sống thúc giục cộng thêm ngạt thở dẫn đến thi thể co rút, bình thường sẽ có bùn đất, rong tảo kẹt trong kẽ tay.

Mà trong bàn tay của Lý Bân, lại hoàn toàn sạch sẽ.

Chúng tôi bắt đầu tiến hành giải phẫu thi thể Lý Bân trong yên lặng. Kiểm tra bên ngoài thi thể vẫn xác định là có triệu chứng bị chết đuối. Ngoài ra, nội tạng bị xuất huyết, máu trong hai bên ngăn tim trái phải có màu không giống nhau, trong phổi có nước, sờ vào như se tóc^[1], trong khí quản có cát bùn và rong rêu, dạ dày bị tràn dịch, xác định mẫu tảo ở hiện trường đồng nhất với mẫu tảo tìm thấy trong thi thể. Tất cả triệu chứng này đều chứng thực Lý Bân chết đuối tại cái ao nhỏ kia.

Qua hai tiếng đồng hồ khám nghiệm tử thi, trừ việc chắc chắn rằng Lý Bân chết đuối, còn lại không có phát hiện gì mới. Vì thế anh Tiêu và tôi cảm thấy vô cùng chán nản.

Chúng tôi chống tay xuống bàn giải phẫu, cứ vậy đứng ngây người ra, cùng nhìn chăm chăm vào thi thể. Đột nhiên, ánh mắt anh Tiêu lóe lên.

Tôi nhìn theo, thấy màu da dưới nách Lý Bân có chút kỳ lạ, nhưng lại không thể xác định là vì sao.

“Chỗ này hình như là xuất huyết!” Anh Tiêu nói, “Cắt ra xem.”

Xuất huyết dưới da, thì ban hoặc thôi rửa đều khiến da có màu sắc dị thường, như bình thường chỉ cần căn cứ vào kinh nghiệm mà dùng mắt thường phân biệt. Nhưng đôi khi gặp trường hợp không thể xác định rõ ràng, lúc đó cần cắt ra để xem tình trạng mặt cắt dưới da, từ đó đưa ra kết luận chính xác.

Tôi dùng dao phẫu thuật cẩn thận cắt dọc theo phần da có màu sắc khác thường kia, phát hiện có dấu hiệu xuất huyết dưới da.

“Xuất huyết dưới da thể này thường không gặp nhiều. Em đoán tổn thương này là do đu xà kép đây mà.” Tôi đùa đùa.

“Cũng dễ hiểu thôi, tổn thương ở vị trí này có khả năng là do bị người khác tóm lấy hai bên nách rồi lôi đi mà thành.” Anh Tiêu nói xong, tôi liền hiểu ra ngay.

“Hơn nữa, hiện tượng xuất huyết chắc chắn hình thành khi còn sống[2].”

Tôi thắc mắc, “Nhưng làm sao anh biết những chỗ xuất huyết này có quan hệ trực tiếp đến cái chết của Lý Bân?”

“Xuất huyết dưới da có quá trình nhận biết rất rõ ràng.” Anh Tiêu dùng cánh tay đẩy đẩy kính mắt, “Thời điểm mới bị xuất huyết sẽ không có biểu hiện trên mặt da, dần dần sau đó mới xuất hiện. Đầu tiên là bầm tím, khi máu từ từ tan đi đi, màu da chỗ bị xuất huyết sẽ chuyển dần sang xanh tím, xanh, xanh vàng, thậm chí có lúc còn biến thành màu vàng sẫm.”

“Vậy ý anh là không lâu sau khi bị thương dẫn đến xuất huyết dưới nách, Lý Bân đã tử vong, cho nên chưa có biểu hiện rõ ràng trên bề mặt da. Nếu như vậy, hai vết xuất huyết này có liên quan mật thiết đến cái chết của Lý Bân, phải không ạ?” Tôi nghe một hiểu mười, nói để theo.

“Như tôi đã nói, tổn thương này hẳn là do Lý Bân bị tóm hai bên nách rồi lôi đi, lúc đó Lý Bân lại chưa chết.” Anh Tiêu đắm chiêu nói, “Vậy thì...”

“Lý Bân lúc ấy đang hôn mê!” Tôi cướp lời.

“Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Anh Tiêu cười, hỏi tôi.

Tôi không chần chừ nói, phải lấy máu trong tim của Lý Bân, lấy thêm mẫu trong dạ dày và mẫu mô gan, sau đó mang đi khám nghiệm độc tố.

“Khi chúng ta mổ dạ dày thấy trong đó đầy thức ăn, không có mùi rượu.” Tôi nói, “Chúng tôi Lý Bân chết sau khi ăn không lâu, hơn nữa hẳn không uống rượu, vì thế chỉ có thể là hôn mê do bị đánh thuốc.”

Tôi suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Vì hẳn ta bị ném vào nước trong tình trạng hôn mê sâu nên dù hẳn có dấu hiệu chết đuối, nhưng hai tay lại không có dấu vết nắm phải bùn đất hay rong rêu.”

Anh Tiêu khen ngợi gật đầu: “Phân tích rất tốt, chúng ta sẽ kết hợp với kết quả khám nghiệm trước đó để tiến hành phân tích. Đúng như cậu vừa nói, vụ án này có khả năng do hung thủ muốn lợi dụng tình huống Lý Bân làm nghề đánh bắt cá, cố tình đánh thuốc mê hẳn, sau đó ném hẳn xuống nước, nguy trạng thành sơ ý chết đuối.”

“Nếu như vậy, người bị tình nghi lớn nhất là Trần Ngọc Bình.” Anh Tiêu nhìn trần nhà, “Con chị ta bị tên Lý Bân ác ôn kia làm hại, cuối cùng phải tự tử. Như vậy Trần Ngọc Bình có động cơ giết người. Không biết cậu có để ý không, khi Trần Ngọc Bình tới hiện trường tự sát của con gái, tôi có hỏi chị ta vài điều, thấy ánh mắt chị ta rất khác thường.”

Tôi hồi tưởng lại. Quả thực nhìn thấy thi thể con gái mà chị ta không hề đau buồn cũng không phẫn nộ, đối với câu hỏi cô bé có phải con đẻ không lại có phản ứng quá khích, chứng tỏ nội tâm Trần Ngọc Bình rất khác thường.

Giải phẫu khám nghiệm tử thi kết thúc, tôi cùng anh Tiêu về văn phòng. Chúng tôi không nói gì, cùng chìm vào trầm tư. Nếu đã xác định Lý Bân bị người khác giết hại, vậy phải làm thế nào để tìm ra chứng cứ phạm tội của hung thủ?

Kết quả xét nghiệm độc tố cho thấy, trong máu, dạ dày và gan của Lý Bân đều có thành phần thuốc ngủ.

Suy đoán của anh Tiêu đã được khẳng định. Nói cách khác, chúng tôi đã thành công trong việc từ một dấu hiệu rất nhỏ mà phát hiện ra vụ án mạng này.

Điều tra viên ngồi trong văn phòng nghe chúng tôi nói ra suy đoán của mình, sau đó hỏi: “Làm sao để điều tra phá án bây giờ? Các anh có ý gì hay không?”

Tôi liền đề người ra. Đúng vậy, trong vụ án này không có vật chứng cụ thể, làm sao phá án đây? Chắc chắn không thể vì Trần Ngọc Bình có động cơ phạm tội mà ngay lập tức gán tội cho chị ta được.

“Thử cách này xem sao.” Anh Tiêu nói, “Ngày cô bé kia tự sát, chúng ta đều thấy Trần Ngọc Bình ngồi xe

đến hiện trường, sau đó lại đi ngay. Các cậu bắt đầu điều tra hành động của chị ta từ thời điểm đó, chú ý xem xét camera theo dõi tại các bệnh viện và tiệm thuốc ở vùng lân cận.”

Kết quả điều tra được gửi về rất nhanh chóng. Theo như lời khai của Trần Ngọc Bình, sau khi chị ta rời khỏi nơi con gái mình tự sát liền quay trở về nhà máy, bỏ việc xong chị ta lại đi xe bus về nhà. Nhưng Trần Ngọc Bình giấu đi một chi tiết quan trọng: Trên đường đi về nhà, chị ta xuống xe, vào một tiệm thuốc bên đường rồi lại bắt xe bus đi tiếp. Chứng cứ quan trọng này đã được camera của tiệm thuốc đó ghi lại.

“Được rồi, vừa thăm vấn Trần Ngọc Bình, vừa đi tìm người bán thuốc hỏi xem.” Anh Tiêu và tôi đều giống nhau, tuy rằng biết vụ án đã được phá, nhưng trong lòng lại không hào hứng chút nào. Chúng tôi đều hiểu, nguyên nhân của vụ giết người này bắt nguồn từ cơn giận dữ của một người mẹ thương con.

Khi bị cảnh sát đưa đi, Trần Ngọc Bình biết sự tình đã bại lộ, chị ta không hề chống cự, trực tiếp khai nhận toàn bộ vụ án: “Tôi mang thai trước khi kết hôn với Lý Bân, khi sinh con ra hắn đã biết đó không phải con gái hắn. Lúc đó hắn nói hắn tha thứ cho tôi, tôi tin hắn, nhưng không ngờ hắn lại che giấu giở đến vậy, chờ tới hơn mười năm sau mới trả thù tôi. Hắn đánh đập mẹ con tôi. Tôi bị đánh đến tối tăm mặt mũi, giận quá bỏ nhà đi làm xa. Gần đây tôi mới biết, hắn thừa dịp tôi đi làm xa nhà, nhiều lần cưỡng hiếp con gái tôi. Từ khi đó, tôi đã có ý định giết hắn. Con gái tôi chết đi lại càng khiến tôi hạ quyết tâm, phải giết bằng được thằng cầm thú ấy.” Trần Ngọc Bình nước mắt giàn giụa, nhưng nước mắt không giấu được vẻ mặt đầy căm hận của chị ta. “Tôi đi mua thuốc ngủ, khi về đến nhà thấy thằng súc sinh đang ăn cơm. Tôi liền bỏ thuốc ngủ vào bát canh của hắn. Hắn ăn canh xong liền lăn ra ngủ như lợn chết. Tôi thay quần áo cho hắn, mang theo cả dụng cụ bắt cá, rồi lôi hắn lên xe ba bánh, chạy đến bên ao nước, sau đó ném hắn ta xuống ao.”

Đội trưởng đội hình sự mặt tái xanh, kể lại toàn bộ câu chuyện của Trần Ngọc Bình cho chúng tôi. Tôi biết, chúng tôi đều cảm thấy tiếc thương cho thảm cảnh này.

“Rốt cuộc là ai sai trước đây?” Tôi mông lung nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài trung tâm pháp y, “Vì sao không giải quyết mọi chuyện theo pháp luật?”

Anh Tiêu cũng hết sức thương cảm nói: “Là ai sai cũng không quan trọng nữa rồi, đáng thương nhất là sinh mệnh bé nhỏ vô tội kia, con bé cứ thế trở thành vật hi sinh cho một mối duyên nghiệt ngã.”

[1] Trong phổi người chết đuối thường có một lượng chất lỏng lớn, khi bác sĩ pháp y xoa nắn phổi sẽ có cảm giác như đang sờ lên một lợn tóc, cảm giác này thường được gọi là “cảm giác se tóc”. Cách này được dùng để xác định xem có phải phổi thay đổi do chết đuối hay không.

[2] Chỉ khi còn sống thì cơ thể con người mới có một số phản ứng như chảy máu, ứ máu, nuốt, tắc mạch máu... Từ đó người ta có thể xác định vết thương hình thành từ khi còn sống hay sau khi chết mới có. Phản ứng này được gọi là phản ứng sinh hoạt.

Vụ án thứ sáu – Nửa dấu tay nhuộm máu

Phần 1

“Reng reng...” Một hồi chuông điện thoại vội vã vang lên trong phòng trực ban nhàn rỗi, kéo tôi ra khỏi cơn mộng đẹp. Tôi dụi đôi mắt kèm nhèm, nhìn thấy anh Tiêu ở giường bên cạnh bật dậy, nhảy đến bên điện thoại.

Tôi biết sự phản ứng nhanh nhẹn của anh hoàn toàn không phải do phấn khởi, mà là một loại phản xạ có điều kiện. Nhiều năm sau đó, tôi mới hiểu rõ cảm giác thấp thòm khi nghe tiếng điện thoại vang lên giữa đêm khuya khoắt. Tôi nghĩ có lẽ cảnh sát cũng giống như tôi, đều vô cùng miễn cảm với tiếng chuông điện thoại. Hơn nữa phản ứng còn vô cùng mãnh liệt. Không chỉ vậy, chúng tôi luôn phải sẵn sàng chờ điện thoại 24/24.

“Trung tâm pháp y xin nghe.”

“Chúng tôi gọi từ trung tâm chỉ huy 110[1], khu Phong Hoa có một vụ án mạng, cảnh sát khu vực đã bắt đầu tiến hành bảo vệ hiện trường, trong 20 phút nữa các anh phải có mặt tại đó.”

Còn không kịp rửa mặt, tôi và anh Tiêu xách theo hộp dụng cụ khám nghiệm, lao lên xe, phóng như chớp đến khu chung cư Phong Hoa ở ngoại thành Nam Giang. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, giờ mới 5 rưỡi sáng.

Chúng tôi tới nơi khi trời còn tờ mờ sáng. Sáng sớm nên cũng không có nhiều người dân hiếu kỳ đứng ngoài nhìn ngó. Cảnh sát khu vực đã kéo dài ngăn cách bên ngoài cửa, hiện trường nằm ở nhà số 23, tầng 4 khu chung cư. Ngoài cửa có hai cảnh sát khu vực đứng nghiêm chỉnh bảo vệ hiện trường.

Người báo án là một cán bộ về hưu sống ở tầng trên, lúc 5 giờ sáng ông ấy dậy đi tập thể dục, vô tình phát hiện cửa nhà nạn nhân khép hờ, đẩy cửa ra thấy mùi máu xộc lên. Vì lúc đó trời chưa sáng, trong nhà lại không bật đèn nên ông ấy lấy đèn pin cá nhân soi vào. Ông chỉ nhìn ra một bóng đen nằm trên sàn nhà, gọi vài câu cũng không phản ứng gì, lơ mơ thấy rất nhiều máu tràn trên sàn nhà, vậy nên ông chạy ngay về nhà gọi 110.

Chủ nhà tên Lưu Cương, là một huấn luyện viên tại phòng tập thể hình gần đó. Vợ Lưu Cương làm việc tại thành phố khác cách đây 200km, mỗi tháng về nhà một lần vào cuối tuần giữa tháng. Hai người kết hôn đã ba năm nhưng chưa có con. Tình cảm vợ chồng vẫn bình thường, lại sống ở hai nơi khác nhau, do chưa thâm nhập điều tra kỹ càng nên chúng tôi không có manh mối giá trị nào về vợ chồng họ.

Hiện trường là một căn nhà hai gian, mở cửa ra thấy ngay một bên đặt tủ giày, một bên là nhà vệ sinh. Bước vào trong nhà sẽ tới phòng khách, đây cũng chính là hiện trường trung tâm. Phía đông phòng khách có hai cánh cửa thông ra hai phòng khác nhau, phía tây thì đi thẳng vào bếp. Cửa sổ đều khóa chặt, tức là người ta không thể đột nhập vào nhà qua cửa sổ được. Khóa ngoài cửa lớn cũng không có dấu hiệu bất thường.

Diện tích phòng khách chỉ khoảng 7 đến 8 mét vuông, máu loang khắp sàn nhà, nhiều tới mức không có chỗ đặt chân. Trên những cánh cửa cũng vắng đầy vết máu, có những dấu máu phun tung tóe và cả những vết máu chảy trượt lan ra.

Người chết chính là Lưu Cương, anh ta nằm thẳng tắp ở chân tường phía tây, hai mắt mở trừng trừng, miệng há hốc, gương mặt đầy vẻ tuyệt vọng, cảm giác như anh ta đang nhìn những kẻ sắp bước vào hiện trường như chúng tôi. Sau khi dùng đèn khám nghiệm soi khắp thi thể, chúng tôi phát hiện phần đầu hơi biến dạng, phần cổ máu thịt bầy hầy, nhìn không rõ ràng. Quần áo nạn nhân vẫn chỉnh tề, có thể thấy người này là một huấn luyện viên thể hình rất cường tráng.

“Giết một người cao to như thế, xem ra hung thủ là một tay ghê gớm đấy!” Tôi thờ dãi, nói.

Kỹ thuật viên kiểm nghiệm dấu vết cẩn thận kiểm tra hiện trường, cuối cùng không tìm được vật chứng nào có giá trị. Chỉ thấy nửa dấu tay nhuộm máu in lên tường gần cửa, so sánh dấu vân tay thì xác định đây

là dây tay của Lưu Cương.

Vì sàn nhà đã bị máu nhuộm kín, chúng tôi chỉ có thể đặt một cái “cầu” nho nhỏ chuyên dùng trong khám nghiệm hiện trường, từng bước một tiến về phía thi thể.

Tôi đeo găng tay, bắt đầu tiến hành khám nghiệm những bước cơ bản. Khi chạm vào xương sọ của Lưu Cương thấy rõ cảm giác xương ma sát, hẳn là xương sọ đã vỡ nát rồi. Trên cổ họng có một vết cắt rất lớn, toàn bộ động mạch cổ, tĩnh mạch cảnh, khí quản, thực quản đều đứt lìa, để lộ ra xương cổ trắng ớn, xung quang cổ có vũng máu lớn, máu đã bắt đầu đông lại.

Đối với những thi thể mất máu quá nhiều, thi ban thường nhạt màu, khó phát hiện. Các khớp xương vẫn chưa có dấu hiệu cứng lại, giác mạc vẫn sáng. Tôi nghĩ người này chết chưa lâu, liền lấy trong hộp dụng cụ ra một chiếc nhiệt kế, đo nhiệt độ ở trực tràng, căn cứ vào độ ấm của thi thể mà tính toán thời gian tử vong. Anh Tiêu ở bên cạnh kiểm tra kỹ hai bàn tay Lưu Cương.

Thấy tôi bận bịu tính toán thời gian tử vong, anh Tiêu quay đầu nhìn ngó, rồi mỉm cười: “Anh ta chết vào khoảng 11 rưỡi đêm qua phải không?”

Tôi vô cùng sửng sốt: “Anh... làm sao anh biết được? Chuyện này... nhìn tay cũng phát hiện ra sao?” – Quả thực thời gian tôi tính ra là 11 rưỡi đêm qua.

Anh Tiêu cười hình hích: “Cậu tính toán cũng nhanh nhẹn đấy, nhưng phải tăng thêm khả năng quan sát đi.” Nói xong, anh chỉ vào đồng hồ đeo trên cổ tay thi thể.

Tôi đưa mắt nhìn cổ tay Lưu Cương, bề mặt chiếc đồng hồ đã vỡ vụn hoàn toàn, nhìn kỹ lại thì thấy kim đồng hồ không hề chuyển động, vẫn dừng ở 11 giờ 27 phút. Hẳn là lúc nạn nhân đánh nhau với hung thủ đã làm hỏng đồng hồ.

Xem xét toàn bộ hiện trường, thấy dấu vết đánh nhau rất rõ ở phòng khách, còn lại các phòng khác trong nhà đều không có phát hiện gì. Trừ nửa đầu tay máu trên tường ra, trên mặt đất cũng chỉ có phòng khách là nhuốm máu. Hơn nữa tại đây không phát hiện được bất cứ vật chứng chứng minh tội phạm nào, điều này làm cho toàn bộ thành viên trong đội khám nghiệm hiện trường vô cùng chán nản.

“Đưa thi thể về trung tâm để tiến hành khám nghiệm giải phẫu.” Anh Tiêu lau mồ hôi trên trán, nói giọng bất đắc dĩ.

Lúc chúng tôi rời khỏi hiện trường, cha mẹ và vợ của nạn nhân đã tới Nam Giang, vội chạy đến hiện trường. Ba người đứng ở cửa, ôm nhau khóc òa lên, vừa khóc vừa gọi tên Lưu Cương.

Tuy chúng tôi đều đã có một số suy đoán trong lòng, nhưng lại chưa hiểu được toàn bộ vụ án cũng như chưa tìm ra phương hướng phá án. Vậy nên trên đường về, mọi người đều yên lặng cúi đầu, chìm vào suy nghĩ của riêng mình, hoàn toàn không nói chuyện với nhau.

Sau khi trở về trung tâm pháp y, tôi và anh Tiêu không cần ăn cơm trưa, lập tức tiến hành giải phẫu thi thể.

Nguyên nhân tử vong được xác định rất nhanh chóng, Lưu Cương bị chấn thương sọ não dẫn đến xuất huyết quá nhiều mà chết.

Bác sĩ pháp y khi đưa ra kết luận nguyên nhân tử vong cần phải có các thông tin: Nguyên nhân chính dẫn đến cái chết, những nguyên nhân khác có khả năng ảnh hưởng đến nguyên nhân chính. Khi có hai hoặc nhiều nguyên nhân có khả năng dẫn đến tử vong, nhưng lại không thể phân biệt được đâu là nguyên nhân chính, thì được gọi là nguyên nhân tử vong kết hợp.

Trong vụ án này, Lưu Cương bị một vật đầu tù dạng như chày, búa... đập vào đầu nhiều lần, tạo thành tổn thương rộng khắp dưới da đầu, cùng nhiều vết rạn phân tán khắp hộp sọ, nhiều chỗ bị đánh vỡ nát, não tím bầm do chảy máu bên trong, sọ não tổn thương nặng dẫn đến tử vong. Nhưng phần cổ họng của Lưu Cương lại có vết thương rất lớn, hình thành khi Lưu Cương còn sống, lượng máu chảy quá nhiều cũng có thể là nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh ta. Chúng tôi cho rằng đây là nguyên nhân tử vong kết hợp.

Anh Tiêu nhìn kỹ vết thương lớn ở cổ Lưu Cương. Nếu không phải xương cổ vẫn dính liền thì vết thương

này có thể khiến nạn nhân đầu lia khỏi cổ.

Anh Tiêu chỉ vào hai đầu vết thương, nói: “Cậu nhìn chỗ này xem.”

Tôi nhìn chăm chú vào vết thương, phát hiện ra hai đầu vết cắt đều có đuôi, trông giống như khoe mắt chân chim của người lớn tuổi. Đếm đi đếm lại, phần đuôi này có bảy, tám nhánh, rất nông, chỉ hơi xước da.

“Dấu vết này chứng tỏ điều gì?” Anh Tiêu hỏi.

Tôi biết, vết này được gọi là vết thương cắt thử, thường gặp ở những vụ tự sát, nhưng vụ này chắc chắn là bị giết rồi. Tôi nhất thời không hiểu ra, liền lắc đầu.

Anh Tiêu nói: “Dấu vết này nhìn giống vết cắt thử, nhưng thực ra hình thành do nhiều lần cắt đi cắt lại ở cùng một vị trí. Vì lực cắt xuống cổ chệch đi, là cổ lại là dạng trụ tròn, nên vết cắt sẽ bị giảm cường độ về hai bên, cắt nhiều lần sẽ dẫn đến vết thương rất lớn, hai bên đầu vết thương sẽ có nhiều vết xước chân chim thế này.”

Tôi gãi đầu, điều này tôi cũng biết, nhưng vẫn không hiểu được ý anh Tiêu.

Anh Tiêu nói tiếp: “Tổn thương ở cổ, so với tổn thương ở đầu có điểm khác nhau, chính là ở chỗ tập trung vết thương. Tổn thương ở đầu thường phân tán, khớp với tình hình tranh chấp giữa hai bên. Tổn thương ở cổ lại tập trung một chỗ, máu chảy từ trước ra sau, chứng tỏ vết thương ở cổ hình thành khi nạn nhân đã ngã xuống đất, không còn khả năng chống cự.”

Tôi lại gãi đầu. Cái này tôi... cũng biết rồi.

Đột nhiên, tôi nhận ra dụng ý của anh ấy: “Em hiểu rồi, anh Tiêu. Anh muốn nói là người chết rõ ràng đã mất đi khả năng chống cự, hơn nữa tổn thương đã đủ làm hấn chết, vậy vì sao hung thủ còn muốn cắt cổ một người chẳng còn chống cự được nữa, đúng không? Em cảm giác là do hung thủ sợ Lưu Cương chưa chết hẳn. Cho nên em nghĩ hung thủ là người quen.”

Anh Tiêu gật đầu khen ngợi: “Đúng rồi. Ý tôi là như vậy đấy. Nếu đã xác định là người quen gây án, vậy cậu xem người này đi vào hiện trường lúc nào và bằng cách nào?”

[1] 110 ở Trung Quốc tương đương với 113 ở Việt Nam.

Phần 2

Trên đường trở về trung tâm pháp y, tôi cố làm sáng tỏ suy nghĩ của mình. Tôi đã hiểu rõ vấn đề anh Tiêu đưa ra như lòng bàn tay: “Quần áo người chết vẫn chỉnh tề, bên cạnh thi thể còn phát hiện ra bộ vệ sinh cá nhân chuyên dùng ở trung tâm thể hình, phòng ốc trong nhà cũng không bật đèn. Kết hợp với thời gian tan làm của Lưu Cương, em cho rằng hung thủ không phải đến nhà sau khi nạn nhân trở về, mà là vào nhà cùng lúc với anh ta, hơn nữa vừa vào nhà liền lập tức tấn công. Vậy nên cần tập trung điều tra những người đã gặp Lưu Cương tại trung tâm thể hình, hoặc những người anh ta gặp lúc tan làm.”

“Cậu căn cứ vào đâu mà nói Lưu Cương vừa vào nhà liền bị tấn công?” Anh Tiêu đặt ra câu hỏi khác.

“Có căn cứ. Hành lang dẫn ra phía cửa có dấu tay dính máu của Lưu Cương, nhưng tại đây lại không có dấu vết tranh chấp hay vết máu khác. Vì sao đánh nhau gây thương tích ở phòng khách, mà gần cửa lại có dấu tay máu? Kết hợp với việc Lưu Cương mặc quần áo chần chu nhưng lại đi dép lê, em nghĩ dấu tay máu ở cửa hình thành là do lúc anh ta thay giày thì bị tấn công từ sau lưng, dẫn đến vết thương trên đầu, anh ta đưa tay che vết thương theo bản năng, khi đó trên tay sẽ dính máu. Trên đầu bị thương khiến Lưu Cương choáng váng, anh ta nhất định sẽ đưa tay lên vịn tường, do đó mới để lại nửa dấu tay nhuộm máu. Sau đó anh ta bị hung thủ đẩy vào phòng khách, cùng hung thủ phát sinh tranh chấp. Vì bị thương ở đầu từ trước, nên dù anh ta có to khỏe đến mấy cũng không thể ngăn được hung khí, cuối cùng mới xảy ra thảm kịch này.”

“Có lý lắm!” Anh Tiêu giơ ngón tay cái lên, “Tôi đồng ý với suy đoán của cậu. Nhưng tại sao hung thủ không hành động ở chỗ vắng người bên ngoài chung cư, mà nhất định phải chờ đến lúc về nhà mới ra tay?”

Tôi liền giải thích khúc mắc: “Có phải vì hắn muốn tìm thứ gì trong nhà Lưu Cương?”

“Nếu là người quen, biết rõ nhà của Lưu Cương, thì vì sao hắn không giết người ở ngoài, lấy chìa khóa rồi tự vào nhà tìm kiếm?”

“Có lẽ hung thủ không biết nhà Lưu Cương, hoặc không biết Lưu Cương đang sống một mình, cho nên phải làm thế để biết nhà anh ta ở đâu hoặc xác nhận trong nhà không có ai mới ra tay?”

Anh Tiêu nghe tôi nói như vậy, gật đầu: “Không thể loại trừ hai khả năng mà cậu vừa đưa ra.”

Kết thúc khám nghiệm tử thi cũng đã 4 giờ chiều, tôi và anh Tiêu bụng đói cồn cào, vội vã chạy xuống căn tin tìm cơm ăn. Lúc ăn cơm, anh Tiêu hỏi tôi: “Cậu nói xem, liệu có người núp trong nhà từ trước không?”

“Không có khả năng đó đâu anh. Căn cứ vào thông tin điều tra viên cung cấp, bình thường Lưu Cương rất cẩn thận, chìa khóa nhà chỉ do anh ta và vợ giữ, ngay cả cha mẹ anh ta cũng không có. Vợ anh ta lại đi làm xa. Khi chúng ta tới hiện trường thì chị ta mới nhận được tin báo. Chúng ta khám nghiệm hiện trường xong chị ta mới tới. Điều tra viên đã gọi điện hỏi giám đốc chỗ chị ta làm, xác nhận hai ngày nay chị ta vẫn đi làm bình thường.” Tôi tràn ngập tự tin nói.

“Ồ.” Anh Tiêu lại bắt đầu ăn như rồng cuốn.

Chúng tôi ăn cơm trong yên lặng, không hề nhắc đến vụ án nữa.

“Cậu nghĩ sao về số người gây án?” Anh Tiêu hỏi.

“Tuy rằng ở hiện trường xác định có hai loại hung khí khác nhau, một là chày đầu tù, một là dao sắc nhọn, nhưng thời gian sử dụng có trình tự trước sau. Nên em nghĩ là do một người gây ra.”

“Nhưng một người ra tay có cần mang theo hai hung khí không?” Anh Tiêu tiếp lời.

“Chuyện này... chuyện này... có khả năng chứ. Có khi là do hắn đã tính kỹ từng bước gây án.” Tôi nghĩ ngợi, “Liệu ánh sáng có vấn đề không nhỉ? Nếu là một người ra tay, mà không có người khác chiếu sáng cho thì làm sao nện xuống đầu chính xác như thế, hơn nữa còn cắt liên tiếp nhiều nhất vào cổ nạn nhân.”

“Luu Cương đã đi dép lê, chứng tỏ sau khi anh ta vào cửa đã bật đèn. Khi hung thủ rời khỏi hiện trường mới tắt đèn đi.” Anh Tiêu nói.

“Nhưng trên công tắc đèn ngoài dẫu vân tay của nạn nhân thì không thấy dấu tay nào khác cả.” Tôi thắc mắc.

“Hay là hấn đeo găng tay?” Anh Tiêu chìm vào suy tư.

“Đeo găng tay rồi mới đột ngột tấn công Luu Cương à? Chẳng lẽ anh ta lại không phát hiện ra? Mà dạo này trời cũng không lạnh, có ai lại đeo găng tay đi cùng nạn nhân về nhà không? Hơn nữa găng tay dính máu cũng sẽ để lại dấu vết trên công tắc.”

Điềm đáng ngờ đột nhiên xuất hiện.

“Có lẽ là sau khi giết người mới đeo găng tay... Để xóa trộn hiện trường chẳng hạn?”

“Nhưng ở hiện trường không có dấu hiệu bị dịch chuyển.”

Vấn đề này xuất hiện, khiến cho toàn bộ suy đoán của chúng tôi mâu thuẫn chồng chất.

Sau khi cơm nước xong xuôi, chúng tôi đến Sở cảnh sát thành phố để tham gia cuộc họp báo cáo phân tích chuyên án. Tại cuộc họp này, chúng tôi không trình bày quá nhiều quan điểm, thật ra suy nghĩ của chính chúng tôi cũng chưa rõ ràng. Chúng tôi chỉ đưa ra chi tiết hung thủ có thể là người quen, vậy nên cần điều tra rõ những người Luu Cương đã gặp trong ngày vụ án diễn ra, tìm xem có mối quan hệ oán thù nào không. Là một hay hai người gây án vẫn chưa có căn cứ xác định.

Tôi và anh Tiêu cúi đầu ủ rũ rời khỏi phòng họp, quay về trung tâm pháp y.

Buổi tối tôi nằm ở ký túc xá lẩn lộn, không tài nào ngủ được. Luu Cương vừa thay xong dép ở cửa liền bị tấn công, sau đó đánh nhau ở phòng khách, đoạn này không có vấn đề gì cả. Nếu ngay từ đầu ở hiện trường đã không bật đèn, mà là có đồng phạm phụ trách chiếu sáng, vậy Luu Cương không thể nào chưa bật đèn đã đổi giày. Nếu Luu Cương bật đèn, lúc hung thủ rời khỏi hiện trường thì tắt đèn đi, vậy không thể không lưu lại vết máu trên công tắc. Chẳng lẽ là khi vào nhà đã bật đèn, sau đó trong lúc đánh nhau đã không cẩn thận động vào công tắc? Cũng không phải, vì gần chỗ công tắc đèn ngoài cửa làm gì có dấu vết tranh chấp hay vết máu nào. Càng không phải hung thủ dùng bộ phận khác trên người để tắt đèn, vì hung thủ đã cắt đứt động mạch chủ của nạn nhân, trên người hấn nhất định sẽ dính đầy máu, trong phòng vệ sinh và bếp lại không thấy dấu vết tẩy rửa. Chắc không khéo đến nỗi tắt đèn đúng bằng bộ phận không dính máu chứ?

Chuông điện thoại ở phía sau đột nhiên vang lên, thật làm tôi giật nảy mình.

Là anh Tiêu gọi tới: “Tôi đoán cậu còn chưa ngủ. Cậu chắc cũng giống tôi, đang suy nghĩ về vấn đề tắt đèn đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi nghĩ thế này, nếu sau khi hung thủ giết người xong, vì muốn tìm thứ gì đó trên người nạn nhân nên mới đeo găng tay, có khả năng ấy không?”

“Như thế găng tay sẽ dính máu, khi tắt đèn cũng vẫn để lại dấu vết.”

“Nếu chỉ đeo găng tay vào để tìm đồ này nọ, thì cùng lắm chỉ dính máu ở trong bàn tay thôi, còn mu bàn tay vẫn sạch sẽ, chiếc găng tay này trái lại còn che phủ được bàn tay đầy máu của hấn. Chỉ cần dùng mu bàn tay tắt đèn là xong.”

Tôi “ừm” một tiếng, cảm thấy rất có lý.

Anh Tiêu nói: “Cậu đến nhà xác, xem thử xem trong túi quần áo của nạn nhân có dấu máu khô hay không, hoặc có dấu hiệu bị lục lọi không. Việc này cũng sẽ giúp chúng ta phân tích động cơ gây án của hung thủ”.

Nghe theo chỉ thị của anh Tiêu, một mình tôi đến phòng bảo vệ nhà xác giữa đêm đen gió lớn. Phòng bảo

vệ cách nhà xác khoảng 20 mét, bàn kỹ thuật trong phòng có thể điều khiển cửa nhà xác và hệ thống đèn chiếu sáng.

Tôi chào hỏi người bảo vệ, sau đó nghe thấy tiếng cửa cuốn âm ỉ mở ra, lập tức đèn đóm bên trong cũng bật lên, toàn bộ nhà xác liền sáng trưng.

Một mình tôi đi vào trong, tìm đến ngăn tủ giữ xác Lưu Cương, lôi bàn đặt thi thể ra, lục tìm kỹ từng túi quần, túi áo của anh ta.

Đúng lúc này, đèn đột nhiên tắt ngóm, trước mắt chỉ thấy tối đen, đáng sợ hơn nữa là tay tôi vẫn đang nắm bàn tay lạnh cứng của Lưu Cương.

Tôi biết lúc này có gọi bảo vệ cũng chưa chắc người ta đã nghe thấy, vì thế tôi lần mò định đẩy thi thể vào tủ trước đã. Ngay lúc đó, cửa nhà xác bỗng từ từ đóng lại. Tôi bị nhốt trong nhà xác tăm tối.

Trí não tôi trở nên trống rỗng, chẳng lẽ trên đời này thực sự có ma? Nếu không tại sao lại đóng cửa tắt đèn đáng sợ thế? Nghĩ đến đó, tôi cảm thấy lông tóc dựng đứng cả lên, tiếng vang từ tủ giữ lạnh như biến thành tiếng ma quỷ khóc thảm thiết, quái dị.

Phần 3

Thần kinh tôi căng thẳng đến quá sức chịu đựng, xem chừng như muốn đứt ra, thì thể ở ngay bên cạnh, nhìn không thấy nhưng lại ngửi được mùi máu tanh lạnh lẽo. Tôi cứ đứng đờ đẫn năm phút đồng hồ, bỗng nhiên đèn bật sáng, cửa lại lờ mờ mở ra. Tôi thấy người bảo vệ đang đứng nhe răng trợn mắt cười: “Thế nào, chú em Tần to gan có sợ không?”

Tôi lập tức nhớ ra, trước đây tôi từng nói với ông ấy rằng mình không sợ gì, lại còn cười nhạo ông ấy nhất gan. Ông vẫn thù tôi đến tận giờ, à không, vừa mới trả thù được rồi đây.

Mặt mũi tôi tái mét, tiếng nói cũng run rẩy: “Thì ra là chú đùa cháu! Thế này có gì mà sợ, cháu còn tưởng cầu dao bị hỏng chứ. Cầu dao? Đứng rồi, cầu dao!”

Con người ta vào thời điểm sợ hãi cực độ sẽ tiết ra một lượng lớn Adrenaline, có thể khiến đầu óc vô cùng sáng suốt, cũng đẩy mạnh linh cảm. Như tôi lúc này đây, phát hiện ra cầu dao có liên quan đến vụ án này. Nếu hôm đó ở hiện trường cũng bị ngắt cầu dao thì sẽ thế nào? Tôi không kịp suy nghĩ nhiều, vội chạy đến phòng trực ban, nói lại ý tưởng này với anh Tiêu.

“Tôi cũng vừa nghĩ đến vấn đề ấy, tốt nhất là chúng ta lập tức gọi người kiểm nghiệm bằng chứng, cùng đến hiện trường xem sao?” Anh Tiêu vô cùng hào hứng nói.

Khi chúng tôi cùng nhân viên kiểm nghiệm bằng chứng Tiểu Phương chạy tới hiện trường, liền gặp một anh công an khu vực đang trực ngay trước cửa. Có thể thấy Sở coi trọng vụ án này tới mức nào.

Công an khu vực mở cửa cho chúng tôi vào. Sau khi sắp xếp đường đi xong xuôi, chúng tôi tiến vào hiện trường, bắt đầu tìm cầu dao điện. Thế nhưng tìm một vòng vẫn không có thu hoạch gì.

“Trong phòng này cũng không có, hay là cầu dao không ở trong nhà?” Tôi vừa dứt lời đã nghe tiếng anh Tiêu hô: “Tôi tìm thấy rồi!”

Theo hướng nhìn của anh Tiêu, chúng tôi phát hiện phía trên một chiếc tủ vuông nhỏ trong phòng khách, có một khoảng tường trông khác hẳn với những chỗ khác.

Anh Tiêu bọc bao nylon vào chân, đứng lên trên tủ, gõ vào phần tường khác lạ kia, nghe thấy tiếng cộp cộp trống rỗng vang lên, quả nhiên là phía trong tường có khoảng trống. Dùng đèn pin rọi lên xem xét cẩn thận, chúng tôi phát hiện có một khe nhỏ, nhẹ nhàng nạy lên thì thấy lộ ra cầu dao điện.

Điều làm cho chúng tôi phần khích không phải cầu dao, mà là trên nắp cầu dao có vết máu. Máu có thể phun lên tường, nhưng không thể len vào tận bên trong hốc tường thế này được. Chúng tôi sau khi hung thủ ra tay giết người, đã lật tường ra, chạm vào cầu dao điện.

Tiểu Phương cũng leo lên tủ, nhìn chăm chú rồi nói: “Vết máu nhòe nhoẹt thế này, không có giá trị giám định đâu.”

Anh Tiêu vừa cẩn thận mở nắp cầu dao ra vừa nói: “Không thể làm chứng cứ cũng không sao, nó có thể giải thích nhiều vấn đề khác.”

Vừa dứt lời, anh Tiêu và Tiểu Phương đều đứng trên tủ trầm mặc.

Họ phát hiện ra một dấu vân tay nhuộm máu còn mới trên cầu dao.

Tìm thấy chứng cứ máu chốt, hơn nữa còn khẳng định hướng điều tra của chúng tôi đã đúng. Đây là thành công ngoài ý muốn, khiến chúng tôi mừng quá ôm chặt lấy nhau.

“Đừng vội mừng.” Anh Tiêu nói, “Sắp xếp lại suy đoán xem nào.”

Tôi cướp lời: “Dấu tay máu còn mới, có thể xác định là do hung thủ để lại, chứng cứ máu chốt này không cần bàn cãi nữa. Em muốn nói về vấn đề tại sao hung thủ sau khi giết người lại động vào cầu dao điện.

Bình thường cầu dao luôn để mở, cầu chì bên trong cũng bình thường, cầu dao kiểu cũ thế nào không thể tự ngắt được, vậy khả năng cao nhất chính là trước khi giết người, hung thủ đã ngắt cầu dao. Vì không để chúng ta nghi ngờ nên sau khi ra tay, hắn liền bật cầu dao trở lại như lúc ban đầu.”

“Có lý, nói tiếp đi.”

Anh Tiêu khen ngợi khiến tôi tự tin lên rất nhiều. Tôi hăng giọng mấy tiếng, nói: “Nếu trước khi giết người có thể ngắt cầu dao chỉ có hai khả năng, một là cầu dao hỏng, Lưu Cương và thợ sửa điện cùng vào nhà, sau đó trong quá trình sửa chữa phát sinh lí do nào đó khiến hắn ra tay giết Lưu Cương. Nhưng nhìn vào cầu dao này thấy cầu dao bám đầy bụi, không phải đồ mới thay, cầu dao cũng không có vẻ bị cháy nổ hỏng hóc. Hơn nữa, tầm 11 rưỡi đêm thì kiểm đâu ra thợ điện? Có thể thấy khả năng thứ hai mới là chân tướng vụ việc.”

Anh Tiêu thấy tôi học đòi theo cách nói chuyện của anh, không nhịn được mà phì cười.

Tôi đi ra phía cửa, chỉ vào phòng vệ sinh, nói: “Khả năng thứ hai chính là trước đó hung thủ đã vào hiện trường, sau khi ngắt cầu dao liền rình sẵn ở trong này. Lưu Cương về nhà thấy bật đèn không lên, nghĩ là cháy cầu chì, liền tắt công tắc đèn đi, sau đó thay giầy. Lúc này hung thủ từ phòng vệ sinh đột nhiên lao ra tấn công, Lưu Cương che vết thương, sau đó choáng váng nên phải đưa tay vịn vào tường, để lại dấu tay dính máu. Hung thủ nhân cơ hội này đẩy Lưu Cương vào phòng khách, không ngờ Lưu Cương là người khỏe mạnh, tuy đầu bị thương nhưng vẫn có thể đánh nhau với hắn. Dù vậy, vì trong tay không tắc sắt, cuối cùng bị hung thủ nện nhiều lần vào đầu đến lúc ngã xuống đất. Hắn sợ Lưu Cương chưa chết nên cắt cổ anh ta. Sau cùng, hung thủ lo chúng ta biết hắn ta vào hiện trường từ trước, vì thế mở cầu dao trở lại. Nhưng lúc này tay hắn đã dính đầy máu, không tránh được việc để lại dấu tay máu trên cầu dao. Theo cách giải thích đó, những mâu thuẫn trong suy đoán trước đó đều được giải quyết.”

“Tốt lắm. Vậy vì sao hắn lại muốn ngắt cầu dao trước?”

“Vì hắn biết bản thân không khỏe bằng Lưu Cương, cho nên phải đột ngột tấn công trong điều kiện thiếu ánh sáng.”

“Thế tại sao hung thủ lại có thể cắt cổ Lưu Cương trong điều kiện thiếu sáng như vậy? Hắn cắt rất nhiều nhất, thậm chí còn có thể đến chỗ cầu dao một cách chuẩn xác.”

“Thứ nhất, hắn chắc chắn đã rất quen thuộc với căn nhà này. Thứ hai, hắn là có người thứ hai chiếu sáng cho hắn.”

“Nhưng như cậu từng nói, nhà này chỉ có hai chiếc chìa khóa, vợ Lưu Cương lại không ở nhà. Như vậy hung thủ làm sao vào nhà từ trước đây?” Anh Tiêu hỏi tiếp.

“Hay là vợ Lưu Cương đưa chìa khóa cho người khác? Hoặc là dùng dụng cụ mở khóa?”

“Không phải. Kiểm tra hiện trường thấy khóa không bị cạy mở cũng không có dấu vết của dụng cụ mở khóa.” Anh Tiêu nói, “Dù thế nào cũng phải đưa vợ anh ta về hỏi đã.”

Chúng tôi quay lại phòng họp của tổ chuyên án, thấy mấy điều tra viên sau khi hoàn thành công việc liền ngủ lại đây, họ nằm ngang dọc khắp bàn khắp ghế, ngáy khò khò. Nghe tiếng chúng tôi gõ cửa, vài người tỉnh lại, hỏi: “Muộn thế rồi còn chưa ngủ à?”

“Có manh mối mới, vợ Lưu Cương là Thôi Ngọc Hồng rất đáng nghi, có lẽ phải đưa chị ta về đây.” Anh Tiêu nói.

“Tôi cũng định ngày mai nói với các anh đây, chúng tôi điều tra được Thôi Ngọc Hồng và giám đốc gian dâm với nhau, hiện nay đã phái người đi theo dõi chị ta rồi.” Một trinh sát trả lời.

Tôi và anh Tiêu nhìn nhau cười, trong lòng đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Anh Tiêu nói: “Đã có gian tình, như vậy chứng cứ ngoại phạm của Thôi Ngọc Hồng do giám đốc làm chứng dĩ nhiên có vấn đề. Bắt họ về đây, chúng ta có chứng cứ để đối chiếu.”

Đêm hôm nay, tôi và anh Tiêu đều ngủ ngon lành một giấc, khi tỉnh lại đã là 9 giờ sáng hôm sau. Đến lúc chúng tôi chạy đến Sở thì thấy mọi người đang vỗ tay chúc mừng.

Vụ án cứ vậy mà kết thúc.

Thôi Ngọc Hồng hơn hai mươi tuổi và giám đốc Trần Phương đã ngoài bốn mươi đều có gia đình riêng, thế nhưng họ vẫn gian díu với nhau. Có một lần Lưu Cương vô ý phát hiện thấy trong di động của vợ có ảnh giường chiếu của ả với Trần Phương. Anh ta không hề tỏ ra quá khích, mà giữ những bức ảnh ấy, lấy đó làm công cụ uy hiếp, vợ vét của Trần Phương 50 vạn nhân dân tệ. Trần Phương nghi ngờ Thôi Ngọc Hồng bày mình, nên nổi giận với ả. Thôi Ngọc Hồng vô cùng oan ức, đối với việc Lưu Cương đem mình ra làm mồi tống tiền cảm thấy rất phẫn nộ và đau lòng. Để chứng minh trong lòng mình chỉ có Trần Phương, Thôi Ngọc Hồng hứa hẹn rằng nếu Trần Phương muốn giết Lưu Cương thì ả sẽ giúp đỡ hắn. Cứ như vậy hai người mưu tính với nhau, chờ một đêm không trăng, lặng lẽ quay về thành phố Nam Giang.

Vì Lưu Cương rất to khỏe nên Trần Phương sợ cả hai sẽ không đánh lại anh ta. Chúng quyết định trước hết phải ngắt điện trong nhà, thừa dịp đêm tối mà đánh lên Lưu Cương. Thôi Ngọc Hồng dùng đèn pin cực mạnh chiếu cho Lưu Cương hoa mắt, rồi lại dùng chính chiếc đèn pin nện nhiều lần vào đầu Lưu Cương, cuối cùng khiến anh ta phải bỏ mạng. Sau đó Trần Phương bình tĩnh trở lại, mở cầu dao như cũ. Đêm đó, chúng lái xe suốt đêm hòng trốn khỏi thành phố Nam Giang.

So sánh cho thấy dấu tay trên cầu dao là của Trần Phương. Trong xe của hắn cũng tìm thấy dấu máu của Lưu Cương.

Vì một thứ tình cảm ngoài luồng không nên có, cũng bởi 50 vạn nhân dân tệ, cuối cùng hai gia đình lẽ ra rất hạnh phúc cứ thế bị hủy hoại.

Vụ án thứ bảy – Cậu bé mắt to

Phần 1

“Bác sĩ Tàn!”

Tôi quay đầu lại. Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt tôi.

Ngay lúc này, sắc mặt tôi đang tái nhợt, đôi mắt vẫn lên tia máu. Không ngờ một kẻ luôn tự xưng to gan lớn mật như tôi lại bị dọa sợ đến nỗi ấy. Dù chuyện đó đã qua từ cách đây 20 phút, nhưng đến giờ nhịp tim của tôi vẫn trên 120, hai chân vẫn bủn rủn không thôi. Chẳng lẽ bác sĩ pháp y đều phải đối mặt với những sự việc tưởng như không thể diễn ra như thế sao?

“Cậu không sao chứ?” Người phụ nữ trước mắt như thấy được sự bất thường của tôi, liền quan tâm hỏi han.

“Không... Không sao... Xin lỗi, chúng ta đã từng gặp nhau phải không?” Trông chị ấy rất quen mắt, nhưng tôi vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần khỏi nỗi kinh hoàng, nên không thể nhớ nổi mình đã gặp chị ở đâu.

“Cậu không nhớ ra tôi sao?” Ánh mắt người phụ nữ ngập tràn u buồn, “Tôi là mẹ của bé Thanh Hoa đây!”

“A! Bé Thanh Hoa!” Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, đó là một cậu bé mắt to vô cùng đáng yêu. “Sao rồi chị? Bé con vẫn khỏe chứ?”. Tôi đưa mắt nhìn tấm biển “Bệnh viện nhân dân tỉnh”, hiểu ngay rằng những lời này hoàn toàn vô nghĩa.

Đúng như tôi nghĩ, lời nói vừa dứt, chị ấy đã rơm rớm nước mắt: “Phẫu thuật chưa được hai năm thì bệnh tình tái phát, không còn cách nào khác, chúng tôi đành đưa con đến bệnh viện tốt nhất tỉnh để chữa trị, nhưng bác sĩ nói chỉ là hi vọng xa vời thôi.”

Người phụ nữ này khoảng hơn 30 tuổi, khuôn mặt vẫn xinh đẹp, trông không giống người đã có con sáu tuổi. Nhưng từ trang phục giản dị của chị cũng có thể thấy chị ấy hiện nay không dư dả gì.

Hình ảnh bé Thanh Hoa khắc sâu trong kí ức thời thực tập tốt nghiệp đại học của tôi.

Kỳ thực tập của chúng tôi kéo dài nửa năm, phần lớn thời gian đều lẫn lộn ở các phòng bệnh. Phòng bệnh đầu tiên tôi phụ trách thuộc khoa ngoại thần kinh, lúc ấy tôi là bác sĩ chăm sóc cho bé Thanh Hoa. Khi đó bé mới có 4 tuổi, hai mắt to tròn khiến cho ai thấy cũng yêu quý. Các bác sĩ, y tá cũng như bạn cùng phòng đều rất thích bé, bởi vì bé có thể khiến mọi người vui vẻ, làm cho cả phòng cười lên cười xuống.

Nhưng ông trời không dành sự ưu ái cho đứa bé hoạt bát, thích cười này. Sau một tuần bé Thanh Hoa nhập viện, kết quả chẩn đoán cho thấy: Ung thư não.

Nhìn ba mẹ mỗi ngày đều giàn giụa nước mắt, bé Thanh Hoa cũng dần hiểu được bệnh tình của mình, bé hỏi mẹ: “Có phải con sắp chết không? Không sao đâu, kiếp sau con lại là con của mẹ, nhé?” Một đứa bé 4 tuổi, nhỏ như vậy nhưng đã khiến mọi người ở đó cảm động.

Lần đầu tiên tôi đứng mổ, chính là tham gia cuộc phẫu thuật não của bé Thanh Hoa. Cuộc phẫu thuật này không chỉ loại bỏ mầm bệnh trong não bé, mà còn tiến hành cắt ống giảm sức ép vào não bé, tức là đặt trong não một ống nhỏ, luồn dưới da, nối tiếp đến khoang bụng, sau đó thông qua một cái van nhỏ, dẫn dịch ứ đọng trong não dẫn thẳng xuống bụng. Phẫu thuật kiểu này nghe thật tàn nhẫn, nhưng có kết quả hơn cả mong đợi, bé Thanh Hoa sau khi phẫu thuật liền khôi phục rất tốt, có thể chạy nhảy chơi đùa, nhưng nói năng hơi khó khăn. Tôi vốn nghĩ thằng bé được cứu rồi. Thật không ngờ, Từ thần lại một lần nữa tìm đến.

Dù tôi biết bệnh này tái phát vốn lành ít dữ nhiều, nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”

“Dự định phẫu thuật lần nữa, có điều... rất khó hồi phục... Hơn nữa chúng tôi cũng không lo nổi chi phí.”

Mẹ của Thanh Hoa nói mà nước mắt chỉ chực trào ra.

“Tân Minh, lại đây.” trưởng khoa Hồ gọi lớn.

“Chị ở khoa ngoại thần kinh phải không? Em lo xong vụ án này sẽ đến thăm bé Thanh Hoa. Mạnh mẽ lên nhé, đừng sốt ruột.” Tôi an ủi mẹ Thanh Hoa một câu, rồi vội chạy đến phòng cấp cứu của khoa ngoại thần kinh.

Bấy giờ tôi đã trải qua hai năm học văn bằng hai tại Học viện cảnh sát Trung Quốc, quay về quê nhà, thực tập lại Cục công an thành phố Long Phiên. So với những người cùng thực tập thì tôi có kinh nghiệm phong phú hơn rất nhiều. Mấy tháng gần đây, thầy giáo của tôi là thầy Hồ, trưởng ban pháp y của Cục.

Hai năm học tại Học viện cảnh sát, đối với kẻ có thể chất không được tốt như tôi thì đúng là những ngày Địa ngục. Học viện cảnh sát chú trọng rèn luyện thể chất cũng như nâng cao kiến thức pháp luật, vừa vận bù đắp những khuyết điểm của tôi khi làm công an của cơ quan pháp y. Tuy rằng ở phòng tập tôi thường phải chịu cảnh đánh đấm máu me bầm dập, nhưng tôi hiểu được rằng, chỉ có vượt qua những giây phút huấn luyện gian khổ như thế, tôi mới có thể trở thành một người cảnh sát nhân dân chân chính.

Vậy nên lúc này hẳn là khoảng thời gian tâm tình thư thái nhất của tôi.

Tôi đã thuận lợi vượt qua cuộc thi công chức, quá trình kiểm tra trên tinh cũng gần kết thúc. Nói cách khác, chỉ cần hết kỳ thực tập, bảo vệ xong luận văn tốt nghiệp là tôi sẽ trở thành một chiến sĩ công an của tỉnh. Không có gánh nặng đầu ra nên tâm lý tôi rất thoải mái, công việc cũng theo đó mà thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng hôm nay, bỗng nhiên biết được bệnh tình của bé Thanh Hoa đột nhiên chuyển biến xấu, tôi không thể vui vẻ được nữa.

“Cậu chờ ở đây, tôi muốn đưa ông ấy đi cấp cứu, chụp CT xong hẳn là sẽ hiểu được tình trạng này.” Trưởng khoa Hồ chỉ giường bệnh nhân, nói.

Vì bị ảnh hưởng bởi bệnh tình của bé Thanh Hoa, nên tâm trạng của tôi lúc này từ hoảng sợ trở thành nặng trĩu. Nhìn trưởng khoa Hồ cùng hai cảnh sát đẩy bệnh nhân vào phòng cấp cứu, tôi xoay người đi sang dãy phòng bệnh của khoa ngoại thần kinh.

Bé Thanh Hoa nằm trong phòng bệnh sáu giường, là loại phòng bệnh cấp thấp nhất trong bệnh viện tỉnh. Trong phòng bệnh đầy mùi cồn sát trùng và bông băng, xộc lên gay mũi.

“Chú Tân!” Tôi vừa bước vào phòng liền nghe thấy tiếng nói trong trẻo của bé Thanh Hoa, “Chú Tân, chú... sao chú... sao chú lại đến đây?”

Có thể thấy tình trạng mất khả năng nói của bé Thanh Hoa ngày càng nghiêm trọng. Tôi mỉm cười đến gần bé con, nắm lấy bàn tay nho nhỏ, không thể nói nên lời. Dây thần kinh thị giác của bé Thanh Hoa đã bị chèn lên, dẫn đến một bên mắt bị lác, tóc cũng bị rụng sạch. Nhưng tôi nhìn trong ánh mắt bé vẫn nở rộ những lạc quan, những vui cười, khiến cho nước mắt tôi không kìm được mà trào ra.

“Con có khỏe không?” Tôi cố gắng điều chỉnh hô hấp, nghẹn ngào nói mấy chữ này.

“Không... không sao đâu, con không sợ chết... chú... chú.” Giọng bé Thanh Hoa vẫn quen thuộc như vậy, nhưng mỗi chữ rót vào tai đều thấy thật khó khăn biết mấy.

“Đừng nói lung tung, con sẽ không chết.” Dẫu rằng bé chỉ là một trong những bệnh nhân mà tôi đã từng chăm sóc, nhưng bất cứ ai nhìn thấy một đứa bé nhỏ như vậy mà kiên cường chống chịu sự tra tấn của bệnh tật, đều sẽ không cầm được nước mắt.

“Ngoan, chịu khó dưỡng bệnh, chú sẽ quay lại thăm con nhé.” Tôi thực sự không thể không chế được nỗi nghẹn ngào, đành tạm biệt bé Thanh Hoa, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Ngoài cửa, mẹ của Thanh Hoa – Phó Ngọc đang úp mặt vào vai chồng mình là Ngô Kinh Phong khóc nức nở. Ngô Kinh Phong chỉ biết bất lực nhìn lên trần nhà.

“Tình trạng hiện nay như thế nào?” Tôi phá vỡ không khí vô cùng bí ẩn này, hỏi.

“Bác sĩ nói, lần này mầm bệnh tái phát ngay bên cạnh động mạch, nếu phẫu thuật sẽ vô cùng mạo hiểm. Giờ vẫn đang giữ nguyên quá trình trị liệu.”

“Có khó khăn gì không?” Tôi hỏi.

“Chi phí rất cao. Thứ gì đáng tiền đều đã bán hết rồi, nhà cũng chẳng còn, sắp không kham nổi nữa. Mà phản ứng sau hóa trị của thằng bé rất nghiêm trọng, nôn đến chết đi sống lại, chúng tôi... Chúng tôi thật không đành lòng.” Phó Ngọc nói xong lại khóc òa. Dù sao tôi cũng từng là bác sĩ chăm sóc cho con họ, vậy nên họ rất tin tưởng mà kể hết với tôi.

Khi đó không có Weibo, không tìm được cách nào để kêu gọi quyên góp cho bé Thanh Hoa, tôi chỉ có thể lấy hết 200 tệ của mình, nhét vội vào tay Ngô Kính Phong, sau đó gạt nước mắt rời khỏi phòng bệnh.

Trong lòng vô cùng đau đớn.

Trước cảnh ngộ của đứa bé đáng yêu này... tôi đành bất lực.

Khi đến phòng chẩn đoán của khoa ngoại thần kinh, tôi thấy trưởng khoa Hồ đang cầm kết quả chụp CT, đưa lên máy chiếu. Ông cùng chủ nhiệm Ngụy của khoa não trao đổi gì đó. Tôi đi tới, nhìn vào phim chụp. Trưởng khoa Hồ không biết tôi đi gặp người quen, còn tưởng tôi trốn đi hút thuốc, cười hỏi: “Thế nào, chưa bị dọa cho ngu người đấy chứ? Xem phim chụp đi, thấy có vấn đề gì không?”

Vấn đề này chỉ như trò trẻ con, không thể làm khó được tôi. Tôi thuận miệng đáp: “Là tổn thương và đập đối xứng.”

* **

Lời biên dịch viên nhà kê: Phần sau sẽ giải thích vì sao Tần Minh lại hoảng sợ như vậy. Mọi người hãy comment đi cho đời tui đỡ tui ahuhu Nào, hãy lao vào vòng tay tui đi huhu~

Phần 2

Trời trong xanh, không một gợn mây.

Sau những tháng ngày học ở Học viện cảnh sát, tôi đã luyện được thói quen ngủ sớm dậy sớm, đến bây giờ cũng không chỉnh lại đồng hồ sinh học được nữa. Bởi vậy tôi dậy rất sớm, chạy vài vòng sân thể dục của Cục công an, sau đó tới phòng thí nghiệm bệnh lý, mở kính hiển vi ra, bắt đầu quan sát mấy mẫu vật bệnh lý học.

Tôi ngồi đó được hai tiếng đồng hồ, chẳng mấy chốc đã đến 8 giờ sáng. Trưởng khoa Hồ dụi đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, đi vào phòng thí nghiệm.

“Vào phòng kí túc của cậu tìm không thấy đâu, tôi đoán là cậu đến đây. Không tệ nhỉ, rất chăm học.”

Trưởng khoa Hồ ngoài bốn mươi tuổi, đẹp trai, chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng đã toát ra cảm giác của một người đàn ông trưởng thành. Thầy ấy rất nổi tiếng ở đội hình sự, được khen là người cuốn hút, hội tụ đủ cả ngoại hình đẹp và trí tuệ cao.

“Thầy dậy sớm thế ă?” Tôi vội vã đứng lên, không dám thất lễ với thầy. Đây là bệnh nghề nghiệp hình thành từ khi học tại Học viện cảnh sát.

“8 giờ? Vẫn sớm nhỉ? Sắp xếp rồi chuẩn bị xuất phát, khu Bảo Hà có án mạng.” Trưởng khoa Hồ mài miết thu dọn hộp dụng cụ khám nghiệm của mình.

Chúng tôi vội lên xe, tiến về phía khu Bảo Hà. “Tình huống thế nào ă?” Tôi hỏi trưởng khoa Hồ.

“Đó là một cụ ông sống một mình, bình thường sống dựa vào nghề sửa giày. Ông cụ mua một căn nhà mặt đường hai tầng, tầng một mở cửa hàng, có lắp cửa cuốn, tầng hai để ở. Nhà đối diện thấy hơn một ngày rồi mà ông ấy không mở hàng liên sinh nghi. Khoảng 6 giờ sáng này thấy di động của ông cụ kêu nhưng không ai bắt máy, thấy không ổn bèn chạy sang gõ cửa, gõ mãi cũng chẳng ai thưa. Không còn cách nào khác, họ phải trèo lên tường nhà đối diện, ngó sang thấy cửa sổ nhà ông cụ mở toang, ông nằm trên giường không động đậy, trên gối còn có máu. Họ biết có tai nạn chết người nên vội gọi 110.”

“Có xác định là án mạng không ă?”

“Cảnh sát 110 không vào hiện trường, bây giờ đang ở nhà đối diện cẩn thận quan sát sang, đầu giường có máu, ông cụ đang nằm đó, không thấy thở nữa.”

“Cửa cuốn đóng kín, vậy tức là kẻ hành hung vào từ cửa sổ?”

“Đúng là cửa cuốn đã đóng lại, tầng một không có cửa sổ, tầng hai chỉ có một cửa sổ đó thôi. Vậy nên hoặc là hấn ta nâng cửa lên chui vào, hoặc là nhảy qua cửa sổ.” Trưởng khoa Hồ nói.

Chúng tôi nhanh chóng tới hiện trường. Ở đó đã có mấy chiếc xe cảnh sát đứng ngăn trở, hình thành một vòng bảo vệ. Có rất nhiều người dân hiếu kỳ từ ngoài vòng xe ngóng cổ vào, bàn tán xôn xao.

“Ông cụ mua nhà xong thì làm gì có tiền, ai lại đi giết ông ấy chứ?”

“Vậy mới nói, không vợ con, hàng ngày sửa giày, cũng chẳng mâu thuẫn với ai.”

“Ông cụ này tốt lắm, rất nhiệt tình. Giày của chúng tôi nếu hỏng nhẹ đều được sửa miễn phí. Kẻ nào giết ông ấy nhất định phải bị trời phạt.”

“Đúng thế, lần trước tôi thấy một cô bé, trời tối mịt vẫn phải ra ngoài, rất sợ hãi, ông ấy còn bật đèn pin đưa con bé đến tận chỗ có đèn sáng nữa.”

Những lời bàn tán của người dân cho thấy ông cụ vốn có tiếng là tốt bụng, có lẽ việc phân tích tính chất vụ án này sẽ tương đối phức tạp.

Nhân viên khám nghiệm dấu vết đang cẩn thận kiểm tra cửa cuốn.

Trên cửa bám rất nhiều bụi bẩn, bên ngoài không thấy dấu hiệu mở khóa. Nói cách khác, cánh cửa này luôn được đóng mở từ bên trong, có thể loại trừ trường hợp có người từ bên ngoài mở hoặc khóa cửa lại.

“Xem ra kẻ thủ ác chỉ có thể vào từ đường cửa sổ.” Tôi khoanh tay đứng nhìn nhân viên khám nghiệm hiện trường bận rộn làm việc.

Trưởng khoa Hồ ngẩng đầu nhìn trên dưới, trong ngoài cửa sổ, nghi hoặc nói: “Cao như vậy, cửa sổ lại nhô ra, phải tài năng thế nào mới trèo vào được chứ? Có phải như trong phim ‘Nhiệm vụ bất khả thi’ đâu!”

“Hay là đu từ nóc nhà xuống.” Tôi ngửa đầu nhìn, cảm thấy khó mà trèo từ dưới lên được, nhưng cũng không phải từ cửa chính đi vào, vậy thì chỉ có khả năng đó mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, cửa cuốn đã bị kỹ thuật viên cạy ra. Bên trong cửa được khóa lại bằng một chiếc khóa móc từ dưới đất móc lên, vẫn hoạt động bình thường.

Ở tầng một rất lộn xộn, những chiếc giày cũ xếp lung tung, có vài dụng cụ sửa giày đơn giản và rất nhiều đồ đồng nát. Xem ra ông lão này ngoài sửa giày còn thu mua phế liệu để trang trải qua ngày. Giữa từ tầng một lên tầng hai không xây cầu thang, chỉ có một chiếc thang đơn sơ làm đường lên xuống.

Nhân viên khám nghiệm hiện trường nhanh nhẹn sắp xếp dụng cụ, bắt đầu kiểm tra chiếc thang đó. Dấu vết trên thang rất quan trọng, nếu trên thang không có dấu tay, dấu chân khả nghi, hoặc những dấu vết khác như dấu găng tay, dấu giày... thì hung thủ chỉ có thể ra vào bằng đường cửa sổ. Nếu xác định được điểm này sẽ rất có lợi cho việc khoanh vùng kẻ bị tình nghi. Nói chung, cũng không phải tất cả mọi người đều có năng lực vượt nóc bằng tường.

Tôi và trưởng khoa Hồ kiên nhẫn chờ ngoài hiện trường. Mười phút sau, nhân viên khám nghiệm hiện trường từ bên trong nói vọng ra: “Trên thang chỉ có một loại dấu giày và dấu vân tay, tôi đã lấy mẫu đây rồi. Nếu đối chiếu thấy khớp với nạn nhân thì hung thủ chỉ có thể đi từ cửa sổ vào.”

Chúng tôi lập tức đeo găng tay, khẩu trang, bao chân và mũ, dầm lên ván khám tra^[1] đến bên cạnh chiếc thang.

Đây là một chiếc thang cũ nát, đã dùng nhiều năm, dường như có thể sập bất cứ lúc nào. Trên sàn tầng hai có một cái lỗ lớn, đây chính là chỗ thông giữa tầng một và tầng hai, chiếc thang gác lên một bên lỗ đó.

“Đi lên đi.” Trưởng khoa Hồ là dẫn đầu mọi người leo lên. Tôi theo ngay sau thầy ấy, từ từ trèo lên tầng hai.

Tầng hai bài trí rất giản dị, chỉ có một bàn làm việc cũ kỹ bên cạnh một chiếc giường nhỏ. Ông cụ im lặng nằm trên giường, tôi đứng từ xa quan sát một lúc, thấy ông cụ đúng là không còn thở nữa.

Trưởng khoa Hồ vẫn tập trung xem hung thủ vào hiện trường bằng cách nào. Thầy đi đến bên cửa sổ, xem xét kỹ chiều cao của cửa sổ, những dấu vết trên cửa sổ cũng như khoảng cách từ nóc nhà tính xuống.

Tôi quan sát xung quanh thi thể. Trên đầu giường có một dấu máu, trên gối đầu là hai vết máu nhỏ, trên mép thi thể có vết nôn.

“Lượng máu chảy ra rất ít.” Tôi nói.

Trưởng khoa Hồ không nói gì, vẫn tiếp tục chăm chú kiểm tra cửa sổ.

Kiểm tra bước đầu hoàn tất. Vì muốn nhanh chóng khám nghiệm tử thi, xác định thời gian tử vong và vết thương trí mạng, nên chúng tôi liền làm nốt vài bước khám nghiệm tại hiện trường cuối cùng, để sau đó còn đưa thi thể về phòng giải phẫu pháp y, trực thuộc nhà tang lễ Cục công an thành phố Long Phiên. Hiện trường giao lại cho các kỹ thuật viên hiện trường tiếp tục khám nghiệm vật chứng.

Trước tiên, tôi nhấn nhẹ lên đầu thi thể, không thấy có cảm giác ma sát xương, vì thế tôi lật thi thể đang nằm nghiêng lại, để mặt trước ngửa lên.

Hai mắt của thi thể nhắm nghiền. Theo đúng thủ tục, trước hết cần phải kiểm tra tình trạng kết mạc, giác mạc, đồng tử. Tôi dùng hai ngón tay vạch mí mắt thi thể lên.

Lúc này có tình huống bất ngờ phát sinh.

Thi thể đột nhiên mở mắt, hai mắt nhìn tôi chằm chằm.

Đầu tôi như nổ tung, trống rỗng, tóc gáy như dựng ngược lên. Tôi bắt bản thân phải bình tĩnh lại, đây nhất định là ảo giác, nhất định là đôi mắt này vốn đã mở sẵn từ đầu rồi, chỉ là tôi không chú ý thôi. Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng tay tôi vẫn cứng đờ đặt trên mí mắt của ông cụ.

Mãi một lúc sau, cái miệng phía dưới cặp mắt thất thần kia bỗng có tiếng rên rỉ vang lên: “Ừm...”

Tôi cảm thấy như chân mình mềm nhũn, lùi lại phía sau vài bước, suýt chút nữa rơi xuống cái lỗ thông giữa hai tầng. Tôi tựa vào tường, bất giác run rẩy.

Trưởng khoa Hồ hình như cũng nghe thấy tiếng rên âm u kia, quay đầu lại thấy tôi mặt mũi tái mét, chân tay run cầm cập bèn hỏi: “Sao thế?”

Tôi nhìn thi thể đang hướng mặt lên trời kia, thấy ông cụ vẫn đang nhìn trần nhà chằm chằm, vô cùng kinh khủng, cực kỳ đáng sợ. Tôi không kim chế nổi mà run lẩy bẩy: “Xác... xác chết sống dậy!”

“Luyện thuyên!” Trưởng khoa Hồ chạy đến bên thi thể, đặt hai ngón tay lên động mạch cảnh. Vài giây sau, thấy hô lớn: “Gọi người tới đây, ông cụ không chết, phải đưa đi bệnh viện thôi!”

Tôi vẫn đứng tựa vào tường, hồn vía lên mây, sắc mặt tái dại, hai chân như nhũn ra.

“Đi nhanh lên!” Trưởng khoa Hồ quát.

Không ngờ lại gặp chuyện như vậy. Thì ra ông lão này rơi vào trạng thái chết giả, nếu quan sát sẽ không thấy hoạt động hô hấp nữa, sau khi tôi lấy tay tác động lên mắt ông ấy mới khiến ông tỉnh lại. Nhưng vì ông ấy đang bị thương nên chỉ có thể mở mắt mà rên.

Tôi và trưởng khoa Hồ gọi một chiếc xe cảnh sát, bật còi hụ mở đường lao đến bệnh viện nhân dân tỉnh. Trên đường đi, trưởng khoa Hồ nói: “Chủ quan quá, điều tra viên nói có người chết, cậu cũng tự nhiên xác định là người ta chết rồi hả? Đừng quên, việc chẩn đoán có tử vong hay không là công việc của bác sĩ pháp y. Cậu quá bất cẩn, thấy không hô hấp thì cho là chết rồi sao? Sau này phải nhớ kỹ, đến hiện trường phải xem thi thể có thi ban hay không. Thi ban là căn cứ quan trọng để xác định tử vong.”

Chuyện đó vốn dĩ tôi cũng biết, lần này lại sơ suất, thiếu chút nữa làm bản thân sợ vỡ mật.

“Lại còn xác chết sống dậy cơ đấy~ Ha ha ha.” Trưởng khoa Hồ cười nhạo tôi.

Tôi vẫn chưa lấy lại tinh thần, không để ý đến lời trêu chọc của thầy Hồ.

Cứ như vậy, tôi mặt mày tái nhợt, mắt vẫn tia máu đi tới bệnh viện nhân dân tỉnh, sau đó gặp được bé Thanh Hoa cùng cha mẹ.

Tổn thương trên đầu của ông cụ là tổn thương va đập đối xứng, dẫn đến trạng thái chết giả. Xác định việc này xong, chúng tôi cũng yên tâm hơn nhiều.

Tổn thương va đập đối xứng là trường hợp khi trên đầu có vết thương, sẽ gây ra xuất huyết và bầm tím trên não, hơn nữa, tại vị trí tương xứng phía bên kia của não cũng sẽ có những vết xuất huyết, bầm tím tương tự, nhưng trên mặt ngoài không có những tổn thương trên da đầu hay gãy vỡ xương sọ. Hiện tượng này xuất hiện khi xương sọ đang chuyển động rất nhanh thì đột ngột dừng lại, hình thành tổn thương trên bề mặt da đầu cũng như trên não. Do có quán tính nên phía não tương xứng cũng va đập vào mặt trong của xương sọ, dẫn đến xuất huyết và bầm tím tương ứng. Cho nên đối với những tổn thương va đập đối xứng kiểu này, về cơ bản có thể chẩn đoán chính xác là do giảm tốc đột ngột dẫn đến tổn thương, ví dụ như vấp ngã, đập đầu vào tường...

Nếu như có hung khí trực tiếp tác động lên đầu, sẽ tạo thành tổn thương trên da đầu, xương sọ, trên não cũng sẽ có dấu hiệu xuất huyết và bầm tím, nhưng phía não tương xứng sẽ không có dấu vết tương tự. Loại này được gọi là tổn thương do bị tấn công, hình thành trong khi xương sọ chuyển động ở tốc độ thường.

Sau khi đi đến kết luận này, chúng tôi lập tức liên hệ với nhân viên khám nghiệm hiện trường.

Nhân viên khám nghiệm hiện trường Tiểu Ngô cũng rất thoải mái nói: “Ở hiện trường phát hiện một dấu trượt ngã, là dấu chân của ông cụ. Xem kỹ hai tầng không phát hiện ra dấu vết khả nghi nào, trên thang cũng vậy, chỉ có dấu vân tay của ông cụ thôi.”

“Không có dấu vết ra vào, vậy đây là hiện trường đóng kín.” Sắc mặt thầy Hồ trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, “Hắn là buổi tối ông cụ mở cửa ra cho thông thoáng, lúc quay về giường thì trượt chân ngã xuống, bị thương ở đầu nhưng không quá nghiêm trọng. Sau khi lên giường nằm mới bị chảy máu trong, dẫn đến nôn mửa, hôn mê, rơi vào trạng thái giả chết.”

“Ừm.” Tôi vẫn không thể nhẹ lòng được, trong đầu tôi vẫn tràn ngập hình ảnh bé Thanh Hoa có đôi mắt to tròn.

“Giao lại cho đội điều tra tiếp tục làm việc, không có gì nữa đâu, đây là một vụ tai nạn ngoài ý muốn thôi.” Trưởng khoa Hồ rất cao hứng, quay đầu nhìn tôi, “Cậu vẫn chưa hoàn hồn đấy hả?”

“Không phải đâu ạ.” Tôi mang toàn bộ chuyện của bé Thanh Hoa kể cho trưởng khoa Hồ nghe.

Ánh mắt trưởng khoa Hồ trở nên buồn bã, thầy lấy ra 200 tệ, nói: “Số trời vậy đấy, đây là chút tấm lòng của tôi, cậu giúp tôi đưa cho thằng bé.”

Một đứa bé đáng yêu như thế, còn chưa kịp hưởng thụ cuộc đời tươi đẹp đã phải bắt đầu đếm ngược đến ngày chấm dứt cuộc sống. Sự lạc quan của bé, tinh thần dũng cảm của bé cứ dần dần khắc sâu vào lòng tôi. Đứa bé ấy mới sáu tuổi, vậy mà lại biết nỗi khổ của cha mẹ mình, sẵn sàng đối mặt với cái chết mà không hề sợ hãi.

Tôi cảm thấy dù bé Thanh Hoa chỉ là một trong số những bệnh nhân tôi từng chăm sóc, nhưng tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Khi quay lại ký túc xá, tôi không chút đắn đo, lấy sổ tiết kiệm của mình ra. Dẫu rằng bây giờ tôi không đi làm, tiền nuôi bản thân cũng không có, nhưng vẫn còn một ít tiền gửi ngân hàng. Số tiền này đều do ông nội tôi mỗi tháng giấu diếm gửi cho thằng cháu yêu quý. Tôi vốn không tiêu đến số tiền này, định khi công việc ổn định thì mua quà tặng ông. Song lúc này cứu người quan trọng hơn. Số tiền tuy không nhiều, nhưng ít nhất cũng có thể giúp bé Thanh Hoa ở lại thế gian thêm vài ngày.

Bạn cùng phòng cũng bị tôi tác động, gom tiền tới tấp, cứ như vậy mỗi người một ít cũng được 5000 tệ. Khoản tiền ấy đối với những người chưa đi làm như chúng tôi quả là không nhỏ.

[1] Ván khám tra: là dụng cụ có thể lắp ghép thành dạng ghế, cầu, bàn... Nhân viên khám nghiệm dùng vật này làm đường đi để tiến vào hiện trường, tránh việc bước trực tiếp có thể ảnh hưởng đến chứng cứ tại đó.

Phần 3

Hôm sau là ngày nghỉ, tôi vui vẻ chạy đến tiệm đồ chơi, mua cho bé Thanh Hoa một món quà nho nhỏ, rồi ôm 5000 tệ đến bệnh viện nhân dân tỉnh.

Khi tôi đến đó liền phát hiện không khí ở đây hơi khác lạ. Nhiều bác sĩ và y tá không ở phòng làm việc của mình, cũng không đi khám bệnh mà vội vã chạy tới phòng hồi sức cấp cứu. Hai chiếc xe cảnh sát rú còi inh ỏi cũng lao về hướng đó.

Tôi không để ý nhiều, lập tức đi đến khoa ngoại thần kinh. Dãy phòng bệnh vắng hoe, một cảm giác bất thường ủa lên trong lòng tôi. Tôi vội vàng cầm đồ chơi mua cho bé Thanh Hoa, bước đến trước cửa phòng bệnh của thằng bé.

Trong phòng không có một bóng người.

Lòng tôi chợt run lên. Tôi chạy tới phòng trực, thấy bác sĩ trực ban đang chống tay lên cửa sổ, nhìn đắm đắm xuống phía xa dưới kia.

“Bác sĩ, tôi là bạn của bệnh nhân giường 17 Ngô Thanh Hoa, xin hỏi...”

Bác sĩ trực đưa tay chỉ xuống: “Tôi cũng đang xem đây. Nghe nói bệnh nhân giường số 17 mất tích từ tối qua, sáng nay phát hiện thấy đã chết đuối ở hồ nước trước phòng hồi sức cấp cứu.”

Tôi bỗng thấy trời đất quay cuồng, ném món quà trên tay xuống, chạy như điên về phía phòng hồi sức cấp cứu.

Quanh hồ nước có rất nhiều bác sĩ, y tá, người nhà bệnh nhân đứng xem xét. Tiếng khóc thảm thiết lẫn giữa đám người lố nhố. Tôi tách mọi người ra, đưa giấy chứng nhận công tác cho công an đang đứng bảo vệ, rồi vén dải phân cách đi tới bên hồ.

Hồ này rất nhỏ, nước chỉ tầm 1,2 mét, không sâu nhưng cũng đủ ngập quá đỉnh đầu bé Thanh Hoa.

Bên hồ có vài người cảnh sát, đều là những người tôi quen. Thi thể đã được vớt lên, đàn anh Lý Hoa của tôi đang tiến hành khám nghiệm bên ngoài thi thể.

Bước chân tôi nặng trĩu, tôi chậm chậm tiến tới gần thi thể.

Một khuôn mặt quen thuộc, một đôi mắt to tròn thân quen, trong ánh mắt còn đọng nỗi hoảng sợ, sự bất lực vô tận.

Người chết chính là bệnh nhân đầu tiên của tôi, đứa bé khiến người ta yêu thương, đứa bé khiến trái tim người ta đau đớn – bé Thanh Hoa.

Bé Thanh Hoa nằm đó không chút sức sống, đôi mắt to đáng yêu vẫn mở... nhưng đã đánh mất tia sáng. Bố của Thanh Hoa, Ngô Kính Phong ngồi ngoài dải phân cách, âm thầm nức nở. Phó Ngọc dường như đã khóc lóc hồi lâu, có lẽ đã kiệt sức, thất thần ngồi bên cạnh Ngô Kính Phong, nước mắt còn chưa kịp khô, ánh mắt tuyệt vọng nhìn lên trời xa thẳm. Họ đều không nhận ra sự có mặt của tôi.

Khoang mũi miệng của bé Thanh Hoa đầy bọt nước, hai tay nhỏ nắm chặt toàn những rong rêu. Khám nghiệm bước đầu cho thấy nguyên nhân tử vong là chết đuối, không nghi ngờ gì nữa.

Bác sĩ Lý quay đầu nhìn thái độ kinh ngạc của tôi, hỏi: “Sao thế? Người quen à?”

Tôi ngơ ngẩn gật đầu.

“Đứa bé trông rất dễ thương, thật đáng tiếc.” Bác sĩ Lý cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Kiểm tra kết mạc thấy có nốt xuất huyết, móng tay xanh tím, có triệu chứng ngạt thở rõ ràng.” Bác sĩ Lý vừa khám nghiệm, vừa chậm rãi nói: “Niêm mạc mũi, miệng không có tổn thương, da cổ không có vết

thương, không xuất huyết.”

Đây là phương pháp khám nghiệm bên ngoài thi thể, sau khi đã xác định nguyên nhân tử vong là do ngạt thở, cần phải kiểm tra xem có bị tác động bạo lực từ bên ngoài như bịt mũi miệng hoặc bóp nghẹt cổ hay không. Sau khi làm công tác loại bỏ các trường hợp này, phải xác định nguyên nhân tử vong thêm lần nữa, kết hợp giữa phương pháp loại trừ và biện pháp nhận định để đưa ra kết luận, tránh sai sót hoặc nhầm lẫn dẫn đến kết luận sai.

“Khoang mũi miệng có bọt nước, trong tay có mẫu vật rong rêu.” Bác sĩ Lý vừa nói vừa lấy mẫu rong rêu dưới nước, “Khớp với hình thái rong rêu trong hồ.”

Một bác sĩ pháp y thực tập cùng đợt với tôi đang đứng bên cạnh ghi chép lại lời miêu tả của bác sĩ Lý.

“Khám nghiệm bước đầu, nguyên nhân tử vong rất đơn giản, là chết đuối.” Lý Hoa quay lại nói với tôi, “Là họ hàng của cậu hay là người quen?”

“Là người quen”, tôi thuận miệng đáp. Lúc này tâm trạng của tôi rất phức tạp. Không biết có phải vì còn chút luyến tiếc với bé Thanh Hoa hay không, mà tôi cảm thấy ngột vực, thấp thòm không yên. Một đứa bé mang bệnh nặng, lại đi mấy trăm mét đến chỗ hồ nước rồi trượt chân ngã xuống, chuyện này thật khó tin. Nó trốn khỏi sự trông nom của bác sĩ, y tá và cha mẹ bằng cách nào? Đêm hôm khuya khoắt còn đến đây làm gì?

Tôi tới chỗ vợ chồng Ngô Kính Phong đang ngồi, nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô Kính Phong dường như đang bận lòng nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên nghe thấy tôi hỏi liền hoảng sợ: “A... A... Bác sĩ Tần? Tôi cũng không biết, tối hôm qua chúng tôi ra nhà vệ sinh bàn chuyện tiền nong thuốc thang, có lẽ lúc đó Thanh Hoa tự mình chạy ra ngoài. Chúng tôi tìm cả đêm, không ngờ nó... nó... U hu hu hu...” Nói xong Ngô Kính Phong lại bật khóc, khóc đến mức hai tay run lẩy bẩy.

Tôi an ủi họ đôi ba câu, rồi quay lại hiện trường.

Lúc này bác sĩ Lý đã cởi bỏ quần áo của bé Thanh Hoa, cẩn thận kiểm tra khắp cơ thể thẳng bé: “Toàn thân không có vết thương trí mạng.”

Đột nhiên tôi cùng bác sĩ Lý đồng thời chú ý tới một vết sẫm màu nhỏ trên vai Thanh Hoa. Bằng kinh nghiệm của mình, tôi nhận định đây là một vết xuất huyết dưới da, nói cách khác, đó là dấu hiệu bị tổn thương. Bác sĩ Lý cũng nhìn chăm chú, rồi nhỏ giọng nói: “Khả năng là có vấn đề.”

“Có chắc là xuất huyết dưới da không?” Tôi hỏi. Thật ra tôi biết, đây chắc chắn là xuất huyết dưới da, hơn nữa còn là hình thành trước khi chết không lâu.

Lý Hoa gật đầu.

“Có lẽ là tổn thương hình thành khi rơi xuống nước, bị va chạm vào đầu đó.” Tôi không muốn tin rằng có người sẽ làm đau một đứa trẻ đáng yêu lại bệnh nặng như vậy. Thằng bé được yêu thích đến thế nào chứ? Mọi người thương nó còn không hết, sao có thể làm đau nó đây? Trừ khi...

“Vị trí này nằm ở phần lõm trên vai, nếu là tổn thương hình thành do va chạm thì phải ở những chỗ nhô ra như bả vai, cổ, đầu... Không thể có chuyện chỗ nhô ra không bị thương, mà lại bị thương ở chỗ lõm vào được.” Bác sĩ Lý nói.

“Nếu là va đập vào vật cứng bất ngờ xuất hiện thì sao?” Dù tôi không muốn tin rằng có người sẽ sát hại bé Thanh Hoa, nhưng nhìn bờ hồ bằng phẳng cùng mặt nước yên ả, tôi biết khả năng này là không thể xảy ra.

“Tôi cảm thấy tình huống có khả năng lớn nhất là sau khi thẳng bé rơi xuống nước, có vật cứng đè xuống vai nó, không cho nó nổi lên.” Bác sĩ Lý nghiêng răng nói.

Tôi quay đầu nhìn hai vợ chồng Ngô Kính Phong. Phó Ngọc vẫn kiệt sức ngồi tựa vào chồng, mông lưng nhìn lên bầu trời. Mà Ngô Kính Phong lại ngừng khóc, dường như đã nhận ra điều gì, nhìn vào phía bên trong dải cách ly. Bất chợt anh ta bắt gặp ánh mắt của tôi, vội nhìn tránh ra chỗ khác.

Cảm giác khó hiểu trong lòng tôi lại dâng lên.

Tôi lấy gắng tay từ hộp dụng cụ khám nghiệm ra, bắt đầu giúp bác sĩ Lý kiểm tra hai tay của bé Thanh Hoa. Chúng tôi đều biết rằng trong các vụ án mạng, hai tay của nạn nhân thường có lưu lại thông tin hoặc chứng cứ. Thậm chí đôi khi còn có thể trở thành chứng cứ quan trọng.

Lúc này thi thể của bé Thanh Hoa đã cứng lại, tôi tốn nhiều sức lực mới mở được hai bàn tay ra. Bỗng nhiên tôi phát hiện ra một vài hiện tượng không bình thường.

Tôi phát hiện trong lòng bàn tay phải của bé Thanh Hoa có một cái dằm. Mảnh dằm nhỏ cứng đâm sâu vào da thẳng bé.

Chúng tôi dùng kẹp rút mảnh dằm ra, sau khi quan sát kỹ, chúng tôi đồng thanh: “Là dằm trúc!”

Nhưng ở hiện trường không thấy một bóng trúc, trong hồ lại càng chẳng có. Quan trọng hơn là nhìn vết thương trên bàn tay bé Thanh Hoa có thể thấy phản ứng sinh hoạt[1] không quá rõ ràng. Nói cách khác, khi dằm trúc đâm vào tay thì bé Thanh Hoa đã rơi vào tình trạng hấp hối.

“Việc này tương đối khả nghi.” Lý Hoa vừa nói vừa gọi một người cảnh sát tới, “Mang thi thể về giải phẫu, có thể là án mạng.”

“Án mạng?” Phía cảnh sát vẫn cho rằng đây là vụ tai nạn ngoài ý muốn, bởi vậy rất ngạc nhiên, “Ai giết thẳng bé? Chẳng lẽ là...?” Nói rồi nhìn ra phía ngoài dải cách ly nơi vợ chồng Ngô Kính Phong đang ngồi.

Bác sĩ Lý không nói gì, tôi lại chú ý tới sự thay đổi của Ngô Kính Phong. Có lẽ anh ta đã loáng thoáng nghe thấy chúng tôi trao đổi, thân thể bắt đầu run rẩy.

“Vậy bố mẹ thẳng bé...” Cảnh sát hỏi.

“Cứ đưa hết về đồn đã.” Bác sĩ Lý nói.

Anh cảnh sát đáp một tiếng rồi đi ra chỗ hai vợ chồng Ngô Kính Phong. Tôi thực sự không đành lòng nhìn cảnh tang tóc này, con vừa chết, hai vợ chồng đã đau khổ đến thế còn phải lên đồn công an. Tôi quay đầu đi, không dám nhìn thêm nữa.

Đột nhiên, tôi nghe thấy Ngô Kính Phong khàn giọng kêu khóc: “Thanh Hoa, bố xin lỗi con, bố không muốn con đau đớn thêm nữa. Con đau, bố càng đau hơn!”

Tôi giật mình quay đầu nhìn lại. Thấy Ngô Kính Phong quỳ trên mặt đất gào khóc. Phó Ngọc vẫn ngồi ngẩn người, nhìn lên trời cao.

Thế này chẳng khác nào nhận tội, là Ngô Kính Phong đã giết bé Thanh Hoa. Nhìn tình trạng của Phó Ngọc, có lẽ chị ấy cũng biết hết ngọn nguồn.

Không gian bỗng lặng ngắt, trừ Ngô Kính Phong vẫn đang khóc thảm thiết, còn mọi người đều yên lặng. Những người đứng đó sợ đến ngây người, họ không thể tưởng tượng được chuyện một người cha đủ tàn nhẫn để giết chết con đẻ, thậm chí là tận mắt chứng kiến con mình từ từ chết đuối.

“Không ngờ suy đoán của chúng ta lại được xác minh nhanh như vậy.” Bác sĩ Lý vỗ vai tôi như an ủi, “Chúng tôi về nhà xác tiến hành giải phẫu, cậu có đi không? Dù muốn hay không, cậu cũng không nên đi. Tôi sợ cậu không chịu nổi, hơn nữa nếu là người quen của cậu thì theo quy định, cậu không được tham gia.”

Tôi như không nghe thấy bác sĩ Lý nói gì, đầu óc trống rỗng, những thứ không muốn thấy cứ hiện hiện trước mắt. Trong lúc nhất thời tôi choáng váng, không biết nên làm gì.

“Này, không sao chứ?” Bác sĩ Lý quan tâm hỏi.

“Không... Không sao.” Tôi phục hồi tinh thần.

Nước mắt tuôn rơi. Vì bé Thanh Hoa đáng thương. Vì đôi vợ chồng số khổ ấy.

“Anh nói gì cơ? Giải phẫu? Vẫn còn cần giải phẫu ư?”

“Đúng vậy, giải phẫu là cần thiết, xây dựng chứng cứ vững chắc. Nếu là vụ án cố ý giết người thì phải khởi tố. Khi đó cần đến chứng cứ.”

Nghe đến “cố ý giết người”, lòng tôi chấn động mạnh. Tôi thật không muốn đôi vợ chồng khổ sở ấy bước lên đoạn đầu đài.

“Nhưng bọn họ cũng vì không muốn con mình phải đau đớn nữa. Pháp luật có thể vô tình vậy sao?” Tôi nói, “Hô dữ không ăn thịt con, anh ta cũng vì không còn cách nào khác.”

Bác sĩ Lý nhún vai, tỏ vẻ hiểu được cảm xúc của tôi, nói tiếp: “Chúng ta giải phẫu thì thể còn có mục đích khác, chính là xác minh tình trạng bệnh tật của thằng bé lúc còn sống. Nếu là bệnh nan y, hơn nữa là bệnh nặng rất đau đớn, tôi tin rằng nếu chúng ta viết rõ bệnh trạng vào biên bản giám định, thì sẽ giảm bớt chứng cứ buộc tội hữu hiệu cho vợ chồng họ.”

Bác sĩ Lý nói rất đúng, chức trách của bác sĩ pháp y cũng bao gồm xác định mức độ phạm tội của tội phạm. Nghe bác sĩ pháp y nói xong, trong lòng tôi an bình hơn nhiều.

Nếu không thể tham dự quá trình giải phẫu, tôi liền xin được cùng đưa vợ chồng Ngô Kính Phong về đồn công an. Có bác sĩ pháp y tham dự thẩm vấn cũng không phải chuyện xấu. Vụ án nhanh chóng được chuyển cho đội hình sự. Tôi được vào phòng thẩm vấn cùng các thành viên đội hình sự.

Trong phòng thẩm vấn, Ngô Kính Phong thú nhận tội ác của mình không hề e dè: “Cũng vì chúng tôi không thể duy trì được nữa. Mỗi lần thấy Thanh Hoa đau đầu, nôn mửa, rồi thấy đôi mắt con càng ngày càng hồng nặng, nhìn con đói đến ngất đi nhưng cứ ăn lại nôn, lòng tôi đau như đứt từng khúc ruột. Bác sĩ nói đã không còn hi vọng sống nữa, vậy tại sao còn bắt thằng bé chịu nhiều đau đớn vậy? Mỗi ngày đều thấy cái chết treo trên đầu, khi nó không thể ăn được, còn phải dẫn ống vào dạ dày. Nhìn con đau như thế, tôi không đành lòng. Hôm qua tôi cùng vợ bàn tính xong, quay lại phòng bệnh thấy Thanh Hoa đang chơi, chúng tôi bèn dẫn con đi ăn KFC. Thằng bé thích ăn KFC nhất, trước khi ra đi, tôi vẫn muốn cho con ăn thứ nó thích nhất. Ở trước tiệm KFC có một chiếc gậy trúc, tôi tiện tay mang theo. Vốn định dùng gậy đánh chết nó, nhưng tôi không làm được. Sau đó thằng bé đến chơi bên hồ nước, tôi liền đẩy nó xuống, không ngờ nó còn nổi lên, còn gọi ‘Bố ơi! Bố ơi!’ , chắc nó nghĩ tôi đang đùa với nó thôi. Tôi lúc đó quyết tâm dùng gậy nhấn Thanh Hoa xuống, nó nắm lấy cây gậy. Giây dụa... giây dụa... Cứ như vậy từ từ bất động, trong mắt toàn là sợ hãi và khó hiểu. Nó không biết tại sao bố thân yêu lại muốn nó chết. Tôi mãi mãi không thể quên được ánh mắt của con, mãi mãi không thể nào quên được...”

Ngô Kính Phong vừa thấp giọng kể rõ vụ án vừa nghẹn ngào, nước mắt thấm đẫm vạt áo. Tôi và cảnh sát hình sự trong phòng không khỏi đau lòng.

Khi tôi ra khỏi văn phòng đội hình sự đã thấy nhân viên khám nghiệm mang gậy trúc tang vật trở về. Xem ra vụ án này đã chắc như đinh đóng cột.

Sau khi phá án, trong lòng tôi không hề thoải mái. Tất cả chỉ toàn những muộn phiền và đau thương, vì đôi vợ chồng khôn khổ ấy, vì tôi không rõ tội giết người này là đúng hay sai.

Tôi biết, vợ chồng Ngô Kính Phong sẽ không bị phán tội nặng. Nhưng tôi không biết trái tim họ liệu đã tàn lụi hay chưa? Chỉ mong sau khi họ chịu trách nhiệm trước pháp luật xong, quãng đời còn lại có thể bước qua những tháng ngày đau buồn mà tiếp tục sống tốt.

[1] Chỉ khi còn sống thì cơ thể con người mới có một số phản ứng như chảy máu, ứ máu, nuốt, tắc mạch máu... Từ đó người ta có thể xác định vết thương hình thành từ khi còn sống hay sau khi chết mới có. Phản ứng này được gọi là phản ứng sinh hoạt.

Vụ án thứ tám – Người bị sáp hóa

Phần 1

Mùa hè năm nay nóng vô cùng, nhưng tâm trạng của tôi lại tốt vô tận. Tôi vừa thuận lợi vượt qua đợt bảo vệ luận văn tốt nghiệp của Học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, lấy được tấm bằng đại học thứ hai. Quan trọng hơn, Sở công an tỉnh thông báo, tôi được nhận vào ban pháp y của Sở.

Cuối cùng tôi cũng chính thức trở thành bác sĩ pháp y, điều này khiến lòng tôi rất vui sướng. Mới ngày đầu tiên nhận việc tôi đã được đi công tác. Công việc là phúc tra một vụ kêu oan, phải kiểm tra lại kết luận ban đầu của đơn vị giám định. Trưởng ban pháp y của tỉnh dẫn tôi đi, ông ấy là một bác sĩ pháp y nổi danh cả nước. Trước đó tôi đã kính rượu ông, bái ông làm sư phụ.

Trên đường đi, sư phụ nói cho tôi biết công việc của ban pháp y tỉnh^[1]. Chúng tôi chủ yếu phụ trách những vụ án đặc biệt nghiêm trọng, khám nghiệm hiện trường những vụ án mạng khó xử lý, khám nghiệm tử thi, phân tích tái hiện hiện trường, xác định nguyên nhân tử vong, giám định lại thương tích, phụ trách xử lý các vụ án kêu oan xin phúc tra, hội chẩn cho những vụ án khó giải quyết, xét duyệt các phương pháp kỹ thuật, nghiên cứu khoa học, đồng thời xây dựng hệ thống quản lý hoạt động hàng ngày tại cơ sở pháp y, chỉ đạo nghiệp vụ.

Vốn tôi vẫn nghĩ rằng làm việc ở ban pháp y tỉnh sẽ tương đối nhàn nhã, nhưng nghe sư phụ nói tôi mới biết trách nhiệm lớn đến mức nào. Số công việc giám định những vụ tử vong bất thường ít hơn nhiều so với trước đây, lúc này chúng tôi chỉ chuyên đối mặt với những vụ án nghiêm trọng, khó xử lý cũng như những vụ điều tra đã lâu mà chưa phá được. Vừa nghe đến vụ án nhiều nghi vấn là tôi lập tức trở nên tỉnh táo. Có ai mà không thích khiêu chiến chứ?

Lần đầu tôi đi công tác kết quả rất tốt. Sau khi chúng tôi hoàn thành việc phúc tra liền báo cho người kêu oan kết luận cuối cùng. Người đó đặc biệt tin phục quá trình làm việc cẩn trọng của chúng tôi.

Khi đi công tác về, tôi bắt đầu suy nghĩ về vấn đề ở trọ tại thành phố này. Vì tiền thuê nhà rất đắt nên tôi quyết định tạm thời ở lại ký túc xá của đội huấn luyện chó nghiệp vụ. Tuy mỗi ngày đều phải ngủ trong tiếng chó sủa vang trời, nhưng đối với người yêu chó như tôi, thì làm bạn với lũ chó nghiệp vụ cũng là chuyện vui.

Đồng nghiệp ở cùng phòng tôi là một người tốt nghiệp chuyên ngành khám nghiệm dấu vết tại Học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, tên là Lâm Đào. Cậu ta rất thích khoe khoang thân hình cơ bắp đẹp đẽ của mình với tôi. Chúng tôi học cùng khóa nhưng lại khác chuyên ngành, vì thế cùng trường mà chẳng quen nhau. Đến lúc ở cùng chỉ hận là đã gặp nhau quá muộn, ngày nào cũng phải nói chuyện đến tận đêm khuya, cùng mong muốn được tới hiện trường, được chỉ huy công tác khám nghiệm tại đó.

Do thói quen hình thành từ hồi học trường cảnh sát, đến cuối tuần mà tôi và Lâm Đào vẫn dậy sớm như thường. Hai thằng bèn bàn với nhau hay là tìm quán net nào đó, dành cả ngày chơi World Of Warcraft đi. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên chẳng đúng lúc.

“Dậy chưa?” Cách nói chuyện của sư phụ giống hệt tác phong của thầy, mạnh mẽ như sấm sét, “Có án mạng, xác bị sáp hóa, các anh có đi không?”

“Đi.” Tôi nói không cần nghĩ ngợi.

Dù sao được đi phá án vẫn hấp dẫn hơn đánh World Of Warcraft.

“Tôi cũng muốn đi!” Lâm Đào đứng bên cạnh sợ tôi cúp điện thoại liền hô lên.

“Lâm Đào cũng muốn đi à.”

“Thì đi, biết mở mang kiến thức là chuyện tốt.” Sư phụ vui vẻ đồng ý.

Nháy mắt đã có một chiếc xe cảnh sát lao nhanh như chớp vào sân cơ sở đào tạo chó nghiệp vụ. Sư phụ vào ký túc xá ngó nghiêng một lúc, lắc đầu cười, nói: “Chuồng chó bên kia còn sạch hơn phòng các anh.”

“Đi thôi.” Sư phụ lên xe trước.

“Sư phụ, sao thầy lại mặc quần soóc thế kia?”. Tôi thấy thầy ấy mặc áo thun quần soóc có vẻ rất nhàn nhã, liền cảm thấy thật khó tin.

“Không kịp thay, dẫn con gái đi câu cá, ai ngờ cá vừa cắn câu thì có điện thoại.”

Tôi mang lòng háo hức theo chiếc xe lắc lư vượt đường dài. Tuy tôi đã khám nghiệm tới hơn trăm thi thể nhưng lại chưa từng thấy xác bị sập hóa. Trước đây tôi chỉ đọc trong sách giáo khoa đôi điều về hiện tượng này, đây là một hiện tượng thi thể được giữ nguyên hình dạng. Hiện tượng thi thể biến đổi được chia làm hai dạng: giữ nguyên hình dạng và hủy hoại hình dạng. Hiện tượng thi thể giữ nguyên hình dạng là chỉ trường hợp trong môi trường đặc biệt, thi thể dần biến đổi nhưng chính thể bên ngoài vẫn được giữ nguyên. Ví dụ như xác ướp, xác không rửa nát, xác lưu giữ được nhờ vi khuẩn, xác giữ trong than bùn... Còn thi thể bị hủy hoại hình dạng như: xác chỉ còn xương trắng, xác bị trương phình...

“Xác bị sập hóa là gì?” Lâm Đào vẫn rất ham học.

“À, chính là một loại hiện tượng thi thể được giữ nguyên hình dạng.” Tôi thuộc lý thuyết trong sách, vậy nên cố gắng dùng thuật ngữ khó hiểu để che dấu sự thật, rằng bản thân mình cũng chưa từng nhìn thấy.

“Có ôi thối không?” Lâm Đào hỏi thẳng vào điểm mấu chốt.

“À... Không thôi, không khác xác khô là mấy.” Tôi vờ như chắc chắn, nói.

Sư phụ ngồi ở hàng ghế trước phì cười: “Đừng ra vẻ hiểu biết, anh chưa chắc đã bằng Lâm Đào đâu.”

Nói chuyện một lúc, chúng tôi đã tới hiện trường. Đây là một bãi rác hôi thối tận trời. Cảnh sát khu vực và công an ban pháp y thành phố Long Phiên đang đứng nghe người báo án nói chuyện.

Chúng tôi rất phấn khởi vì gặp được đồng nghiệp ở ban pháp y. Sau khi chào hỏi xong xuôi, chúng tôi cũng đứng nghe chuyện.

“Hôm trước trời mưa rất to, khiến cho một đồng rác rưởi bị cuốn trôi xuống dưới.” Người báo án là một phụ nữ trung niên kiếm sống bằng nghề nhặt phế liệu, chị ta chỉ vào một đồng rác cao như núi, nói: “Hôm qua chỗ này tan nát cả, cho nên tôi không đến. Hôm nay trời quang mây tạnh, tôi mới đến sớm tìm xem có gì đáng tiền không, từ xa đã thấy một cái túi vải căng phồng. Tôi còn nghĩ túi to như vậy hẳn là kiếm được gì đây. Túi đó to cỡ hai vali hành lý, rất nặng, tôi phải mất nhiều thời gian mới lôi được từ đồng rác ra.”

Chúng tôi cùng nhìn về phía xa khoảng trăm mét, thấy cái túi lớn màu trắng kia.

“Lôi ra mới thấy hôi thối nồng nặc, chúng tôi hàng ngày ở bãi rác cũng không thấy thối, vậy mà cái túi này thối quá. Tôi không dám mở ra xem, bèn đi báo cảnh sát.”

Nghe chị ta nói như vậy, tôi dường như cũng cảm thấy có mùi gì đó khác hẳn mùi rác rưởi phảng phất quanh đây.

Tôi không kìm lòng được, tiến về phía chiếc túi.

“Làm gì đấy?” Sư phụ hỏi.

“Em đi xem cái túi thế nào.”

“Vớ vẩn! Anh vừa nói cái gì thế?”

Tôi cũng ý thức được câu trả lời này của mình thật ngu ngốc, nhưng tôi vẫn rất hiếu kỳ trước cái xác bị sập hóa này.

Sư phụ hỏi qua người báo án mấy vấn đề, rồi lại đến nói chuyện cùng cảnh sát bảo vệ hiện trường, bác sĩ pháp y Lý Hoa hỏi: “Tình hình thế nào?”

“Không nhìn kỹ, khi lật túi này ra có thể thấy một đôi chân, thân thể và phần đầu bị cái gì đó bọc lại, chúng tôi cũng không mở ra xem. Nếu chỉ nhìn chân thì thấy xác đã bị sắp hóa.

Sư phụ nhìn tình hình xung quanh rồi lắc đầu. Hiện trường ngoài trời, hơn nữa bãi rác mỗi ngày mỗi khác, quả là rất khó phát hiện manh mối. Thi thể nằm trong túi, về cơ bản có thể phán đoán đây là một vụ giết người, không cần đánh giá tính chất.

“Đưa túi này về nhà xác, chúng ta cần khám nghiệm chi tiết hơn.” Sư phụ phát tay. Dù sao thầy ấy cũng là bác sĩ pháp y hàng đầu của tỉnh, lời của thầy chính là mệnh lệnh.

Chúng tôi lại quay lên xe. Tới tận lúc này vẫn chưa biết thi thể trông ra sao, trong lòng tôi vô cùng băn khoăn. Tôi liếc mắt thoáng nhìn Lâm Đào, vẻ mặt của cậu ấy cũng chẳng khác gì tôi.

Chúng tôi nhanh chóng đến trước cửa phòng giải phẫu của nhà xác, sư phụ mở cửa phòng nhỏ bên cạnh, lấy ra ba chiếc mặt nạ phòng độc, sau đó đưa cho chúng tôi hai chiếc.

“Không cần đâu ạ, trước đây em chưa cần dùng bao giờ.” Tôi ra vẻ anh hùng rơm nói.

“Anh cho rằng không đeo mặt nạ phòng độc thì trâu bò lắm à?” Sư phụ nói, “Bác sĩ pháp y không biết tự bảo vệ mình thì còn chờ ai đến bảo vệ cho?”

“Hồi em đi học, thầy giáo bảo không thể đeo cái này, sẽ ảnh hưởng đến khứu giác. Chẳng phải muốn phân biệt triệu chứng trúng độc cần phải dựa vào khứu giác sao?” Tôi lý sự cùn.

“Hai mươi năm trước thì thế, giờ không làm như vậy nữa. Thời đại mũi chó qua lâu rồi, bây giờ có thiết bị kiểm tra độc tố rồi còn cần các anh ngửi đây hả?”

Thấy Lâm Đào đứng cạnh ném cho tôi một ánh mắt khinh bỉ, tôi đành hậm hực nhận lấy chiếc mặt nạ phòng độc.

“Thi thể có độ thối rữa cao sẽ tỏa ra khí độc, gây hại nghiêm trọng cho sức khỏe của bác sĩ pháp y. Loại mặt nạ phòng độc này có thể loại bỏ phần lớn khí độc từ thi thể, nhưng đừng hi vọng nó có thể ngăn được mùi hôi thối. Mùi xác thối có khả năng lan tỏa cũng như bám dính rất mạnh, mặt nạ lại không có công dụng loại trừ mùi. Chuẩn bị tâm lý đi, lát nữa muốn nôn thì ra ngoài nôn, không ai chê cười các anh cả. Đừng cố chịu đựng làm gì, cẩn thận lại phun luôn trong mặt nạ đấy.” Sư phụ cười xấu xa với chúng tôi.

Chỉ chốc lát sau, xe đưa thi thể từ hiện trường về nhà xác đã tới. Xe lao nhanh như gió rồi bỗng phanh gấp lại. Ngay sau đó cửa xe bật mở, một nhân viên nhà xác ngồi vị trí ghế phụ nhảy xuống. Toàn bộ động tác rất lưu loát, làm liền một mạch. Anh ta vội vã chạy đi nôn thốc nôn tháo.

Người lái xe là một nhân viên khác đã có nhiều năm kinh nghiệm, anh mở cửa bước xuống: “Các cậu tự bàn với nhau đi. Thối quá đi mất, có khi phải mang xe ra phơi hai ngày mới hết.”

Tôi ra vẻ xem thường mà đi tới, nhấc cửa sau của xe lên. Trong xe là cái túi trắng bóng, phồng to. Một mùi hôi thối nồng nặc ập vào mặt, xem ra cái mặt nạ này đúng là không loại được mùi thối thật. Lúc này ở bãi rác lắm mùi lẫn lộn, lại đứng khá xa nên không cảm nhận được thứ mùi khác lạ của thi thể thối rữa, một thứ mùi tanh tươi hòa lẫn với chua thối, khiến dạ dày người ta cồn lên không dứt.

Tôi lấy lại bình tĩnh, cùng Lý Hoa đưa túi ra khỏi xe, vừa may chiếc túi cũng không quá nặng.

Khi chúng tôi đặt túi thi thể lên bàn giải phẫu, sư phụ cũng vừa thay đồ xong, thầy đi tới bảo chúng tôi: “Mang hai lượt găng tay vào.”

Tôi lại liếc nhìn Lâm Đào, sợ cậu ta cười nhạo mình, thành ra cứng đầu cứng cổ, cố làm như kinh nghiệm phong phú lắm, nói: “Không cần đâu ạ, đeo hai tầng găng tay sẽ không còn cảm xúc ở ngón tay, các vết rách, vỡ đều chẳng cảm nhận chi tiết được.”

Sư phụ nhìn tôi rồi không nói gì nữa.

Chúng tôi mở cái túi trắng ra, mùi thối nhanh chóng tăng lên vài lần, cậu cảnh sát phụ trách quay phim lập tức giật mắt nạ xuống, chạy ra cửa nôn mửa. Tôi cố gắng nén cảm giác lợm giọng lại.

Thi thể trong túi ở tình trạng cuộn lại, đầu hướng xuống dưới, chân hướng lên trên. Đôi chân trần nằm ngay miệng túi, nhẵn nhéo, vàng ệch như mỡ bò.

Sư phụ xem xét một lúc, nói: “Ừm, đúng là xác bị sập hóa. Lôi ra xem nào.”

[1] Một tỉnh của Trung Quốc rất lớn, vì thế có đôi khi đi làm việc trong tỉnh cũng xa như ở Việt Nam đi từ Nam ra Bắc, bởi vậy mới gọi là đi công tác. Theo đó, có thể nhận thấy rằng Tần Minh rất giỏi, khi còn trẻ như vậy đã làm việc ở cơ quan pháp y cấp tỉnh.

Phần 2

Tôi, Lý Hoa và một bác sĩ pháp y thực tập cùng nhau đưa thi thể ra khỏi túi. Cái xác lúc này đã không còn cứng nữa, chúng tôi liền đưa thi thể đặt ngay ngắn lên bàn giải phẫu.

Trên thi thể từ phần cẳng chân trở lên đều được bọc kín trong màng nylon, tổng cộng có hai lớp nylon bao ngoài. Miếng nylon chỉ có đường kính khoảng 50cm, bao chặt lấy thi thể. Chúng tôi không dám rách lớp nylon này ra, chỉ có thể bóc dần từ dưới lên trên mà thôi. Vốn dĩ chúng tôi nghĩ việc này sẽ rất khó khăn, chẳng ngờ chỉ cần kéo nhẹ là lớp nylon liền tuột xuống. Lúc đầu tôi không biết sẽ dễ dàng gỡ bỏ như vậy nên hơi mạnh tay, do đó đâm mờ dính trên bao nylon bắn lên tung tóe. Mấy anh công an không mặc áo bảo hộ đứng ngoài xem xét liền hoảng sợ, vội vã kiểm tra xem quần áo mình có dính gì không.

Sư phụ nhíu mày: “Nhẹ tay thôi! Không biết xác còn nguyên hình dạng sẽ như vậy sao? Do mỡ trong thi thể bị xà phòng hóa nên sẽ rất trơn.”

Lát sau thi thể đã hiện diện ngay trước mắt chúng tôi. Tuy dễ dàng thấy được người này mặc áo thun chữ T cùng quần mỏng, nhưng vì xác đã bị sáp hóa, mỡ sau quá trình xà phòng hóa đã thấm sâu vào quần áo, cho nên thi thể bám toàn mỡ vàng búng, da dễ nhăn nheo, thoát nhìn vô cùng ghê sợ.

Người chết giới tính nữ, mặt đã bị sáp hóa, không thể thấy rõ khuôn mặt, càng không thể suy đoán tuổi tác. Hai cổ tay thi thể bị một sợi dây điện khá mới màu xanh lục buộc lại với nhau. Hai tay đã buộc chặt lại bị giữ sau eo bằng một sợi dây điện thoại màu trắng. Chúng tôi rách da cổ tay của thi thể ra, thấy dưới da không có dấu hiệu xuất huyết, xem ra là sau khi chết mới bị buộc như thế.

Khi thực sự chạm vào cái xác thì tôi mới biết hóa ra không chỉ qua mắt nhìn, mà cảm nhận bằng xúc giác cũng khiến người ta phải lộn mửa. Thi thể trơn tuột như xà phòng, đeo găng tay y tế vào sẽ không thể nắm được cánh tay của cái xác này. Mà nếu mạnh tay giữ chặt lấy nó thì da lập tức tróc xuống, rồi chảy ra một thứ chất lỏng dính dớp vàng vọt.

Quần áo người chết vẫn nguyên vẹn, không có dấu hiệu bị xé rách, hư hỏng. Nhìn vào kiểu dáng đồ lót thì đây là phụ nữ trẻ tuổi. Sau khi hoàn tất quá trình chụp ảnh, ghi hình, chúng tôi bắt đầu gỡ quần áo ra.

Khám nghiệm bên ngoài thi thể không phát hiện ra bất cứ vấn đề nào. Mất của cái xác đã hoàn toàn rửa nát, thụt xuống, khoang miệng mũi cũng rửa ra chỉ còn một lớp da. Móng tay đã bong hết. Chúng tôi không thể kiểm tra được xem có triệu chứng ngạt thở hay không.

Khi quá trình giải phẫu khám nghiệm bắt đầu, cậu thanh niên phụ trách quay phim lại quãng mặt nạ ra, úp mặt vào thùng rác mà nôn mửa. Lâm Đào lúc này chưa nôn bãi nào, liền cầm lấy máy quay phim bảo: “Đề tôi làm cho.” Tôi nhìn Lâm Đào cười, nghĩ thâm kê ra cậu ta cũng có thể làm pháp y đây.

Toàn bộ mô liên kết trên thi thể đã bị xà phòng hóa, nhưng tổ chức cơ thịt thì vẫn còn rõ ràng, dễ phân biệt. Thông qua giải phẫu, chúng tôi không phát hiện ra vết thương trí mạng. Cơ thịt vùng cổ bị thối rữa tương đối nghiêm trọng, không thể xác định rõ ràng xem có hiện tượng xuất huyết hay không. Vậy nhưng sự phụ lại nhanh chóng tìm ra khả năng tử vong lớn nhất.

Xương sụn gần họng bị gãy, đầu vết gãy có dấu hiệu xuất huyết, chứng tỏ xương gãy khi nạn nhân còn sống.

Lúc rách mở khoang ngực bụng ra, chúng tôi cũng không còn cảm giác lợm giọng nữa. Một phần vì chúng tôi đã quen dần với mùi hôi thối, một phần do nội tạng vẫn chưa bị sáp hóa. Qua quá trình khám nghiệm phần nội tạng, chúng tôi xác định người này tử vong do ngạt thở.

“Cô ấy bị bóp chết.” Tôi nói.

Sư phụ gật đầu tán thành: “Nguyên nhân cái chết không phải vấn đề lớn. Mấu chốt là phải tìm ra nét đặc trưng của nạn nhân, từ đó tìm ra nguồn gốc của cái xác này. Ngoài ra, các anh nghĩ cô ấy chết bao lâu rồi?”

“Phần lớn thi thể đã bị sáp hóa, vậy chắc là khoảng bốn, năm tháng gì đó?” Cơ sở kiến thức của tôi vẫn rất

vững chắc.

“Bây giờ là tháng 7, năm tháng trước là tháng 2, thời tiết tháng 2 lạnh như thể liệu anh có mặc áo thun chữ T với quần mỏng không?”

Tôi như được khai sáng. Toàn bộ quá trình thông qua hiện tượng xuất hiện trên thi thể để phán đoán thời gian tử vong là một môn thống kê. Sự thay đổi về hoàn cảnh, mùa cũng như cơ địa mỗi người có thể dẫn đến những sai biệt rất lớn. Bởi vậy kết hợp cả tình trạng trang phục để phán đoán cũng là biện pháp không tệ.

“Người chết bị bọc bằng bao nylon, nhưng không bị bịt kín hoàn toàn, cộng thêm việc bị vứt ở bãi rác ẩm ướt, nhiều nấm khuẩn, lại giữa mùa hè nóng bức, vậy nên tốc độ sập hóa thi thể sẽ tương đối nhanh. Hơn nữa tình trạng sập hóa vẫn chưa xâm nhập đến cơ thịt dưới da, tôi đoán thi thể ở hoàn cảnh như vậy được khoảng hai tháng. Tức là người này hẳn là chết vào khoảng tháng năm, thời tiết lúc đó đã tương đối nóng rồi.”

Tôi gật gật đầu. Đúng là đi một ngày đàng, học một sàng khôn.

Tìm kiếm nguồn gốc thi thể có lẽ không quá khó. Biết nguyên nhân tử vong, thời gian mất tích, còn có thể nhận dạng thông qua trang phục, kết hợp với tính toán thông qua hàm răng và xương chậu, chúng tôi xác định nạn nhân là một cô gái khoảng 27 tuổi, tóc dài, chưa sinh nở, cao 1m62, dáng người hơi gầy. Sau khi tổng kết được những điều kiện này, phía cảnh sát hình sự nhanh chóng mang ảnh chụp quần áo của người chết và thông tin liên quan gửi đến các đồn công an, tiến hành so sánh với các tin báo mất tích trước đây.

Công tác khám nghiệm tử thi kéo dài đến hơn 5 giờ mới kết thúc, quá trình khâu liền thi thể cũng mất cả tiếng đồng hồ. Thi thể rất trơn, kẹp cầm máu đều không giữ được lớp da trơn tuột ấy, mọi người đều sợ đâm vào tay nên làm rất cẩn thận

Sau khi hoàn thành công tác khám nghiệm tử thi, quần áo trên người tôi cũng đầm mồ hôi do thời tiết quá nóng bức. Khó chịu nhất là khi tôi rửa tay đến hai lần mà mùi xác thối vẫn ám vào tay.

Tôi cảm thấy phiền phức quá, dùng xà phòng, bột giặt rồi cả chất tẩy cũng không rửa hết mùi. Tôi vừa ngửi tay vừa nôn khan không ngừng.

Sư phụ đứng bên cười: “Thấy chưa, đã bảo đeo hai lớp găng tay vào thì không nghe, còn mạnh miệng. Cho anh nếm thử một chút, để xem về sau có biết nghe lời hay không.”

“Đeo hai lớp găng tay thì không thối à?” Tôi hít hít ngửi ngửi khắp tay thấy giống một chú chó nghiệp vụ. Quả là không thối thật. Cá không ăn muối cá ươn, tôi phải chịu khổ ngay tức khắc!

Buổi tối mọi người cùng nhau ăn cơm, ai nấy bụng kêu ùng ục, bưng bát cơm lên là cầm đầu cầm cổ ăn. Chỉ có tôi vẫn ngồi đó, giấu tay mình đi. Thật ra tôi cũng đói lắm, nhưng mùi trên tay nồng nặc, không thể cầm bát cơm lên được.

Sư phụ nhìn thấy tôi như vậy bèn bật cười, thầy đi ra ngoài cầm một nắm rau thơm vào nói: “Vừa may trong phòng bếp còn một ít.”

Tôi nhìn thầy ngờ vực, không biết thầy ấy có ý gì.

“Chà vào tay ấy, ngửi người cái gì nữa?”

Tôi nửa tin nửa ngờ cầm lấy rau thơm, ra sức chà xát lên tay, chà đến tận khi nắm rau nát bầy. Không ngờ lại thần kỳ như vậy, hai tay toàn là mùi rau thơm. Chẳng để ý gì thêm, tôi vội ăn cho no rồi cùng Lâm Đào quay về kí túc xá. Đi cả ngày trời, người cũng bắt đầu có mùi, chúng tôi cùng đi tắm rửa, thay quần áo. Khi Lâm Đào thoải mái tiến vào giấc ngủ, thì tôi phát hiện mùi thối trở lại trên tay tôi. Cứ như vậy, sáng sớm hôm sau tôi chạy đi mua mấy cân rau thơm, lúc nào cũng đem theo một ít, cần là mang ra chà tay. Hai ngày sau mùi ôi thối ấy mới từ từ biến mất.

Một buổi sáng nọ, đúng lúc tôi đang thấy may mắn vì thoát khỏi mùi thối kinh khủng kia, sư phụ điện thoại cho tôi: “Theo tôi đến đồn cảnh sát, tìm được nguồn gốc thi thể rồi.”

Tôi vội vã theo thầy tới đồn cảnh sát phố số 5. Trong phòng tiếp dân có một người đàn ông trẻ ngồi gục đầu trên ghế.

Đội trưởng đội hình sự nói với sư phụ: “Ngày 8 tháng 5 năm nay, người đàn ông này đến đồn chúng tôi báo án, nói rằng vợ anh ta có thể đã bị tấn công rồi mất tích. Hôm nay chúng tôi tìm đến anh ta, cho anh ta thấy ảnh chụp quần áo của thi thể, kiểm tra thông tin cơ bản đều thấy rất trùng khớp. Chúng tôi đang hoàn tất công tác xác minh. Cơ bản cũng chắc đến chín phần mười rồi.”

“Chàng trai, kể lại toàn bộ sự việc cho tôi nghe đi.” Sư phụ đặt câu hỏi cho người đàn ông kia.

“Hơn hai tháng trước, tôi cùng Trương Nguyệt đến rừng cây phía Đông thành phố để nói chuyện.” Người đó khe khẽ nói.

“Ý cậu là cánh rừng nhỏ cách bãi rác phía Đông 500 mét?” Sư phụ hỏi.

“Đúng vậy.”

“Chỗ đó hoang tàn vắng vẻ, trong vòng vài dặm lại chẳng có người ở, hai người vào đó làm gì?”

“Tôi... Chúng tôi có chút khúc mắc trong tình cảm, muốn tìm chỗ vắng người để nói chuyện cho rõ ràng.”

“Cũng không cần đến chỗ xa xôi, chẳng một bóng người như vậy chứ?”

“Khi chúng tôi còn yêu nhau vẫn thích đi vào đó hẹn hò, cho nên... Cho nên chúng tôi đến đó như một thói quen.” Trên mặt người đàn ông chợt ánh lên chút hoảng hốt.

“Được rồi, cậu nói tiếp đi.”

“Chúng tôi nói được mấy câu về chuyện trước kia thì bắt đầu cãi nhau. Tôi giận quá liền lái xe đi thẳng.”

“Vậy cậu để cô ấy một mình ở lại nơi vắng người gần bãi rác?”

“Đúng thế, tôi có lỗi với cô ấy!” Người đàn ông đột nhiên khóc ròng, khiến cho mọi người trong phòng hoảng sợ.

“Cậu nghĩ cô ấy đã chết như thế nào?” Sư phụ hỏi tiếp.

“Chắc chắn là có kẻ thấy cô ấy xinh đẹp rồi nảy ý xấu, cưỡng bức không được nên giết người.”

“Sao cậu biết là cưỡng bức không được?”

“Tôi... Tôi... Tôi đoán, tôi thấy quần áo không bị xé rách.”

Sư phụ nhìn người đàn ông chăm chú trong vài phút. Người đó trốn tránh ánh mắt sắc bén của thầy, cúi đầu lau nước mắt.

“Đi thôi, hỏi xong rồi.” Sư phụ xoay người rời khỏi phòng tiếp dân.

Câu hỏi đột nhiên chấm dứt, tôi và đội trưởng đội hình sự không biết phải làm sao, bèn nhanh chóng chạy theo sư phụ ra ngoài.

“Ngài xem, hiện giờ chúng ta nên làm gì?” Đội trưởng đội hình sự lộ vẻ khó xử, “Hay là chúng tôi đi mai phục ở khu vực rừng phía Đông?”

“Không cần, bắt người đàn ông này đi.” Sư phụ đánh thếp nói.

Phần 3

“Hả? Bắt anh ta?” Không chỉ đội trưởng đội hình sự mà ngay cả tôi cũng khó xử, bởi vì nếu bắt sai người sẽ rất phiền toái.

“Anh ta rất đáng nghi sao?” Đội trưởng đội hình sự hỏi.

“Vô cùng khả nghi!” Sư phụ vẫn kiên quyết nói, “Cậu ta nói dối.”

“Vì anh ta biết là không có xâm hại tình dục ư?” Tôi cùng đội trưởng đội hình sự đều kinh ngạc. Sư phụ luôn rất cẩn thận, không nên chủ quan như vậy chứ. Tôi suy nghĩ một hồi, thấy trong cuộc đối thoại vừa rồi cũng thấy chút sơ hở trong vấn đề xâm hại này.

“Tầng trên có phòng họp không?” Sư phụ đột nhiên hỏi.

“Có.” Đồn trưởng trả lời.

“Gọi tổ chuyên án lên đó họp.” Sư phụ nói, “Đưa máy chiếu đến nữa.”

Nửa giờ sau, phòng họp của đồn công an đã chật kín người. Sư phụ điều khiển máy chiếu, giới thiệu hình ảnh vụ án.

Từng bức ảnh lần lượt được chiếu qua, các điều tra viên nhú mày thật chặt. Có lẽ sau khi vụ án này kết thúc, phía cảnh sát hình sự sẽ cảm thông hơn cho nỗi gian khổ của người làm pháp y.

“Dựa theo kết quả khám nghiệm tử thi, hôm nay chúng tôi đã tìm ra nguồn gốc thi thể. Người chết tên là Trương Nguyệt, sống tại chung cư Khánh Phong.” Sư phụ nói, “Lúc này tôi hỏi chuyện chồng của Trương Nguyệt, cảm thấy cậu ta có rất nhiều điểm đáng ngờ.”

Các điều tra viên nghe sư phụ nói, mỗi người một vẻ mặt. Hai ngày nay làm việc liên tục không ngủ không nghỉ khiến ai nấy đều sức cùng lực kiệt.

“Đầu tiên, chúng ta đều thấy được điểm khả nghi. Cậu ta khẳng định Trương Nguyệt không bị cưỡng bức, điều này cậu ta không thể biết được. Tiếp theo, cậu ta nói vợ mình bị hại ở khu vắng người gần bãi rác. Điều này hiển nhiên là chẳng thể xảy ra.”

“Vì sao lại không thể? Giết người xong, bọc xác lại rồi ném thi thể ở bãi rác, nghe ra rất logic mà.”

“Thứ nhất, nếu ngẫu nhiên gặp kẻ ác, vậy kẻ ác đó hẳn là không tốn sức đến mức bọc xác lại chứ, có tác dụng gì đâu?” Sư phụ chiếu đèn trảng thái ban đầu khi thi thể còn nằm trong bọc nylon, nói tiếp: “Thứ hai, nếu là bất ngờ gặp người quen gần bãi rác, sau đó người quen này gây án, vậy muốn giấu thi thể thì phải giấu càng xa càng tốt, chẳng ai lại vứt thi thể ở bãi rác gần hiện trường cả. Hơn nữa, xác suất ở gặp được người quen ở nơi vắng vẻ như thế là rất thấp.

Chúng tôi chờ đợi lắng nghe, đều cảm thấy chỉ vì vậy mà nghi ngờ người ta là không đủ căn cứ.

“Lí do tôi cho rằng Trương Nguyệt không bị hại ở bên ngoài cũng không chỉ có vậy.” Sư phụ nhìn ra nghi vấn của chúng tôi, nói tiếp: “Tôi có đầy đủ căn cứ để khẳng định Trương Nguyệt bị hại trong nhà.”

Sư phụ chiếu ảnh chụp thi thể lúc đầu ra: “Mọi người xem. Hung thủ buộc và bọc xác nạn nhân trong các vật sau: Túi vải bao ngoài, màng nylon, dây điện còn mới và dây điện thoại. Đặc biệt xác được bọc trong hai lớp nylon hoàn toàn tương ứng về chất liệu. Các anh nghĩ xem, nếu gây án ở bên ngoài liệu có thể tồn thời gian và công sức để bọc xác lại không? Nếu có, người này tâm lý cũng quá cứng rắn rồi! Bởi vì dù hiện trường là nơi vắng vẻ, nhưng chắc sẽ có người vô tình đi qua chứ.”

Chúng tôi cảm giác rất có lý, cùng gật đầu lia lịa. Sư phụ nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Mặc khác, khi gây án ở ngoài thì làm sao tìm được nhiều thứ để buộc, bọc thi thể như thế?”

“Ồ gần đó có bãi rác mà. Trong bãi rác cái gì cũng có.”

“Nếu tìm dây buộc ở bãi rác, thứ dễ tìm thấy nhất là loại dây thừng mềm rất thông dụng, lại dễ buộc chặt, chứ không phải là dây điện vừa cứng vừa khó buộc. Hơn nữa trên dây điện và dây điện thoại đều có vết cắt rất mới, hung thủ cần gì phải tự làm khó mình như thế? Trong một gia đình bình thường có thể không có dây thừng, nhưng chắc chắn sẽ có một ít dây điện cũng như dây điện thoại.”

“Nhưng tại sao thầy lại cho rằng việc bọc xác này diễn ra trong thời gian ngắn? Biết đâu lại có nhiều hung thủ, giết người xong liền chia nhau về nhà mang đồ để bọc xác đến thì sao?” Tôi đưa ra một khả năng khác.

“Anh làm bác sĩ pháp y thì không nên hỏi vấn đề này mới phải. Chúng ta đều biết, sau khi chết khoảng hai giờ, thi thể sẽ cương cứng, lúc đó thi thể rất khó gấp lại. Mà khi chúng ta mở túi ra đã thấy cái xác hoàn toàn được cuộn lại. Nói cách khác, trước khi thi thể cứng dần, hung thủ đã tiến hành buộc rồi bọc xác lại. Ở một nơi vắng vẻ có thể vừa tìm được đồ bọc xác, vừa bao xác lại cẩn thận chỉ trong hai tiếng đồng hồ là rất khó có khả năng. Cho nên tôi nghĩ hiện trường Trương Nguyệt bị sát hại là trong nhà.”

“Liệu có khả năng khác không? Như là sau khi chồng Trương Nguyệt rời đi, cô ấy mới bị người khác uy hiếp đến một nơi nào đó, giết người xong lại mang ra bãi rác vứt xác?” Có điều tra viên hỏi.

“Khả năng này có thể loại trừ. Vì khi khám nghiệm tử thi không phát hiện được dấu dây trói hoặc vết thương do chống cự. Tức là trước khi chết cô ấy không hề bị khống chế, cũng không chống cự. Cô ấy hẳn là bị tấn công khi không có sự phòng bị.”

“Nếu có hai hoặc ba người khống chế cô ấy thì sao? Cô ấy là phụ nữ, bị hai ba người tấn công chắc cũng không dám phản kháng?” Một điều tra viên khác nêu ý kiến.

“Là một người ra tay bọc xác.” Sư phụ nói chắc chắn.

“Vì sao thầy lại khẳng định có một người bọc xác ạ?” Ngay cả tôi cũng cảm thấy thật khó tin.

“Mọi người xem đi. Trước hết là hai tay bị buộc lại, sau đó mới cố định vào thân thể, đúng không? Hơn nữa chỗ bị buộc cũng không có phản ứng sinh hoạt. Tức là sau khi chết mới bị trói tay, rồi lại buộc hai tay ra sau eo.” Sư phụ cười bí hiểm.

Mọi người chợt hiểu ra. Đúng vậy, chết rồi mới bị trói chỉ có một lý do, đó là giữ hai tay dán chặt vào thân thể, như thế mới dễ dàng dùng một mảnh nilon nhỏ bọc thi thể lại. Nếu có hai người thì một người bọc xác, một người giữ tay, không cần mất công tìm các loại dây buộc xác như thế.

“Nói tóm lại, Trương Nguyệt hẳn là bị bóp chết khi ở trong nhà, không hề phòng bị. Sau đó nhanh chóng bị trói buộc, bọc lại, cuộn xác, nhét vào túi vải. Nếu là bất ngờ giết người khi chưa có sự chuẩn bị, giết người xong lại muốn giấu thi thể đi, vậy chắc là do người quen gây án.”

Đây là hiện trường đơn giản nhất được tái hiện.

Mọi người đều gật đầu tán thành. “Nhưng dù xác định là người quen gây án, lại là giết người trong nhà, cũng không thể khẳng định chồng Trương Nguyệt là hung thủ.” Không có chứng cứ, đội trưởng đội hình sự chẳng thể yên lòng.

“Tôi không nói nhất định do chồng cô ấy làm, chỉ là tôi rất nghi ngờ cậu ta.” Sư phụ nói, “Cậu ta luôn nhấn mạnh cuộc nói chuyện của họ diễn ra gần bãi rác, cho rằng Trương Nguyệt mất tích tại đó, tỏ ra rất miễn cảm với bãi rác này, khiến cho người ta cảm thấy cậu ta giấu đầu hử đuôi. Còn nghĩ ra tình huống Trương Nguyệt bị tấn công ở gần bãi rác nữa.”

“Vậy tiếp theo phải làm gì?”

“Xử lý thủ tục, điều tra nhà Trương Nguyệt.”

Chúng tôi nhanh chóng đến nhà Trương Nguyệt, dùng chìa khóa lấy của chồng cô ấy để mở cửa vào. Công tác điều tra tiến hành rất thuận lợi, chúng tôi tìm thấy trong tủ đồ dây điện màu xanh đã bị cắt ngắn giống

hết dây buộc xác, lại tìm được đầu dây điện thoại.

Khi chúng tôi quay lại đồn công an, thấy đội hình sự đang gặp khó khăn khi tiến hành thẩm vấn. Chồng Trương Nguyệt to tiếng kêu gào, trách cứ cảnh sát, hoàn toàn không có thái độ thành khẩn nhận tội.

“Xem thứ này xong rồi gào gì thì gào.” Sư phụ mang túi vật chứng chứa dây điện và dây điện thoại ném xuống trước mặt anh ta.

“Thứ này nói lên điều gì? Nhà ông không có dây điện à? Nhà ông không có dây điện thoại à?”

“Đừng cãi cổ.” Sư phụ nói, “Cậu không biết đầu dây điện đứt có thể đem đi giám định, xem có phải cùng một sợi dây hay không sao?”

Người đàn ông đột nhiên câm nín.

Vụ án kết thúc như vậy. Thì ra chồng Trương Nguyệt ngoại tình, bỏ nhí nhất định không chịu nhường nhịn, đòi anh ta phải ly hôn. Anh ta không thuyết phục được bỏ nhí, muốn ly hôn lại bị từ chối, thế là độc ác ra tay giết vợ, giấu xác đi. Anh ta cho rằng thi thể mãi mãi sẽ không bị phát hiện, anh ta cũng cứ thế qua mắt người đời.

“Nhưng anh ta có thể không báo án để che giấu cơ mà? Vì sao còn muốn đến đồn cảnh sát báo mất tích?” Tôi hỏi.

“Anh hỏi họ xem.” Sư phụ chỉ sang người ở đồn cảnh sát.

“À, không phải anh ta báo mất tích. Anh ta chỉ nói với bố mẹ Trương Nguyệt là cô ấy tan làm không về nhà, tìm hai ngày không thấy. Bố mẹ cô ấy lên đồn báo án. Sau khi nhận được thông tin thì thể của các anh, chúng tôi cũng phải mất hai ngày mới tìm thấy chồng Trương Nguyệt. Giờ nghĩ lại, có lẽ hẳn muốn trốn tránh điều tra.” Người cảnh sát trả lời.

“Haizz, không muốn người ta biết, trừ khi mình không làm!” Tôi cảm khái sâu sắc nói.

Vụ án thứ chín – Linh hồn dạo chơi trên quốc lộ

Phần 1

Công việc ở ban pháp y tỉnh bận rộn hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, trừ một số vụ án lớn hoặc những vụ án khó xử lý có hiện trường ngoài trời, còn có rất nhiều vụ kêu oan và tài liệu hành chính phải xử lý. Chúng tôi thường xuyên phải đi công tác, không chỉ tập trung vào các vụ án mạng, đối với những vụ kêu oan chúng tôi vẫn luôn cẩn thận làm việc, bởi những phát hiện của chúng tôi có thể rửa sạch nỗi oan cho người ta.

Tiết trời dần chuyển lạnh, đây là mùa thu đầu tiên tôi trải qua ở Sở công an tỉnh. Lúc này, sự phụ dẫn tôi đến thành phố Vân Lăng để phúc tra một vụ kêu oan. Vụ án rất đơn giản, cũng không phải một vụ án oan như vẫn tưởng. Khi chúng tôi đến đồn công an để gặp người kêu oan để giải thích rõ ràng, thì đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn ào.

Chúng tôi đều nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trước đồn có một đám người đứng nhón nháo.

“Chắc chắn hẳn ta đã cầm tiền của tôi trốn đi, hiển nhiên là thế, lại còn không liên lạc được nữa à?” Một người đàn ông trung niên vùng tay quát tháo.

“Làm sao mà tôi biết được.” Người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi thăm thiết nói.

“Sao lại không biết? Ai mà chẳng biết hẳn rượu chè cờ bạc? Tôi chỉ có ngần ấy tiền, hẳn lấy rồi thì tôi chữa bệnh bằng cái gì? Tôi kê xác, mau đưa tiền trả cho tôi, ngày kia tôi còn phải mổ nữa!” Người đàn ông tùm áo chỉ ta, nhất quyết không tha.

“Tôi không có nhiều tiền như vậy. Anh xem, nhà tôi nghèo...” Người phụ nữ khóc không ra nước mắt.

“Đừng kích động, anh buông tay ra đi!” Cảnh sát khu vực thấy người kia muốn đánh phụ nữ, liền can ngăn.

“Có khi lát nữa chồng cô ấy liên lạc lại thì sao, anh nóng nảy làm gì. Chỉ có mấy nghìn tệ, việc gì phải lôi nhau lên đồn thế này?” Bên ngoài có một người lớn tuổi hiểu biết nói.

Ở trước đồn công an thường có những vụ việc loại này, cảnh sát đều quen cả rồi, nhưng đối với người mới vào nghề như tôi thì vẫn ngỡ ngàng lắm, vì vậy tôi đi ra ngoài xem cho rõ ngọn nguồn.

Trước sự hòa giải của cảnh sát, hai bên đều nhanh chóng bình tĩnh lại, người đàn ông trung niên kia mới kể lại toàn bộ sự tình.

Ông ta tên Vương Khải, bị sỏi mật nặng, bệnh tật khiến cho ông ta đau đớn vô cùng, được một thời gian thì không chịu nổi nữa, liền quyết định cầm năm nghìn tệ tích góp được vào thành phố phẫu thuật lấy sỏi. Ông ta đến bệnh viện do thầy lang trong thôn tên Lý Giải Phóng giới thiệu. Lý Giải Phóng là hàng xóm của ông ta, năm nay hơn năm mươi tuổi, do trước đây tự học được chút ít y thuật, bèn mở phòng khám trong thôn để mưu sinh. Sau này việc chữa bệnh đều chính quy hơn, phòng khám của gã cũng lụn bại dần, gã chỉ có thể chữa chui mấy bệnh đau đầu, cảm cúm vặt vãnh. Ngoài ra, gã còn làm môi giới cho bệnh viện tuyến hai, kiếm mấy đồng phần trăm từ tiền chữa trị.

Lần này Vương Khải tìm Lý Giải Phóng nhờ giúp đỡ, gã liền dẫn ông ta vào bệnh viện thành phố, sau đó ở lại trong viện cùng tiến hành kiểm tra trước phẫu thuật. Mấy ngày nay, Lý Giải Phóng cũng có tình có nghĩa, nhận tiền rồi phụ trách chăm sóc Vương Khải vốn không thân thích. Trước khi phẫu thuật một ngày, Vương Khải phải thay quần áo bệnh nhân nhưng không có chỗ cất ba nghìn tệ còn lại, nghĩ tới bọn trộm cắp dạo này hoành hành ngang ngược, ông ta liền đem tiền gửi Lý Giải Phóng. Không ngờ đến nửa đêm thì gã ta mất tích, gọi di động cũng không bắt máy. Vương Khải lo lắng suốt một đêm, sáng ra vẫn không thấy tin gì của Lý Giải Phóng. Vì quá nóng lòng, ông ta gọi điện cho vợ gã thì biết gã không về thôn. Là hàng xóm nên Vương Khải cũng biết Lý Giải Phóng vốn chẳng phải hạng tử tế gì, cờ bạc rượu chè có đủ, thuộc dạng phải tránh càng xa càng tốt. Ông ta sốt ruột quá, vội về lôi vợ Lý Giải Phóng lên đồn công an. Vợ Lý Giải Phóng kém gã mười tuổi, bình thường vẫn bị gã đánh chửi, giờ cũng mờ mịt chẳng biết gì, càng nói

càng không nên lời.

Sự việc nghe có vẻ đơn giản, hẳn là Lý Giải Phóng trộm tiền mang đi, tiêu xài rồi thì trốn nợ. Người hóng chuyện thấy chẳng có gì mới liền giải tán.

Lúc đó công việc của tôi đang rất thuận lợi. Vụ án kêu oan được xử lý kịp thời, đương sự cũng tin phục kết quả phúc tra của chúng tôi. Sau khi hoàn thiện báo cáo công tác, chúng tôi quyết định sáng hôm sau mới quay về Sở. Sư phụ có thói quen sống rất lành mạnh, ngủ sớm dậy sớm. Nhưng đêm trẻ chúng tôi lại thích thức đêm đọc sách, vui chơi này nọ. Sáng hôm sau, mới sáu rưỡi đã thấy sư phụ đi gõ cửa phòng tôi, bảo muốn về Sở ngay để kịp điểm danh buổi sáng.

Tôi ngái ngủ lên xe về Sở. Vào sáng sớm trên đường không có mấy xe cộ, nhưng khi đến ngoại ô thành phố, chúng tôi thấy bên đường có một chiếc xe cảnh sát đèn nháy lập lòe, hai vị cảnh sát đang ngồi xỏm kiểm tra một người nằm trên mặt đất.

“Dừng lại.” Sư phụ nói với người lái xe.

Tôi cùng sư phụ nhảy xuống xe, nghe thấy một cảnh sát gọi 120[1]: “Ở ngoại ô, trên đường Đông Nam, đối diện nhà máy phân hóa học có một người bị tai nạn giao thông, vẫn còn thở, mọi người mau đến đây.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Sư phụ vừa hỏi vừa giơ thẻ công tác ra.

Anh cảnh sát giao thông hơi ngạc nhiên, chỉ là một vụ gây tai nạn rồi bỏ chạy thông thường, thế mà cũng khiến bác sĩ pháp y đầu ngành đến hỏi sao? “Thưa sếp, sáng nay có người gọi điện báo, họ phát hiện một người nằm ven đường, có thể là bị xô xe. Chúng tôi vội chạy tới, thấy vẫn còn thở, cũng chẳng biết bị thương ở đâu, chúng tôi không dám di chuyển anh ta, chờ 120 đến ngay bây giờ thôi.”

Tôi đi tới, nhìn sơ qua người nằm trên mặt đất. Không có vết thương hở, cũng chẳng có vết máu nào, sờ lên động mạch cổ thấy vẫn đập đều. Tôi hỏi: “Bị thương chỗ nào? Có khó chịu ở đâu không? Đã xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông đó chỉ biết rên hừ hừ.

“Có thấy đồ dùng tùy thân của anh ta không?” Sư phụ hỏi.

“Có một cái ví rỗng, chứng minh thư của anh ta đây.” Cảnh sát đưa chứng minh thư cho sư phụ.

Ảnh chụp trên thẻ chính là hình của người đàn ông này, tên trên chứng minh thư lại là người một ngày trước được nhắc tới, Lý Giải Phóng.

Chỉ chốc lát sau xe cứu thương đã tới, sau khi kiểm tra sơ bộ, hai bác sĩ nhanh nhẹn đưa Lý Giải Phóng lên xe, xe cảnh sát đi trước mở đường, cùng lao đi như chớp.

“Về nhà khách thôi.” Sư phụ sau khi nói xong liền liếc mắt nhìn tôi, “Không nhớ người yêu chứ hả? Chúng ta hoãn lại hai ngày, chú ý xem vụ tai nạn giao thông này ra sao.”

Tôi hoàn toàn không phản đối, bởi vì tôi cũng tò mò trước sự xuất hiện trùng hợp của Lý Giải Phóng.

Lý Giải Phóng được đưa đến bệnh viện, kiểm tra thấy phần xương sọ trước trán bị vỡ, não bị tổn thương. Bác sĩ cho rằng gã gặp chuyện lúc nửa đêm, nằm ở ven đường vài giờ mới được phát hiện, lượng máu chảy ra quá nhiều, căn bản đã không còn hi vọng gì nữa. Qua nhiều lần cấp cứu, chiều hôm đó Lý Giải Phóng chết.

Sau khi nhận được tin, sư phụ dẫn tôi và bác sĩ pháp y của thành phố đến bệnh viện, tiến hành khám nghiệm thi thể Lý Giải Phóng. Đây là thủ tục kiểm tra đối với một vụ tử vong không bình thường, chỉ khác là lần này trong những người tham dự có cán bộ của tỉnh. Qua kiểm tra, trên thi thể không phát hiện vết thương ngoài, thậm chí vị trí xương sọ vỡ, não xuất huyết cũng không có dấu hiệu rõ ràng trên da.

“Các anh có thấy giống tai nạn giao thông không?” Sư phụ hỏi bác sĩ Dương của phòng pháp y thành phố Văn Lãng.

“Không giống, không thấy trầy da.”

“Tuy rằng tai nạn giao thông thường kèm theo các vết trầy xước trên da, nhưng cũng có trường hợp chỉ bị thương một chỗ thôi. Hiện giờ thời tiết khá lạnh, người ta mặc nhiều quần áo, có thể trùng hợp bị va đập đúng chỗ mặc kín thì không thể thấy vết trầy xước được.” Sư phụ nói, “Nhưng, vụ án này có vấn đề. Đưa đến nhà xác làm thêm một bước khám nghiệm nữa xem.

Trước cổng bệnh viện, Vương Khải và vợ Lý Giải Phóng đều đang chờ. Vương Khải thấy chúng tôi đi ra, hỏi: “Tiền của tôi đâu?”

“Đồ đạc của anh ta chỉ có một tấm chứng minh thư thôi.” Cảnh sát nói.

“Chắc chắn là lấy tiền của tôi đi đánh bạc, thua sạch rồi bị xe xô, đáng đời!” Vương Khải nghiêng răng nói.

“Chúng tôi muốn mang thi thể đến nhà xác để khám nghiệm thêm, trước mắt vẫn chưa loại trừ khả năng đây là án hình sự.” Sư phụ nói với vợ Lý Giải Phóng.

Vợ Lý Giải Phóng gật đầu. Chị ta không quá đau thương trước cái chết của gã, có lẽ đây lại là sự giải thoát cho chị.

“Chắc không phải là án hình sự chứ? Làm gì có chuyện giết người đã không chết thì thôi lại còn đem ném ven đường. Nếu nạn nhân được cứu sống thì chẳng phải là tự đưa mình vào tù sao?” Một cảnh sát nghi ngờ hỏi.

“Chúng tôi chỉ thấy có điểm khả nghi, trước mắt chưa thể đưa ra kết luận.” Sư phụ đáp.

Đến nhà xác, sư phụ chẳng nói chẳng rằng, cùng chúng tôi tiến hành giải phẫu. Khi làm việc sư phụ không thích nói chuyện, vì thấy ấy cho rằng càng nói nhiều càng ảnh hưởng đến phán đoán của mình.

Giải phẫu xong, chúng tôi cùng đứng bên bồn rửa tay.

Sư phụ đột nhiên quay ra nói với một cảnh sát đứng gần đó: “Giao cho đội hình sự đi.”

[1] 120 là số gọi cấp cứu, tương đương với 115 ở Việt Nam.

Phần 2

Không chỉ người cảnh sát mà ngay cả tôi cũng lấy làm ngạc nhiên. Muốn bắt đầu tiến hành điều tra hình sự thì phải phát hiện được dấu hiệu phạm tội. Sau vài giờ giải phẫu, tuy đã thấy vài vết thương, nhưng cũng không thể hoàn toàn khẳng định đây không phải tai nạn giao thông, ít nhất là tôi nghĩ thế.

“Ngài xác định đây là một vụ án mạng sao?” Người cảnh sát rụt rè hỏi.

“Có thể loại trừ khả năng tai nạn giao thông, hẳn là tổn thương do bị tấn công trực tiếp. Vậy nên tôi cho rằng đây là một vụ án mạng.” Thái độ đanh thép của sư phụ lại được thể hiện, “Đi thôi, chúng ta tới phòng họp, tôi muốn giới thiệu vài điều vừa phát hiện được trong quá trình khám nghiệm.”

Trong phòng họp, các thành viên của đội hình sự đều mang vẻ mặt tập trung nghiêm túc. Mỗi khi xảy ra một vụ án mạng, mọi người đều cảm thấy trên vai mình phải gánh trách nhiệm vô cùng nặng nề. Ai đã từng làm cảnh sát hình sự một thời gian dài sẽ không bao giờ muốn bỏ nghề. Dù cảnh sát hình sự là công việc kham khổ nhất, vất vả nhất, nguy hiểm nhất, nhưng một lần làm cảnh sát hình sự thì luôn nguyện lòng làm cảnh sát hình sự cả đời. Bởi vậy lúc đối mặt với một vụ án, người cảnh sát vừa lo lắng vì những khó khăn sẽ phải trải qua, vừa hào hứng trước thử thách sắp tới.

“Tổn thương trên thi thể chủ yếu tập trung vào vùng đầu và tay chân.” Sư phụ chiếu hình ảnh lên, chậm rãi nói, “Tuy rằng các bác sĩ đã tháo một phần xương sọ trước trán trong quá trình cấp cứu cho Lý Giải Phóng, hiện nay mảnh sọ đó vẫn chưa được bệnh viện đưa đến, vì thế không thể nhìn rõ dạng gãy xương ở mảnh sọ trước trán, nhưng chúng tôi nhìn phim chụp CT thì thấy đây là một vết gãy hình nhánh, rạn vỡ, không lõm, không dập nát. Dạng gãy xương như vậy rất ít gặp trong các vụ tai nạn giao thông, thực tế là thường thấy ở các vụ bị tấn công trực tiếp hoặc ngã dẫn đến xương sọ bị biến dạng.”

“Như ngài nói, gãy xương kiểu này là tổn thương do bị tấn công trực tiếp hoặc bị ngã. Vậy tại sao lại loại trừ khả năng người này bị ngã?”

“Chúng tôi biết điều đó. Để phân biệt giữa ngã và trực tiếp tấn công, chúng tôi chủ yếu là dựa vào tổn thương va đập đối xứng. Tổn thương va đập đối xứng là chỉ trường hợp khi có lực tác động lên đầu, thì vỏ não tương xứng phía bên kia sẽ bị bầm tím. Ví dụ như phần sau đầu bị va chạm, vỏ não trước trán sẽ bầm tím, mà da đầu và xương sọ chỗ đó lại không có tổn thương. Hiện tượng đó là do chuyển động trong đầu tiếp nhận một lực mạnh từ bên ngoài, khiến cho chuyển động sẽ đột ngột dừng lại. Chuyển động kiểu ấy xuất hiện khi bị ngã hoặc va chạm.” Sư phụ giải thích rất chặt chẽ, từ ngữ còn chuẩn xác hơn sách vở, “Trong vụ án này, phần não trước trán của người chết bầm tím, xung quanh xuất huyết, nhưng trên da đầu, xương sọ cùng não ở phần tương ứng phía sau lại không có tổn thương. Có thể thấy đây không phải tổn thương va đập đối xứng.”

“Chẳng lẽ cứ không có tổn thương va đập đối xứng là khẳng định do tấn công trực tiếp ư?” Đội hình sự vẫn hoài nghi trước đánh giá tính chất vụ án của sư phụ.

“Nhìn bên ngoài phần đầu của thi thể thì không thấy có tổn thương.” Sư phụ chiếu bức ảnh chụp thẳng mặt thi thể lên, “Nhưng khi chúng ta quan sát kỹ sẽ thấy phần da chính giữa trán hơi đổi màu, mà phần da này lại vừa đúng chỗ có vết gãy xương sọ kia. Mặc dù dưới da đầu đã bị chảy máu diện rộng do phẫu thuật cấp cứu, bởi vậy không thể nhìn xem có dấu vết tác động từ bên ngoài hay không, nhưng chúng tôi đã cẩn thận cắt phần da bị đổi màu này ra, sau khi quan sát các tầng da sẽ thấy tầng da giữa có chảy máu. Kiểu chảy máu như vậy đều hình thành do có lực mạnh đè ép lên da.”

“Ừm, ngài nói rất có lý, tôi không phải người trong nghề cũng biết rằng tổn thương kiểu đó hình thành do lực mạnh từ bên ngoài trực tiếp tác động vào.” Đội trưởng đội hình sự nói tiếp, “Nhưng vì sao lại loại bỏ khả năng xe trực tiếp va chạm? Nếu một bộ phận nào đó của xe va trực tiếp vào đầu, chẳng phải cũng sẽ để lại tổn thương như thế sao?”

Sư phụ đáp: “Việc này phải nói trên hai phương diện. Thứ nhất là suy đoán về công cụ gây ra vết thương, lát nữa tôi sẽ nói về mặt này sau. Phương diện còn lại đủ để chứng minh vụ này không phải do xe xô, đó chính là dạng tổn thương trong tai nạn giao thông. Trong các vụ tai nạn giao thông thường sẽ hình thành

tổn thương lần thứ hai. Tổn thương lần thứ hai chính là tổn thương do va chạm, té ngã. Nói đơn giản, sau khi bị xe va vào đầu, người ta sẽ ra sao?”

“Ngã văng ra sau.”

“Đúng, nếu ngã ra sau, như vậy thân thể sẽ lại va chạm vào một chỗ khác, đó là tổn thương lần thứ hai.” Sư phụ trần ngập tự tin nói: “Trong vụ án này, phần trước đầu thi thể có thương tích, nhưng gáy và lưng lại không có tổn thương, việc ấy không phù hợp với đặc điểm của các vụ tai nạn giao thông.”

Toàn bộ những người trong phòng họp đều gật đầu lia lịa, mọi người bắt đầu bị sư phụ thuyết phục, cùng đồng tình với quan điểm của sư phụ.

“Mặt khác, chúng tôi đã kiểm tra khớp xương trên tay chân của thi thể.” Sư phụ tiếp tục chiếu hình ảnh lên, “Chúng ta đều biết, trong các vụ tai nạn giao thông, người bị va phải sẽ bị ngã, lăn..., vì vậy khớp xương ở tay chân cũng dễ dàng bị thương. Nhưng ở vụ án này, tuy khớp xương đầu gối của Lý Giải Phóng đều chảy máu, khớp dưới xương bánh chè cũng chảy máu nghiêm trọng, nhưng khớp xương khuỷu tay lại không thấy chảy máu. Chẳng lẽ người này bị xe đụng văng ra sau, nhưng chỉ dùng đầu gối chạm đất còn tay thì bay lên không sao? Gã ta đâu phải diễn viên xiếc.”

Sư phụ nói xong rồi cười lạnh lẽo, cả phòng không ai cười, mọi người đều chăm chú suy nghĩ.

“Không chỉ vậy, chúng ta cũng biết, đối với tai nạn giao thông thì nơi va chạm thường là xe và mặt đất, đây đều là những thứ có bề mặt thô ráp.” Sư phụ chỉ nền xi măng, “Con người nếu tiếp xúc với mặt đất trong tình trạng lăn nhanh, lôi kéo, té ngã... đều sẽ bị trầy da. Mà thi thể trong vụ này lại không bị trầy xước gì cả.”

Ngay cả tôi cũng không chú ý tới chi tiết này. Sư phụ nhanh chóng đổi ảnh chụp, xem xét từ mặt ngoài da của thi thể, quả thật không hề có trầy da hoặc bầm tím.

“Nghe ngài nói, chúng tôi cũng cho rằng đây thực sự là một vụ tấn công trực tiếp vào đầu dẫn đến hôn mê sâu, sau đó ném thi thể ra đường.” Đội trưởng đội hình sự tiếp lời, “Nhưng vụ án kiểu này rất khó tìm manh mối, không biết chúng tôi nên bắt đầu từ đâu đây?”

“Bây giờ chúng ta bàn đến công cụ gây ra vết thương. Như vừa nãy đã nói, tôi nhận định đây không phải tai nạn giao thông một phần là do công cụ gây ra vết thương.”

Dường như hồi một đẳng, sư phụ tôi lại trả lời một nẻo, điều đó khiến cho đội trưởng đội hình sự hơi lúng túng.

Lúc này tôi lặng đứng trầm tư suy nghĩ. Sau khi làm toàn bộ các bước kiểm tra, tôi cũng mơ hồ cảm thấy công cụ gây ra vết thương trong vụ án này không thuộc về bất cứ chiếc xe nào. Thế nhưng tôi lại chẳng thể giải thích một cách có căn cứ, kinh nghiệm của tôi cho thấy vật đó là vật mềm, nhưng vật mềm làm gãy xương sợ bằng cách nào?

“Mọi người nhìn đây, chỗ này dù gãy xương sợ nhưng tổn thương trên da lại rất nhẹ.” Sư phụ dùng bút laze chỉ vào ảnh chụp phần trán của thi thể, nói: “Ngoài bề mặt da không có dấu vết, không trầy da, tầng da dưới cũng không chảy nhiều máu. Nhưng tầng da giữa bị đè ép dẫn đến chảy máu, lại gãy xương sợ. Nhưng vậy công cụ gây thương tích là một vật thẳng, dễ cầm nắm, mềm dẻo, bề mặt trơn bóng, có lẽ là các loại côn, gậy.”

Chúng tôi nghe xong đều không hiểu rõ ràng.

“Ngài có thể nói rõ hơn không?” Đội trưởng đội hình sự gãi đầu.

“Thật ra bác sĩ pháp y chỉ có thể miêu tả về dạng công cụ gây thương tích, thực chất chúng tôi không có mặt ở hiện trường gây án, không nhìn thấy thứ mà tội phạm cầm trên tay, cho nên miêu tả như vậy mới thật khách quan. Nếu nói đích danh một công cụ nào đó, thì cũng chỉ là suy đoán.” Sư phụ cười, “Tuy nhiên, công cụ gây thương tích trong vụ án này tương đối đặc biệt. Tôi cho rằng dùi cui cao su của cảnh sát có đủ những nét đặc thù trên.”

Suy đoán táo bạo này không khiến cho mọi người vui mừng, trái lại không khí còn nặng nề hơn. Im lặng khoảng hai phút, đội trưởng đội hình sự nói: “Như ngài nói thì hung thủ là người trong ngành?”

Phần 3

Sư phụ không lên tiếng, một công an địa phương nói: “Chuyện này không thể xảy ra được, hai năm trở lại đây trang bị cá nhân của chúng tôi đã thay đổi, không còn dùng dùi cui cao su loại này nữa, đều đổi thành loại khác tiện dụng hơn rồi.”

“Bây giờ có nơi nào vẫn còn sử dụng loại dùi cui cao su này không?” Sư phụ hỏi.

“Hình như mấy người làm bảo vệ vẫn dùng.” Anh công an có vẻ biết rõ chuyện này.

“Bảo vệ?” Đội trưởng đội hình sự hỏi.

“Có khả năng khá lớn, nhưng chú ý đến những người bảo vệ đã từng trong quân ngũ.” Sư phụ nói.

“Tùng đi trong quân ngũ ư?” Cảnh sát hình sự rất hứng thú trước công tác khắc họa tội phạm, bởi nếu có thể miêu tả chính xác thì sẽ thu hẹp được phạm vi điều tra, lại tiết kiệm khá nhiều chi phí.

“Cũng chỉ để các cậu lưu ý thôi.” Sư phụ vẫn bảo thủ với việc tin tưởng vào suy đoán có căn cứ không ràng, “Mọi người xem đây.”

Sư phụ chiếu tấm ảnh chụp bên cạnh chân của thi thể, nói: “Đằng sau cẳng chân có một vết bầm in trên quần, vết bầm này rất đặc thù. Tuy nhìn không rõ lắm, nhưng cơ bản có thể khẳng định đây là một vết giày.”

“Vết giày này nói lên điều gì?” Đội hình sự nôn nóng hỏi.

“Nếu chỉ nhìn vết giày này thì chẳng nói lên được điều gì, nhưng kết hợp với vài tổn thương rất nhỏ lại có kết quả khác.” Sư phụ chiếu ảnh chụp bàn tay thi thể, “Ngón giữa, ngón trỏ, da thịt trên khớp xương bàn tay đều có vết xước chảy máu. Trong những cuộc ẩu đả, thường sẽ có tổn thương do ngón tay bị vịn đi, nhưng tổn thương này hay nằm ở bên cạnh ngón tay hoặc lòng bàn tay, rất ít khi thấy tổn thương trên mu bàn tay. Kết hợp với vết giày, chúng ta có thể xây dựng lại tình huống lúc đó.”

Tôi vô cùng khâm phục khả năng quan sát và liên tưởng của sư phụ. Tôi đã hoàn toàn không để ý khi nhìn những vết thương trên bàn tay, chỉ đơn giản chụp lại là xong, thật không ngờ sư phụ lại có thể suy đoán dựa trên những tổn thương nhỏ như vậy.

Sư phụ nắm cánh tay của tôi, vịn ra sau lưng, vừa tái hiện vừa nói: “Khi giữ tay thế này sẽ tạo nên tổn thương như trên thi thể, đồng thời một chân đạp lên cẳng chân của người chết, mọi người nghĩ đây là động tác gì?”

“Bắt giữ!” Đội cảnh sát hình sự đều đã học qua động tác này, họ đồng thanh nói.

“Đúng vậy.” Sư phụ mỉm cười, “Tôi cũng cho rằng tổn thương hình thành khi bị bắt giữ bằng động tác chuyên nghiệp. Nếu đã từng học qua, vậy có thể là người trong quân đội. Kết hợp với dùi cui cao su vừa nói lúc này, tôi cảm giác hung thủ có khả năng là quân nhân giải ngũ, sau đó về làm bảo vệ.”

Đây đều là suy đoán không có căn cứ đầy đủ, vì vậy sư phụ vẫn tương đối bảo thủ, nói: “Nhớ là chỉ để tham khảo thôi đấy.”

“Ý ngài là một quân nhân giải ngũ cầm dùi cui cao su đi cướp tiền?” Đội trưởng đội hình sự cũng bắt đầu suy đoán, “Hắn gặp nạn nhân trên đường, rồi dùng dùi cui đánh ngất nạn nhân, cướp lấy số tiền kia?”

“Không phải.” Sư phụ lắc đầu, khôi phục lại vẻ mặt sắt đá, “Thứ nhất, nếu là gặp cướp trên đường, sao còn để lại ví, cứ lấy luôn cả ví lẫn tiền không được sao? Thứ hai, tôi cho rằng nạn nhân bị tấn công trong phòng, không phải ở ngoài đường.”

“Hả? Còn đoán được là ở trong phòng nữa ư?” Đội trưởng đội hình sự nhìn sư phụ với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Đúng vậy, vừa rồi chúng ta có nhắc đến việc hai đầu gối của thi thể đều chảy máu. Chảy máu là do bị vật cứng đè lên xương bánh chè, tình huống thường thấy dẫn đến việc này là gì?”

“Quý.”

“Nếu có hành động quý xuống, vậy chắc sẽ không xảy ra bên lề đường. Hơn nữa, bề mặt da đầu gối và vị trí tương ứng trên quần cũng không trầy xước, chứng tỏ nơi gã quý hẳn là trơn bóng, ví dụ như sàn gạch, đá cẩm thạch, ít nhất cũng không phải trên đường nhựa.”

Đội hình sự gật đầu: “Tức là gã đã bị khống chế.”

“Đúng, điều này tôi dám khẳng định.” Sư phụ nói, “Những tổn thương trên đầu gối nói lên rằng khi còn sống gã đã từng phải quý. Ngoài ra, da thịt trên cổ tay tấy đỏ, có lẽ là do bị dây thừng trói chặt.”

“À thì ra là người quen gây án!” Một cảnh sát nói chen vào, “Nếu bị khống chế trong phòng, chắc chắn là xảy ra khi gã đến nhà người quen.”

Sư phụ mỉm cười: “Trái lại, tôi cho rằng hung thủ và nạn nhân không hề quen biết nhau.”

“Hừ.” Đội trưởng đội hình sự trừng mắt nhìn anh cảnh sát nói leo kia, “Nếu là người quen gây án, vậy nạn nhân làm gì còn đường sống? Sao có thể vứt người bên đường như thế, nhờ gã được cứu sống thì sao?”

“Chẳng lẽ đã lớn như vậy còn bị lừa đến nhà người ta ư?” Anh cảnh sát kia không cam chịu, than thở.

“Hỏi rất hay.” Sư phụ cười nói, “Mẫu chốt của vụ án này chính là nạn nhân đã vào phòng đó như thế nào? Vì sao lại bị hung thủ khống chế gây thương tích? Thật ra vấn đề này không khó điều tra, chẳng phải hàng xóm phản ánh rằng Lý Giải Phóng rượu chè cờ bạc không thiếu món nào sao?”

“Đúng vậy, hẳn là thế.” Đội trưởng đội hình sự gật đầu, “Tôi nghi ngờ gã thua bạc lại không có tiền trả nên mới bị đánh.”

“Quả là lí do thường thấy trong các vụ đánh bạc, nhưng tôi có cảm giác nguyên nhân của vụ này không phải vậy.” Sư phụ tiếp tục chiếu hình ảnh, nói: “Tôi cho rằng vụ việc phát sinh khi gã đi chơi gái.”

Đội hình sự chăm chú nhìn lên, họ tỏ ra rất khâm phục suy đoán trước đó của sư phụ, phải nói là tâm phục khẩu phục.

“Mọi người xem, đây là ảnh chụp hiện trường do cảnh sát giao thông chụp lại.” Sư phụ chỉ lên màn chiếu, nói: “Chúng ta có thể thấy, dây lưng của nạn nhân không được cài lại, khóa quần cũng không kéo lên. Nếu không phải do cảnh sát giao thông chụp lại, chúng tôi cũng không thể khẳng định quần áo của nạn nhân từ đầu đã vậy, hay là do bác sĩ cởi ra trong lúc cấp cứu. Bởi vậy cần phải khen ngợi công tác xử lý hiện trường của cảnh sát giao thông.”

Người cảnh sát giao thông đó khẽ cười đầy tự hào.

“Không chỉ vậy, khi chúng tôi khám nghiệm tử thi phát hiện ra quần lót của nạn nhân bị mặc ngược.” Sư phụ nói tiếp, “Bác sĩ khi cấp cứu sẽ không động đến quần lót của người bị thương, cho nên quần đã bị mặc ngược ngay từ đầu.”

Sư phụ nhấp một ngụm nước, “Nếu tình trạng ban đầu là như vậy, thì tình huống nào dẫn đến việc mặc ngược quần? Có thể là Lý Giải Phóng mặc quần lót trong lúc vội vã, hoặc là sau khi Lý Giải Phóng bị thương nặng đã có người khác mặc cho. Dù là tình huống nào cũng đều chứng tỏ rằng khi sự việc phát sinh thì gã đang không mặc quần áo. Như vậy hẳn là có chút quan hệ với hoạt động mại dâm.”

“Tức là khi nạn nhân đi chơi gái, bị người ta lừa lại còn bị khống chế gây thương tích, sau đó hung thủ đem nạn nhân ném xuống bên đường, đúng không?” Đội trưởng đội hình sự hỏi.

“Đúng vậy, chính là ý này. Hơn nữa hiện trường hành hung chắc là không xa nơi phát hiện ra Lý Giải Phóng. Bởi vì nếu không phải người quen gây án, thì cũng chẳng cần phải mạo hiểm đưa một người bị thương nặng đi quá xa.” Sư phụ tiếp tục phân tích, “Thế nên, bước tiếp theo phải tìm xung quanh hiện

trường xem có tụ điểm mại dâm hoặc gái mại dâm nào thuê nhà không. Đặc biệt là phải tìm một quân nhân giải ngũ, hiện đang làm bảo vệ, có quan hệ gần gũi với gái mại dâm.”

Đội trưởng đội hình sự thờ dài một tiếng, ngập tràn tự tin nói, “Có sự phân tích của ngài, công việc cũng dễ dàng hơn. Chúng tôi sẽ phá án trong vòng hai ngày!”

Sáng sớm hôm sau, khi chúng tôi chuẩn bị xuất phát về Sở thì nhận được điện thoại của đội trưởng đội hình sự, báo tin họ đã thuận lợi phá án. Không ngờ cảnh sát hình sự ở thành phố Vân Lăng lại làm việc hiệu quả như vậy, chưa đến hai ngày đã tìm được hung thủ.

Suy đoán của sư phụ quả nhiên không sai, quá trình xảy ra vụ án hoàn toàn khớp với miêu tả của thầy ấy.

Sau khi Lý Giải Phóng đến thành phố Vân Lăng, trong lòng cồn cào ngứa ngáy, đúng lúc ấy Vương Khải lại đưa cho gã ba nghìn tệ, vì vậy thừa dịp đêm tối, gã một mình đi tìm gái, vừa khéo gặp một gái mại dâm họ Trần đang đứng vẫy khách bên đường. Hai người thỏa thuận giá cả rồi kéo nhau đi thuê phòng. Ái gái mại dâm thấy Lý Giải Phóng có vẻ là nông dân, lại là người nơi khác đến, trong lòng chợt nảy ý xấu, bèn nhắn tin cho bạn trai ả đến đưa gã vào tròng. Bạn trai của ả ta họ Tạ, từng có vài năm làm bộ đội ở vùng Tây Bắc, sau khi xuất ngũ thì làm bảo vệ ở nhà máy phân hóa học gần đó. Lý Giải Phóng đi cùng ả mại dâm, vừa cởi quần áo thì tên bạn trai xông vào chụp ảnh, nói Lý Giải Phóng cưỡng hiếp bạn gái hắn, rồi trối gã lại, bắt gã phải quỳ trong nhà vệ sinh. Hai kẻ ác ôn lục đồ đạc lấy được ba nghìn tệ, đang lúc vui sướng thì nghe thấy Lý Giải Phóng chửi bới, đòi báo công an. Trong cơn giận dữ, tay họ Tạ lấy cây dùi cui đập mạnh vào trán Lý Giải Phóng. Lý Giải Phóng đã quá năm mươi, làm sao có thể chịu được cú đánh mạnh như vậy, lập tức ngất xỉu. Tay họ Tạ thấy tình hình không ổn, liền cõng Lý Giải Phóng ra ném ở bên đường, gần nhà máy phân hóa học.

Sớm hôm sau, khi cảnh sát giao thông đến kiểm tra hiện trường, hai kẻ kia còn thảm cảm thấy may mắn vì tránh được tội, không ngờ chỉ một ngày sau đã bị cảnh sát hình sự bắt giữ.

Trên đường trở về, tôi vô cùng phấn khích trước suy đoán của sư phụ, nói: “Sư phụ, thầy phân tích vụ án quá tuyệt vời, em coi như được mở mang tầm mắt rồi. Ngày trước cứ nghĩ bác sĩ pháp y chỉ làm nền cho người ta, là công tác thông thường, chứ em chưa từng biết rằng chúng ta cứ nghiêm túc cẩn thận làm việc, là có thể tham gia phá án.

Sư phụ đáp: “Mấu chốt nằm ở thái độ, đặc biệt là phải có năng lực làm việc. Một khi đem công việc trở thành sự nghiệp cả đời, anh sẽ phát hiện ra giá trị của chính mình.”

Vụ án thứ mười – Giáng Sinh tĩnh lặng

Phần 1

Nháy mắt đã tới Giáng Sinh, đây là mùa Giáng Sinh đầu tiên kể từ khi tôi bắt đầu làm việc ở đây. Khắp nơi tràn ngập những cây thông Noel lấp lánh ánh đèn trông rất thích mắt, chuyện vui nhất đó chính là tôi đã đón được Linh Đang – bạn gái tôi đến thành phố này.

Linh Đang là một cô gái cứng cỏi, cũng tốt nghiệp ngành Pháp y giống tôi. Tôi phải khuyên can mãi cô ấy mới chịu chuyển sang làm bác sĩ bình thường, không làm pháp y nữa. Dĩ nhiên chuyện đó cũng có chút toan tính của tôi, bản thân tôi cả ngày bôn ba vất vả ở hiện trường là đủ rồi, thật lòng không nỡ để Linh Đang phải chịu khổ.

Tối Giáng Sinh, tôi vui vẻ dẫn Linh Đang đi ăn đồ nướng, nào ngờ vừa nướng được mấy miếng thì chuông di động bỗng vang lên. Tôi nhú mào, thăm nghĩ lạy trời đừng có án mạng, lo lắng rút điện thoại ra. Thật là ghét của nào trời trao của đó, màn hình điện thoại hiển thị rõ hai chữ “Sư phụ”.

“Đang ở đâu đấy?” Vừa nghe thấy câu nói mở đầu quen thuộc của sư phụ, tôi cảm thấy bữa tối lãng mạn này coi như tiêu rồi.

“Sư... sư phụ, em đang ăn tối.”

“Cho anh thời gian hai mươi phút, mau đến tập trung trước cửa đại sảnh.”

“Lại có án mạng ạ?”

“Ở huyện Thanh Hạ có ba mạng người chết cháy.”

“Hỏa hoạn ạ? Tử vong không bình thường mà chúng ta vẫn phải đi ạ?” Nửa năm chuyên làm án mạng, những vụ tử vong không bình thường đối với tôi đã dễ như ăn cháo, tôi vẫn còn hi vọng mình không nhất thiết phải đi.

“Chết đến ba người, chúng ta bắt buộc phải tới đó, không cần quan tâm tính chất. Còn nữa, anh có dám đảm bảo đó không phải giết người trước, đốt xác sau không?” Sư phụ nói, “Không nhiều lời, phải đến đúng giờ đây.”

Trước đây cứ nghe có án là tôi sẽ sung sướng đi ngay, nhưng lần này cúp máy xong, trong lòng vô cùng áy náy.

“Đi đi, lát nữa em tự bắt xe về.” Chị bé Linh Đang của tôi cười hì hì nói, nhưng mắt lại hoe đỏ. Chúng tôi yêu được mấy ngày, gần nhau thì ít, xa nhau thì nhiều. Chung quy lại, cô ấy cũng tốt nghiệp ngành Pháp y ra, tố chất rất cao, hiểu công việc là thế nào, vì vậy Linh Đang lau nước mắt, cười ranh mãnh an ủi tôi, “Anh đi đi, lần sau em sẽ đòi nợ anh một bữa ra trò!”

Hai mươi phút sau, tôi đã cùng sư phụ lên xe, đi đến huyện Thanh Hạ cách thành phố hơn 200km. Đường về vùng nông thôn nhỏ hẹp, đêm đen buông xuống đặc quánh, trừ những thứ nằm trong tầm đèn xe chiếu được, còn lại không thể nhìn thấy gì hết. Bốn phía im ắng, không khí Giáng Sinh chốn thành thị náo nhiệt đã bị đẩy xa hàng trăm dặm.

Bỗng nhiên xe phanh gấp, anh Nguyễn lái xe vội nói: “A, xin lỗi!” Tôi hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa sổ tối om, hỏi: “Sao thế?”

“Một con mèo nhỏ chạy ngang qua đường, tôi không kịp phanh, hình như chệt chết nó rồi.” Anh Nguyễn nói.

Trong lòng tôi hơi thất lại, lặng thầm thương thay cho chú mèo xui xẻo, trong phút chốc đã mất đi một sinh mệnh nhỏ bé. Không biết đêm nay, tại hiện trường chúng tôi đang đến sẽ là thảm trạng gì đây?

“Thật là một Giáng Sinh không an lành!” Sư phụ này giờ vẫn trầm mặc bỗng thờ dài.

10 giờ đêm, cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi hiện trường thăm khóc.

Đây là một tòa nhà nhỏ có một cổng, trong phạm vi mấy dặm xung quanh đều không có người nào khác sinh sống. Bên trong có hai gian nhà gạch, hiện giờ đã mất cả nóc nhà, một gian còn sụp quá nửa. Khắp nơi trong nhà toàn là những vũng nước đọng, dường như phải dùng hai chiếc xe cứu hỏa chạy hết công suất mới có thể dập tắt trận hỏa hoạn này. Lúc này cả khu nhà vẫn còn bốc khói đen nóng hầm hập.

Ngoài cửa đã chăng giải phân cách, đèn lớn trên nóc xe khám nghiệm chiếu sáng rực cả hiện trường. Vài cảnh sát hình sự mặc thường phục đang tản ra hỏi thăm những người trong đội cứu hỏa và dân làng gần đó.

“Trước hết tìm hiểu sơ bộ về tình huống vụ việc đi.” Sư phụ cau mày nhìn hiện trường hỗn loạn nói, “Hiện trường thế này tương đối khó khám nghiệm, cả một đồng lộn xộn, đám cháy cũng phá hủy một phần dấu vết rồi.”

Thầy dạo một vòng quanh khu vực bên ngoài dải phân cách, chấp tay sau lưng, vừa cạ chân cho rơi hết bùn đất, vừa hỏi han người báo án về tình huống xảy ra vụ việc.

“Nhà tôi cách đây 3 dặm.” Người đó rất nhiệt tình chỉ về phía xa xa, nói, “Khoảng 5 giờ chiều trời bắt đầu xẩm tối, tôi thấy bên này có khói bốc lên, còn có cả ánh lửa. Ban đầu tôi tưởng họ đốt thứ gì, sau lại thấy không ổn vì lửa bốc lên cao quá, tôi liền nhanh chóng gọi 119. Gọi điện báo xong tôi chạy đến đây ngay, nhà cửa cháy hết cả, tôi cũng không vào được, bèn gọi ‘lão Hạ, lão Hạ’, nhưng không thấy động tĩnh gì. Sau nghe đội cứu hỏa nói lão Hạ chết cháy rồi.” Người báo án là một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi, hai mắt sưng đỏ, dường như đã khóc rất nhiều.

Xem ra lão Hạ là chủ của tòa nhà này, hơn nữa người báo án cũng có quan hệ khá tốt với ông ấy.

“Nhà lão Hạ có mấy người?” Sư phụ thuận miệng hỏi.

“Con trai và con dâu lão Hạ đều đi làm ăn xa, vợ ông ấy đã qua đời, ông ấy một mình chăm sóc hai đứa cháu nhỏ, một đứa sáu tuổi, một đứa bốn tuổi, nghe nói đều chết cháy cả.”

“Có vẻ nhà ông ấy cũng có điều kiện nhỉ?”

“Cũng tạm, nhưng ông ấy sống rất tiết kiệm.”

“Chào sếp.” Lúc này đội trưởng đội hình sự địa phương đã có mặt tại hiện trường, “Các vị đến nhanh thật. Nhìn qua thì hiện trường có một già hai trẻ, ba mạng người. Đội phòng cháy chữa cháy còn đang xác định nguyên nhân phát sinh vụ hỏa hoạn. Vẫn chưa rõ những người này là bị chết cháy hay chết rồi mới bị đốt xác. Thi thể bị cháy nghiêm trọng. Kỹ thuật viên đang xem xét hiện trường, trước mắt chưa phát hiện được manh mối có giá trị.”

“Ai phát hiện ra thi thể?” Sư phụ bắt tay với đội trưởng đội hình sự, hỏi.

“Sau khi dập tắt lửa, một chiến sĩ phòng cháy chữa cháy vào dọn dẹp hiện trường, thì phát hiện ba người đang nằm trên giường của mình, đều bị đốt đến không ra hình người. Anh ta liền liên lạc với chúng tôi, chúng tôi cũng thông báo ngay lên Sở. Chỉ là không ngờ mọi người đến nhanh như vậy.”

“Họ đều nằm trên giường?” Sư phụ sờ cằm, “Mới 5 giờ đã ngủ? Hơn nữa ngủ say đến độ nhà cháy không ai biết?”

“Ừm, chúng tôi cũng thấy khả nghi, nhưng vẫn muốn kiểm tra thi thể để xác định chính xác tính chất vụ cháy.”

Sư phụ không trả lời, nhắc dải cách ly lên, tiến vào hiện trường.

Tôi đi theo sư phụ, cả tòa nhà đã bị cháy đến mức hoàn toàn thay đổi, đập vào mắt là một mùi khét lẹt nồng nặc, không phân biệt được đâu là mùi gỗ cháy, đâu là mùi thịt người.

“Sư phụ cẩn thận đây.” Gian nhà đồ sộ quá nửa thoát nhìn trống trải, nhưng đất cát thỉnh thoảng vẫn rơi xuống, tôi vừa đi vừa run sợ, “Gian nhà này có thể sập bất cứ lúc nào.”

“Khi chúng ta xem xét hiện trường có thể gặp nhiều loại nguy hiểm, có khi là hiện trường toàn khí độc, lại có hiện trường sẵn sàng nổ tung, đương nhiên cũng có khả năng nhà cửa bị sập.” Sư phụ gật đầu nói, “Anh có ý thức bảo vệ bản thân rất tốt, nhưng chẳng thể chỉ vì thấy hiện trường nguy hiểm mà bỏ đó không khám nghiệm, đó là chức trách của chúng ta, không thể thoái thác được.” Sư phụ đội chiếc mũ do kỹ thuật viên cung cấp, đi vào hiện trường.

Chúng tôi tiến tới gian nhà thứ nhất chưa bị sập nhưng mái nhà đã không còn, phát hiện đây là gian bếp và nhà kho. Trên bệ bếp có bốn cái bát trống không và một nồi mì. Vách tường bị khói hun đen nhánh ướt đẫm nước, trên mặt đất toàn là nước đọng. Không còn gì để khám tra, chúng tôi đi sang gian nhà đã bị sập quá nửa.

Tôi day day mũi theo bản năng. Làm bác sĩ pháp y đã lâu, tôi dần hình thành một thói quen, khi gặp những hiện trường và những thi thể có mùi lạ, tôi đều day mạnh lên mũi vài lần. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, nhưng thực sự có hiệu quả, day mũi như thế sẽ không còn cảm thấy mùi lạ khó chịu nữa.

Dĩ nhiên sư phụ biết thói quen này của tôi, cười hỏi: “Không phải chứ, thi thể thối rữa có thể có mùi khó ngửi, nhưng thi thể bị cháy cũng chẳng khó ngửi lắm, đều là mùi thịt chín cả mà.”

Không hiểu sao những lời này của sư phụ lại có tác dụng ngược, chỉ khiến tôi muốn nôn. Tôi đột nhiên nhớ đến bữa thịt nướng ăn như hô đối hôm nay.

“Thi thể ở tư thế đầu quyền.” Tôi nói, “Trong sách có viết, tư thế đầu quyền chứng tỏ người này bị thiêu chết khi vẫn còn sống.”

“Tin vào sách không bằng chẳng sách vở gì.” Sư phụ nói, “Thi thể bị đốt sau khi chết cũng có những thời điểm bị biến thành tư thế đầu quyền. Khi lửa quá mạnh, mô mềm nhanh chóng bị hơi nóng làm co rút cũng sẽ tạo ra tư thế đầu quyền.”

Tôi gật đầu, đeo găng tay, miết nhẹ lên cánh tay thi thể của ông lão. Trên tay vang lên một tiếng “rắc”, sau đó rơi ra một mảnh da bị cháy thành than.

“Cháy nghiêm trọng thật.” Tôi nói.

“Cháy đến sập cả nóc nhà, dĩ nhiên là khủng khiếp rồi.” Sư phụ vừa quan sát mặt đất, vừa dùng mũi giày cọ cọ lên chất đất rắn chắc, nói “Nơi này than hóa nghiêm trọng nhất, hãn điểm châm lửa là ở đây, hơn nữa lại có vật mang chất dẫn cháy, mau đem mẫu gửi đến Cục kiểm nghiệm lý hóa, xem chất dẫn cháy là gì.”

Sư phụ không chỉ là chuyên gia hình sự, mà còn là chuyên gia giám định hiện trường sự cố hỏa hoạn, đối với việc khám nghiệm hiện trường hỏa hoạn cũng vô cùng có kinh nghiệm.

Kỹ thuật viên dựa vào sự chỉ thị của sư phụ, bắt đầu cạo lấy tro tàn dưới mặt đất. Sư phụ nhìn xung quanh, nhìn tới vách tường ướt đẫm, nói: “Mang thi thể về nhà xác để khám nghiệm tử thi.”

“Cũng 12 giờ đêm rồi, huyết áp của ngài hơi cao, hay là cứ về nhà khách nghỉ ngơi đi, ngày mai tới khám nghiệm thi thể sau?” Đội trưởng đội hình sự đầy quan tâm nói với sư phụ.

“Phá án có thể đợi sao?” Sư phụ tháo mũ bảo hộ xuống, đi thẳng vào trong xe, “Đến nhà xác đi.”

Phần 2

Đến nhà xác, chúng tôi đều choáng váng. Năm đó huyện Thanh Hạ còn chưa xây xong phòng giải phẫu thi thể, khắp nhà xác tối om, im ắng. Mãi tới khi chúng tôi vào phòng giữ xác mới nghe được chút âm thanh phát ra từ tủ đông giữ xác. Trong phòng giữ xác cũng không có đèn, ánh trắng chiếu xuyên qua cửa sổ, không hề là ánh trắng lãng mạn mà chỉ mang thêm chút cảm giác âm u trầm mặc.

“Có thể tìm ra biện pháp chiếu sáng nào không?” Sư phụ hỏi. Nói chung điều kiện thiết yếu nhất khi giải phẫu thi thể chính là có đủ ánh sáng.

“Có hai biện pháp, một là dùng đèn lớn trên nóc xe khám nghiệm, rất sáng nhưng một thùng dầu chỉ có thể chiếu trong bảy tiếng đồng hồ, hiện giờ chỉ còn nửa thùng dầu thôi.” Bác sĩ Thiệu của phòng pháp y huyện Thanh Hạ nói, “Ngoài ra có thể ra ngoài giải phẫu, nối dây điện để bật một bóng đèn, nhưng độ sáng có hạn.”

“Ba tiếng đồng hồ chắc chắn không lo xong việc, nối dây điện đi, tốt nhất là tìm bóng có số Watt lớn, sau đó dùng đèn khám nghiệm cầm tay phụ trợ việc chiếu sáng.” Sư phụ vừa nói, vừa ra bãi đất trống sau phòng giữ xác để tìm nơi có thể đặt một chiếc giường lớn đủ cho ba thi thể.

“Ba tiếng chắc chắn không xong.” Bác sĩ Thiệu nuốt nước miếng. Ý sư phụ là: Đêm nay đừng mong được ngủ.

Rất nhanh sau đó, một chiếc đèn đơn giản được bác sĩ pháp y địa phương cùng nhân viên thu thập chứng cứ dựng lên, dùng đèn trên công trường để chiếu sáng, rất sáng nhưng cũng rất nóng. Vừa lúc đó, thi thể cũng được lái xe của nhà xác đưa đến.

“Không còn việc gì nữa đúng không? Không còn thì tôi đi đây.” Người quản lý nhà xác ngáp dài nói.

“Tìm cho tôi một chiếc giường đặt vừa ba thi thể đi, như vậy thì không cần ngồi xổm giải phẫu.” Sư phụ nói.

“À, chờ chút.” Quản lý nhà xác tỏ vẻ nôn nóng, “Ngày mai giải phẫu không được ư? Sao phải cần gấp như vậy, cũng đã 12 giờ rồi.”

“Thân nhân của người chết nhất định sẽ không chờ được.” Sư phụ trầm giọng nói.

Ba thi thể nhanh chóng được đặt ngay ngắn lên giường. Vừa kéo miệng túi đựng thi thể ra đã thấy mùi khét của thịt cháy tràn ngập khắp không gian bãi đất trống. Tuy rằng dạ dày tôi đã trống rỗng từ lâu, nhưng cứ nghĩ đến bữa thịt nướng ăn lúc tối là dịch vị lại trào lên.

“Trước hết cần xác định những người này bị chết cháy hay chết rồi mới bị đốt xác, việc này là mấu chốt để xác định tính chất vụ việc.” Sư phụ hẳn là muốn khảo sát kiến thức của tôi, hỏi “Chết cháy và bị đốt cháy sau khi chết có gì khác nhau?”

“Xem độ bỏng trên da, xem phản ứng sinh hoạt, xem có nốt hồng, mụn nước hay không.” Tôi nghĩ chuyện nhỏ này sao có thể làm khó được tôi. Tuy rằng tôi phản ứng rất nhanh, nhưng bị mắng cũng nhanh không kém.

“Đốt! Than hóa rồi còn nhìn phản ứng sinh hoạt gì nữa?” Sư phụ nói.

“Em còn chưa nói xong mà.” Tôi không phục lắm, “Quan trọng là phải xem đường hô hấp của người chết có dấu vết khói bụi không.”

“Ừm, còn phải xem đường hô hấp và phổi có bị tổn thương do nhiệt hay không. Đồng thời phải xem có triệu chứng trúng độc oxit carbon không.” Sư phụ nhấn mạnh, “Rất nhiều người chưa kịp hít phải khói bụi trong đám cháy đã bị trúng độc oxit carbon dẫn đến tử vong, như vậy cũng có thể bị nhầm lẫn thành bị đốt xác sau khi chết.”

Tôi gật đầu, đưa tay chạm vào một thi thể. “Rắc”. Lại một mảnh da bị đốt cháy rơi xuống, để lộ ra mô thịt đỏ tươi, dưới ánh đèn sáng rực trông vô cùng kinh khủng.

“Xem thi thể mấy đứa trẻ trước đi, dễ trước khó sau.” Sư phụ nói, đi đến bên thi thể hai đứa trẻ, bắt đầu khám nghiệm sơ bộ ngoài da. Tuy rằng da bề ngoài đã bị than hóa toàn bộ, nhưng bước khám nghiệm này vẫn không thể thiếu. Khám nghiệm bên ngoài cũng như giải phẫu thi thể đều không phát hiện ra dấu vết bị ngoại thương. Tôi dùng kẹp lấy khí quản, đồng thời dùng dao giải phẫu đã được làm sạch nhẹ nhàng cắt khí quản trẻ con non nớt ra. Vách khí quản rất mỏng, không ngờ bên trong toàn là khói bụi, tổn thương do nhiệt cũng rất rõ ràng.

“Rõ là bị thiêu cháy khi còn sống!” Tôi kinh ngạc nói.

Sư phụ đứng bên cạnh cau mày không nói lời nào. Bỗng thầy đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, dùng dao phẫu thuật nhanh nhẹn cắt da đầu của đứa trẻ ra. Da đầu của đứa bé đã bị cháy đến không còn nguyên vẹn, lại còn rất giòn. Hiện tại đã không thể phân biệt dưới da đầu có bị sưng hay không, nhưng sau khi cắt da đầu ra chúng tôi phát hiện xương sọ của đứa trẻ này đã vỡ vụn, vài mảnh xương sọ dính chặt lên da đầu, chúng rơi ra khi sư phụ bóc tách da đầu, lộ ra tổ chức não trắng đỏ lẫn lộn.

“Đầu có ngoại thương!” Bác sĩ Thiệu nói.

“Không phải đâu.” Tuy rằng tôi chưa từng gặp dạng thi thể bị cháy như thế này, nhưng kiến thức căn bản vẫn không thể sai, “Trong sách nói, thi thể bị đốt cháy thường xuất hiện hiện tượng xương sọ vỡ nát, là do sau khi bị đốt xương sọ bị giòn hóa, não phình lên mà tạo thành.”

“Đúng vậy, đối với loại thi thể bị thiêu cháy tới mức này, nhất là thi thể trẻ nhỏ, thường sẽ có hiện tượng xương sọ nứt vỡ, thậm chí là vỡ nát.” Sư phụ cũng đồng ý với quan điểm của tôi, “Nhưng từ màu sắc của tổ chức não thì hẳn là có ngoại thương.”

Sư phụ đổi chiều phần não hơi đỏ, cẩn thận quan sát dấu vết nứt vỡ của xương sọ. Đột nhiên mắt thầy sáng lên: “Tôi đã nói rồi, đây căn bản không phải là hỏa hoạn ngoài ý muốn.”

Nghe sư phụ nói vậy, chúng tôi đều chụm đầu vào nhìn.

Sư phụ dùng kẹp chỉ vào một trong rất nhiều đường gãy trong mảng xương sọ vỡ nát, nói: “Các anh xem, đường gãy xương này hướng vào bên trong. Chúng ta đều biết, với các thi thể bị thiêu cháy, hiện tượng xương sọ vỡ hình thành do giòn hóa, phình trướng, đường gãy xương đều hướng ra ngoài, tuyệt đối không thể lõm vào trong, đúng không?”

Chúng tôi đều gật đầu. Sư phụ nói tiếp: “Đường gãy này hướng vào trong, trong tổ chức não lại xuất huyết, không có tổn thương đối xứng do va đập, như vậy chỉ có thể là vết thương do tác động lực trực tiếp từ bên ngoài tạo ra.”

“Ý ngài là đứa trẻ này bị đánh ngất, sau đó mới bị thiêu sống?” Bác sĩ Thiệu hỏi.

“Đúng vậy, nếu tôi đoán không sai, đứa bé kia cũng có tình trạng giống như vậy.” Sư phụ bảo.

Chúng tôi nhanh nhẹn tiến hành giải phẫu thi thể đứa trẻ còn lại, đúng như sư phụ suy đoán, trong khí quản toàn là khói bụi, toàn thân không có ngoại thương, nhưng trên xương sọ cũng có những đường gãy xương lõm vào trong.

“Xem ra hung thủ rất tự tin.” Sư phụ nói, “Trước tiên hẳn khiến lũ trẻ mất khả năng chống cự, sau đó thiêu chết chúng, cũng không hề lo lũ trẻ có thể sống lại. Vậy nên tôi cho rằng chất dẫn cháy là xăng dầu gì đó, hẳn trực tiếp tưới xăng lên trên người bọn trẻ.”

“Chẳng phải lúc trước ngài nói nơi châm lửa là ở giữa phòng sao?” Bác sĩ Thiệu hỏi.

“Đúng vậy, chỗ đó hẳn là đặt thùng chứa chất dẫn cháy, cũng là điểm châm lửa, lửa sẽ lan đến thi thể trong nháy mắt.” Sư phụ nói, “Chúng ta cần quay lại hiện trường xem xét đồng tro tàn đó.”

Sư phụ ngừng đầu nhìn tôi, tôi đang ngẩn người trầm tư. Sư phụ lập tức hiểu được suy nghĩ của tôi: “Sao

hả, còn chưa tin đây là án giết người? Vậy chúng ta khám nghiệm thi thể của người lớn, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Với thi thể lão Hạ, chúng tôi lại càng khám nghiệm cẩn thận. Sau khi mở lồng ngực ông ấy ra, tôi lờ mờ phát hiện phổi của ông ấy không giống phổi hai đứa trẻ, không hề có hiện tượng nội thương do bỏng. Tôi cầm dao giải phẫu chuẩn bị cắt khí quản ra. Sư phụ ngăn tôi lại, nói: “Thận trọng một chút, móc lưỡi đi.”

Móc lưỡi là tên gọi tắt chúng tôi thường dùng, chính là từ cổ cắt lấy phần lưỡi trong khoang miệng ra, sau đó có thể tách toàn bộ nội tạng ra khỏi thân thể. Biện pháp này thường vận dụng khi tiến hành khám nghiệm bệnh lý học pháp y^[1], cần cắt lấy nội tạng, mang chẩn đoán dưới kính hiển vi.

Tôi hiểu ý sư phụ, thấy ấy muốn quan sát cẩn thận tình trạng trong cổ họng lão Hạ. Tôi cầm dao phẫu thuật cắt dọc theo cầm của thi thể, sau đó từ cổ họng đưa vài ngón tay vào khoang miệng, móc lưỡi ra, rồi cắt đứt phần vách mềm sau họng, thuận lợi lấy lưỡi ra ngoài.

Sư phụ mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với thủ pháp thuần thực của tôi.

Tôi tách đường hô hấp trên và phổi ra khỏi lồng ngực, kinh ngạc phát hiện ra trong cổ họng lão Hạ không hề có chút khối bụi hay vết bỏng.

“Nhìn đi, đây là chết rồi bị đốt xác. Trong khí quản có thể sẽ rất sạch sẽ.” Sư phụ nói.

Dù sao sư phụ cũng đã có kinh nghiệm phong phú. Khi mở khí quản ra, quả nhiên toàn bộ vách khí quản đều sạch sẽ, không có gì khác thường.

Tôi nâng tay lên, dùng đầu vai quệt mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Sư phụ nói chuẩn quá, đúng là án giết người.”

Tuy da đầu lão Hạ cũng bị thiêu trụi, nhưng xương sọ không bị đốt cháy nghiêm trọng, cũng không bị vỡ nát. Sau khi cắt da đầu ra, chúng tôi phát hiện trên xương sau đầu phía trái và đỉnh chóp bên trái có vài nơi lõm vào, bên trong càng tổn thương nặng hơn.

“Giống với kiểu tổn thương của bọn trẻ.” Sư phụ nói, “Là dùng vật tày đập vào đầu.”

Để phát hiện thêm nhiều dấu vết, tôi dùng gạc cẩn thận lau xương sọ lão Hạ, muốn lau sạch màng xương, mong dễ dàng quan sát hình thái gãy của những vết lõm đó, biết đâu có thể suy đoán ra công cụ gây thương tích.

Sư phụ cũng đã tính toán trước, thầy trầm tư trong chốc lát, nói với bác sĩ pháp y đứng bên cạnh: “Tổn thương não dẫn đến tử vong cần một thời gian nhất định. Nhìn tình hình, hẳn là đầu tiên hung thủ đột nhiên tấn công lão Hạ, khiến ông ấy ngã xuống hôn mê, sau đó kéo ông ấy vào hiện trường vụ cháy, đặt lên trên giường. Trong quá trình này, lão Hạ vì tổn thương não nghiêm trọng mà tử vong, nhưng lũ trẻ chỉ ngất đi thôi. Bởi vậy khi lửa bốc lên, lão Hạ đã chết cùng lũ trẻ còn sống như hôn mê đều bị thiêu cháy.”

Mọi người gật đầu. Như vậy có thể giải thích tại sao trong cùng hiện trường vụ cháy lại vừa có chết cháy, vừa có chết rồi mới đốt xác.

Khi sư phụ tiến hành phân tích vụ án, dường như tôi có phát hiện mới. Tôi nhận lấy đèn cầm tay từ nhân viên thu thập chứng cứ, dùng đèn pin chiếu thẳng vào vết gãy lõm trên xương sọ lão Hạ. Lúc này màng xương đã được tôi lau sạch sẽ, lộ ra mảnh xương trắng ửng và đường gãy lõm rõ ràng.

Đột nhiên mắt tôi sáng lên, nói: “Sư phụ, thầy xem đây là cái gì!”

[1] Bệnh lý học pháp y là một nhánh của bệnh lý học, chủ yếu vận dụng trong chẩn đoán các vụ tử vong bất ngờ, phân tích sự liên quan giữa vết thương và bệnh tật, Giải phẫu pháp y cắt lấy mô nội tạng, qua các thao tác cố định, tách nước, cắt nhỏ, nhuộm màu, chiết xuất, quan sát tế bào và tổ chức kết cấu dưới kính hiển vi, từ đó chẩn đoán tình trạng bệnh tật của người chết.

Phần 3

Sư phụ quay qua nhìn. Đèn pin sáng rực chiếu rõ màng xương sọ, đồng thời làm một vết nhỏ màu lam hiện lên ngay giữa đường gãy lõm trên xương sọ.

“Đây là cái gì ạ?” Tôi dùng kẹp chỉ vào vào dấu vết màu xanh lam kia, “Tại sao lại xuất hiện vết xanh này? Quần áo đều bị cháy hết, không thể là phần tàn cặn của quần áo được.”

“Có phải bị dính vào khi anh bóc màng xương ra không?” Sư phụ đỡ lấy xương đỉnh đầu, cẩn thận nhìn kỹ, rồi lại xem người chết có mặc quần áo màu xanh lam hay không.

“Không phải.” Tôi lấy kẹp chỉ vào những chỗ gãy lõm khác, “Tổng cộng có bảy vết gãy lõm vào trong, năm trong số đó đều có dấu vết màu xanh lam.”

Sư phụ lại nhìn kỹ những vết gãy này, nhíu mày.

“Hơn nữa, vừa rồi em đã thử qua.” Tôi dùng đầu kẹp nhẹ nhàng cạo lên điểm màu xanh trên vết gãy xương, “Cạo nhẹ không bị bong ra. Hẳn là đã dính chặt vào xương.”

“Ừm.” Sư phụ gật đầu, nói, “Chỗ này xuất hiện dấu vết màu xanh quả thực là tương đối kì lạ, anh có ý kiến gì không?”

“Chất màu xanh lam, mỏng, bám chắc, em cho rằng đây là vết sơn.” Tôi nhìn kỹ thêm lần nữa, tiếp tục nói, “Có thể dính chặt lên chất xương, hẳn là do bị vật tày ép vào xương sọ. Kết hợp với việc những người này đều bị vật tày đập vào đầu dẫn đến tử vong, cho nên dựa vào chất màu xanh lam này, em nghĩ khả năng lớn nhất là hung khí được sơn màu xanh lam, khi hung thủ đập lên xương sọ sẽ khiến lớp sơn ép chặt lên xương sọ.”

Sư phụ trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu: “Phát hiện này của anh có lẽ là thu hoạch lớn nhất của chúng ta trong đêm nay.” Nhìn ánh mắt tràn ngập vui sướng của sư phụ, tôi biết đây là những lời khen tặng lớn nhất dành cho những việc tôi làm được trong đêm.

Hơn một tiếng sau, sau khi hoàn thiện việc khâu thi thể lại, chúng tôi mới cởi áo giải phẫu ra, rửa tay, kết thúc một đêm làm việc. Tôi giờ tay nhìn đồng hồ, đã là 5 giờ sáng, đứng ngoài trời trong gió lạnh khiến chân chúng tôi như đông cứng. Tôi xoa tay, liên tục giậm chân, hi vọng có thể khiến máu tuần hoàn khắp tay chân.

Nhân viên thu thập chứng cứ đứng bên cạnh nhanh nhẹn cất máy quay phim, hiển nhiên có chút bất mãn với những việc làm cẩn thận, tốn thời gian của chúng tôi. Anh ta nhún vai, giậm chân, ngáp dài nói: “Cán bộ tình chuyên nghiệp thật đấy, thi thể đã cháy đến thế này mà các vị còn nghiêm túc khâu lại, để làm gì chứ? Dù sao cũng không phải mở lễ truy điệu.”

Những lời này khiến trong lòng tôi vô cùng phản cảm, tôi nhíu mày nói: “Người chết cũng cần tôn trọng.” Đây là tôi mượn những lời sư phụ vẫn nói trước đây.

Sư phụ mỉm cười gật đầu, coi như hài lòng với những lời này cũng như với một đêm thể hiện xuất sắc của tôi.

“Vậy bây giờ phải làm gì?” Nhân viên thu thập chứng cứ gãi đầu hỏi. Rõ ràng anh ta đã bị một câu nói của tôi làm cho xấu hổ.

“Còn làm gì nữa? Đi ngủ đi.” Sư phụ ngáp một cái, cười nói: “Bác sĩ pháp y không phải là thần, cũng cần ngủ. Các anh về nghỉ ngơi đi, 9 giờ đến họp ban chuyên án.”

Bác sĩ pháp y không phải là thần, nhưng lại làm những việc chỉ có thần mới làm, trong tôi hơi chán nản nghĩ. Ngủ có ba, bốn tiếng, thà rằng là không ngủ. Nghỉ thì nghỉ thể, nhưng tôi biết tính của sư phụ tôi, đối với các vụ án thầy luôn cẩn thận tỉ mỉ. Họp ban chuyên án với sự có mặt của bác sĩ pháp y là rất quan trọng, chỉ có thông qua việc trao đổi cùng ban chuyên án mới có thể giúp bác sĩ pháp y lý giải các tình

huống mà cảnh sát hình sự điều tra được, hỗ trợ điều tra viên hiểu được suy đoán của bên pháp y, khi có đủ thông tin mới có thể phá án nhanh chóng và chuẩn xác. Vậy nên tôi cũng không nói gì, ngồi yên lặng trên xe. Vừa lên xe đã thấy không khí mệt mỏi ngập tràn, sự phụ ngồi phía trước tôi bắt đầu ngáy khê. Tôi về nhà khách tắm rửa qua loa rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ ngắn ngủi sau công việc mệt nhọc chỉ khiến người ta khó chịu thêm, nhất là vào lúc chuông cửa vang lên đánh thức tôi dậy, tôi cảm thấy như có trăm nghìn bàn tay nhấn tôi xuống giường. Tôi không ngủ say, bởi trong mơ chỉ toàn hình ảnh vật tày màu lam kia loang loáng bay qua. Đáng tiếc rằng giấc mơ chỉ là giấc mơ, tỉnh rồi ngẫm lại, tôi vẫn không biết hung khí gây án trông ra sao, vừa có thể dùng lực vung lên, vừa có thể ra một đòn lấy mạng, mà rất ít thứ dạng như thể được sơn màu xanh lam.

“Đi thôi, đi họp ban chuyên án.” Sư phụ thấy tôi rửa mặt xong, thúc giục gọi.

Trong phòng họp khói thuốc lượn lờ, đội cảnh sát hình sự hẳn là trong bốn giờ qua cũng không được ngủ, cả đám người mắt thâm quầng, sưng húp. Đội hình sự chính là như thế, biết hút thuốc là không tốt, nhưng phải thường xuyên thức đêm, chỉ có thể dùng thuốc lá chống đỡ tinh thần. Bọn họ đều giống nhau, đốt hết tuổi thanh xuân cùng sức khỏe để truy bắt tội phạm, bảo vệ nhân dân, vậy mà nhiều khi vẫn bị chỉ trích không ngừng.

Tuy rằng chưa thể khẳng định đây là một vụ án mạng, nhưng dù sao cũng mất ba mạng người, suốt cả đêm qua, các điều tra viên đều điều tra theo hướng án mạng. Vì nhà lão Hạ chỉ có mấy ông cháu, mọi người trong nhà đều chết hết, nên điều tra cả đêm cũng không phát hiện ra manh mối có giá trị nào. Người chứng kiến cũng chỉ biết lửa bốc lên vào lúc 5 giờ chiều. Điều tra mâu thuẫn trong các mối quan hệ của lão Hạ cũng gặp nhiều khó khăn. Dân làng đều nói lão Hạ là người trung hậu, con cái đi làm thuê ở xa, không thể tra được rõ ràng những mối quan hệ có vấn đề. Bởi vậy công tác điều tra tạm rơi vào bế tắc.

Khi sư phụ thông báo: qua khám nghiệm tử thi đã xác định đây là một vụ án mạng, các điều tra viên không quá kinh ngạc, hiển nhiên là họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Ba người đều bị vật tày đập vào đầu. Lão Hạ là bị đánh vào đầu dẫn đến tử vong, hai đứa trẻ bị đánh ngất sau đó bị thiêu chết. Chất dẫn cháy là xăng.” Sư phụ nói, chắc chắn sáng sớm nay thầy đã nhận được điện thoại từ phòng thí nghiệm lý hóa. Qua kiểm nghiệm xác định hung thủ dùng xăng làm chất dẫn cháy, “Thế nên, hung thủ hẳn phải là người có thể dễ dàng trữ xăng.”

Những phân tích này không gợi được hứng thú cho tổ chuyên án. Cục trưởng cục công an huyện nói: “Có đường hướng nào khác không?”

Sư phụ lắc đầu. Tôi rất kinh ngạc, tại sao sư phụ không công bố phát hiện quan trọng của chúng tôi?

Trong ánh mắt Cục trưởng tràn đầy thất vọng, xem ra ông ta ôm rất nhiều kỳ vọng với chuyên gia hình sự của tỉnh: “VẬY... bước tiếp theo chúng tôi nên làm gì bây giờ?” Ông ta vẫn hi vọng sư phụ có thể cung cấp cho tổ chuyên án một lối đi đúng đắn.

“Bước tiếp theo, hãy cho lính của anh nghỉ ngơi đi.” Sư phụ cười nói, “Cho mọi người nghỉ đi đã, nhìn cả tổ mệt nhọc thế kia, thân thể vốn là của mình, phải lấy người làm gốc chứ.”

Người cuồng làm việc như sư phụ còn có thể nói ra những lời như thế, đến cả tôi cũng không thể tin nổi. Sư phụ nói tiếp: “Nghỉ ngơi một lát, buổi chiều lại họp tiếp, tôi vẫn chưa nghĩ kỹ, phải đến hiện trường xem xét đã.”

Còn muốn đến xem hiện trường sao? Tôi nhắc chén uống một ngụm trà, lúc này tôi mệt lắm rồi, chỉ nhớ thương cái gôi của tôi thôi.

Họp ban chuyên án kết thúc, các điều tra viên đều về đi ngủ. Tôi theo sư phụ ra hiện trường mà lòng không hề tình nguyện. Hiện trường vẫn bị dải phân cách bao quanh, để phòng ngừa có chuyện, Cục công an huyện còn cho cảnh sát khu vực đứng trông coi bên ngoài. Nhìn anh cảnh sát lạnh run như bị đóng băng, chúng tôi đều cảm thấy khó chịu, nghĩ thầm nhất định phải sớm phá án, cho người dân một lời giải thích, cũng giúp cảnh sát bớt vất vả hơn.

“Anh ở bên ngoài xem xét, tôi vào kiểm tra nơi châm lửa.” Sư phụ dúi đôi mắt đỏ hoe, quay lại nói với nhân viên thu thập chứng cứ, “Chuẩn bị cho tôi một cái sàng.”

Tôi hiểu ngay ý sư phụ, thấy muốn tôi đi tìm một vật tày có màu xanh lam, còn thầy đi lọc thử tro tàn ở nơi châm lửa, xem có tiền triển thêm phát hiện nào không.

Dựa theo sự sắp xếp của sư phụ, một mình tôi ra ngoài hiện trường tìm kiếm, trong đầu chỉ toàn là vật tày màu xanh lam. Đi một lúc, đột nhiên tôi bị một vật nằm sâu trong bụi cỏ phản chiếu ánh sáng làm cho loá mắt, nhìn thoáng qua hình như có chút ánh xanh. Tim tôi như vọt lên cổ, lập tức điên cuồng chạy về phía có ánh sáng xanh đó, vừa chạy vừa vội vã đeo găng tay.

Khi tôi hồng hộc chạy đến nơi có vật đó, đột nhiên có cảm giác vỡ ra nhiều điều: Thì ra đó làm một cái bơm cầm tay màu xanh lam.

Bụi cỏ này cách hiện trường khoảng 2 km, bên cạnh một con đường làng, đường tương đối hẹp, xe ô tô không thể tiến vào được, nhưng xe đạp hoặc xe máy thì không có vấn đề gì. Cái bơm nhìn qua có vẻ khá mới, chưa đến mức bị hỏng. Ở nơi đặc thù như vậy lại tìm được một cái bơm như thế, tôi thậm chí cao hứng, vật này rất có khả năng là hung khí.

Tôi cẩn thận cầm cái bơm lên xem xét, cái bơm này hơi to hơn loại thông thường một chút, tức là chuyên dùng để bơm xe máy, bên ngoài bơm đã bị sương sớm làm cho ướt nhẹp, cái đế sơn màu xanh lam đã có mấy chỗ bị tróc sơn, lộ ra màu nền xám đen. Xung quanh đế có mấy chỗ bám màu đỏ thâm, tôi biết đó chắc chắn là vết máu.

Tuy rằng ngày từ đầu tôi đã chuẩn bị tâm lý tìm được hung khí, nhưng không ngờ nó lại là một cái bơm lớn như vậy. Túi đựng vật chứng tôi mang theo không đủ để chứa cái bơm, tôi đành dùng hai túi đựng vật chứng nhỏ bọc lại từ hai đầu cái bơm đó, nhằm bảo vệ vật chứng ban đầu. Vì một đầu là điem va chạm lực, có thể xác định đây có phải hung khí hay không, còn một đầu là chỗ tay cầm, có thể sẽ tìm được chứng cứ nhận định hung thủ. Tôi liền mang cái bơm chạy về hiện trường, trong lòng ngập tràn vui sướng: Tôi thật sự tìm thấy hung khí!

Vừa chạy đến gần hiện trường, tôi đã lớn tiếng gọi sư phụ. Sư phụ nhanh chóng bỏ khăn trùm đầu và khẩu trang ra, mặt tươi cười: “Để tôi đoán, anh tìm ra hung khí rồi nhì!”

Tôi gật đầu lia lịa, mặt đầy hưng phấn.

Sư phụ thần thần bí bí giơ bàn tay phải có đeo găng tay lên, nói: “Thầy trò một lòng. Xem này, tôi cũng có phát hiện mới.”

Sư phụ đang nắm trong tay vài mảnh nhựa, thoạt nhìn thấy đã cháy không còn hình dạng hoàn chỉnh.

“Đây là cái gì ạ?” Tôi đến gần nhìn những mảnh nhựa này không chớp mắt, “Phát hiện của sư phụ chẳng bằng của em, ha ha.”

Sư phụ nhìn vẻ dương dương tự đắc của tôi, nói: “Đừng quá tự phụ, anh nhìn kỹ những mảnh nhựa này xem, tôi thu gom được lúc lọc tro tàn ở chỗ châm lửa đấy.” Hóa ra sư phụ thật sự đã dành gần hết một buổi sáng, chậm rãi tìm trong hiện trường trung tâm, việc tìm thấy những mảnh nhựa này khiến thầy rất vui sướng.

Đó là những mảnh nhựa cứng màu đỏ, tôi lật qua lật lại một lúc lâu cũng chẳng phát hiện ra manh mối có ích nào, đành ngẩng đầu nhìn sư phụ. Sư phụ mỉm cười với tôi: “Sao rồi? Không thấy điều gì ẩn bên trong sao?” Tôi lại cúi đầu nhìn, hoang mang lắc đầu.

“Ha ha, trước đây chưa chơi ghép hình bao giờ à?” Sư phụ nói.

Phần 4

Tôi vẫn cảm thấy khó hiểu, nghĩ thầm những mảnh nhỏ này ghép lại có thể giải thích điều gì chứ? Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thừa: “Em là cao thủ ghép hình đấy.”

Trong nháy mắt, tôi bày những mảnh nhựa này gom lại, xếp vuông vãi trên mặt đất. Lúc này sư phụ đưa cho tôi một cái kính lúp, tôi nhận lấy rồi cẩn thận quan sát những mảnh nhựa dưới đất, thấy lờ mờ hiện ra mấy chữ, nhưng đã bị thiêu hủy phần lớn, rất khó nhìn rõ. Tôi ngẩng đầu nhìn sư phụ, nói: “Em chẳng thấy có manh mối gì cả.”

Sư phụ ngồi xuống, dùng kính lúp soi vào mấy mảnh nhựa nhỏ đã được ghép lại, nói: “Chữ khác khó nhìn ra, nhưng hai chữ này chắc là nhìn rõ chứ?”

Tôi cúi đầu nhìn vào giữa chỗ sư phụ đang soi, quả nhiên thấy hai chữ nhỏ hình như là: Chậu nhựa.

“Ủm, là chậu thau gì đó thôi.” Tôi gãi đầu nói, “Em đã nghĩ đến rồi, nếu đây là nơi chôn lửa, vậy có khả năng cái chậu này đựng xăng, có phải phát hiện gì lớn đâu ạ?”

“Tôi cũng biết đó là tro tàn của vật chứa xăng.” Sư phụ cười bí hiểm, “Nhưng anh đã thấy ai đi đốt xác mà đựng xăng trong chậu chưa?”

Thì ra một vật chứa xăng bất thường mới là phát hiện của sư phụ. Tôi trầm tư suy nghĩ: Điều này có thể giải thích cái gì đây?

Sư phụ biết tôi chưa tìm ra đầu mối, chỉ cái bơm trên tay tôi, nhắc nhở: “Anh có suy nghĩ gì về hung khí mà anh vừa phát hiện được?”

Lời của sư phụ kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ, tôi nói: “À, em nghĩ thế này. Loại bơm hơi này khác với bơm thông thường, có lẽ đây là bơm chuyên dùng cho xe máy. Hơn nữa nơi em phát hiện ra là một con đường nhỏ, gần đường mòn dẫn lên núi, đi xe đạp hơi khó, chỉ có thể đi bộ hoặc đi xe máy.”

“Đúng, rất tốt. Vậy chẳng lẽ hung thủ vừa đi bộ vừa bung chậu xăng đến đốt xác?” Sư phụ dùng giọng trêu chọc nói.

“Hay là lấy xăng trong nhà nạn nhân?” Tôi hỏi.

“Khả năng này tôi cũng đã tính qua. Tôi xem kỹ rồi, trong nhà nạn nhân không có đồ đạc gì cần dùng đến xăng, nên chẳng cần trừ xăng làm gì cả.”

“Em hiểu rồi, ý thầy là hung thủ tự đi xe máy đến hiện trường.”

“Đúng, đó là điều thứ nhất, thứ hai đây hẳn là một vụ giết người do mất không chế.” Sư phụ nói, “Ngẫm lại đi, nếu như có âm mưu giết người từ trước thì có thể đựng xăng vào can, dễ mang theo lại dễ làm sạch. Nhưng trong vụ này hung thủ lại đựng xăng bằng chậu, như vậy khả năng lớn nhất là sau khi giết người, hắt vào kho lấy cái chậu ra, hứng xăng từ bình xăng xe máy rồi đem vào đốt xác.”

Tôi gật đầu, cảm thấy phân tích của sư phụ rất có lý. Thầy nói tiếp: “Đầu lũ trẻ bị tổn thương, nhưng chỉ gây hôn mê chứ không dẫn đến tử vong, càng khẳng định chuyện hung thủ vội vàng giết người đốt xác.”

Tôi quay đầu nghĩ ngợi, đột nhiên khó hiểu rõ ý sư phụ: “Mất công điều tra một hồi, cuối cùng cũng chỉ biết hung thủ giết người do mất không chế sao?”

Sư phụ cười nói: “Đúng vậy. Nhưng tôi cảm thấy phát hiện này rất quan trọng. Giết người do mất không chế ngay trong nhà nạn nhân, chứng tỏ điều gì?”

Tôi đột nhiên hiểu ra: “Là người quen gây án!”

Sư phụ gật đầu: “Đúng rồi, đây chính là điều tôi muốn nói. Mất không chế dẫn đến giết người không nhất

định là người quen gây án, nhưng giết người do mất khống chế ngay trong nhà nạn nhân thì hung thủ thường là người quen.”

“Nhưng chỉ căn cứ vào một cái chậu mà phán đoán là người quen gây án thì có vẻ không đủ chứng cứ xác thực.” Tuy rằng trong công tác pháp y nhiều khi cần suy đoán, đôi khi chúng tôi tự gọi đùa công việc của mình là “Cho rằng đoán ra như vậy”, nhưng mỗi suy đoán của chúng tôi đều cần căn cứ nhất định, nếu đoán mò không cần căn cứ thì đương nhiên tỉ lệ thất bại sẽ rất cao. Bởi thế suy đoán này của sư phụ khiến tôi không khỏi băn khoăn.

“Dĩ nhiên không chỉ dựa vào manh mối này.” Sư phụ vừa nói, vừa dẫn tôi tiến vào hiện trường, “Tôi còn hai căn cứ khác.”

Đi tới hiện trường phòng bếp, sư phụ chỉ lên kệ bếp: “Ở đó có một nồi mì, trên bàn có bốn cái bát, đây là điểm bất thường. Trong nhà có ba người, theo lý mà nói chỉ cần ba cái bát là đủ dùng rồi, thế nên chiếc bát còn lại chắc chắn là dành để mời người quen.”

“Nếu chỉ là người mới quen thì sao? Quan hệ không quen thân lắm, hoặc khách vắng lai chẳng hạn?” Tôi hỏi.

“Qua điều tra tình huống, lão Hạ là người rất chú ý khoản mời khách, nếu không quen thân thì bữa tối sẽ không đơn giản như vậy. Vậy nên tôi cho rằng hung thủ là người thường xuyên đến nhà lão Hạ ăn cơm.” Sư phụ nói.

Tôi gật đầu tỏ vẻ tán thành, hỏi: “Còn căn cứ thứ hai đâu ạ?”

Sư phụ nói tiếp: “Mặt khác, anh còn nhớ không, trên cả ba thi thể đều không có dấu hiệu chống cự. Nhất là tổn thương trên người bọn trẻ, là bị người ta đập vào phía trước, nếu không phải người quen thì đứa trẻ lớn như vậy sẽ biết che chắn, chống cự. Cũng bởi là người quen nên lũ trẻ cũng không đề phòng khi thấy hung thủ cầm bơm vào phòng ngủ”.

Đến chiều họp ban chuyên án, trong phòng họp nhỏ chật ních người, đội hình sự đều đã tinh tảo tinh thần, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong. Lúc công tác điều tra rơi vào bế tắc, tổ chuyên án rất trông chờ kết quả của đội kỹ thuật hình sự, đặc biệt là những thu hoạch của các bác sĩ pháp y.

“Qua một buổi sáng khám nghiệm hiện trường, kết hợp với công tác khám nghiệm tử thi đêm qua, chúng tôi có phát hiện mới.” Sư phụ đi thẳng vào vấn đề. Vừa dứt lời, toàn bộ tổ chuyên án đều hào hứng.

“Trước mắt, chúng tôi có căn cứ suy đoán đây là một vụ mất khống chế dẫn đến giết người, rất có thể do người quen gây án.” Sư phụ nói tiếp, “Hung thủ hẳn là thường xuyên ở lại nhà nạn nhân, hơn nữa còn thường điều khiển xe máy.” Giữa ánh mắt sáng bừng của các điều tra viên, sư phụ giới thiệu ngắn gọn căn cứ suy đoán của chúng tôi, mọi người trong phòng nghe xong đều gật đầu.

“Phạm vi điều tra rất nhỏ, chúng tôi tự tin sẽ bắt được hung thủ.” Cục trưởng nó, “Thế nhưng làm sao để khoanh vùng kẻ bị tình nghi?”

“Lần này tiểu Tần thể hiện rất xuất sắc.” Sư phụ lấy ở dưới bàn ra hung khí tôi tìm được, “Hiện tại chúng tôi có chứng cứ chứng minh cái bơm này chính là hung khí gây án, ngoài ra chúng tôi cũng tìm thấy dấu tay khả nghi trên đó.”

Phòng họp bắt đầu xôn xao, mọi người phấn khích rì rầm bàn luận với nhau.

“Vậy ngài nghĩ động cơ gây án là gì?” Cục trưởng vẫn nhất định không chịu dừng lại, hi vọng có thể thu hẹp phạm vi điều tra hết sức có thể.

“Nếu là giết người do mất khống chế thì có rất nhiều động cơ gây án.” Sư phụ nhíu mày, “Nhưng bằng cảm giác, tôi nghĩ đằng sau vụ án là mâu thuẫn tiền bạc.”

“Hả? Có căn cứ không?” Cục trưởng nhất thời trở nên hứng thú.

“Có.” Sư phụ nói, “Khi lọc tro tàn tại hiện trường, tôi phát hiện ngoài những mảnh chậu nhựa còn có rất

nhiều mảnh quần áo khác nhau.”

Sư phụ chiếu lên hình ảnh tại hiện trường, nói: “Mọi người xem đây, tại hiện trường phỏng ngủ tuy rằng đã sụp đổ phần lớn, nhưng tù quần áo không hề bị sập. Mặc dù tù quần áo cũng cháy gần hết, quần áo bên trong cháy sạch, nhưng mảnh quần áo không thể phân tán khắp hiện trường như thế được. Vậy nên, chỉ có hai khả năng, một là hung thủ dùng quần áo làm vật dẫn cháy, hai là hung thủ lục tung hiện trường để tìm tiền bạc.

Sư phụ nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Nếu hung thủ đã tốn công lấy xăng từ bình xăng xe máy, thì có lẽ không cần rải quần áo ra làm vật dẫn cháy, trên hiện trường có nhiều đồ gỗ, chăn đệm, việc gì phải tốn thời gian đi lấy quần áo làm mồi lửa. Nếu là lục tìm tiền bạc thì lại có khả năng đem quần áo ném đầy hiện trường”.

Cục trưởng gật đầu, hỏi: “Nếu ngài đã nói là mất không chế giết người, vậy tại sao lại là giết người cướp của?”

Sư phụ nói: “Tôi gọi đó là giết người do mất không chế, là muốn nói tới việc bắt ngờ nảy ra ý định giết người. Có thể trong khi trò chuyện, hung thủ biết lão Hạ có tiền nên đột nhiên muốn giết người.”

“Tôi biết nên làm thế nào rồi, giao cho tôi đi.” Cục trưởng đầy tự tin, quay lại nói với các điều tra viên, “Không cần nói nhiều, hành động đi!”

Cục trưởng, sư phụ và tôi cùng ở lại ban chỉ huy chuyên án. Sư phụ và cục trưởng thoải mái nói chuyện gia đình, chờ đợi tin tức từ điều tra viên. Tôi thì mệt quá rồi, nằm tựa vào ghế, thiếp đi tự bao giờ.

Không biết tôi ngủ bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập. Tôi xoa cái cổ cứng ngắc, thấy sư phụ cũng đang ngủ gục trên bàn. Cục trưởng cầm lấy điện thoại hỏi: “Thế nào?”

Không rõ phía đầu dây bên kia nói gì, chỉ thấy khuôn mặt Cục trưởng ngập tràn vui sướng. Lát sau Cục trưởng cúp máy, nói: “Có suy đoán của các vị, chúng tôi làm việc nhẹ nhàng hẳn.”

Sư phụ hỏi: “Có manh mối sao?”

Cục trưởng nói: “Không chỉ là có manh mối, phá án xong rồi.” Chúng tôi vô cùng hào hứng, Cục trưởng mới nói tiếp, “Qua điều tra, quả thực trước khi vụ án phát sinh hai ngày, lão Hạ đã đến ngân hàng rút ba vạn tệ tiền tiết kiệm. Ông ấy muốn giao số tiền này cho con trai. Anh con trai có chút mồi làm ăn, cần mấy vạn đồng làm vốn nên hỏi vay lão Hạ, hẹn đến Tết sẽ về lấy. Hai hôm trước lão Hạ vào thị trấn để mua đồ, tiện thể rút tiền ra, giấu trong tù quần áo.”

Sư phụ hỏi: “Đã bắt được hung thủ rồi à?”

Cục trưởng nói: “Đúng vậy. Sau khi nghe phân tích của ngài, mục tiêu liền được thu hẹp lại, hung thủ là cháu ruột của lão Hạ. Người này suốt ngày chơi bời lêu lổng, không chịu làm việc đàng hoàng, thường xuyên đến nhà lão Hạ ăn chực. Các vị nói có thể hung thủ hay tới nhà lão Hạ ăn cơm, lại còn đi xe máy, chúng tôi lập tức nghĩ đến hắn. May nhờ cái bơm cùng đầu vôn tay trên đó, vụ án đã có chứng cứ vô cùng xác thực. Thật sự cảm ơn các vị!”

Sư phụ hỏi tiếp: “Hắn khai báo ra sao?” Mỗi lần phá án xong, sư phụ đều hỏi cặn kẽ quá trình gây án, sau đó đối chiếu với suy luận trước đó, không ngừng tổng kết, không ngừng tích lũy kinh nghiệm.

“Lời khai không khác mấy. Do lão Hạ vô ý lộ miệng, nói mình mới rút ba vạn tệ, sau đó thằng nhãi kia liền nảy ý giết người. Hắn dùng cái bơm đập vào đầu nạn nhân, rồi lấy xăng của xe máy đem ra đốt xác.” Lại phá được một vụ án mạng, Cục trưởng tỏ ra rất hưng phấn.

“Đồng tiền là đồng bạc.” Sư phụ ngậm ngùi nói, “Lúc nào cũng cần phải biết đề phòng. Đến cả cháu ruột còn có thể giết cả người thân!”

Vụ sau: Vụ án thứ mười một – Tiếng gọi cửa lúc nửa đêm.

Vụ án thứ mười một – Tiếng gọi của lúc nửa đêm

Phần 1

Sau khi giải quyết thành công vụ án đêm Giáng Sinh, ba ngày sau chúng tôi chuẩn bị dọn dẹp quay về Sở. Trước đó tôi đã kịp ngủ một giấc kéo dài tới mười bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng bù được cơn thiếu ngủ. Trên đường trở về, tinh thần của tôi phần chần lả thường, dọc đường hai thầy trò trao đổi về chi tiết vụ án, coi như tổng kết nâng cao kinh nghiệm.

Xe vừa đi vào đường cao tốc, chuông điện thoại di động của sư phụ vang lên.

“Chẳng lẽ lại phải đi làm vụ khác luôn?” Sư phụ nhăn mặt đùa với tôi. Trong lòng tôi hiểu rõ, nếu thật sự có vụ án khác thì dĩ nhiên chúng tôi phải đi ngay, bởi vì một năm nay trong phòng pháp y tỉnh chỉ có hai chúng tôi mà thôi.

“Đầu tiên chúc mừng các anh lại có chiến công mới, lúc nào về sẽ thưởng cho mỗi người một bao thuốc lá ngon nhé.” Từ di động vọng ra giọng nói quen thuộc của Trung đoàn trưởng trung đoàn hình sự, “Các anh đang ở đâu đấy?”

“Chúng tôi không cần thuốc lá ngon, chỉ cần nghỉ ngơi thôi.” Có vẻ như sư phụ đã có dự cảm bất thường, “Mới vừa vào đường cao tốc, tôi đây chạy đi chạy lại nhiều cũng không chịu nổi đâu.”

“Vậy...” Trung đoàn trưởng hơi ngập ngừng, “Tôi cũng muốn để các anh nghỉ hai ngày cho thoải mái một chút, thế nhưng...”

“Được rồi, ở đâu?” Sư phụ biết đã chọn nghề này tức là chọn một cuộc sống không có tự do. Sư phụ thường nói đùa rằng chúng tôi bị bọn tội phạm dắt mũi, chúng gây án lúc nào thì lúc đó chúng tôi phải làm việc, chúng phạm tội ở đâu thì chúng tôi phải tới chỗ đó.

“Khụ khụ.” Trung đoàn trưởng cũng hơi áy náy, ho khan hai tiếng, nói: “Ừm, mọi người đành chịu vất vả vậy. Vụ án này không hề nhỏ, vẫn cần các anh ra tay.”

“Không phải chứ, giờ là dịp Giáng Sinh chứ có phải mùa giết người đâu, ở đây vừa chết ba mạng người đấy.” Sư phụ nhiu mày nói. Chúng tôi đều hiểu, nếu trung đoàn trưởng đã gọi là vụ án lớn thì phải chết hơn ba người.

“Đúng vậy, bên này cũng chết ba.” Trung đoàn trưởng nói tiếp, khẳng định suy đoán của chúng tôi, “Ở vùng nội thành Thanh Châu, một nhà ba người chết, vụ án đang khiến dân tình xôn xao.”

Thành phố Thanh Châu cách huyện Thanh Hạ chưa đến 100 km, “Án mạng xảy ra vào lúc nào?” Sư phụ hỏi.

“Có lẽ là đêm qua. Tám giờ sáng nay người chồng về đến nhà thì phát hiện ra, cảnh sát địa phương đã tiến hành bảo vệ hiện trường, họ vừa báo thông tin lên Sở.” Trung đoàn trưởng nói, “Nếu bây giờ các anh đến đó thì chắc công tác khám nghiệm hiện trường cũng mới bắt đầu.”

“Đã rõ.” Sư phụ cúp máy, sự mệt mỏi trong ánh mắt dường như biến mất, giờ đây chỉ toàn là cảm giác khi thế trước khi chiến đấu, thầy rướn người nói với anh lái xe, “Tiểu Nguyễn phải vất vả rồi, đi sang Thanh Châu nhé.”

Mười giờ sáng, chúng tôi tới tiểu khu Nguyên Đạt ở thành phố Thanh Châu, đội trưởng đội hình sự địa phương đang chờ chúng tôi trước cổng. Sau khi nói sơ qua tình huống, chúng tôi đi bộ vào hiện trường trung tâm. Tiểu khu Nguyên Đạt là khu biệt thự của những kẻ lăm tiền nhiều của. Hiện trường trung tâm của vụ án là một căn biệt thự nhỏ ở gần cổng tiểu khu. Biệt thự này thuộc tài sản của giám đốc công ty Công nghệ thông tin thành phố Thanh Châu, Từ Thanh Lượng. Anh ta sống ở đây cùng vợ, con gái và mẹ vợ.

Bên ngoài dải phân cách có một đám đông đứng hóng chuyện. Tuy rằng trước đây nơi này vốn ở ngoại thành Thanh Châu, nhưng thành thị mở rộng, khu vực tiểu khu Nguyên Đạt trở thành một khu dân cư tương đối lớn. Một vụ án giết người lớn như vậy xảy ra ngay giữa khu dân cư đông đúc, chắc hẳn đã gây ảnh hưởng lớn đến cộng đồng nơi đây.

Tôi cùng sư phụ xách theo hộp dụng cụ, chen lấn qua đám người nhón nháo, bước qua dải phân cách, tiến đến cửa hiện trường. Ở góc tường cạnh cửa ra vào có một người đàn ông mặc Âu phục, hai tay đang vò đầu bứt tai, mặt đầy đau đớn xót xa. Có hai công an đang hỏi anh ta tình huống vụ án.

“Chúng tôi chuyển đến đây được ba năm, thấy nơi này được bảo vệ cẩn thận, an toàn, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế.” Người đàn ông khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, hai mắt đỏ hoe, nói: “Năm năm trước tôi kết hôn với Triệu Hân, tôi hơn cô ấy mười tuổi, rất yêu thương cô ấy. Vợ tôi không đi làm, sau khi sinh con chỉ tập trung chăm sóc con bé. Tình cảm của chúng tôi vẫn rất tốt đẹp.”

Tôi và sư phụ đứng bên cạnh nghe chuyện, người đàn ông ấy bỗng trở nên trầm mặc. Tôi xen miệng hỏi: “Anh phát hiện ra từ lúc nào?” Người nọ mặt mũi chỉ vào mấy anh công an, nói: “Tôi đã nói với bọn họ, đừng hỏi lại nữa.”

Điều tra viên tiếp lời: “À, là thế này. Năm ngoái giám đốc Từ mở thêm một chi nhánh tại huyện Thanh Lâm ở thành phố bên cạnh. Từ tháng Tám năm ngoái đến bây giờ, cứ mỗi tuần từ chủ nhật đến thứ Ba anh ấy lại đến làm việc tại chi nhánh Thanh Lâm, thứ Tư lại quay về Thanh Châu. Hôm nay là thứ Tư, giám đốc Từ trở về khá sớm, khoảng tám giờ đã về đến nhà. Khi anh ấy mở cửa ra thì phát hiện thấy vợ đang nằm ngửa mặt ở phòng khách, thi thể đã cứng lại. Anh ấy chạy lên lầu liền thấy đứa con gái ba tuổi và mẹ vợ đã bị giết chết trong phòng ngủ.

Sư phụ gật đầu, chúng tôi đội khăn trùm đầu, đeo khẩu trang, găng tay, đi giày bảo hộ, sau đó cùng đi vào hiện trường.

Hiện trường là một căn biệt thự hai tầng. Tầng một có phòng khách, phòng bếp, nhà vệ sinh và một phòng ngủ lớn, tầng hai là phòng cho khách và phòng sách. Từ Thanh Lượng và Triệu Hân ở phòng ngủ tầng dưới, con gái và mẹ Triệu Hân ở một phòng ngủ khác trên tầng hai.

Đã có vài bác sĩ pháp y và nhân viên thu thập chứng cứ đang cẩn thận tìm dấu vết ở khu vực thi thể của Triệu Hân. Thầy trò chúng tôi lên tầng trên, khám nghiệm hiện trường trên lầu. Phòng dành cho khách đều đóng lại, có vẻ vô cùng im ắng. Dọc theo hành lang, chúng tôi lần lượt mở cửa từng phòng, trong phòng đều sạch sẽ gọn gàng, không phát hiện được điều gì bất thường. Mãi đến khi chúng tôi mở một căn phòng khá lớn ở cuối hành lang, mùi máu tươi tanh nồng ập vào mặt, tôi lại day mũi theo bản năng.

Dưới đất có thi thể của một phụ nữ lớn tuổi, trên giường là thi thể một bé gái, cả hai đều mặc áo ngủ mùa đông. Áo ngủ, ga giường, chăn đệm đều nhuộm màu máu đỏ. Ngoại trừ vết máu, chúng tôi cũng không tìm ra dấu vết rõ ràng nào. Xem ra hung thủ không hề có một động tác dư thừa, giết người xong liền đi ngay.

Thi thể bà lão còn đi dép lê, nằm sấp trên sàn nhà, ngay gần giường ngủ, mái tóc thấm đẫm máu, toàn bộ xương sọ đã biến dạng, não trắng nhầy nhầy lẫn lộn trong đám tóc, dưới đầu là vũng máu lớn. Tôi nhẹ nhàng lật đầu thi thể ra, thấy cơ thịt trên mặt người chết đã cứng đờ, mặt đầy máu, không thể nhận rõ mắt mũi.

Thi thể bé gái trên giường lại càng thê thảm. Cô bé nằm trên giường, hai mắt mở trừng trừng, trong ánh mắt ngập tràn nỗi hoảng sợ. Phần trán có một chỗ lõm vào, có lẽ bị vật tày đập xuống. Cổ họng cô bé bị cắt bởi một vật sắc nhọn, cái đầu nhỏ chỉ gắn với thân thể bởi đoạn xương cổ, phần mềm gần như bị cắt rời hẳn ra. Một vết máu lớn tràn tung tóe dọc theo động mạch cổ, chứng tỏ khi bị cắt cổ cô bé còn chưa chết. Trên người cô bé không có thi ban, bởi vì máu của nó gần như đã chảy hết rồi.

Thứ tôi không muốn thấy nhất chính là trẻ em bị sát hại, trong tim dường như đau thắt lại. Tôi cắn chặt răng, thậm chí nhất định phải đòi lại công bằng cho cô bé. Sau khi xem qua hiện trường, hai chúng tôi không nói gì, chậm rãi đi xuống lầu. Công tác khám nghiệm quanh thi thể Triệu Hân cũng đã kết thúc, nhìn mặt các kỹ thuật viên cũng hiểu được rằng họ không phát hiện ra vật chứng nào có giá trị.

Chúng tôi đến gần thi thể của Triệu Hân, cái xác vẫn chưa bị di chuyển. Đây là một phụ nữ khoảng ba

mười tuổi, nằm trên sàn nhà mở tròng hai mắt, dưới đầu cũng có một vũng máu lớn giống như thi thể bà lão. Rõ ràng cô ấy cũng bị một vật tày đập vào đầu dẫn đến tử vong. Người phụ nữ này mặc một chiếc áo vải bông, quần dài dày dặn và quần lót bị cởi xuống, che đậy sơ sài lên bộ phận sinh dục.

“Nửa thân bị lột trần, thân dưới còn cấm dao găm. Chẳng lẽ là vụ án cường hiếp do một kẻ biến thái thực hiện?”

“Không, có thể có gian tình.” Sư phụ nhíu mày nói.

Sau khi khám nghiệm hiện trường xong, bác sĩ pháp y thường tự hình thành những phán đoán ban đầu về vụ án. Phán đoán ban đầu này không nhất thiết phải có căn cứ đầy đủ, là suy đoán mà không phải suy đoán. Loại phán đoán ấy quá nửa là xuất phát từ trực giác, điểm gốc để phát sinh trực giác là kinh nghiệm được xây dựng sau vô số lần khám nghiệm hiện trường. Từ phán đoán ban đầu, bác sĩ pháp y sẽ kiểm chứng hoặc phủ định phán đoán thông qua khám nghiệm thi thể, tái hiện hiện trường..., cuối cùng mới rút ra kết luận.

Tôi biết sư phụ đang dùng trực giác để đưa ra phán đoán, thầy muốn trong thời gian ngắn có thể tìm kiếm đầy đủ chứng cứ còn thiếu. Vậy nên tôi không hỏi thêm sư phụ, rằng vì sao thầy lại cho rằng vụ này là từ gian tình dẫn đến giết người, chứ không phải án cường hiếp do kẻ biến thái thực hiện.

Nhưng có thể khẳng định một điều, việc nửa thân thể Triệu Hân bị lột trần, lại còn cấm một con dao găm ở thân dưới, nhất định có liên quan đến “tình dục”.

Chúng tôi chia nhau ra kiểm tra nhiệt độ hậu môn của thi thể, ghi chép lại để tiến hành suy đoán thời gian tử vong.

“Mang thi thể đến nhà xác đi.” Sư phụ nói. Mặc dù từ hôm Giáng sinh đến giờ chúng tôi vẫn phải làm việc liên tục, nhưng đêm qua đã được ngủ đủ giấc, cộng thêm cảm giác sung sướng do phá án thành công, nên chúng tôi lập tức lao vào làm việc, để có thể phá án trong thời gian sớm nhất.

Tôi cùng sư phụ ngồi trên xe, chúng tôi đều không nói chuyện, trong đầu loang loáng những hình ảnh tại hiện trường, hi vọng có thể xâu chuỗi chúng lại với nhau. Lúc này chúng tôi phải chịu áp lực rất lớn, hung thủ thực hiện tội ác quá dễ dàng, qua khám nghiệm hiện trường bước đầu, chúng tôi vẫn chưa tìm được vật chứng nào có giá trị.

Dường như sư phụ cảm nhận được không khí nặng nề trong xe, bèn cố nói đùa: “Có người nói bác sĩ pháp y trên tỉnh như chúng là ‘Cán bộ ba nhà[1]’, biết tại sao không?”

Tôi không đáp lại, trong lòng tôi hiện giờ chưa thể thoát khỏi bóng ma của bé gái chết thảm kia.

“Vì chúng ta mỗi ngày đi làm, ngụ ở nhà khách, ăn ở nhà hàng, làm ở nhà xác, cho nên chúng ta là ‘Cán bộ ba nhà’, ha ha ha ha.” Câu nói đùa của sư phụ thật sự nhạt không chịu nổi, cả xe chỉ có mình thầy cười.

Chúng tôi đợi trong phòng giải phẫu của nhà xác, lát sau ba thi thể được đưa vào. “Quy tắc cũ, từ dễ đến khó.” Sư phụ nói, “Bắt đầu từ đứa bé ấy đi.”

Vì phần mềm trên cổ cô bé đều bị cắt rời, nên khi đưa thi thể bé ra khỏi túi chứa xác, đầu bé ngửa oặt ra sau, cái đầu nhỏ như muốn rời khỏi thân thể, lúc đó trái tim tôi như khẽ run rẩy.

Nguyên nhân tử vong của cô bé được xác thực, là mất máu đến chết. Xương sọ trước trán có một vết lõm, hiển nhiên là khi còn sống bị một vật tày đập vào đầu, nhưng dấu hiệu xuất huyết não lại không quá rõ ràng, chấn thương sọ não dạng này khó có thể gây tử vong. Thi thể ban đầu thi thể cô bé chưa xuất hiện, động mạch, tĩnh mạch cổ đều bị cắt lìa, trái tim ở trạng thái co rút, vậy hẳn là cô bé bị vật tày đánh vào đầu làm cho mất khả năng chống cự, sau đó bị hung thủ dùng dao cắt cổ, dẫn đến tình trạng chảy máu đến chết. Đây quả thực là hành vi quá sức tàn nhẫn.

Nguyên nhân tử vong của bà lão cũng có thể dễ dàng xác nhận. Sau gáy bà có một vết đánh lớn, xương sọ sau đầu hoàn toàn dập vỡ, não bị đánh nát, bà chết do chấn thương sọ não trầm trọng. Công cụ gây án cũng là một vật tày.

Việc khám nghiệm thi thể Triệu Hân cũng kết thúc nhanh chóng, tổn thương trước trán của cô đều là do vật tày gây ra. Âm hộ, tử cung bị dao găm đâm rách. Ngoài ra không còn vết thương nào khác.

“Cả ba thi thể đều không có vết thương do chống cự, hay nói rõ hơn là người quen tấn công khi nạn nhân không đề phòng, đúng không ạ?” Tôi hỏi.

“Vết thương của Triệu Hân hẳn là do bị tấn công bất ngờ, căn cứ vào vị trí thi thể của cô ấy, có lẽ bị đánh ngay khi vừa mở cửa. Nhưng những thi thể còn lại thì không thể nói là bị tấn công lúc không đề phòng. Anh hãy kết hợp với hiện trường, suy nghĩ thử xem”, sư phụ nói, “Bà lão đi dép lê, mặc áo ngủ, chứng tỏ điều gì?”

“Khi đang ngủ thì tỉnh dậy, sau đó bị tấn công.”

“Đúng. Hơn nữa vết thương đều nằm ở vùng sau đầu và tay, phía trước lại không có thương tổn. Tức là bị tấn công khi đang bỏ chạy.” Sư phụ nói tiếp, “Mà bà lão chết ngay cạnh giường, có thể nói rằng mục đích của bà ấy rất rõ ràng, là muốn bảo vệ cô bé.”

[1] Ở đây nguyên gốc là “Tam quán cán bộ” – “Cán bộ ba quán” : ở tân quán (ở nhà khách) , ăn phạn quán (ăn cơm hàng) , công tác ở tân nghị quán (làm việc ở nhà xác). Minh mạn phép đổi thành “Cán bộ ba nhà” : ở nhà khách, ăn nhà hàng, làm nhà xác. Nếu có gì sai sót mong mọi người đóng góp ý kiến.

Phần 2

“Vậy quá trình phạm tội là thế nào ạ?” Tôi hỏi.

“Chúng ta chưa xem xét thi thể Triệu Hân, nhưng quá trình phạm tội đã tương đối rõ ràng rồi. Giờ đang là mùa đông, cửa sổ tại hiện trường đều khóa chặt, cho nên chỉ có thể ra vào bằng cửa chính.” Sư phụ nói, “Mà khóa cửa chính không hỏng hóc gì, chứng tỏ hung thủ không cạy phá khóa để vào nhà, hẳn là hẳn đã gọi cửa.”

“Thi thể Triệu Hân nằm ngay gần cửa, chắc là Triệu Hân mở cửa, đúng không ạ?” Tôi hỏi.

“Ở hiện trường không có dấu hiệu di chuyển thi thể, thay đổi hiện trường. Tức là có thể hung thủ vừa gặp Triệu Hân liền đánh chết cô ấy, sau đó đi lên tầng trên. Việc đó khiến bà lão thức giấc, khi bà mở cửa đã thấy hung thủ nên vội chạy đi bảo vệ bé gái, hung thủ đánh ngã bà lão rồi ra tay sát hại cô bé con. Sau khi giết cô bé, hung thủ đi xuống tầng dưới, cởi quần Triệu Hân rồi cầm dao găm vào bộ phận sinh dục của cô ấy.” Sư phụ phác thảo vài nét cơ bản về quá trình gây án.

Suy đoán của thầy rất hợp lý, chúng tôi đều gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“A!” Tôi phá vỡ sự im lặng, “Còn một vấn đề nữa.” Tôi chỉ vào giấy thử tinh dịch[1], kết quả dương tính rất rõ ràng.

Tôi nói tiếp: “Dương tính với tinh dịch, vạch báo hiện lên rất rõ ràng, chứng tỏ vừa mới quan hệ tình dục.”

“Hiện trường không có dấu vết xô xát, trên thi thể không có vết trói, quần áo cũng không rách.” Sư phụ nói, “Tôi cho rằng vụ này không phải cưỡng hiếp.”

“Cũng có thể là sau khi giết cô bé, hung thủ quay lại tầng một, quan hệ tình dục với xác chết rồi cầm dao găm.” Tôi thắc mắc.

“Không loại trừ khả năng anh vừa nói.” Sư phụ nhíu mày, chìm vào trầm tư.

“Đúng vậy, nếu không thể loại trừ khả năng quan hệ tình dục với thi thể, thì cũng chẳng thể loại bỏ khả năng kẻ phạm tội ngẫu nhiên chọn nạn nhân để tấn công xâm hại tình dục.” Tôi nói.

Sư phụ ngẫm nghĩ, “Tôi có cảm giác là người quen gây án.”

“Có căn cứ không ạ?”

“Có.” Sư phụ nói, “Anh tính toán thời điểm tử vong của họ chưa?”

Thì ra sư phụ muốn phân tích dựa vào thời điểm tử vong. Tôi nói: “Em đã tính qua rồi. Trong khoảng mười tiếng đồng hồ sau khi chết, cứ mỗi giờ lại giảm 1°C, tính theo trị số mùa đông thì phải nhân với 0,8. Chúng ta lấy số liệu vào lúc 10 giờ sáng, nhiệt độ trên thi thể lúc đó là khoảng 26°C, tức là đã giảm 11°C, nhân với 0,8 suy ra họ đã chết được khoảng chín tiếng đồng hồ.” Tuy rằng tôi học toán không giỏi, nhưng vẫn tính nhiệt độ thi thể rất nhanh.

“Cả ba người đều chết vào lúc khoảng 1 giờ sáng.” Sư phụ làm một phép cộng trừ đơn giản.

“Đó là thời điểm mà bọn tội phạm vắng mặt thường hành động.” Tôi vẫn kiên trì với quan điểm của mình.

“Tôi vẫn cho rằng không phải ngẫu nhiên mà là người quen gây án.” Sư phụ nói, “Thứ nhất, tiểu khu này bảo vệ rất cẩn thận, hơn nữa nếu mục đích phạm tội không phải tiền tài thì vì sao hung thủ lại mạo hiểm chọn khu dân cư lớn thế này? Thứ hai, nếu hung thủ ngẫu nhiên đến căn nhà này, thì hẳn sẽ không chọn cách gọi cửa, người bị hại cũng sẽ chẳng mở cửa cho người lạ vào lúc nửa đêm như thế.”

Tôi gật đầu, nhưng vẫn đeo bám: “Nếu như hung thủ giả làm thợ sửa chữa hoặc công an để lừa người ta mở cửa thì sao?”

“Đây chính là điểm thứ ba tôi muốn nói.” Sư phụ tiếp, “Nếu hung thủ không thể vào nhà bằng đường khác, chỉ có thể lừa người trong nhà mở cửa, thì Triệu Hân sẽ không mặc quần áo như thế này.”

Sư phụ nói rất có lý. Nếu nửa đêm có đàn ông lạ gõ cửa, dù đáng tin đến mấy thì một phụ nữ trẻ cũng sẽ không mặc áo ngủ ra mở cửa.

“Đúng. Phải là người quen, sau khi tiến vào hiện trường liền đánh chết Triệu Hân, rồi lên tầng trên giết hai người, cuối cùng quay lại quan hệ tình dục với thi thể Triệu Hân.” Tôi phân tích, “Hiện giờ cần làm rõ giết người vì hận thù, hay sát nhân biến thái gây án.”

“Việc đó không quan trọng,” Sư phụ cầm một túi đựng vật chứng lên, bên trong là mẫu vật lấy từ âm đạo Triệu Hân, “Chúng ta có chứng cứ mẫu chốt, chủ nhân của tinh dịch rất có thể là hung thủ. Mang đi xét nghiệm đi.”

Sau khi giao vật chứng cho nhân viên xét nghiệm DNA của Cục công an Thanh Châu, sư phụ quay lại nói với điều tra viên: “Người quen của Triệu Hân, có quan hệ bất chính, tìm đi.”

“Không cần tìm.” Một giọng nói sang sảng vang lên, là bạn thân của sư phụ, Cục phó Cục công an Thanh Châu – Hình Siêu đi vào phòng giải phẫu, “Nghe nói các ông đến đây, tôi chạy tới ngay. Điều tra cả buổi sáng đã có kết quả.”

Sư phụ cời găng tay, bắt tay với Cục trưởng Hình, vội hỏi: “Kết quả gì?”

“Triệu Hân ngoại tình.”

“Thật sao? Có kết quả nhanh như vậy à?” Sư phụ cười nói, “Đúng là rất biết làm lãnh đạo nhì! Nhưng tôi vẫn phải hỏi ông một câu, tin được không đây?”

“Thế mà cũng nói được.” Cục trưởng Hình huých nhẹ vào ngực sư phụ tôi.

“Cẩn thận, có máu đây.” Sư phụ chỉ vào ngực áo giải phẫu, nói đùa.

“Manh mối này rất quan trọng.” Cục trưởng Hình nói, “Điều tra viên của chúng tôi điều tra được Triệu Hân rất thân thiết với một người đàn ông tên Trương Lâm. Đặc biệt là hồi đi học Trương Lâm một lòng theo đuổi Triệu Hân, điều này ai cũng biết.”

“Đây mà là manh mối?” Mặt sư phụ đầy thất vọng, “Tin tức kiểu này mà cũng dám gọi là manh mối? Quá khó tin còn gì?”

“Dĩ nhiên là không chỉ có vậy.” Cục trưởng Hình ra vẻ bí ẩn nói, “Chúng tôi đã xem qua camera theo dõi, tuy rằng xung quanh nhà Triệu Hân không quay chụp được gì, nhưng chúng tôi phát hiện ra thứ hai, thứ ba hàng tuần Trương Lâm đều đi qua cổng tiểu khu Nguyên Đạt. Hẳn dám nói không liên quan hả, ai mà tin chứ?”

“Ừm.” Biểu cảm thất vọng của sư phụ tạm thời biến mất, “Tối hôm qua là thứ ba, hẳn lại tới nữa sao?”

“Đúng vậy, 9 giờ tối qua hẳn xuất hiện ở cổng tiểu khu.” Cục trưởng Hình nói.

“Vô cùng khả nghi. Vậy Trương Lâm đâu?” Sư phụ hỏi, “Ngang nhiên ngoại tình như vậy mà mẹ và con gái Triệu Hân không biết ư?”

“Không biết cũng là bình thường, tầng trên tầng dưới, tiếng động không lớn thì không thể nghe thấy được.” Cục trưởng Hình nói, “Khả nghi nhất là sáng nay Trương Lâm đã đi công tác.”

“Đi công tác?” Sư phụ hào hứng, “Sớm không đi, muộn không đi lại đi đúng lúc này, hung thủ có lẽ là hắn.”

“Khả khả.” Cục trưởng Hình gãi đầu, tự hào nói: “Lính của tôi hơi bị giỏi đấy, đi bắt người rồi, chắc là chờ ăn cơm trưa xong, ngủ một giấc là có tin tốt ngay. Nhưng điều tra dù sao cũng vẫn cần chứng cứ, các ông có tìm thấy vật chứng nào có giá trị nhận định hành vi phạm tội không?”

Hóa ra điều Cục trưởng Hình quan tâm nhất không phải là cán bộ pháp y tinh đích thân đến phá án, mà là cán bộ tinh có tìm được chứng cứ mấu chốt không. Sư phụ cũng lộ vẻ tự hào, nhại theo lời Cục trưởng Hình: “Lính của tôi hơi bị giỏi đấy, mang tinh dịch đi xét nghiệm DNA rồi, chắc là chờ bắt được người, lấy mẫu máu là có tin tốt ngay.”

Hai lãnh đạo tràn đầy tự tin cười ha ha.

Ăn cơm trưa xong, khoảng 3 giờ chiều hai thầy trò tôi quay về nhà khách. Sư phụ nói: “Vụ án có đầu mối, chiều này có thể ngủ ngon một giấc. Người bắt về còn phải thẩm vấn, xét nghiệm DNA mất một ít thời gian, hôm nay chắc không còn việc gì nữa, sáng mai chờ nghe tin tốt thôi.”

Nghỉ ngơi sung sướng hết chiều hết tối, sớm hôm sau tôi và sư phụ ngừng đầu ưỡn ngực đi vào phòng họp ban chuyên án.

Phòng họp ban chuyên án ở đâu cũng như nhau, đều lập lờ khói thuốc. Điều khiến tôi không ngờ, đó là khi bước vào phòng, thứ tôi thấy không phải những khuôn mặt vui sướng mà là một phòng toàn những bất an thấp thỏm. Lòng tôi nháy lên cảm giác không ổn.

“Mặt mũi làm sao thế?” Sư phụ nghi hoặc hỏi Cục trưởng Hình, “DNA không khớp à?”

“Một tin tốt, một tin xấu, nghe tin nào trước?” Cục trưởng Hình nói.

“Nói tin tốt trước đi.”

“Tin tốt là mẫu DNA lấy trong âm đạo Triệu Hân và DNA của Trương Lâm trùng khớp với nhau.”

“Tin tốt như vậy sao mọi người còn không vui? DNA khớp không phải đã phá được án rồi sao? Còn tin xấu gì nữa ạ?” Tôi chen vào nói leo.

“Tin xấu là đến bây giờ Trương Lâm vẫn không nhận tội. Hắn vẫn kêu oan,” Cục trưởng Hình nói, “Hơn nữa qua điều tra, chúng tôi thấy có lẽ không phải hắn làm.”

Trực giác của điều tra viên cũng giống như trực giác của kỹ thuật viên hình sự, đều được hình thành qua nhiều năm kinh nghiệm. Đôi khi nhiều người ngạc nhiên về sự chuẩn xác của trực giác, kỳ thật đó đều là do kinh nghiệm phong phú mà thôi.

“Không nhận tội thì không kết tội được sao?” Tôi nói, “Cũng chẳng phải chưa từng có phá án không cần khẩu cung.”

“Quan trọng là hắn có thể tự bào chữa, chứng cứ của chúng ta không chặt chẽ.” Cục trưởng Hình nói, “Trương Lâm khai rằng hắn gian díu với Triệu Hân từ năm ngoái. Mỗi tuần vào lúc Từ Thanh Lượng không ở nhà, Trương Lâm đều đến nhà hẹn hò với Triệu Hân, nhưng để đề phòng người nhà Triệu Hân phát hiện, hắn xong việc liền về nhà ngay. Tối hôm trước hắn đến nhà Triệu Hân, vụng trộm xong quả thật đã về nhà ngay.”

“Hôm đó Triệu Hân ăn cơm tối vào lúc mấy giờ?” Sư phụ đột nhiên hỏi một vấn đề tưởng như không liên quan.

“Khoảng 5 giờ chiều đến 7 giờ tối, Triệu Hân cùng em gái ăn cơm ở một khách sạn gần đó.” Một trinh sát trả lời.

“Vậy các cậu có xem camera theo dõi không? Trương Lâm rời khỏi tiểu khu Nguyên Đạt lúc mấy giờ?” Sư phụ hỏi.

“Có. Trương Lâm rời khỏi đó vào lúc khoảng 12 giờ đêm.”

“Thả người đi, bắt nhầm người rồi.” Sư phụ cau mày, chậm rãi nói.

Tôi biết sư phụ chủ yếu dựa vào thời điểm tử vong, chúng tôi suy đoán Triệu Hân chết vào khoảng 1 giờ đêm, nhưng 12 giờ Trương Lâm đã rời khỏi đó, hắn là không phải hắn gây án.

“Nhưng là tử vong thời gian bình thường khác biệt là 1 giờ a, hắc giết người lại đi, cũng không ngoài ý muốn.” Ta nói.

“Nhưng thời điểm tử vong có thể chênh lệch một tiếng đồng hồ, cũng có khả năng hắc giết người xong rồi rời khỏi đó.” Tôi nói,

Sư phụ nói, “Thứ nhất, thời điểm tử vong. Căn cứ vào nhiệt độ thi thể, Triệu Hân chết vào khoảng 1 giờ đêm. Dựa vào mức độ tiêu hóa thức ăn trong dạ dày, lần cuối Triệu Hân ăn là khoảng sáu tiếng đồng hồ trước khi chết. Cô ấy ăn xong lúc khoảng 7 giờ tối, cho nên thời điểm tử vong cũng là khoảng 1 giờ đêm. Kết hợp hai thời điểm này lại, hắc sẽ không chênh lệch đến một tiếng đồng hồ. Cho nên Trương Lâm không có khả năng gây án.”

“Em cảm thấy không thể chỉ dựa vào thời điểm tử vong được.” Tôi cố biện luận, “Hắc cũng có thể ra khỏi tiểu khu, sau đó trở lại mà?”

“Qua theo dõi thì chắc là hắc không quay lại đâu.” Điều tra viên nói.

“Nhờ hắc ta treo tường vào thì sao?” Tôi nói.

Điều tra viên im lặng.

“Còn điều này nữa, trên thi thể Triệu Hân không có vết trói hay chống cự, cô ấy bất ngờ bị tấn công dẫn đến tử vong.” Sư phụ không đề ý đến ý kiến trái ngược của tôi, nói tiếp, “Hơn nữa bộ phận sinh dục của cô ấy ngoại trừ cắm một con dao găm thì không có tổn thương nào khác. Quần áo không rách, người ở trên tầng cũng không bị kinh động, chứng tỏ Triệu Hân không bị Trương Lâm cưỡng hiếp, mà là tự nguyện. Nếu vừa có quan hệ bất chính với nhau, có lẽ Trương Lâm không có động cơ gây án.”

“Biết đâu là giết người khi mất bình tĩnh thì sao?” Tôi hỏi.

“Nếu là giết người do mất khống chế thì trước đó có thể đã xảy ra xô xát, nhiều khả năng xuất hiện dấu vết chống cự.” Sư phụ nói, “Hơn nữa vụ này là giết người có chuẩn bị trước, không phải giết người do mất khống chế.”

[1] Giấy thử tinh dịch: Nguyên lý hoạt động tương tự như que thử thai, dựa vào phản ứng hóa học để kiểm tra sự tồn tại của tinh dịch. Đây là phương pháp nhanh nhất để xác định xem trước đó người được thử có quan hệ tình dục hay không.

Phần 3

“Sao lại thế ạ?”

“Căn cứ vào những chứng cứ chúng ta thu thập được, hung thủ chỉ có một người, mà tại hiện trường có hai loại công cụ gây án, vật tày và vật sắc nhọn.” Sư phụ nói, “Nếu không có dự tính từ trước thì rất khó để tìm đủ cả hai loại công cụ trong khoảng thời gian ngắn. Bởi thế tôi cho rằng đây là giết người có chuẩn bị trước.”

Tôi không nói gì. Thấy tôi không có ý kiến phản đối, sư phụ nói tiếp: “Thứ ba, nếu Trương Lâm có ý định giết người từ trước, sau khi quan hệ liền ra tay sát hại Triệu Hân, vậy thì thi thể Triệu Hân không nên nằm ở sát cửa ngoài phòng khách. Chẳng phải giết người trong phòng ngủ sẽ an toàn hơn sao? Lại giảm khả năng gây tiếng động. Căn cứ vào dạng tổn thương của Triệu Hân, hẳn là bị tấn công ngay khi gặp mặt ngoài cửa. Hơn nữa là bị tấn công sau khi quan hệ tình dục.”

“Vì sao là quan hệ trước khi bị giết, mà không phải là chết rồi bị cưỡng hiếp?” Lần này câu hỏi của tôi không phải vì muốn phân bác, mà xuất phát từ sự hiếu kì.

Sư phụ chiếu lên một tấm ảnh khác, nói: “Xem ở đũng quần lót của Triệu Hân, có tinh dịch khô.”

Đây quả là chứng cứ trọng yếu. Quần lót Triệu Hân có dính tinh dịch, chứng tỏ sau khi quan hệ cô ấy liền mặc quần lót lại, chứ không phải sau khi chết mới bị cởi quần áo cưỡng hiếp. Thi thể Triệu Hân tại hiện trường bị cởi quần ra, có lẽ chỉ vì hung thủ muốn cắm dao vào thân dưới của cô ấy mà thôi. Vậy xem ra hung thủ vô cùng thù hận Triệu Hân, hơn nữa mỗi hận này là vì tình.

“Triệu Hân phát sinh quan hệ tình dục trước, rồi mới mở cửa và bị tấn công, như vậy chỉ có hai loại khả năng.” Sư phụ nuốt nước miếng, “Thứ nhất, là Triệu Hân tiễn Trương Lâm ra cửa, hẳn liền bất ngờ quay lại tấn công cô ấy. Thứ hai, là có người khác gọi cửa sau khi Trương Lâm rời khỏi đó khoảng một tiếng đồng hồ.”

Mọi người đều gật đầu.

“Nếu Trương Lâm đột ngột quay lại tấn công, vậy hẳn giấu vật tày kia ở đâu? Làm thế nào mà Triệu Hân không phát hiện ra?” Sư phụ nói, “Trên người giấu hai loại hung khí, còn cùng người bị hại quan hệ tình dục, sẽ rất khó để nạn nhân không phát hiện ra. Cho nên có khả năng rất cao là người khác gọi cửa.”

Tôi tâm phục khẩu phục. Cục trưởng Hình nói: “Chuyên gia phân tích phải có căn cứ. Dựa vào tình huống tại hiện trường, có lẽ không phải do Trương Lâm làm. Hơn nữa hẳn cũng không có động cơ gây án rõ ràng.”

“Vậy... Tiếp theo sẽ ra sao ạ?” Tôi không biết nên làm gì.

Sư phụ cười nhìn tôi, nói: “Đi, chúng ta quay lại hiện trường xem.”

Tuy rằng ban đầu bắt sai người, nhưng điều tra viên vẫn không mất niềm tin. Người quen gây án, lại còn có gian tình với Triệu Hân, là đàn ông cơ thể cường tráng. Từ những suy luận của sư phụ, điều tra viên đã thu hẹp phạm vi điều tra đến mức nhỏ nhất. Mọi người đều biết chúng tôi sẽ sớm tìm thấy đầu mối mới. Trước sau gì kẻ bị tình nghi cũng sẽ lộ diện. Sau khi họp xong, điều tra viên chia nhau đi làm việc, tôi cùng sư phụ lên xe quay lại hiện trường.

Chúng tôi tỉ mỉ khám tra hiện trường tới tận trưa, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì mới. Xem ra quá trình gây án của hung thủ rất nhanh gọn, giết người một cách tàn nhẫn độc ác, rồi lập tức rời khỏi hiện trường. Hai chúng tôi đều vô cùng chán nản.

Trở lại nhà khách, chúng tôi mỗi người ôm một cái laptop, cẩn thận xem lại ảnh chụp hiện trường cũng như thi thể. Tư liệu hiện trường vô cùng có ích, bác sĩ pháp y có thể phân tích cảnh chụp hiện trường và thi thể, để tìm ra một số dấu vết không thể thấy khi khám nghiệm hiện trường. Bởi vì ánh sáng, góc độ chụp không giống nhau, đôi khi có thể khiến nhiều manh mối khó thấy có thể xuất hiện rõ ràng.

Sáng ngày thứ ba sau khi vụ án phát sinh, sư phụ đột nhiên gõ cửa phòng tôi. Thầy nói: “Chúng ta quay lại hiện trường, hôm qua tôi xem ảnh chụp phát hiện một dấu chân máu nhân nhạ.”

Quả nhiên có phát hiện mới, tôi cùng sư phụ nhanh chóng có mặt tại hiện trường, tìm đến nơi phát hiện ra dấu chân kia. Đây là một nửa dấu chân máu rất mờ, dùng mắt thường rất khó phát hiện ra, nhưng dùng đèn pin chiếu chếch một chút có thể nhìn thấy loáng thoáng. Chúng tôi cùng nhân viên thu thập chứng cứ và kỹ thuật viên chụp ảnh hiện trường tiến hành chụp kỹ dấu chân máu đó, đem ra kiểm tra cẩn thận. Qua quan sát của nhân viên thu thập chứng cứ, chúng tôi khẳng định dấu chân này tương đối đặc thù, có thể mang đi so sánh vật chứng. Nhưng giày của kẻ bị tình nghi lấy ở đâu ra? Dù có phát hiện mới cũng không thể đẩy nhanh quá trình phá án.

Tôi và sư phụ lại kiểm tra cả buổi sáng, nhưng ngoài non nửa dấu chân máu, hoàn toàn không có phát hiện gì thêm. Chúng tôi bức bối tìm đến phòng bảo vệ ngoài cổng tiểu khu, muốn nhìn thử camera đêm đó, thử chút vận may xem sao. Nhìn đoạn băng ghi hình trong khoảng thời gian vụ án diễn ra, chỉ thấy nhiều xe qua lại, nhưng không phát hiện ra kẻ khả nghi, điều này làm chúng tôi rất thất vọng.

Sư phụ đứng lên uể oải duỗi eo, châm điếu thuốc, chậm rãi đi đi lại lại ngoài phòng bảo vệ.

Đột nhiên, tôi nghe sư phụ đứng ngoài cửa gọi: “Lại đây, xem thử đây là cái gì?”

Tôi thích nhất giọng điệu vừa ngạc nhiên vừa vui sướng của sư phụ, khi thầy nói bằng giọng đó tức là thầy đã có phát hiện bất ngờ. Thế nhưng khi tôi vội chạy tới bên sư phụ thì lại không tránh nổi chút thất vọng. Sư phụ đứng ở một gian phòng nhỏ bên cạnh, đang nhìn một nắp hủ. Cái này thì có gì kì lạ chứ, cũng lắm cũng chỉ là một hủ thông đến đường ống nước ngầm bình thường thôi, trong lòng tôi thầm nghĩ.

Nhìn kỹ nắp hủ, thấy nó lớn hơn so với nắp hủ thông đến hai lần, có vẻ hơi phai màu, hai bên có tay nắm, còn có một cái then cài ở trên đó.

“Chỗ này à? Là phòng điện máy.” Một anh bảo vệ chạy tới nói.

“Phòng điện máy lại đặt dưới lòng đất?” Tôi hỏi, “Không cần tản nhiệt sao?”

“À, anh nói cái nắp hầm này hả?” Thì ra anh bảo vệ cho rằng chúng tôi có hứng thú với phòng nhỏ này, chứ không phải nắp hủ, “Dưới nắp này là một cái hầm. Khi tiểu khu đi dời mở rộng thì vẫn có những gia đình xây hầm. Nhưng vì tiểu khu không cho xây dựng hầm để xe, vì vậy hầm vẫn để đó”.

“Thế hầm này giờ để làm gì?” Sư phụ hỏi thêm.

“Không làm gì cả, không thoát được nước, lúc nào cũng có nước đọng, còn chẳng dùng làm nhà kho được.”

“Vậy có ai đi xuống đó không?” Sư phụ hỏi.

“Ai mò xuống đấy làm gì? Không thể có.”

“Không thể? Vậy cái kia giải thích thế nào?” Sư phụ chỉ vào then cài trên nắp hầm. Chúng tôi nhìn theo hướng tay thầy chỉ. Hóa ra then cài này đã bị mở ra, hơn nữa trên đó còn có dấu vết cạy phá, chứng tỏ nắp hầm này mới được mở chưa lâu. Hơn nữa tôi chú ý thấy đất xung quanh hầm cũng bị xới lên, càng khẳng định rằng nắp hầm mới được mở ra.

“Hay là do lũ trộm cắp vặt tưởng ở dưới có đồ đáng tiền?” Anh bảo vệ nói.

“Gần phòng bảo vệ của các anh như vậy, trộm cắp nào to gan thế?” Sư phụ hỏi, anh bảo vệ chỉ biết nghẹn lời.

“Chúng ta mở ra xem một chút nhé?” Trong ánh mắt sư phụ ngập tràn hào hứng.

Nắp hầm rất nặng, tôi phải dùng hết sức mới mở ra được, phía dưới tối om, có một bậc thang dốc xuống che khuất tầm nhìn, không thể thấy rõ quang cảnh trong hầm. Tuy rằng chẳng thấy gì, nhưng tôi lại cảm thấy có điều khác thường. Trong khoảnh khắc mở nắp hầm ra, có một luồng khí nóng mang sự thối nát

tanh tươi hỗn loạn xông vào mũi, tôi day mũi theo bản năng. Sư phụ đứng bên cạnh hiểu rõ tôi nhất, thầy nói: “Có mùi gì à?”

Tôi gật đầu: “Thôi lắm ạ”.

Hai chúng tôi quay lại xe lấy mặt nạ phòng độc. Trong lòng tôi thấp thỏm không yên, trong hầm tắm tôi ấy không biết sẽ có thứ gì, tôi mang một cảm giác như sắp đi thám hiểm, vừa phấn khích lại vừa bồn chồn.

Để đề phòng trong hầm có tồn tại khí độc, chúng tôi đeo mặt nạ phòng độc, đi ủng cao su và mặc trang phục giải phẫu, từ từ đi xuống hầm. Hầm không rộng lắm, cả hầm có thể chứa năm, sáu người gì đó. Khi tôi dùng đèn pin cường độ lớn chiếu đến một góc phòng, thấy xuất hiện một bóng đen.

Tim tôi như vọt lên cổ, nhìn kỹ lại thì thấy hình như có một người nằm trong góc phòng đọng nước, không hề động đậy. Sư phụ thấy tôi giật mình chết trân thì nói: “Qua xem đi, nhanh cái chân lên, trong này nóng quá, dễ bị thiếu dưỡng khí.”

Bên trên hầm chính là phòng điện máy, máy móc công suất lớn hoạt động sinh ra hơi nóng, một nửa phát tán ra không khí, một nửa dồn cả xuống cái hầm ngầm này. Chúng tôi mặc quần áo mùa đông, mới vào hầm chừng hai phút đã thấy cả người ướt sũng mồ hôi.

Tôi to gan đi theo sư phụ đến gần người kia, dùng đèn chuyên dụng soi chiếu cẩn thận, thấy người này tựa cổ vào tường, từ cổ trở xuống chìm trong nước đọng.

Chúng tôi không cần thử mạch đập và hô hấp, vì người này đã bị phân hủy mạnh, tỏa ra mùi tanh thối như mùi.

Sau khi nhìn sơ qua tình trạng xung quanh, sư phụ nói: “Trước tiên cứ đưa xác lên đã, trong này không đủ dưỡng khí.”

Thi thể đã bị phân hủy mạnh, da trơn trượt, rất dễ bị bong tróc, cho nên chúng tôi phải di chuyển thi thể rất cẩn thận. Khi đưa thi thể lên mặt đất, tôi hỏi: “Sư phụ, người này hẳn không liên quan đến vụ án Triệu Hân đúng không ạ? Người ở Cục Công an Thanh Châu chắc hẳn chúng ta muốn chết. Vụ này chưa ra đầu mối đã lỗi vụ khác đến.”

“Tại sao lại khẳng định là không liên quan?” Sư phụ hỏi.

“Thì... Thì xác đã phân hủy đến thế.” Tôi nói.

“Trong môi trường rất nóng và ẩm như ở đây, chừng hai đến ba ngày là đã phân hủy mạnh lắm rồi. Vụ án Triệu Hân tính đến hôm nay cũng xảy ra được ba ngày.” Sư phụ nói.

Trong lòng tôi chợt nháy lên hi vọng, chẳng lẽ là hung thủ sợ tội nên tự sát?

Tôi và sư phụ phải dùng sức chín trâu hai hổ mới có thể đưa cái xác lên trên mặt đất, đặt dưới ánh mặt trời. Bỗng nhiên xuất hiện một thi thể, lại còn là loại biến dạng thể này, anh bảo vệ đang đứng chờ bên trên liền hoảng sợ, lảo đảo chực ngã, che mắt ngồi xổm xuống. Thi thể quả thực trông rất đáng sợ, vì bị phân hủy mạnh nên chướng khí làm thi thể trương phềnh, biến dạng nghiêm trọng, tròng mắt lồi ra khỏi hốc mắt, lưỡi cũng bị đẩy ra ngoài miệng, da xanh tái, loang loáng nước.

Nhìn thi thể, trong lòng chúng tôi khơi dậy chút hứng thú. Bởi vì trang phục mà thi thể đang mặc giống hệt với đồng phục của anh bảo vệ.

“Người anh em, sợ lắm à?” Sư phụ cười găng tay, vỗ vỗ lên bả vai anh bảo vệ đang run cầm cập, “Hỏi cậu mấy vấn đề được không?”

Anh bảo vệ gật gật đầu, vụng trộm liếc mắt nhìn thi thể thối rữa.

“Tối hôm Triệu Hân bị giết, ai là người trực ở phòng bảo vệ?”

“Tề lão đại.” Anh bảo vệ cúi đầu nói, “Là đội trưởng đội bảo vệ, hôm đó là ca trực của anh ấy.”

“Mấy giờ anh ta bắt đầu ca trực?”

“Hôm đó anh ấy nhận ca từ 5 giờ chiều, đến 7 giờ sáng hôm sau thì giao ca.”

“Vậy hôm sau ai nhận bàn giao ca trực?”

“Là tôi.” Anh bảo vệ nói rồi suy nghĩ một chút, sau đó sửa lại, “Không phải, chính xác là khi tôi đến nhận ca thì không thấy đội trưởng đâu. Anh ấy để chìa khóa trên bàn.”

“Khi cậu đến nhận ca không gặp Tề lão đại?” Sư phụ sừng sốt nói, “Phát sinh vụ án lớn như vậy, Tề lão đại lại mất tích một cách bí ẩn, tại sao cậu không báo cho công an?”

“Chuyện này có gì đáng nói đâu? Đến nhận ca mà không gặp ai là chuyện thường, ai có việc đều có thể đi trước. Hơn nữa cũng chẳng phải mất tích bí hiểm gì, mọi người đều biết sáng thứ tư lão đại muốn về quê nên đã xin về sớm.”

“Ý anh là Tề lão đại muốn xin nghỉ về quê, nhưng trùng hợp là đúng vào hôm anh ta trực lại phát sinh vụ án này?” Tôi hỏi.

Anh bảo vệ gật đầu: “Không tin anh về quê anh ấy hỏi xem.”

Sư phụ nhíu mày: “Không cần hỏi, không có bất ngờ gì xảy ra cả, thi thể này chính là của Tề lão đại nhà các cậu.”

Anh bảo vệ lắc đầu như đánh trống bỏi: “Không đâu, người này béo như thể cơ mà. Tề lão đại nhà chúng tôi đẹp trai lắm.”

“Đây là vì bị phân hủy nên mới trương lên, người này vốn không béo.” Sư phụ nói, “Trên người Tề lão đại có điểm gì đặc biệt không?”

“Không có gì đặc biệt. A! Có! Trên tai trái có một mẩu tai thừa.”

Tôi vừa ngồi xổm bên thi thể vừa nghe họ trao đổi, tôi liền lật đầu thi thể, thấy trên tai trái quả nhiên có một mẩu tai thừa.

Phần 4

Nhà xác thành phố Thanh Châu.

Sau gần bốn tiếng đồng hồ cẩn thận khám nghiệm thi thể Tề lão đại, bước đầu chúng tôi loại trừ khả năng tử vong do tổn thương trí mạng và tử vong do ngạt thở, cũng đã loại bỏ các khả năng thiếu dưỡng khí, đuối nước dẫn đến ngạt thở. Chúng tôi hết đường tìm ra nguyên nhân dẫn đến tử vong. Lại càng không thu hoạch thêm vật chứng hay dấu vết gì.

Vụ án ba mạng người nhà Triệu Hân phát hiện dấu chân máu, nhưng Tề lão đại lại không đi giày. Cô bé trong vụ án nhà Triệu Hân chết do động mạch bị cắt đứt, theo phân tích của chúng tôi thì hẳn trên người hung thủ phải dính nhiều máu, nhưng thi thể Tề lão đại đã bị ngâm vùi ngày trong nước bùn, không thể phát hiện ra vết máu. “Rốt cuộc có phải anh ta gây án không?” Tôi hết sức bồn khoăn trăn trở.

“Có khả năng rất lớn.” Sư phụ nói.

Tôi cho rằng đây lại là trực giác của sư phụ, nhưng sư phụ nói tiếp, “Nghĩ lại mà xem, chúng ta đã theo dõi rất kỹ tình huống trước và sau khi án phát sinh, nếu có gì khả nghi thì phải phát hiện ra chứ, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được gì cả. Tưởng tượng một chút, nếu hung thủ vẫn ở trong tiểu khu, camera lại không quay khu vực xung quanh phòng bảo vệ, như vậy hung thủ chỉ cần ở trong khu vực phòng bảo vệ là sẽ không bị camera quay lại, đúng không?”

Tôi gật đầu, sư phụ nói rất có lý, nhưng không thể coi đó là căn cứ xác định hung thủ. “Sư phụ, chúng ta vẫn không có bất kỳ chứng cứ nào.” Tôi nói.

Sư phụ gật đầu, “Vụ án tự sản tự tiêu đúng là đau đầu, chết không đối chứng, cho nên yêu cầu với chúng cứ lại càng cao, nếu không sẽ chẳng thể cho thân nhân của người chết cũng như mọi người trong đơn vị phá án một câu trả lời rõ ràng.” Tự sản tự tiêu là từ ngữ chúng tôi thường sử dụng, ý là hung thủ giết người xong liền tự sát.

Đối với bác sĩ pháp y, vụ án tự sản tự tiêu là loại án có độ khó cao nhất. Bởi vì không có lời khai của người bị hại, nhân chứng hay đối tượng bị tình nghi, căn cứ phá án đều hoàn toàn dựa vào kỹ thuật hình sự, yêu cầu với chứng cứ lúc nào cũng là cao nhất. Nhưng ghét của nào trời trao của ấy, theo như suy đoán của sư phụ, khả năng Tề lão đại gây án là rất lớn.

“Bây giờ phải làm gì ạ?” Tôi hỏi, “Đi họp ban chuyên án sao?”

“Nghĩ ngợi đi. Hôm nay mệt mỏi quá rồi.” Sư phụ lau mồ hôi, nói: “Tôi vừa thông báo cho tổ chuyên án, họ đã bắt đầu khoanh vùng điều tra Tề lão đại. Mà hôm nay cũng chưa có thu hoạch gì.”

Nghe ngữ điệu đầy bất đắc dĩ của sư phụ, tôi quả thật chẳng còn sức làm gì thêm nữa. Hai chúng tôi lên xe về nhà khách, nằm xuống liền ngủ ngay.

Sáng sớm hôm sau, tôi lại bị tiếng đập cửa dồn dập của sư phụ đánh thức. Mở cửa ra, sư phụ lập tức đi vào phòng tôi, vội nói: “Không ngoài dự liệu, Tề lão đại trúng độc mà chết.”

Đây đúng là một tin tốt. Thi thể đã bị phân hủy nghiêm trọng khiến chúng tôi không thể tiến hành kiểm nghiệm bệnh lý học, nếu như ngay cả khả năng trúng độc cũng bị loại trừ, thì chúng tôi chẳng thể làm rõ nguyên nhân Tề lão đại tử vong. Có thể nói, không tìm ra nguyên nhân tử vong chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất đối với bác sĩ pháp y.

“Phòng thí nghiệm lý hóa vất vả suốt đêm qua.” Sư phụ nói, “Rạng sáng nay có kết quả, là chết vì ngộ độc thuốc chuột loại mạnh.”

“Thuốc diệt chuột loại mạnh?” Tôi vô cùng kinh ngạc, “Đó là vật phẩm bị cấm, người bình thường không thể có được.”

“Bên điều tra sẽ giải quyết vấn đề ấy.” Sư phụ nói, “Ở đây hỏi trước có thể dễ dàng mua được thuốc chuột,

cũng mất nhiều công sức rà soát truy tìm mới hạn chế được bọn họ, thế nhưng vẫn còn những kẻ giấu hàng không chịu giao nộp. Tiểu khu này đã từng sử dụng thuốc diệt chuột, cho nên phòng bảo vệ cũng có thể có thứ chất đó.”

Tôi gật đầu: “Nguyên nhân tử vong đã tìm được, nhưng vẫn không có căn cứ nói Tề lão đại giết ba người nhà Triệu Hân.”

“Tôi cảm thấy rất có hi vọng.” Sư phụ đáp, “Anh thử đọc thuộc lòng lý thuyết cho tôi nghe xem, biểu hiện lâm sàng của ngộ độc thuốc chuột là thế nào?”

“Thuốc diệt chuột loại mạnh là một loại độc tấn công vào hệ thần kinh, nó có tác dụng gây kích thích cực mạnh lên não, dẫn đến hôn mê sâu. Khi độc ngấm vào cơ thể, chủ yếu tác động lên hệ thần kinh, hệ tiêu hóa và hệ tuần hoàn. Biểu hiện lâm sàng là cơ bắp cứng lại, run rẩy từng cơn, mất khả năng kiểm soát, miệng sùi bọt mép, toàn thân bầm tím^[1], liên tục lên cơn động kinh, có thể kèm theo biểu hiện bệnh tâm thần, ngộ độc mạnh có thể khiến cơ thể run rẩy liên tục, thậm chí dẫn đến co giật.” Gì chứ tôi vẫn là một người học tốt.

“Nếu như vậy, có lẽ Tề lão đại chui xuống hầm nước đọng, sau đó uống thuốc chuột, rồi co giật mạnh ngã xuống, do cơ thể co giật kết hợp với lực cản trong nước nên có khả năng giày đã bị tuột ra.” Sư phụ nói.

Tôi giật nảy mình, không phải vì suy đoán thuyết phục của sư phụ, mà bởi vì tôi biết câu nói tiếp theo của sư phụ rất có thể là: “Chúng ta xuống hầm kia xem thử.” Thật lòng tôi không muốn quay lại cái hầm kinh khủng đó.

“Chúng ta xuống hầm xem lại một chút.” Sư phụ nói.

Một giờ sau, hai chúng tôi mặc đồ bảo hộ, đeo găng tay và tay áo cao su, men theo cầu thang tắm tối, đi xuống cái hầm vừa oi bức vừa tanh trời. Nước bùn dưới hầm ngập đến cẳng chân, đen đục, soi đèn cũng không thấy được gì. Tôi và sư phụ mò mẫm trong nước bùn, y như bắt cá chạch.

Rất may là diện tích hầm nhỏ hẹp, sau mười phút, đúng lúc chúng tôi sắp ngạt thở thì tìm thấy một đôi giày da cổ cao.

Sư phụ khá vui mừng trước phát hiện đó. Tuy rằng chúng tôi không phải chuyên gia thu thập chứng cứ, nhưng có thể thấy đế đôi giày da đen này tương đối trùng khớp với dấu chân máu tại hiện trường, đây có thể sẽ là chứng cứ quan trọng có tính xác định.

Chúng tôi cầm giày trở lên phía trên. Sư phụ nói, “Tôi lập tức mang đến phòng pháp chứng để so sánh.”

Những lời này dường như có ẩn ý, tôi theo bản năng hỏi: “Còn em thì sao?”

“Anh nghỉ một lúc rồi xuống mò tiếp.” Sư phụ nói.

“Em? Một mình à? Lại xuống nữa à?”

“Sợ quá thì thôi, chờ tôi quay lại.” Sư phụ lại dùng chiêu khích tướng.

“Sợ? Có gì mà sợ? Xuống thì xuống, nhưng thuốc diệt chuột là dạng bột, không cần đựng trong chai lọ, xuống đây có thể mò được cái gì chứ?” Lúc này sĩ diện cứ là to nhất.

“Tôi biết chắc là không có chai lọ gì, nhưng tôi bảo anh đi mò hung khí.”

Tôi liền hiểu ra. Trong vụ án giết ba người nhà Triệu Hân có hai loại tổn thương, con dao găm cắm trên người Triệu Hân hẳn là thứ gây ra vết cắt sắc nhọn, còn hung khí dạng tày thì chưa được tìm thấy. Nếu là Tề lão đại gây án, hung khí lại không có trong phòng bảo vệ, thì có thể hung khí đang ở dưới hầm. Tuy tôi biết phân tích của sư phụ rất có căn cứ, nhưng cột sống vẫn lạnh toát khi nghĩ đến chuyện một mình tôi phải lặn mò trong cái hầm tối như mực vừa có người chết,

Biết làm sao được, đã mạnh miệng như thế rồi, tôi đành chui xuống hầm. Không biết trong nước bùn có cái gì, chỉ biết cách một lớp găng tay cao su dày cộp vẫn thấy lấm thừ đủ loại cứng mềm. Chỉ sợ mò ra cái gì

còn sống thì đúng là vừa ghê tởm vừa nguy hiểm.

Không lâu sau, đầu ngón tay của tôi chạm vào vật gì đó rất cứng, cầm lên thì thấy là một cây búa.

Tôi mừng rỡ chạy khỏi hầm, mang cái búa cho vào túi đựng vật chứng, cởi đồ bảo hộ xong liền gọi điện cho sư phụ. Đầu máy bên kia sư phụ cũng rất hào hứng: “Cơ bản có thể kết án rồi, dấu giày cũng trùng khớp.”

Tại hiện trường có dấu chân của Tề lão đại, tìm thấy hung khí khớp với tổn thương trong vụ Triệu Hân ở nơi Tề lão đại tử vong, thời điểm anh ta chết cũng thống nhất với thời điểm phát sinh vụ án kia, camera theo dõi giúp loại trừ những người khác ra khỏi diện tình nghi, nhưng không thể loại trừ người bảo vệ luôn có mặt trong tiểu khu như Tề lão đại, hơn nữa anh ta đã tự sát ngay sau khi vụ án nhà Triệu Hân phát sinh. Có quá nhiều chứng cứ chứng minh hung thủ chính là Tề lão đại.

Nhưng điều đó không khiến sư phụ thỏa mãn: “Trên áo Tề lão đại có một vết rách còn mới, tuy khá nhỏ nhưng tôi cảm thấy nó có liên quan đến vụ án.”

Vì muốn cùng sư phụ tỉ mỉ xây dựng lại quá trình gây án, chiều hôm đó tôi lê tấm thân mệt mỏi quay lại nhà Triệu Hân.

Trong phòng ngủ của Triệu Hân vẫn yên tĩnh như lần đầu chúng tôi đến. Chăn bị lật lên, có lẽ khi vụ án phát sinh, cô ấy nghe tiếng đập cửa nên chạy xuống mở cửa. Tưởng như bình thường, nhưng sư phụ vẫn tìm ra điểm khác lạ.

“Anh lại đây xem.”

Tôi đến bên sư phụ đang đứng cạnh cửa sổ. Rèm bị kéo lại, nhưng không kéo kín mà hở ra một góc cửa sổ, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khe hở đó.

“Đi, chúng ta ra ngoài xem.”

Tôi cùng sư phụ ra bên ngoài, quả nhiên tìm thấy trên đất bồn hoa bên cửa sổ có dấu giày tương tự như dấu chân máu trong nhà. Nhân viên thu thập chứng cứ đi cùng chúng tôi ngồi xổm xuống nhìn, sau đó nói: “Đặc điểm cơ bản giống nhau, đây là dấu giày của Tề lão đại!”

“Thì ra là rình trộm?”

Sư phụ lắc đầu cười, nói: “Nhìn kỹ xem, trên cái đinh đóng ở cửa sổ có sợi vải, điều này giải thích tại sao trên áo Tề lão đại lại có vết rách mới, cần lấy mẫu mang đi kiểm nghiệm vật chứng vi lượng. Ngoài ra chúng ta còn phải đi gặp tổ chuyên án.”

Khi chúng tôi tới tổ chuyên án cũng thấy họ đã thu được kết quả tốt. Một người hàng xóm của Triệu Hân phản ánh, rằng tháng trước người đó từng có hai lần trông thấy tổ trưởng bảo vệ Tề lão đại ra vào nhà Triệu Hân trong đêm trực ban.

“Đúng như chuyên gia phân tích.” Cục trưởng Hình nói, “Xem ra Tề lão đại gian dối với Triệu Hân. Hơn nữa quan hệ này còn mới bắt đầu chưa lâu.”

“Đúng vậy.” Mấy ngày qua trên mặt sư phụ ít khi xuất hiện nét cười thoải mái như thế, “Căn cứ vào camera theo dõi và vật chứng tìm được tại hiện trường, chúng ta có thể xác định hung thủ là Tề lão đại. Dựa trên phát hiện mới của chúng tôi, tôi cho rằng vào đêm xảy ra vụ án, Tề lão đại muốn tìm gặp Triệu Hân. Hắn vừa xin nghỉ hai tháng để về quê thăm người thân, vậy nên trước khi đi muốn tìm cô tình nhân mới Triệu Hân tâm sự một chút. Nhưng thật không khéo, đêm đó lại là lúc Trương Lâm đến nhà Triệu Hân. Có thể Tề lão đại không liên lạc được với Triệu Hân, liền vòng ra sau nhà nhìn qua cửa sổ phòng ngủ của cô ấy, không ngờ phát hiện Triệu Hân đang quan hệ với Trương Lâm. Hắn ta giận giữ quay về phòng bảo vệ để lấy búa và dao găm, chờ đến khi Trương Lâm rời khỏi tiểu khu liền mang hung khí đến nhà Triệu Hân, gọi điện hoặc gọi cửa để vào hiện trường. Hành động của anh ta rất nhanh gọn, Triệu Hân vừa mở cửa lập tức bị Tề lão đại đánh vào đầu. Có lẽ khi cô ấy ngã xuống đã khiến bà lão trên gác thức giấc, bà bèn đi xuống xem xét tình hình, không may nhìn thấy Tề lão đại đang cầm hung khí trong tay. Vì muốn diệt khẩu, cũng vì bị ghen tuông thù hận thôi thúc, hắn ta lên gác giết cả hai bà cháu. Giết người xong, hắn

cởi quần của Triệu Hân, cắm con dao găm vào thân dưới của cô ấy.”

Sư phụ uống một ngụm nước khoáng rồi nói tiếp, “Rõ ràng hần đã chọn cách tự sát sau khi giết người, nhưng không muốn người khác phát hiện, lại nghĩ sẽ không ai chú ý đến cái hầm kia nên hần định một mình lặng lẽ chết, hóa thành xương trắng cũng chẳng ai biết.”

“Nếu không phải ông phát hiện ra chỗ đó thì chắc vụ án này đã chẳng phá được.” Cục trưởng Hình có chút rùng mình.

“Một vụ báo thù vì ngoại tình điển hình.” Sư phụ thở dài, “Tự làm vậy, không thể sống.”

[1] Khi cơ thể thiếu dưỡng khí, trong máu tăng lượng huyết sắc tố khiến cho da và niêm mạc đổi xuất hiện màu xanh tím, còn gọi là bầm tím.

Vụ án thứ mười hai – Mảnh xác chốn núi hoang

Phần 1

Tết Âm lịch sắp đến, tiết trời đông buốt giá cũng sắp rời đi. Hàng năm đúng vào thời điểm trời lạnh nhất, cảnh sát tỉnh phải gánh một nhiệm vụ rất nặng nề, đó là giám sát án mạng. Vì muốn đạt chỉ tiêu phá án mỗi năm, mà cứ trước khi đến Tết âm là trên tỉnh lại tổ chức một cuộc công tác, các kỹ thuật viên sẽ được chia tổ, chạy đến khắp nơi trong tỉnh để tiến hành giám sát án mạng. Công việc chính là đẩy mạnh công tác phá án, cố gắng hết sức giải quyết chỗ án mạng còn tồn đọng.

Thành tích phá án hàng năm của tỉnh tôi lúc nào cũng đứng đầu cả nước, số lượng án tồn đọng còn rất ít, vì ít nên lúc giám sát án mạng cũng làm cẩn thận, lẽ dĩ nhiên thành tích lại càng cao hơn.

Năm đầu tiên làm việc tại đây, tôi không thể một mình giải quyết vụ án, cho nên chỉ được bám càng sự phụ, lập thành một tổ với Trung đoàn trưởng trung đoàn hình sự, cùng nhau đến Cục công an thành phố Thu Lĩnh để tiến hành giám sát án mạng. Xem qua hồ sơ thấy công tác điều tra phá án và truy bắt tội phạm ở thành phố Thu Lĩnh cũng rất khá. Cả năm qua tổng cộng cả thành phố và ba huyện trực thuộc có hai vụ án mạng chưa phá, trong đó có một vụ đã xác định kẻ bị tình nghi, nhưng kẻ này lại bỏ trốn. Nói cách khác, công việc của chúng tôi chỉ là vụ án mạng còn lại.

Sau khi tới Thu Lĩnh, chúng tôi lập tức chuẩn bị triển khai làm việc, nhưng lại phát hiện thấy dường như không có nội dung công việc cụ thể. Chúng tôi truyền tay nhau đọc tập hồ sơ mỏng dính, cuối cùng cũng chẳng thu được nhiều thông tin.

“Chỉ đi hỏi han rồi ghi chép ra mấy đoạn thế này?” Trung đoàn trưởng ném mạnh hồ sơ xuống bàn, giận dữ nói, “Vốn định khen thành tích phá án của các cậu, nhưng các cậu tự nhìn tập hồ sơ này xem, có ra cái thể thống gì không?”

Lãnh đạo Cục công an Thu Lĩnh và đội trưởng đội hình sự cúi đầu xấu hổ.

“Vụ án này thật sự rất khó.” Đội trưởng đội hình sự cảm thấy rất oan ức, “Vị trí xa xôi, điều tra lại chẳng có kết quả, bên kỹ thuật cũng không giúp gì được.”

“Lại còn dám trốn tránh trách nhiệm? Phá án không được ai cũng phải chịu trách nhiệm, đổ hết lỗi cho kỹ thuật là được à? Bình thường cậu coi trọng bên kỹ thuật lắm hả?” Anh đội trưởng càng giải thích, Trung đoàn trưởng càng giận dữ. Tất nhiên tôi thấy sự phụ cũng đang nổi giận. Ở một số nơi đúng là có hiện tượng như vậy, phá được án là công của đội điều tra, phá không được thì là lỗi của kỹ thuật hình sự. Một vài bác sĩ pháp y còn tự tếu táo bảo mình là cái bô, lúc người ta cần đi tiêu mới dùng đến mình, dùng xong rồi thì ném dưới gầm giường không thèm hỏi han. May mà ở trên tỉnh, lãnh đạo bên hình sự cũng rất coi trọng dân kỹ thuật, bởi vậy chúng tôi mới có động lực làm việc.

“Thủ trưởng đừng nóng giận.” Cục trưởng địa phương vội hòa giải, “Trong vụ án này chỉ có người báo án nói rằng đã phát hiện ra người chết, ngoài ra không điều tra được gì thêm. Còn về mặt kỹ thuật, nguyên nhân cái chết chưa xác định được, lại càng không tìm được nguồn gốc thi thể, nên...”

Trung đoàn trưởng khoát tay, cắt lời Cục trưởng: “Án không phá được thì tổ giám sát chúng tôi không nghỉ Tết, các cậu cũng không được nghỉ.”

Vừa nghe thấy Tết không được về nhà, tôi liền cảm thấy vô cùng chán nản. Năm đầu tiên đi làm, vốn định mặc cảnh phục mới tinh về khoe với người yêu, không ngờ lại bị dính vào vụ án này.

Sống trên đời bao nhiêu năm, chỉ có một năm tôi thực tập ở trung tâm pháp y của Cục cảnh sát thành phố Nam Giang là không được về ăn Tết. Năm đó tôi nhận lệnh trực ban tại trung tâm, cứ tưởng yên ổn trôi qua đêm giao thừa, không ngờ 11 giờ đêm nhận được điện thoại, nói là trên sông Tân Hoài có một nhà đi thuê thuyền, ngờ đâu đèn lồng trên thuyền bốc cháy lan ra cả con thuyền, cả nhà đều thoát được nhưng có một ông cụ bị thiêu cháy rồi ngã xuống sông. Trong ký ức của tôi, năm ấy vào lúc chuông giao thừa kêu vang, là lúc tôi ngồi trên một cái thuyền nhỏ tôi tàn, trôi trên sông Tân Hoài tìm thi thể ông cụ kia.

Giờ nghe Trung đoàn trưởng bình tĩnh nói ra như thế, tôi coi như được mở mang tầm mắt. Xem ra tính chất công việc của cảnh sát chẳng phải chuyện khoác lác, một câu không về ăn Tết mà có thể nói ra một cách bình thản, có lẽ họ đã quá quen rồi.

Vị Cục trưởng địa phương ngượng ngùng nói: “Thế... hay là để chúng tôi gọi người trước đây điều tra vụ án này, báo cáo một vài điều đã điều tra được?”

“Không cần!” Có vẻ như Trung đoàn trưởng đã bị bộ hồ sơ sơ sài này làm cho nổi trận lôi đình, ông chỉ tay về phía sư phụ, nói: “Anh phụ trách, tiểu Tần và tiểu Phan hỗ trợ, chúng ta sẽ tự mình điều tra. Còn nếu như cần gọi người, gọi xe cộ, thiết bị thì chỉ cần Cục các cậu phối hợp hết sức là được.”

Những lời này rất đánh thép, khiến cho Cục công an địa phương không trốn tránh được. Nhưng sư phụ vừa nghe lại hết giận ngay, thầy lập tức cúi đầu nhặt lấy giấy bút, chuẩn bị xuất phát. Ý định của Trung đoàn trưởng rất rõ ràng, ông ấy muốn chứng minh rằng những người làm kỹ thuật hình sự cũng có thể trở thành nhân tố nòng cốt trong điều tra phá án. Tiểu Phan chính là anh Phan, một điều tra viên trực thuộc đội trọng án của trung đoàn hình sự, anh cũng là một cán bộ trẻ vừa đẹp trai vừa cơ trí, Trung đoàn trưởng sắp xếp như vậy là đã cho chúng tôi sự hỗ trợ điều tra của cảnh sát.

Hiện trường nằm ở một huyện trực thuộc thành phố Thu Lĩnh. Đây là một huyện nhỏ vùng núi, trừ thị trấn nằm dưới đồng bằng, còn thôn làng xung quanh cơ bản đều ở trên núi, cư dân kiếm sống bằng nghề trồng trà. Quảng đường từ nội thành đến đó vào khoảng 30km, chúng tôi chạy xe đã chiến trên đường núi quanh co, mất gần một tiếng mới tới một thôn nhỏ tên Thu Cảnh, xung quanh núi non trùng điệp hùng vĩ.

Người báo án là một ông lão hơn bảy mươi tuổi. Tuy rằng từ lúc phát hiện ra cái xác đến nay đã hơn một tháng, nhưng khi nghe chúng tôi có ý muốn hỏi thêm về tình huống vụ án thì ông cụ vẫn mang một khuôn mặt hoảng sợ. Sở dĩ vậy thì sợ, người dân thôn quê vẫn luôn chất phác thân thiện, ông cụ dừng việc đang làm, mời chúng tôi vào nhà rồi ngồi ngẩn ngẩn kể chuyện cho chúng tôi nghe.

Vườn trà và nhà ông cụ cách nhau một bãi tha ma, ở đó có hơn hai mươi năm mồ. Cụ nói bản thân nhớ rõ số lượng mồ mả trong đó, bởi nhà cụ rất gần bãi tha ma. Trong thôn chỉ có hơn trăm người, mọi người đều quen biết nhau, nên cứ mỗi khi có thêm một năm mồ là cụ lại đến trước mộ đốt ít vàng mã, dập đầu vài cái, coi như nghĩa tử là nghĩa tận, biểu đạt nỗi tiếc thương trong lòng.

Con cháu cụ đều làm thuê ở xa, ông cụ hơn bảy mươi rồi nhưng vì miếng cơm manh áo nên vẫn một mình chăm sóc vài mẫu trà. Hơn một tháng trước, vì làm việc quá sức nên cụ bị cảm, phải nằm liệt giường mấy ngày. Đến một buổi sáng thấy đêm hôm trước trời đổ gió to tuyết lớn, cụ nóng lòng nghĩ đến những cây trà mà cụ vất vả nuôi trồng, bèn mang thân già bệnh tật ra vườn trà xem xét.

Khi đi qua bãi tha ma, ông cụ vẫn có thói quen quan tâm nhìn đến những bà con đang chìm trong giấc ngủ dài, không ngờ lại phát hiện nơi góc bãi tha ma bỗng nhiên có thêm một năm mồ mới. Năm mồ ấy cũng bị tuyết phủ kín nhưng nhỏ hơn nhiều so với những ngôi mộ khác, nếu không quan sát kỹ sẽ chẳng phát hiện ra. Nhưng ông cụ đã quá quen thuộc với bãi tha ma, ông liếc mắt liền nhìn ra năm mồ mới kì lạ ấy.

Trong lòng cụ bắt đầu dồn dập bồn chồn, cụ nằm trong nhà mấy ngày có nghe tin ai mất đâu, người thôn khác càng không thể treo đèn lụy suối mang người chết đến tận thôn này mà chôn. Ông cụ ôm nỗi nghi ngờ suốt một ngày trời, nghĩ lại vẫn thấy không yên lòng, đến chiều chạy vào trong thôn hỏi xem có chuyện gì, kết quả là chẳng ai biết, cũng chẳng có ai trong thôn qua đời, càng không hiểu ai lại đến bãi tha ma của thôn mà đào mộ đắp mồ.

Buổi tối về nhà, ông cụ càng nghĩ càng sợ, chắc chắn không thể là người chết tự chôn. Sau một đêm mất ngủ, sáng hôm sau cụ gọi điện báo công an. Công an địa phương có mặt rất nhanh chóng, cùng ông cụ đến năm mồ kia. Lúc đến nơi, ông cụ càng không tin vào chuyện kỳ quái trước mắt: Cụ phát hiện năm mồ kia đã không còn ở đó nữa. Nhưng công an biết cụ không báo tin giả, bởi nơi ông cụ dẫn đến vẫn còn hình dạng một năm mồ, đất bị đào xới lung tung, nhưng chẳng thấy thi thể nào.

Công an chẳng tìm được gì ở một năm mồ tự nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất. Chỉ thấy một chiếc giày vải của phụ nữ màu vàng.

“Không có mộ thì làm sao có giày? Chẳng lẽ có người đào mộ?” Nghe ông cụ tả lại khiến tôi sồn tóc gáy,

“Ai đã chôn người xuống còn đi đào lên?”

“Rừng núi hoang vu, sao cụ biết không phải thú hoang đào thi thể ra?” Sư phụ thấy tôi cất lời ông cụ liền trừng mắt lườm tôi. Tôi ngoái đầu nhìn mảnh rừng tăm tối, nghĩ đến cảnh thú dữ tha lời thi thể mà trong lòng nổi gió lạnh.

Ông cụ nhìn sư phụ tôi bằng ánh mắt kính nể, nói: “Ngài nói đúng, sau này nghĩ kỹ lại tôi cũng đoán như vậy.”

Cùng ngày vụ án phát sinh, công an cùng ông cụ xem xét thật kỹ nấm mồ vừa biến mất kia. Thì ra nấm mồ này không đào sâu như mồ mả bình thường, chỉ đắp đất xung quanh lên thành một nấm đất nhỏ. Nếu như trong đồng đất cát không xuất hiện chiếc giày vàng kia thì đã chẳng có gì lạ, chỉ là do mấy đứa trẻ to gan chạy vào đây chơi thôi. Nhưng sự có mặt của chiếc giày không rõ nguồn gốc này lại khiến vụ việc trở nên ma quái đáng sợ.

Tuy rất kỳ quái, nhưng công an cũng không thể dựa vào một chiếc giày mà đưa ra kết luận hay lập án điều tra. Công an địa phương chỉ kiểm tra qua loa khu vực xung quanh nấm mồ nhỏ, sau đó chẳng tìm được manh mối gì đáng kể, vì thế họ chỉ ghi chép đơn giản vài điều, chụp vài tấm ảnh hiện trường rồi cả đội rút khỏi hiện trường.

Ngày tiếp theo dường như trôi qua rất yên bình, tuyết ngừng rơi, vài ngày sau đó trời nắng, thời tiết cũng ấm dần lên. Một tuần sau, có hai thanh niên trong thôn cầm nỏ tự chế vào rừng, định bắt một ít thú rừng đem bán lấy tiền mua đồ dùng. Khi họ đến cánh rừng cách bãi tha ma khoảng một dặm thì thoáng ngửi thấy một thứ mùi lạ, giống mùi rác thối. Đi theo mùi thối đó, họ đến bên một con mương cạn, trong mương cây mọc thành bụi, che khuất đáy mương. Nhưng dưới đáy mương có gì đó phản chiếu ánh nắng, sáng lấp lóe.

“Có khi giữa ban ngày ban mặt lại nhặt được vàng ấy nhỉ?” Người to gan hơn nhảy xuống mương, tìm hiểu xem rốt cuộc là cái gì. Cậu ta gạt bụi cây ra, nhìn sâu vào bên trong, rồi kêu lên một tiếng. Thì ra thứ lóe sáng kia là một chiếc vòng bạc tinh xảo.

Vòng tay bằng bạc chẳng có gì lạ, có điều, chiếc vòng này được đeo trên một cổ tay màu xanh đen, đang tỏa ra mùi tanh thối.

Sau khi nhận tin báo, công an địa phương cùng đội cảnh sát hình sự kéo tới hiện trường.

Hai thanh niên này không nhìn lầm, đây quả thật là một thi thể, một thi thể không toàn vẹn. Lùm cây che khuất phần lớn thi thể, chỉ thấy được một cánh tay đang phân hủy mạnh. Một anh công an lớn mật nắm lấy cánh tay mà kéo mạnh, một thi thể chỉ có một nửa hiện ra.

“Nửa thi thể ấy ạ?” Tôi hiếu kỳ hỏi ông cụ, “Là thi thể bị phân tách ra phải không ạ?”

“Tôi không nhìn thấy, cũng không dám nhìn, chỉ nghe công an bảo thi thể không đủ, còn dẫn cả chó nghiệp vụ đến tìm, nhưng không tìm được gì cả.” Ông cụ nói.

“Không cần vội, ngày mai chúng ta đi khám nghiệm sẽ biết thôi.” Sư phụ nói, “Không còn sớm nữa, hay là... cụ dẫn chúng tôi đi xem thử được không?”

Nghe sư phụ nói vậy, ông cụ tỏ vẻ khó xử: “Vốn dĩ cứ trời tối đã phải kiêng kỵ mồ mả, giờ lại còn một xác chết oan, tôi... tôi thực sự không dám đi đâu.”

“Thời gian đã qua lâu như vậy, giờ ra hiện trường chắc cũng chẳng phát hiện được gì.” Sư phụ cười nói, “Chúng tôi chỉ muốn xem vị trí hiện trường, xem hiện trạng cơ bản, cái chính vẫn là muốn so sánh với ảnh chụp hiện trường lúc đầu. Vậy nên chúng tôi sẽ nhanh chóng xem xét, đảm bảo về nhà trước khi trời tối, hơn nữa nhiều người cùng đi sẽ không có việc gì đâu.”

Ông cụ rất nhiệt tình, nghe chúng tôi nói thế liền không hề chậm trễ, dẫn đoàn chúng tôi đi vào núi sâu. Sắc trời dần tối, đi trên đường mòn còn nghe loảng thoảng tiếng sỏi tru.

Đi khoảng hai mươi phút, chúng tôi đến nơi ông cụ phát hiện nấm mồ kia. Bãi tha ma tĩnh lặng, ánh hoàng

hôn lấp loáng chiếu lên những bia mộ u ám. Ông cụ chỉ vào bên cạnh một ngôi mộ, nói: “Lúc ấy tôi phát hiện ra nấm mồ ở chỗ này.” Rồi cụ đưa tay chỉ ra xa, nói tiếp, “Thấy rừng cây bên kia không? Tìm thấy thi thể ở đó.”

“Tôi biết vị trí thi thể.” Một công an địa phương đi cùng chúng tôi thấy ông cụ không dám đến chỗ tìm ra thi thể, bèn chủ động xin đi, “Để tôi dẫn mọi người đi.”

Đi thêm một dặm, chúng tôi đến hiện trường phát hiện thi thể, xem qua con mương cạn, sau đó đi quanh mương một vòng, tiếc rằng không tìm thấy manh mối có giá trị.

Khi quay lại xe, sư phụ hỏi một cảnh sát hình sự: “Thi thể không mặc quần áo sao?”

“Hắn là có, nhưng về sau phân tích là thú hoang xé rách, quần áo đều đã rách tả tơi.” Anh công an địa phương nói, “Chắc không có ích gì đâu.”

“Có ích hay không là do người tìm ra, không phải bày sẵn cho người ta phát hiện.” Sư phụ nói, “Nhiệm vụ đêm nay chính là nghiên cứu quần áo của người chết.”

Vụ án thứ mười hai – Mảnh xác chốn núi hoang

Phần 2

Cảnh báo trước khi đọc: Đây là phần mô tả rất chi tiết việc giải phẫu thi thể, một số hình minh họa sẽ được đặt ở cuối để ai muốn xem thì xem, ai sợ quá không muốn xem thì có thể tự động bỏ qua. Hai bức hình đầu chỉ là hình quần áo bình thường nên vẫn đủ khoảng cách để ai chạy còn kịp. Tuy nhiên phần chữ cũng đủ làm nhiều thứ muốn trào ra rồi, chế nào đang ăn và có trí tưởng tượng đặc biệt phong phú thì nên cân nhắc thật kỹ trước khi đọc. Nếu các chế đã quyết tâm bỏ qua cảnh báo, vậy hãy tự chịu trách nhiệm về quyết định của mình =))))) Dù thế nào thì em cũng đã hi sinh bản thân, đối mặt với chữ nghĩa và hình minh họa, mà thực ra hình minh họa không ghê lắm đâu, chỉ là hình dùng trong y học thôi, ban đầu bí quá em còn định dùng hình trong âm thực học =)))))))) Hãy thương tâm hồn bé nhỏ này, giờ là 2 giờ đêm thứ bảy, lúc tối em còn vừa ăn lòng nướng huhu =)))))))))

Sau khi ăn cơm tối, chúng tôi đến phòng lưu giữ vật chứng của Cục công an huyện. Kỹ thuật viên ở đây rõ ràng đã tốn nhiều công sức với quần áo của người chết. Họ cầm ra hai túi nhựa, bên trong toàn là những mảnh quần áo nhỏ. Trên thi thể không thể bám nhiều mảnh nhỏ như vậy, những mảnh này đều do kỹ thuật viên cẩn thận thu thập trên quãng đường từ bãi tha ma đến tận nơi tìm thấy thi thể.

Sư phụ và tôi lại chơi trò ghép hình. Chúng tôi ngồi xổm dưới đất, cố gắng hết sức ghép từng mảnh quần áo lại với nhau. Quần áo của người chết nhanh chóng dần ra đầu mối.

Xem xét quần áo của nạn nhân, tính từ trên trở xuống, phần ngực bụng bị rách nhiều nhất, những vị trí này không thể chấp nối hoàn chỉnh do không thể tìm được hết mảnh rách. Chỉ có hai cánh tay và sau lưng là còn hoàn chỉnh, không bị xé nát. Theo những gì chúng tôi chấp nối được, cơ bản có thể kết luận rằng: Vào thời điểm người này tử vong có mặc quần lót viền ren màu đen, áo lót màu vàng, bên trong mặc quần bông và áo bông dày màu xanh lam, quần ngoài màu đen, thân trên mặc áo len mỏng màu xanh lá thêu hoa đen, chân đi tất trắng và đi giày vải màu vàng.

“Các cậu cho rằng những thứ quần áo này không có giá trị pháp án phải không?” Trong phòng mở điều hòa rất ấm, khiến sư phụ phải vừa lau mồ hôi trên trán vừa hỏi.

Mấy anh kỹ thuật viên mù mờ lắc đầu.

“Tôi cảm thấy chúng rất có giá trị.” Sư phụ cẩn thận nhìn từng thứ áo quần, nói: “Thứ nhất, từ quần áo có thể thấy đây là một cô gái trẻ.”

“Chuyện này chúng tôi đã suy đoán từ liên hợp xương mu, người đó là một cô gái khoảng 27 tuổi.” Bác sĩ Lý tỏ ra rất thất vọng với suy đoán của sư phụ, bèn vội vã cắt lời thầy.

Sư phụ không quan tâm chuyện bị bác sĩ Lý ngắt lời, nói tiếp: “Thứ hai, hãy nhìn chỗ này.”

Chúng tôi chụm đầu vào xem, thấy sư phụ ghép hai mảnh nhỏ lại, hiện rõ nhãn hiệu “OLAER”. Mảnh này có thể nằm ở đoạn chốt mở áo lót, nói cách khác, đây là móc áo lót. Giờ các anh đi tìm hiểu thử xem loại áo ngực này hay được tiêu thụ ở khu vực nào.”

Đây là một cách tìm kiếm nguồn gốc thi thể, chính là xác định phạm vi tiêu dùng từ đó khoanh vùng nơi người chết sinh sống. Điều tra viên đứng bên cạnh liền gật đầu.

“Thứ ba, người chết hẳn là sống tại nông thôn. Tuy rằng kiểu dáng quần áo tương đối mới, nhưng mặc cùng với nhau lại không hợp.”

Tôi bội phục sư phụ sát đất, đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi còn am hiểu thời trang như vậy, còn biết hợp hay không nữa.

Sư phụ nói tiếp: “Quan trọng là quần áo của người chết đều là nhãn hiệu tạp nham, chất lượng kém, chứng tỏ cô ấy cũng không có điều kiện tài chính. Đặc biệt cần chú ý đến đôi giày vải, chúng không phù hợp với độ tuổi của nạn nhân. Nhưng nếu cô ấy sống ở nông thôn thì việc đi giày vải lại rất bình thường, vì so với các loại giày khác, giày vải là loại tiện đi đường mòn trên núi hơn cả.”

“Thứ tư,” sư phụ nói, “Hung thủ đã lưu giữ xác một thời gian.”

“Giữ xác?” Suy đoán này khiến chúng tôi cảm thấy hơi bất ngờ.

“Đúng vậy. Khi nghe nói thi thể đã phân hủy mạnh, tôi liền thấy rất kỳ quái. Bây giờ nhiệt độ thấp nhất trong núi có thể đạt dưới 10°C, nắm mồ này được phát hiện vào ngày 10 tháng 12, thi thể được tìm thấy vào ngày 18 tháng 12. Chỉ trong tám ngày ngắn ngủi, với nhiệt độ như vậy thì không thể xuất hiện hiện tượng phân hủy mạnh.” Sư phụ nói, “Thế nên người này hẳn là chết được khoảng một tháng rưỡi mới bị di dời thi thể, hung thủ vốn định chôn xác cô ấy, nhưng lại bị thú hoang lôi ra từ nắm mồ đào đắp qua loa.”

“Chết được một tháng rưỡi ấy à? Có thể dựa vào độ phân hủy của thi thể mà suy đoán thời gian tử vong chính xác đến thế sao?” Tôi đưa ra nghi vấn.

“Căn cứ vào trạng thái quần áo của cô ấy, tôi càng thêm khẳng định rằng hung thủ đã lưu giữ thi thể trong một khoảng thời gian.” Sư phụ nói, “Mặc quần áo như vậy căn bản không thể chịu đựng được mùa đông lạnh giá. Mùa đông ở vùng núi này bắt đầu từ cuối tháng 10, cho nên vào tháng 10 hẳn là sẽ mặc kiểu quần áo đó. Tính ra từ lúc chết đến lúc được phát hiện là khoảng một tháng rưỡi.”

“Hung thủ đặt thi thể trong nhà hắc sao?” Tôi kinh ngạc nói, “Có biến thái quá không?”

“Có lẽ không phải đặt trong nhà.” Sư phụ nói, “Sở dĩ vùng này lạnh là vì có gió lớn, dù trong phòng không có hệ thống sưởi thì nhiệt độ cũng cao hơn bên ngoài rất nhiều. Thi thể sẽ phân hủy mạnh hơn nữa nếu đặt trong phòng với khoảng thời gian lâu như vậy. Tức là rất có thể hung thủ giấu thi thể ở bên ngoài, như vườn nhà chẳng hạn. Bởi vì qua thời gian dài, thi thể thối rữa, mùi thối dần trở nên nồng nặc, hung thủ biết không thể giấu ở nhà mình nên mới mang ra chỗ khác chôn.”

“Nhưng suy đoán này có tác dụng gì với việc điều tra?” Tôi nghĩ việc hung thủ có giấu xác hay không cũng chẳng giúp chúng tôi khắc họa được kẻ bị tình nghi.

“Việc đó có tác dụng với điều tra phá án hay không thì phải tổng hợp với kết quả khám nghiệm tử thi ngày mai.” Sư phụ nói, “Quan trọng là tìm ra nguyên nhân tử vong, cộng thêm quá trình giữ xác, có khả năng trợ giúp được công tác phá án.”

“Nguyên nhân tử vong kết hợp với quá trình giữ xác? Phải suy đoán thế nào đây?” Tôi nghĩ nát óc vẫn chẳng ra.

Sư phụ cười, không trả lời câu hỏi của tôi. Thầy cầm chiếc áo len màu xanh lá của nạn nhân lên nhìn kỹ. Phần áo phía trước hoàn toàn bị xé nát, cơ bản không thu thập được mảnh rời nào, bề mặt xung quanh nhuộm đầy máu, nhưng sau lưng áo lại vô cùng nguyên vẹn, khiến cho chiếc áo trông như kiểu áo cài cúc đằng trước.

Sư phụ chỉ một lỗ thủng đằng sau lưng, nói: “Giờ tôi nói đến điều thứ năm. Thứ năm, các anh thấy lỗ thủng này thế nào?”

Tôi nhìn lại gần, nói: “Cái này chắc không có giá trị gì, nửa cái áo đã bị xé nát, sau lưng có lỗ thủng thì nói lên điều gì chứ?”

Sư phụ lắc đầu, “Thứ nhất, quanh chỗ quần áo bị xé nát đều nhuộm máu, hẳn là máu chảy ra khi thú hoang cắn xé thi thể. Nhưng lỗ thủng sau lưng này không có máu, hơn nữa vị trí rất riêng biệt, có lẽ không phải do thú hoang cắn. Thứ hai, nhìn phần rìa của lỗ thủng đi.”

Sư phụ đưa kính lúp của thầy cho tôi. Tôi dùng nó nhìn thật kỹ lỗ thủng, nói: “Bề mặt vết rách không phẳng, còn... a, là rì sắt!” Hóa ra xung quanh lỗ thủng bám đầy rì sắt.

“Đúng vậy, một lỗ thủng còn mới, xung quanh dính toàn rì sắt, chắc là lỗ thủng này bị đinh móc phải, hơn nữa còn là móc móc vào chưa quá lâu.”

“Điều đó có ý nghĩa gì à?” Tôi hỏi.

“Hiện giờ vẫn chưa có ý nghĩa. Nhưng phải nhớ kỹ vấn đề này, có khi về sau lại cần dùng.”

Một hai ba bốn năm, lên núi nắm con hổ^[1]. Sư phụ chỉ cần xem xét quần áo đã đưa ra được năm điềm suy đoán. Dù không thể liên kết năm suy đoán này lại với nhau, cũng chẳng thể tạo nên suy đoán nào có giá trị, nhưng lại củng cố thêm niềm tin phá được án rồi về quê ăn Tết.

Ngủ một giấc ngon lành, ngày hôm sau chúng tôi chạy xe đến nhà xác Thu Lĩnh, bắt đầu tiến hành khám nghiệm tử thi.

Từ đêm qua thi thể đã được bỏ ra khỏi tủ để rã đông. Nhà xác Thu Lĩnh có phòng giải phẫu pháp y đạt chuẩn, trong phòng được trang bị quạt thông gió và điều hòa tân tiến, có tác dụng làm tan đá, khử mùi hôi thối rất hiệu quả. Nhưng khi bác sĩ Lý lấy chìa khóa mở cửa phòng giải phẫu ra, chúng tôi vẫn bị một luồng mùi tanh thối xông cho gần chết.

Tôi day day mũi theo bản năng, đưa mắt nhìn bàn giải phẫu.

Trên bàn giải phẫu là một đồng gì đó đen thùi lùì, đứng ở cửa không thể nhìn ra được. Sư phụ lôi tôi đến gần mới nhìn rõ.

Vừa trông thấy, toàn thân tôi đã nổi da gà.

Kì thật nếu đó là một bộ xương khô hoặc một thi thể thối rữa mạnh thì tôi lại chẳng sợ lắm. Điều đáng sợ đó là loại nửa xương trắng nửa thịt thối như thế này. Cổ thi thể khiến người ta không đành lòng nhìn.

Quần áo bám trên thi thể đã bị cắt xuống, chỉ còn lại một cái xác trần trụi, nửa thịt nửa xương. Phần mềm ở nửa người dưới mất gần hết, xương đùi trắng hếu được đèn mổ chiếu vào trông thật u ám đáng sợ, một ít cơ thịt vẫn bám ở bắp đùi nhìn cực kỳ nhức mắt. Phần đầu cũng đã thành xương trắng, trong hốc mắt đen ngòm có thể thấy tròng mắt khô quắt. Hàm răng trên dưới trơ không khố, vì chẳng còn cơ thịt níu giữ mà ngoác ra như đang thét gào vì một sinh mệnh đã chết.

Đỉnh chóp sọ có một lỗ hồng lớn, cái đầu có vẻ thiếu mất một phần ba. Xung quanh lỗ hồng có những đường gãy xương tỏa ra như tia nắng mặt trời, từ lỗ hồng có thể thấy bên trong hoàn toàn không còn não, quanh lỗ hồng dính những mảnh màng não cứng vỡ nát.

Phần mềm ở cánh tay còn nguyên vẹn, nhưng phân hủy trương phình to đến gấp đôi cánh tay người thường, dưới ánh đèn chỉ thấy đen đúa lại ánh lên màu xanh, tĩnh mạch hiện rõ dưới da, trông như mạng nhện thô to chẳng chịt màu xanh đen. Phần mềm sau lưng cũng còn nguyên, nhưng toàn bộ phần mềm trước ngực bụng gần như mất hết, có vẻ là do thú hoang cắn xé tạo thành tổn thương sau khi chết, nhìn rõ được thành bụng bên trong. Thi thể từng được giải phẫu, xương ngực đã bị tháo rời, che lên lồng ngực như một cái nắp dậ. Ngực bên phải còn nửa bầu vú, máu me nhầy nhụa rũ trên lồng ngực. Khoang bụng thiếu phần mềm thành bụng và màng bao nội tạng, phần còn lại nằm ngổn ngang trong khoang bụng. Một đoạn ruột còn vắt hẳn ra bên ngoài thi thể.

“Lúc đầu ở hiện trường trông nội tạng cũng thế này à?” Sư phụ hỏi.

“Đúng vậy.” Bác sĩ Lý nói, “Nhìn hiện trường chỉ muốn lộn mửa, lúc chúng tôi lôi từ lùm cây ra, thi thể bị lật úp người xuống, ruột gan bên trong văng hết ra ngoài như hất bát cơm, mất đến nửa ngày mới gom được hết nội tạng vào khoang bụng, sau đó đặt vào túi đựng thi thể mang về.”

“Các anh giải phẫu thi thể rồi à?”

“Có cần mổ xé gì đâu.” Bác sĩ Lý đáp, “Trừ mở lồng ngực, còn lại khoang bụng cũng chẳng cần mổ, nội tạng bày hết ra đấy rồi. Chúng tôi cũng đã nhìn phần sọ não, hẳn là bị thú hoang cắn xé, não không còn, cũng chẳng cần mở sọ làm gì.”

“Còn lưng?” Sư phụ hỏi, “Phần mềm trên lưng vẫn còn nguyên đó thôi.”

“Lưng à?” Bác sĩ Lý lắc đầu, “Phương pháp giải phẫu thông thường đâu có giải phẫu phần lưng. Mà xem xét phần lưng cũng chẳng thấy gì.”

“Sao anh biết là không có gì?” Sư phụ nói, “Phương pháp thông thường đúng là không có phần lưng, nhưng thi thể này đã chẳng còn gì để khám nghiệm, vậy tại sao không giải phẫu lưng? Biết đâu lại có phát

hiện mới thì sao?”

Bác sĩ Lý không nói gì, nhưng có thể thấy anh ta không phục lắm.

“Chúng ta xem phần lưng trước đi đã.” Sư phụ nói xong, liền dùng màng bọc nylon bọc lấy phần bụng khuyết thiếu, phồng ngừa nội tạng lại rơi lòng thông ra bên ngoài. Sau đó chúng tôi hợp lực lật thi thể lại, để nó nằm sấp xuống.

Do đã bị phân hủy mạnh, lại qua quá trình đông lạnh và rã đông, hiện giờ phần lưng nhìn ướt rượt, có thể thấy rõ những bọc khí thổi rữa. Chúng tôi cẩn thận cắt mảng da lưng, tách cơ thang và cơ lưng rộng. Đột nhiên chúng tôi phát hiện được một vết đỏ rất rõ ràng vắt từ vai trái sang vai phải.

Sư phụ nhìn kỹ dấu vết khắc sâu vào cơ thịt trên lưng này, quay đầu ra sau nói với bác sĩ Lý: “Chẳng phải anh khẳng định rằng không tìm được gì sao?”

“Đây là cái gì ạ?” Tôi hỏi.

“Đây là xuất huyết sâu vào cơ thịt, chứng tỏ người này khi còn sống bị đè một lực mạnh vào đằng trước, đằng sau tì vào một vật gì đó, dẫn đến hình thành hiện tượng xuất huyết như vậy.”

“Cũng chẳng nói lên điều gì đúng không?” Bác sĩ Lý nói.

“Các anh nhìn kỹ, vết xuất huyết này rất thẳng, không gấp khúc, không có sự thay đổi màu sắc, chứng tỏ vật bị tì lên là một vật không gồ ghề.” Sư phụ nói, “Tức là chúng mình dấu vết này xuất hiện khi người chết bị đè lên một vật có mép thẳng.”

“Là cưỡng hiếp ư?” Bác sĩ Lý hỏi.

“Tại sao cứ phải là cưỡng hiếp?” Sư phụ nhíu mày, “Quần áo của người này vẫn hoàn chỉnh, không có dấu hiệu cũng như căn cứ để cho rằng đó là cưỡng hiếp. Nếu chặn, bóp, khống chế từ phía trước mặt thì vẫn có thể đè lực xuống đúng chứ?”

“Nhưng người này không có triệu chứng ngạt thở.” Bác sĩ Lý nói.

“Không có triệu chứng ngạt thở chứng tỏ nạn nhân không bị bóp chết, nhưng không chứng minh rằng cô ấy không bị chặn giữ.” Sư phụ sửa lại lỗi logic của bác sĩ Lý.

Bác sĩ Lý nhún vai, “Được thôi, cứ cho là bị chặn, vậy có thể giải thích điều gì?”

“Vật có mép thẳng ví dụ như tủ, giường, bàn.” Sư phụ nói tiếp, “Đây đều là vật dụng trong nhà. Nếu ở trong rừng sâu núi cả thì chỉ có đá tảng gồ ghề. Chứng tỏ người này bị tấn công trong nhà, chứ không phải bị cướp hại trên đường.”

Tôi cảm thấy phân tích này của sư phụ rất quan trọng, nạn nhân bị làm hại ở trong nhà, cũng có nghĩa là cô ấy và hung thủ có quan hệ. Nhưng bác sĩ Lý không cho là đúng, anh ta lắc đầu, tỏ vẻ chẳng hứng thú với phân tích này.

Giải phẫu lưng xong, chúng tôi lật thi thể lại, dùng gạc lau đi máu dính trên thi thể.

“Vẫn chưa làm rõ được nguyên nhân tử vong hả?” Sư phụ vừa nói vừa lấy gạc lau khu vực xung quanh lỗ hổng trên xương sọ.

“Vẫn chưa, nội tạng không bị tổn thương, có thể thấy phần mềm cũng vậy. Xương móng trong họng không gãy, triệu chứng ngạt thở không quá rõ ràng. Cho nên chúng tôi không có cách nào suy đoán được nguyên nhân tử vong.” Bác sĩ Lý nói, “Nhưng không rõ nguyên nhân tử vong cũng không phải vấn đề. Với điều kiện thi thể như thế, không tìm ra cũng là bình thường.”

Sư phụ nhíu chặt mày, rõ ràng rất khó chịu với lời lấp liếm của bác sĩ Lý. Thấy lau màng xương một lúc rồi nói, “Tại sao không phải là chấn thương sọ não dẫn đến tử vong?”

“Da đầu không còn, não cũng mất, màng não cứng chỉ còn mảnh nhỏ, nhìn qua những mảnh đó thấy không có máu động. Chúng tôi không khẳng định là không phải chấn thương sọ não, nhưng cũng không có căn cứ phán đoán là chấn thương sọ não.” Bác sỹ Lý đáp.

“Sao lại không có căn cứ?” Sư phụ chỉ vào lỗ hổng trên xương sọ, “Trên xương sọ có vết gãy vỡ lớn như vậy, chẳng lẽ không thể dẫn đến cái chết?”

“Vết gãy này không chứng minh được gì mới phải chứ?” Bác sỹ Lý nói, “Chúng tôi cho rằng đó là do thú hoang cắn vỡ xương sọ.”

“Thú dữ đúng là có khả năng cắn vỡ xương sọ cứng rắn.” Sư phụ đáp, “Nhưng trung tâm những vết nứt vỡ này nằm ở đỉnh chóp. Tức là điểm lực nằm ở đỉnh đầu, đối xứng với đỉnh đầu là cổ, anh nói xem thú hoang cắn như thế nào? Trong trường hợp cắn vỡ sọ thường thấy nhất, hàm trên của thú dữ đặt ở một bên như phần trán, phần sau đầu, phần thái dương... còn hàm dưới đặt ở bên đối xứng, như vậy mới có thể cắn xuống được. Nhưng nếu một hàm đã đặt trên đỉnh đầu, vậy hàm còn lại đặt ở đâu? Cắn như thế nào?”

Lý thuyết này nghe quá phức tạp, không dễ giải thích rõ ràng, nên sư phụ nắm tay trái lại làm xương sọ, tay phải giả làm miệng thú dữ mà diễn tả.

Nhìn khuôn mặt mờ mịt của bác sỹ Lý, tôi biết anh ta nghe cũng không hiểu.

Sư phụ lại chỉ tiếp vào những đường gãy xương tỏa ra xung quanh lỗ hổng trên xương sọ, “Ngoài ra, ở chỗ xương sọ bị thiếu này hẳn là xương đã bị đập nát, sau đó da đầu mất hết khiến cho những mảnh xương này rơi ra. Nếu như bị răng cắn thì làm sao có đường nứt vỡ tỏa ra như vậy? Loại nứt vỡ này chỉ thường thấy khi bị vậy tày đánh trực tiếp, lực truyền ra xung quanh dẫn đến nứt vỡ kiểu đó.”

Bác sỹ Lý hiểu được những lý thuyết này, tỏ ra rất xấu hổ. Nghe sư phụ nói vậy, tôi thấy suy đoán bị thú hoang cắn của bọn họ thật nực cười.

[1] “Một hai ba bốn năm, lên núi nắm con hổ” là lời một ca khúc thiếu nhi tên là “Bài ca năm ngón tay”. Ở đây cũng có nghĩa chơi chữ vì đội pháp y đi vào vùng núi tìm bắt hung thủ.

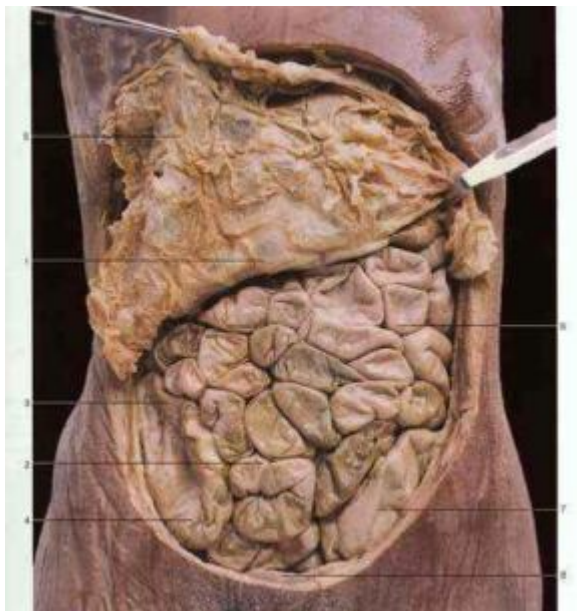
Chú thích hình ảnh:

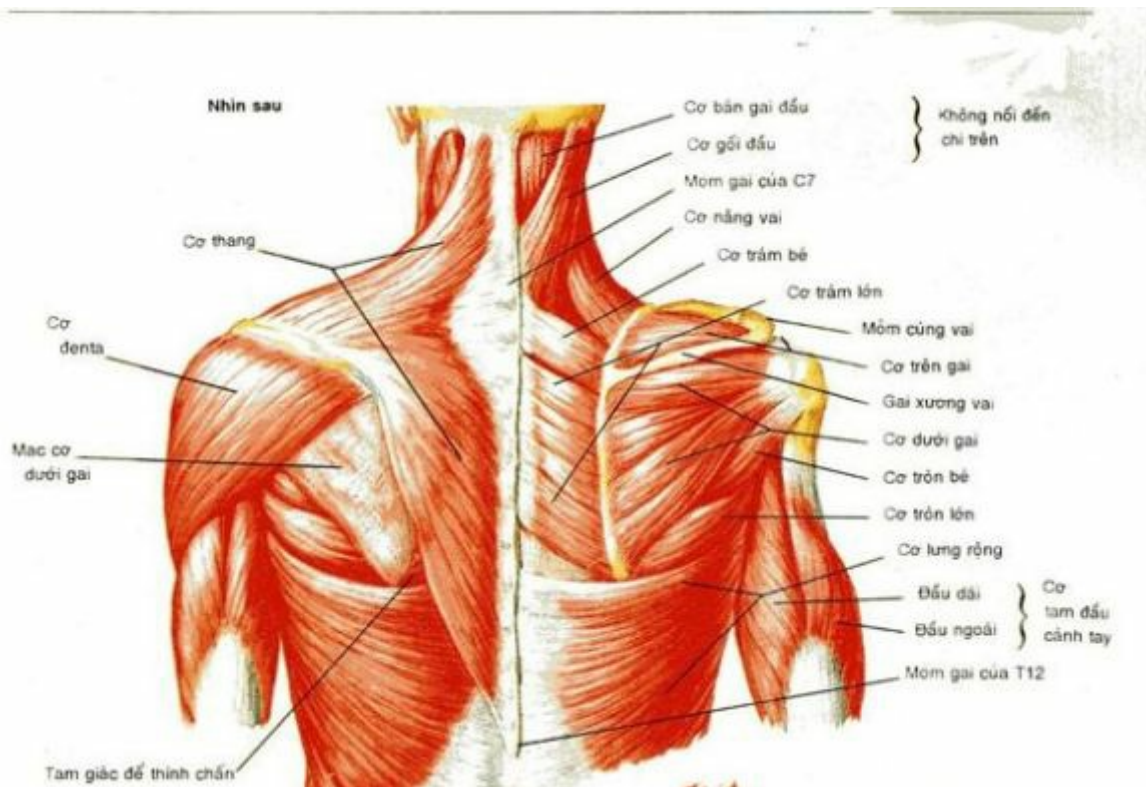
Bộ quần áo bông giữ ấm mùa đông trông như thế này, ở Việt Nam mình thì có vẻ chuộng xài quần hơn là áo, mặc vào mấy hôm đại hàn rất chi là ấm. Phải chú thích vì sợ các bạn miền Nam không cần mặc bao giờ sẽ khó liên tưởng.

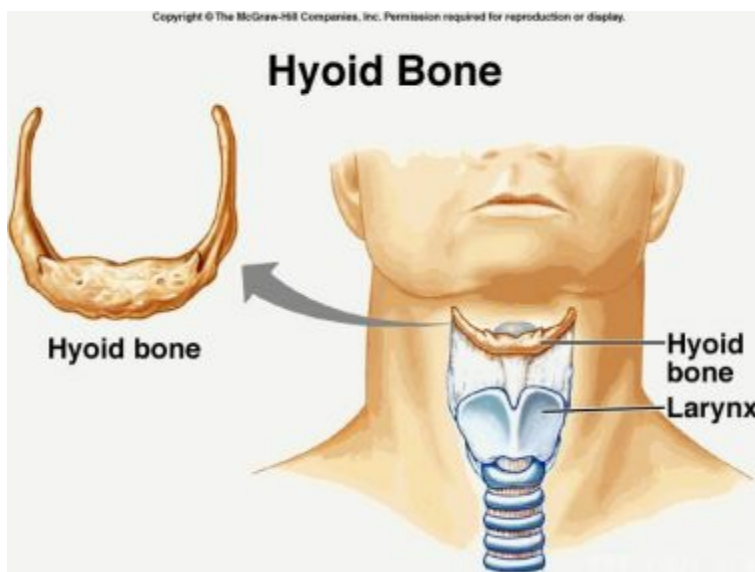
Từ sâu thẳm trái tim chu đáo mình nghĩ rằng có thể sẽ có các anh đàn ông đọc bộ truyện này, nên đành phải tung hình mác áo lót để các anh dễ hiểu. Hãy có trái tim như mình =))))))))))

Đây là hình minh họa cho màng bao nội tạng, phần mềm trong thành bụng và phần ruột. Trong lĩnh vực âm thực, phần màng bao nội tạng có một cái tên khác, nhưng iem sẽ không nói, để nghệ thuật âm thực được trường tồn =)))))))))))

Hình minh họa cho cơ thang và cơ lưng rộng.

Hình minh họa xương móng (hyoid bone) trong cổ họng

Vụ án thứ mười hai – Mảnh xác chôn núi hoang

Phần 3

“Cưa xương sọ đi.” Sư phụ ra lệnh, tôi nhanh chóng lấy cưa điện ra, tránh phần lỗ hổng, cưa một đường vòng quanh xương sọ, tách rời toàn bộ phần xương đỉnh đầu.

Sư phụ dùng kính lúp soi mặt cắt trên xương sọ, nói: “Khoảng xương xóp ở nơi vừa cưa rất sạch, đều là màu trắng.” Sau đó sư phụ cầm phần xương đỉnh đầu có lỗ hổng, soi xung quanh bề mặt xung quanh vết gãy xương, nói tiếp, “Đường gãy xương này có phản ứng sinh hoạt rất rõ. Tức là khi nạn nhân còn sống bị

tấn công vào đầu dẫn đến việc hình thành lỗ hồng này, sau đó da đầu mất đi khiến cho các mảnh xương vỡ rơi ra.”

“Ý ngài là chấn thương sọ não đúng không?” Giọng bác sĩ Lý đầy sự ngưỡng mộ.

“Suy đoán này hẳn là không sai.” Sư phụ nói xong, bác sĩ Lý liền vội vàng ghi chép vào biên bản khám nghiệm tử thi.

“Thi thể phân hủy rất mạnh, chúng ta cần tiết kiệm thời gian mới được, anh kiểm tra vùng ngực, tôi xem khoang bụng”, sư phụ nói với tôi. Những người xung quanh thấy sư phụ sắp xếp như thế, có lẽ nghĩ rằng thầy không đặt nhiều hi vọng vào việc tìm ra manh mối ở bước khám nghiệm tiếp theo. Nhưng tôi lại nghĩ thầy đang mượn cơ hội để thử thách tôi. Bởi tôi biết rõ, nếu hung thủ đã từng gây đè ép lên phía trước của nạn nhân, thì rất có thể sẽ để lại manh mối trên cổ hoặc nội tạng vùng ngực.

Tôi gật đầu, lấy mảnh xương trên lồng ngực xuống, cẩn thận xem xét các bộ phận trong lồng ngực.

Nội tạng vùng ngực không có bất cứ tổn thương nào, sắp xếp chỉnh tề trong lồng ngực. Tôi ngẩng đầu nhìn bên sư phụ, thấy thầy đang tự tay xếp lại mớ nội tạng tanh tươi ngổn ngang cho ngay ngắn. Chỉ cần liếc mắt liền thấy ngay, các bác sĩ pháp y địa phương đã không quan sát kỹ nội tạng vùng bụng trong lần giải phẫu đầu tiên, bởi khi sư phụ lật mớ ruột ra còn thấy trên ruột dính cả lá cây. Hiên nhiên chiếc lá này bám vào ruột khi phần nội tạng bị lôi ra ngoài mương cạn. Rõ là trong lần giải phẫu đầu tiên, nội tạng đã không được thu xếp cẩn thận, càng không được làm sạch.

Khi lấy khí quản của nạn nhân ra, tôi phát hiện xương móng không gãy, nhưng phần mềm giữa họng lại có dấu hiệu xuất huyết. Tôi cẩn trọng tách sụn giáp ra, phát hiện ở góc trên sụn giáp có vết gãy rõ ràng.

“Góc trên sụn giáp gãy.” Tôi bình thản nói ra những gì mình thấy, bác sĩ Lý ghi chép lại trong nỗi xấu hổ.

“Đúng vậy, có thể hung thủ đã dùng một tay bóp chặt cổ nạn nhân, để đè giữ cô ấy lên một vật có mép thẳng, tay còn lại dùng vật tày đánh lên đầu nạn nhân.” Sư phụ bắt đầu dựng lại tình huống theo thói quen, “Tại sao các anh không phát hiện ra điều này?”

“Cũng chẳng phải chết vì bị bóp cổ, có tác dụng gì chứ?” Bác sĩ Lý vẫn lăm lăm bấm láp liếm.

“Sao lại không có tác dụng?” Sư phụ nói, “Chỉ cần dùng một tay để giữ chặt một người trưởng thành, một bàn tay còn có thể làm gãy sụn giáp, điều đó chứng tỏ cái gì?” Sư phụ tiếp, “Chứng tỏ hung thủ có sức hơn nạn nhân rất nhiều, có thể là đàn ông khỏe mạnh, đúng không?”

Bác sĩ Lý không nói gì.

“Bên cạnh đó, trong khoang bụng cũng có manh mối quan trọng.” Sư phụ nói, “Xem nửa bầu ngực còn lại này, là nửa dưới bầu ngực phải. Trên bề mặt da dưới ngực có dấu vết rõ ràng như thế mà các anh không thấy sao?”

Chúng tôi cùng nhìn qua, thấy phần mềm dưới ngực có một vết gì đó có vẻ giống sẹo.

“Là sẹo đúng không?” Tôi mừng rỡ hỏi. Bởi việc tìm thấy sẹo hoặc bớt trên thi thể rất có lợi cho công tác tìm kiếm nguồn gốc thi thể.

“Hình như không phải sẹo, trông không giống lắm.” Bác sĩ Lý nói, “Gan ruột đều bị thú hoang gặm cắn, không còn gì mấy, nội tạng nào còn hay mất, nội tạng nào từng qua phẫu thuật đều khó có thể nhận ra. Phần mềm lại thối rữa như vậy, không thể kết luận những vết đậm màu là sẹo được, cũng có khả năng là dấu vết hình thành do mức độ phân hủy khác nhau.”

“Nếu kết hợp với thứ này thì sao?” Sư phụ mỉm cười giơ tay phải đang cầm kẹp lên.

Chúng tôi thấy rõ chiếc kẹp trên tay sư phụ đang kẹp một đoạn chi khâu ngắn màu đen. Có thể tìm thấy thứ này giữa đoạn ruột dính đầy nước bùn, cỏ dại, cành cây... thật không dễ dàng. Tôi biết đoạn chi khâu ấy có ý nghĩa gì đó, nhưng vấn đề là nó phải có quan hệ với nạn nhân.

“Có chắc rằng đoạn chỉ khâu này nằm trong cơ thể không ạ?” Tôi nói, “Nội tạng đều bị cán phá nghiêm trọng, vì sao đoạn chỉ này lại xuất hiện một cách trùng hợp như vậy?”

Sư phụ cười ha ha nói: “Giữa núi hoang lấy đâu ra chỉ khâu chuyên nghiệp thế này? Tôi khẳng định nạn nhân khi còn sống đã từng phẫu thuật, đoạn chỉ này lưu lại trong cơ thể từ lúc đó. Còn tại sao chúng ta trùng hợp tìm được nó, thì tôi chỉ có thể nói là do Thượng đế sắp xếp.”

“Thầy có biết cô ấy từng làm phẫu thuật gì không?” Tôi hỏi tiếp.

Sư phụ dùng kẹp chỉ vào khoảng dưới lá gan đã bị thú hoang gặm gần hết, nói, “Ổng dẫn mật có vết thắt, hẳn là đã từng phẫu thuật mật.”

“Nhưng dù biết cô ấy đã từng mổ mật cũng chẳng dễ điều tra hơn.” Bác sỹ Lý nói, “Các trạm xá xã ở đây không đủ khả năng làm phẫu thuật, nhưng hàng năm trên bệnh viện huyện vẫn có rất nhiều ca phẫu thuật mật. Chúng ta không thể kiểm tra tất cả những người phẫu thuật mật trong nhiều năm qua đúng không? Nếu làm thì số lượng công việc phải lớn đến thế nào chứ?”

“Có thể tiến thêm một bước thu nhỏ phạm vi điều tra.” Sư phụ bắt đầu cảm thấy bác sỹ Lý thật phiền phức, “Dù chúng ta không thể thu nhỏ phạm vi thì cũng phải kiểm tra, mạng người là quan trọng, làm thêm chút việc có đáng gì đâu.”

Trong khi sư phụ phê bình bác sỹ Lý không có đủ cả tư tưởng lẫn tố chất làm pháp y, thì tôi lại hứng thú với vấn đề khác. Tôi hỏi sư phụ: “Làm thế nào để thu hẹp phạm vi ạ?”

Sư phụ lại trở về với nét mặt vừa hào hứng vừa thần bí, nói: “Có ba căn cứ. Thứ nhất, bệnh về mật thường xuất hiện ở độ tuổi trên dưới bốn mươi, mà thông qua liên hợp xương mu, chúng ta đã chắc chắn rằng nạn nhân khoảng 27 tuổi, vậy bác sỹ phẫu thuật hẳn sẽ có ấn tượng với bệnh nhân trẻ tuổi này.”

Tôi thấy bác sỹ Lý lại lắc đầu. Tuy rằng tôi rất khó chịu với thái độ của anh ta, nhưng tôi cũng hiểu rằng suy đoán này của sư phụ vẫn hơi đại khái, có lẽ chẳng đưa ra kết quả gì.

“Thứ hai,” Sư phụ biết chúng tôi không chịu phục, liền nói tiếp, “Hãy nhìn loại chỉ khâu này. Đây là loại chỉ tự hấp thụ chuyên dụng trong giải phẫu ngoại khoa. Loại chỉ khâu này sẽ dần được cơ thể hấp thụ trong khoảng hơn một tháng sau khi phẫu thuật. Nói cách khác, sau khi phẫu thuật hơn một tháng thì chỉ khâu này sẽ tự tiêu vào cơ thể, không thể nhìn thấy. Hiện giờ chúng ta tìm ra đoạn chỉ khâu còn khá nguyên vẹn, bắt đầu thấy rõ hiện tượng được hấp thụ, chứng tỏ thời điểm người này chết nằm trong khoảng một tháng sau khi mổ mật. Kết hợp với phỏng đoán thời gian lưu giữ thi thể là khoảng một tháng rưỡi, suy ra cần kiểm tra danh sách những người phẫu thuật mật trước thời điểm tìm thấy thi thể khoảng ba tháng, có khả năng sẽ tìm ra nguồn gốc thi thể.”

Nghe sư phụ nói vậy, trong lòng tôi lập tức tràn đầy niềm tin.

“Nhưng có thể khẳng định người này là dân ở đây không?” Bác sỹ Lý hỏi.

“Vấn đề này rất quan trọng, theo như suy đoán lúc trước của tôi, người này là dân vùng núi. Những bệnh viện huyện gần vùng núi đều phải điều tra.” Sư phụ nói.

“Năm huyện quanh đây đều là vùng núi.” Bác sỹ Lý nói, “Năm huyện, thời gian ba tháng, có bao nhiêu ca phẫu thuật mật chứ!”

“Không nhất thiết cứ ai rạch mật ra là phải điều tra.” Sư phụ tiếp, “Đây chính là điều thứ ba tôi muốn nói, lấy dấu vết dưới ngực nạn nhân, kết hợp với đoạn chỉ chúng ta vừa tìm thấy, cơ bản có thể kết luận đây là sẹo còn lại sau khi phẫu thuật mật.”

Chúng tôi hoang mang gât đầu, không biết điều thứ ba này có gì đặc biệt.

Sư phụ nói, “Phẫu thuật mật có phải rạch rộng đến tận chỗ này không?”

“Ý ngài là sự có phẫu thuật? Rạch nhầm à?” Bác sỹ Lý giật mình nói.

Sư phụ lắc đầu, tôi cũng lắc theo, ra vẻ coi thường khả năng suy đoán chẳng có logic của bác sỹ Lý.

“Bác sỹ ở bệnh viện huyện mổ mắt còn có thể mổ nhầm sao?” Sư phụ nói.

“Em cảm thấy là do túi mật nằm ở vị trí khác thường.” Tôi đưa ra một phỏng đoán táo bạo.

“Giỏi lắm.” Sư phụ thấy tôi nói chính xác đáp án liền tỏ ra rất vui vẻ. “Rất nhiều người có túi mật nằm ở vị trí khác thường, kiểm tra trước khi phẫu thuật chưa chắc đã phát hiện ra. Trong khi phẫu thuật, nếu phát hiện sự sai biệt này thì chỉ có thể mở rộng miệng vết mổ. Dựa vào vị trí ống mật mà lúc này chúng ta nhìn thấy, cơ bản có thể kết luận, túi mật của nạn nhân nằm ở vị trí cao hơn bình thường, cho nên bác sỹ phẫu thuật phải kéo dài vết mổ ra.”

“Tức là chúng ta chỉ cần tìm trong các bệnh viện huyện quanh đây một người tầm 27 tuổi, phẫu thuật mật cách đây khoảng ba tháng, túi mật có vị trí khác thường là được. Em nghĩ sẽ nhanh có kết quả thôi.” Tôi cướp lời sư phụ, xâu chuỗi những manh mối vừa được phát hiện lại với nhau. Sư phụ nhìn tôi, gật đầu khen ngợi.

Chiều hôm đó, tôi cùng sư phụ tràn đầy tự tin, oai hùng dũng mãnh hiện ngang tiến vào phòng họp ban chuyên án.

Do không nhận được manh mối hỗ trợ từ phía chúng tôi, việc điều tra gặp phải nhiều khó khăn. Dưới sự chỉ huy tận tay của Trung đoàn trưởng, các điều tra viên được phái đi điều tra không ai dám cầu thả, cho nên khi chúng tôi đến phòng họp, phần lớn điều tra viên còn chưa kịp chạy về.

“6 giờ họp, hiện giờ chắc các điều tra viên còn đang ăn cơm.” Trung đoàn trưởng nói, “Thế nào? Có phát hiện gì không?”

Sư phụ gật đầu cười, nói: “Có phát hiện. Chờ điều tra viên đến chúng tôi sẽ nói chi tiết.”

Những đồng chí đã đến phòng họp đều đang cặm cụi xem hồ sơ và tài liệu điều tra. Nhìn khuôn mặt họ, hẳn là vẫn chưa có tiến triển đáng kể.

Sư phụ ngồi một mình ở góc phòng họp, ôm laptop, chậm rãi xem từng bức ảnh chụp hiện trường. Đột nhiên thầy gọi: “Tần, lại đây xem này. Cái gì đây?”

Tôi vội chạy lại nhìn, sư phụ phóng to một bức ảnh chụp. Trong ảnh là đường núi tuyết phủ trắng mênh mông, chỉ thấy một mảng tuyết trắng, chẳng có gì khác.

“Tuyết đấy ạ.” Tôi trêu chọc sư phụ.

Sư phụ trừng mắt lườm tôi, nói: “Trong tuyết có dấu vết loáng thoáng, nhìn kỹ đi.”

Tôi lại nhìn chăm chăm vào màn hình. Không phải chứ, phóng to ra, nhìn kỹ vào, đúng là có thấy cái gì đó thật.

Trong ảnh chụp, giữa mặt đất phủ đầy tuyết, lơ mơ có thể thấy một đường thẳng lõm xuống, in vào bề mặt gập ghềnh.

“Cái này... là gì nhỉ?” Đầu óc tôi nhanh chóng hoạt động, “Hay là vết bánh xe?”

“Đúng!” Sư phụ thấy ý kiến của tôi giống với thầy, lập tức tỏ vẻ hứng thú, “Tôi cũng biết đó là vết bánh xe. Bánh xe đi trên đường tuyết sẽ để lại dấu vết, sau đó tuyết rơi xuống sẽ không thể nhìn rõ nữa. Nhưng mắt thường không thấy rõ, không có nghĩa là phóng to ảnh chụp sẽ không thấy gì!”

Tôi cũng hào hứng theo, gật đầu nói: “Chúng tôi máy ảnh được cấp trên trang bị cho quá xịn.”

Sư phụ không để ý tới suy nghĩ lạc đề của tôi, thầy nói tiếp: “Nhìn kỹ xem, vết bánh xe này là hai đường song song, nếu là một đường lúc đi, một đường lúc về thì rất khó song song với nhau, vậy nên...”

“Nên đó là xe đẩy tay!” Tôi cướp lời. Sư phụ nói: “Đúng, dùng xe đẩy tay để chuyển xác!”

Trung đoàn trưởng nghe nói chúng tôi tìm ra manh mối khi xem ảnh chụp cũng chạy lại góp vui: “Chuyên xác bằng xe đẩy tay, việc đó có giúp gì cho điều tra không?”

“Tức là trong nhà hung thủ có xe đẩy tay.” Tôi nói.

Cả phòng chìm trong im lặng. Suy đoán này có vẻ không giúp ích gì cho vụ án, bởi nhà dân ở đây đến quá nửa là có xe đẩy.

Sư phụ cười nói: “Đừng nóng vội, trước mắt coi như nó không có giá trị với vụ án, nhưng chưa biết chừng lại có lúc cần, hoặc có khả năng dẫn đến phát hiện bất ngờ.”

Sau đó tổ chuyên án nhanh chóng có mặt đông đủ, Trung đoàn trưởng vội yêu cầu chúng tôi mau đưa ra những phát hiện của mình.

Sư phụ nhấp một ngụm nước, đều đều nói: “Qua khám nghiệm tử thi, trước tiên chúng tôi xác định nguyên nhân cái chết là chấn thương sọ não nghiêm trọng dẫn đến tử vong. Đồng thời chúng tôi cũng suy đoán, hung thủ giữ chặt cổ nạn nhân, đè cô ấy xuống một vật dụng trong nhà, sau đó dùng vật tày đánh vào đầu, gây ra cái chết cho nạn nhân. Sau khi nạn nhân tử vong, hung thủ giấu xác trong sân vườn. Khoảng hơn một tháng trước, thi thể bắt đầu phân hủy bốc mùi, hung thủ không thể tiếp tục che giấu, vì vậy nhân một đêm tuyết lớn, dùng xe đẩy tay đưa thi thể ra bãi tha ma vứt lấp qua loa. Khi tuyết ngừng rơi, thú hoang trong núi liền coi thi thể là thức ăn mà lôi ra.”

Nghe sư phụ nói thế, tôi đột nhiên nhớ đến lời sư phụ nói lúc trước, rằng phải đem nguyên nhân tử vong kết hợp với quá trình giấu xác. Bây giờ đã tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết, làm rõ được quá trình giữ xác, vậy có thể suy đoán ra điều gì?

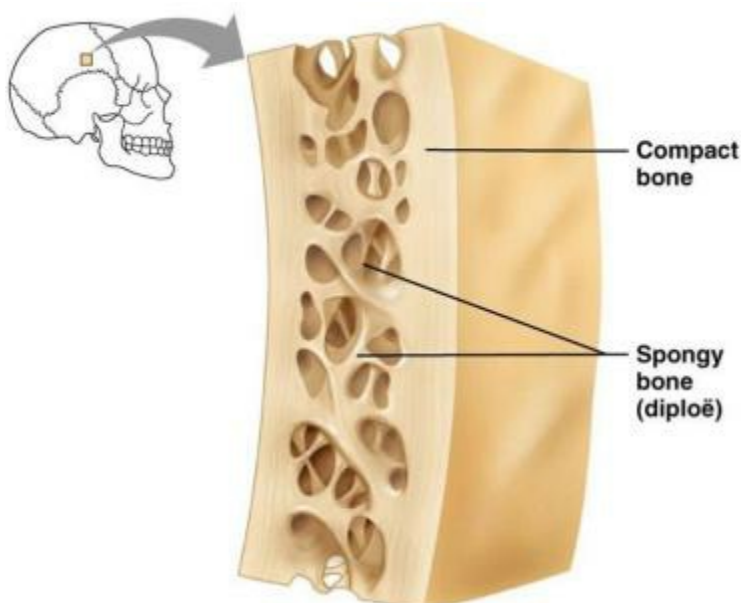
Quả nhiên sư phụ bắt đầu nói đến vấn đề này: “Nạn nhân bị vật tày đập vào đầu, xương đầu bị vỡ nát, da đầu cũng bị đánh rách, nếu như giấu một thi thể bị thương trên đầu thì...”

“Nơi giấu xác hẳn sẽ có vết máu của nạn nhân!” Tôi không nén được sự vui sướng, bỗng nhiên cướp lời sư phụ định nói.

Các điều tra viên đều giật mình với câu tôi vừa thốt ra, mọi người đều quay đầu nhìn tôi.

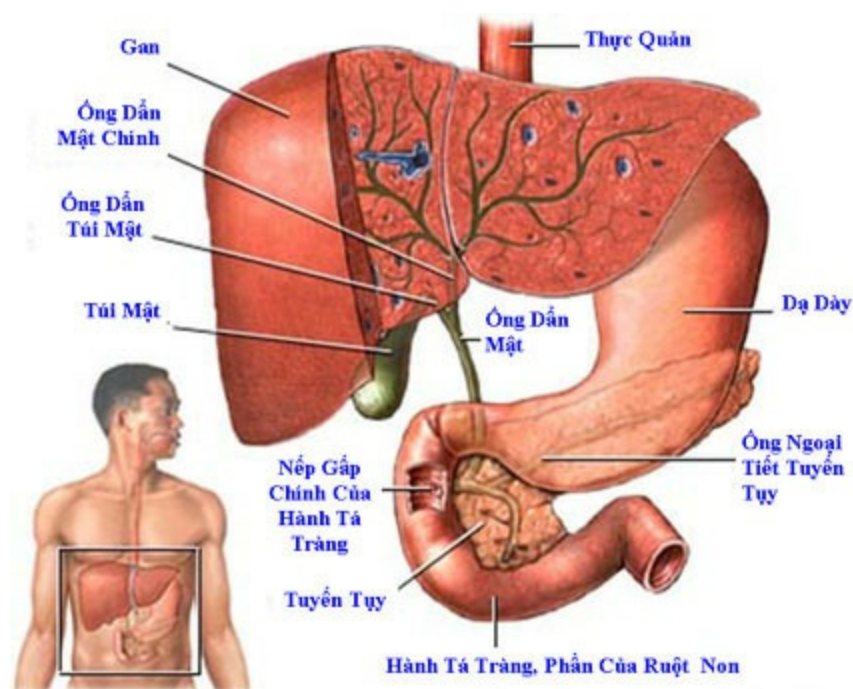
Sư phụ cười nói, “Đúng. Căn cứ vào các điều kiện khác, chúng tôi cho rằng hung thủ là một người đàn ông trẻ, khỏe mạnh, quen biết với nạn nhân, trong nhà có xe đẩy tay, trong sân nhà hẳn là có chỗ giấu xác, nơi đó có lẽ có vết máu của nạn nhân.”

Hình ảnh minh họa:

Phần xương xốp (Spongy bone) trong xương sọ

Gan, mật, ống dẫn mật

Vụ án thứ mười hai – Mảnh xác chôn núi hoang

Phần 4

Sau khi nắm rõ thông tin, các điều tra viên đã sẵn sàng lao đi. Trung đoàn trưởng nói, “Làm tốt lắm! Bây giờ chúng tôi lập tức phái công an khu vực đến từng nhà điều tra.”

Sư phụ lắc đầu, nói: “Lần trước tôi đến xem hiện trường, trừ thôn Thu Cảnh vẫn còn thôn Phong Lương bên cạnh cũng có đường mòn dẫn đến bãi tha ma. Tiếc rằng ảnh chụp quá hạn chế, không thể suy đoán tuyến đường mà chiếc xe đẩy đi qua, nên trước mắt vẫn chưa thể khẳng định hung thủ là người thôn nào. Hơn nữa việc điều tra sẽ gây ảnh hưởng lớn, tôi nghĩ không nên đánh động đến hung thủ.”

Trung đoàn trưởng gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Nhưng nếu không điều tra thì phải làm thế nào?”

Sư phụ đáp: “Đừng vội, chúng ta còn cách làm khác, thậm chí còn nhanh gọn hơn cả tiến hành điều tra.”

Nghe sư phụ nói thế, các điều tra viên đều cảm bút lên, bắt đầu ghi chép.

Sư phụ nói: “Thông qua kiểm tra thi thể một cách kỹ càng, chúng tôi phát hiện ra một manh mối rất quan trọng, có thể sẽ giúp tìm ra nguồn gốc thi thể trong thời gian rất ngắn.”

Trung đoàn trưởng mắt sáng rực lên.

Sư phụ nói tiếp: “Trước mắt đã xác định nạn nhân là một cô gái khoảng 27 tuổi, nhà gần vùng núi, tức là khu vực năm huyện quanh đây. Khoảng từ tháng tám đến tháng mười một năm nay, nạn nhân đã từng được phẫu thuật mật tại bệnh viện của một trong năm huyện này. Ngoài ra cuộc phẫu thuật không quá thuận lợi, vì trong khi mổ mới phát hiện ra túi mật của cô ấy nằm ở vị trí khác thường, vậy nên phải mở rộng vết mổ.”

Các điều tra viên cảm cúi ghi lại, Trung đoàn trưởng không nén nổi tò mò, hỏi: “Làm thế nào mà các anh có thể suy đoán thông tin chuẩn xác như vậy?”

“Chúng tôi sẽ diễn giải điều này trong biên bản giám định, hiện giờ không cần nói quá chi tiết.” Sư phụ

nói, “Bước tiếp theo, chúng ta nên chia thành năm hướng, đến các bệnh viện huyện điều tra bệnh án, tôi nghĩ sẽ nhanh tìm thấy nguồn gốc thì thể thôi.”

“Được!” Đội trưởng đội hình sự thành phố Thu Lĩnh ra chỉ thị: “Chúng ta chia làm năm tổ công tác, mỗi tổ phụ trách một huyện, lập tức xuất phát, trong đêm nay phải liên hệ với công an địa phương để xin phối hợp, đồng thời tìm lãnh đạo ở các bệnh viện. Yêu cầu trước giờ đi ngủ phải biết được nạn nhân tên họ là gì!”

Các điều tra viên vội vã thu thập giấy tờ, chuẩn bị xuất phát ngay trong đêm. Đội trưởng hình sự quay lại hỏi bác sỹ Lý: “Tôi muốn hỏi anh, vì sao nhiều manh mối như vậy mà anh không phát hiện ra được?”

Câu hỏi này khiến mặt bác sỹ Lý đỏ gay, chỉ biết cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của anh đội trưởng.

Trung đoàn trưởng thấy anh đội trưởng sắp chửi bới đến nơi, sợ anh ta phá hỏng không khí ngập tràn hi vọng trong phòng, liền nhanh chóng hòa giải: “Không có việc gì làm thì về đi ngủ đi, chưa biết chừng mai lại vất vả hơn đây.”

Lúc quay về nhà khách, tôi mang sổ tay ra ghi lại tất cả những gì hôm nay đã làm được, tôi cảm thấy một ngày làm việc này giúp bản thân tiến bộ không ít.

12 giờ đêm, di động vang lên tiếng tin nhắn. Tôi cần điện thoại lên xem, thấy sư phụ nhắn: “Thuận lợi lắm, tìm thấy nguồn gốc thì thể rồi, tổ công tác đang trên đường đến nhà nạn nhân, mau đi ngủ đi, mai chúng ta còn phải phá án.”

Nhờ suy đoán chính xác của sư phụ, chỉ trong vòng vắn sáu tiếng đồng hồ, từ một thì thể tưởng chừng như không thể tìm thấy nguồn gốc, chúng tôi đã biết được cô ấy là ai. Tôi nằm trên giường trần trọc, không thể ngủ được. Cuối cùng chúng tôi cũng được về ăn Tết rồi.

8 giờ sáng hôm sau, tôi cùng sư phụ đứng giờ đến ngồi vào bàn tròn trong phòng họp chờ đợi.

Đứng lên báo cáo là một tổ gồm ba điều tra viên, từ đôi mắt thâm quầng có thể thấy họ đã thức trắng đêm không ngủ.

“Điều tra rất thuận lợi.” Người phụ trách tổ nói, “Dựa vào suy đoán của chuyên gia trên tỉnh, 11 giờ 30 phút đêm qua, chúng tôi tìm thấy tại bệnh viện huyện Thu Bồng một bệnh nhân bị sỏi mật rất phù hợp với mô tả, tên là Tôn Lệ Mai. 2 giờ sáng chúng tôi tới được nhà cô ấy. Tôn Lệ Mai, 28 tuổi, là người thôn Phong Thu thuộc huyện Thu Bồng. Trong nhà có con gái hai tuổi, chồng đi làm xa, con gửi cho bà của Tôn Lệ Mai trông nom. Theo lời bà cụ, vì chồng không ở nhà nên khoảng hai năm nay Tôn Lệ Mai có quan hệ mật thiết với một người đàn ông ở thôn bên cạnh. Hắn ta vừa khéo lại là người ở thôn Phong Lương.

Vừa nghe tin này, nhiệt huyết trong lòng tôi lại sục sôi, án sắp phá được rồi.

Anh phụ trách tiếp tục báo cáo: “Ngày 17 tháng 10, Tôn Lệ Mai đến bệnh viện huyện Thu Bồng để phẫu thuật mật. Vì bà của Tôn Lệ Mai muốn trông đứa bé, nên Tôn Lệ Mai nhờ “anh họ” là người ở thôn Phong Lương đến chăm sóc. Sau khi xuất viện thì không biết Tôn Lệ Mai đã đi đâu.”

“Người đàn ông này có quan hệ thế nào?” Sư phụ hỏi thêm.

“Người này tên là Quách Tam. Hắn ta có một vườn trà lớn. Bởi vì vườn trà này ở vị trí tốt, lá trà cho sản lượng cao, chất lượng cũng cao, nên điều kiện kinh tế của hắn không tệ. Vợ hắn tên là Lâm Ngọc Lan. Chúng tôi không dám đánh động đến Quách Tam, chỉ điều tra xung quanh, thấy mấy tháng nay trừ vài ngày đi chăm sóc Tôn Lệ Mai thì hắn và vợ không rời khỏi nhà. Nên tôi cảm thấy Quách Tam không có nhiều khả năng gây án.”

“Sao lại không có nhiều khả năng?”

“Quách Tam đối xử với Tôn Lệ Mai rất hào phóng, nghe nói tiền thuốc men đều do Quách Tam trả, cho nên sẽ không vì thù hận, nợ nần mà giết người. Khả năng giết người vì tình lại càng nhỏ, theo như chuyên gia đã phân tích, nạn nhân chết sau khi phẫu thuật khoảng một tháng, tức là khoảng giữa tháng mười một.

Từ tháng 10 đến tháng 11 Lâm Ngọc Lan vẫn ở nhà, nếu ngày 30 tháng 10 Quách Tam dẫn Tôn Lệ Mai vừa xuất viện về nhà mình ở nửa tháng, thì chẳng lẽ Lâm Ngọc Lan lại không nói gì?”

“Vì sao chị ta nhất định phải có ý kiến?” Sư phụ nói, “Chúng ta không thể nghĩ như vậy, loại người gì cũng có, dĩ nhiên sẽ có người phụ nữ chịu nhịn nhục.”

Điều tra viên gật đầu.

“Dù thế nào chẳng nữa, Quách Tam hiện là người bị tình nghi nhiều nhất.” Sư phụ nói, “Cứ bắt người về trước đã, ngoài ra tôi sẽ cùng tiểu Tàn sẽ đến nhà hắn xem sao.”

Lần đầu tiên đi bắt kẻ bị tình nghi, có vẻ như tôi vẫn chưa kịp thích ứng. Khi thấy ba điều tra viên ấn chặt Quách Tam đang ngồi trong nhà sao trà xuống đất rồi còng tay, tôi vẫn có chút thương hại kẻ bị đề ra như gà chịu trời. Lâm Ngọc Lan thì khóc gào, nghe không ra câu nào với câu nào. Một nữ cảnh sát đi lên giữ lấy Lâm Ngọc Lan, nói: “Cùng lên Cục công an, chúng tôi cần chị nói vài chuyện.”

Ngay khi vợ chồng Quách Tam bị điều tra viên nhét vào trong xe, đưa về điều tra, sư phụ dẫn tôi vào sân nhà họ Quách.

Trong góc sân có một cái xe đẩy, chiếc xe đẩy này lập tức khiến tôi cực kỳ hứng thú. Tôi mau chóng đội mũ, đeo khẩu trang và găng tay, đến gần chiếc xe quan sát. Sư phụ thì bị đóng cũi được chắt ở một góc khác hấp dẫn, thầy chậm rãi đi lại quanh đồng cũi ấy.

Chiếc xe đẩy này hết sức bình thường, thoạt nhìn thấy nó cũng đã qua nhiều năm sử dụng. Tôi vuốt nhẹ lên mặt trên của chiếc xe, đột nhiên, dường như có một vật cứng móc vào găng tay của tôi. Tôi từ từ nhấc tay ra khỏi đó, nhìn thật kỹ, thì ra ở đoạn giữa bề mặt xe có một cái đinh sắt nhô ra. Có lẽ vì sợ nó sẽ làm người ta bị thương nên mũi nhọn đã bị đập cho cong xuống, hình thành trên mặt xe một cái móc sắt hơi gồ lên.

Tôi lấy đèn pin chiếu chéo xuống, rồi dùng kính lúp soi kỹ, liền phát hiện ra vật chứng quan trọng – là mấy sợi len màu xanh lá.

Trong đầu tôi lập tức hiện ra hình ảnh lúc chúng tôi kiểm tra quần áo của nạn nhân. Lúc ấy chúng tôi phát hiện nạn nhân mặc một chiếc áo len màu xanh lá, sau lưng có một chỗ bị thủng, quanh lỗ thủng dính đầy rỉ sắt. Giờ đã quá rõ ràng, chiếc xe đẩy này chính là xe được dùng để chuyển thi thể.

“Sư phụ!” Tôi hào hứng gọi sư phụ như thể Tôn Ngộ Không, “Ở đây có vài sợi tương tự như chất liệu trên quần áo của nạn nhân, có thể đối chiếu với vết thủng sau lưng áo!”

Tôi ngẩng đầu nhìn quanh, không thấy sư phụ đâu, chỉ nghe thấy tiếng thầy từ sau đồng cũi vọng ra: “Tốt! Cần thận lấy ra, mang về tiến hành kiểm nghiệm vật chứng vi lượng, tôi cũng cho rằng đó là chứng cứ có tính quyết định.”

Tôi thấy rất kỳ lạ, khi tôi phát hiện ra căn cứ quan trọng như vậy mà sư phụ vẫn không đi ra từ sau đồng cũi, hay là thầy tìm thấy thứ gì tốt hơn?

Tôi chụp ảnh, lấy mẫu vật chứng xong, liền đi đến sau đồng cũi tìm sư phụ.

Sư phụ đang ngồi xổm, bên cạnh là hòm dụng cụ đã mở. Trên tay thầy cầm một tấm giấy thử, từ từ cọ xát lên mặt đất phía sau đồng cũi.

Lúc tôi đến gần mới thấy, hóa ra trên mặt đất ở đó dường như có một mảng đen đặc, cả khoảng đất như bị chất lỏng màu thẫm ngấm vào.

Tôi nhớ lại suy đoán của sư phụ khi họp ban chuyên án: Thi thể bị giấu đi, nơi giấu xác không ở trong nhà, đặc biệt là nơi ấy hẳn là có vết máu của nạn nhân.

Không ngờ sư phụ lại đoán đúng, giọng nói của tôi cũng vì phấn khích mà run lên: “Đây... đây là máu phải không?”

Sư phụ không đáp, thầy cầm phần giấy thử bị chà đen kịt, lấy thuốc thử trong hòm ra nhỏ hai giọt lên giấy thử, rồi quay lại gơ miếng giấy lên mà cười: “Haha, benzidine, dương tính!”

Nếu đã xác định mảng dấu vết này là máu thì niềm tin của chúng tôi càng được củng cố, sư phụ hồ hởi nói: “Lấy về đi, chắc chắn là trùng khớp DNA, thêm chứng cứ anh vừa phát hiện nữa, vậy là ăn chắc rồi!”

Chúng tôi ngậm nga quay về ban chuyên án, báo cáo lại những phát hiện quan trọng này với Trung đoàn trưởng, ông ấy thở dài một tiếng, lười biếng duỗi eo, nói: “Ngày mai về nhà ăn Tết thôi!”

Vừa dứt lời, thấy điều tra viên phụ trách thẩm vấn đẩy cửa chạy vào: “Báo cáo thủ trưởng, đã khai nhận.”

Có chứng cứ mấu chốt của chúng tôi, việc hung thủ thú nhận chỉ là chuyện thời gian, nên sau khi nghe tin vui này Trung đoàn trưởng bình tĩnh cười: “Đừng vội, ngồi xuống đây, uống cốc nước rồi từ từ nói.”

“Từ lúc bắt đầu, chúng tôi đã biết bọn họ là hung thủ.” Điều tra viên nuốt nước miếng, nói: “Biểu cảm của họ lúc ở trên xe cho chúng tôi biết, vụ án này do họ gây ra. Khi đến phòng thẩm vấn, chưa quá năm phút, Lâm Ngọc Lan đã quỳ trên đất nói chị ta sát hại Tôn Lệ Mai. Theo ý kiến chỉ đạo của chuyên gia, hung thủ là một người đàn ông trẻ khỏe, nên chúng tôi vẫn tiếp tục kiên trì. Sau khi thẩm vấn một tiếng đồng hồ, hai người liền khai báo sự thật. Lời khai cũng trùng khớp.”

Thì ra Quách Tam đan díu với Tôn Lệ Mai từ đầu năm ngoái, nhưng hai người khéo giấu diếm nên không ai biết. Thời điểm đó, việc buôn bán trà của Quách Tam ngày càng phát triển, điều kiện sinh hoạt tốt hơn, hần cũng ngày càng đồ sộ. Đầu tiên hần lật mặt với Lâm Ngọc Lan, nói cho chị ta biết quan hệ của hai người, ép Lâm Ngọc Lan chấp nhận cuộc ngoại tình này. Nói cách khác, Quách Tam y vào tiền tài, hồng sông cuộc sống trong mơ một chồng hai vợ. Thật không ngờ yêu cầu vô liêm sỉ ấy lại được Lâm Ngọc Lan yếu đuối chấp nhận. Sau khi Tôn Lệ Mai phẫu thuật xong, Quách Tam đưa cô ta về nhà chăm sóc, còn Lâm Ngọc Lan phải hầu hạ Tôn Lệ Mai như trâu như ngựa. Khoảng giữa tháng 11, Tôn Lệ Mai đã hồi phục sức khỏe, cô ta liền ăn cháo đá bát, đòi Quách Tam ly hôn với Lâm Ngọc Lan. Nhưng Quách Tam không đồng ý, cô ta lại đòi hần chia cho một phần tài sản, nếu không sẽ đi rêu rao chuyện họ ngoại tình.

Đến một hôm, Quách Tam và Tôn Lệ Mai lại cãi nhau về việc này. Lâm Ngọc Lan khuyên can thì bị Tôn Lệ Mai đẩy ngã. Quách Tam nghĩ tới lúc Lâm Ngọc Lan ân cần chăm sóc Tôn Lệ Mai, đột nhiên nổi giận, đè Tôn Lệ Mai xuống giường, thuận tay cầm một cái chày sắt dưới gầm giường lên, đánh chết cô ta. Sau khi giết người, hai vợ chồng tính toán rất nhiều cách, cuối cùng nghĩ mùa đông thi thể sẽ không thối rữa nên đem thi thể Tôn Lệ Mai giấu ở sau đồng củi. Đến tận khi thi thể bốc mùi mới đành mạo hiểm mang ra bãi tha ma chôn cất.

Vụ án được giải quyết suôn sẻ. Dọc đường chúng tôi vui vẻ cười đùa, mang tâm trạng tốt đẹp quay về tỉnh.

Ở nhà sớm đã chuẩn bị một mâm cơm nóng sốt, đón chúng tôi chiến thắng trở về.

Chú thích hình ảnh:

Xe đẩy trông như thế này

Vụ án thứ mười ba – Hoa cúng tết Thanh Minh

Phần 1

Tôi được sinh ra vào tháng 1 ngày 10, từ nhỏ đã có nhiều đồng nghiệp của ba tôi đùa rằng tôi có số làm cảnh sát[1]. Vì sinh vào mùa đông nên biệt danh lúc nhỏ của tôi là Đông Tử, tựa như bản thân tôi và mùa đông có sự gắn kết khăng khít. Nhưng do sợ lạnh bẩm sinh nên tôi lại ghét mùa đông nhất trong các mùa. Hàng năm đông đi xuân đến, khi hoa xuân bắt đầu nở là lúc tâm trạng tôi tốt nhất. Có người nói, ở những nơi không có hai mùa xuân thu, vừa dứt cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông đã đón ngay cái nóng như đổ lửa của mùa hè, người ta chỉ có thể cảm nhận chút gió xuân thoảng qua mặt vào khoảng cuối tháng ba đầu tháng tư, ngay trước tết Thanh Minh. Nếu lúc ấy được đi chơi hội Đạp Thanh[2], nhìn ra xa thấy hoa cải nở rộ khắp núi đồi mới dễ chịu làm sao!

Đáng tiếc, học bảy năm Đại học, kế hoạch đi du lịch của tôi vẫn chỉ là ao ước. Sau khi đi làm được một năm, nhờ có biểu hiện xuất sắc của chúng tôi, cuối cùng tôi cũng được trải qua một cái Tết an ổn. Nhảy mất đã đến cuối tháng ba, ý định đi chơi hội lại hiện lên trong đầu tôi. Tôi đã sớm hẹn với Linh Đang, đến kỳ nghỉ lễ Thanh Minh sẽ cùng đi ngắm hoa cải. Nhưng có kế hoạch trước cũng không cản nổi những sự bất ngờ. Ngày nghỉ lễ Thanh Minh vừa bắt đầu, tôi còn chưa kịp “tỉnh giấc xuân nồng” thì chuông điện thoại đã kêu loạn như đòi mạng.

Kể cả ngủ như chết, chỉ cần nghe tiếng chuông điện thoại là tôi bật dậy như điện giật, mấy năm nay vẫn thế, đã thành thói quen mất rồi. Ghét của nào trời trao của ấy, cuộc điện thoại này là của sư phụ gọi tới, bảo rằng ở huyện Thạch Bôi gần thành phố chúng tôi có xảy ra án mạng, chết một người. Vì hiện trường nằm ở trong thị trấn, gây ảnh hưởng lớn đến cư dân ở đây, nên lãnh đạo Cục công an Thạch Bôi gọi lên tỉnh để xin sự trợ giúp của pháp y tỉnh.

Tuy hàng năm phải dành quá nửa thời gian để đi công tác, nhưng chỉ cần các địa phương có lời mời là sư phụ đi ngay. Thầy nói, dù năng lực và thời gian có hạn, chúng ta vẫn phải dùng hết sức mình, lấy tất cả khả năng ra để phá án, vì đó là công việc của người làm pháp y, vì muốn tấn công tội phạm, hơn thế là vì bảo vệ người dân. Khi mới nghe sư phụ nói vậy, trong lòng tôi cảm thấy quá vĩ đại, đến khi làm pháp y lâu rồi mới dần phát hiện ra, kỳ thật chúng tôi vẫn luôn lặng thầm thực hiện những điều lớn lao ấy. Người ngoài nhìn vào thấy bác sỹ pháp y thật bình tĩnh, thậm chí đôi lúc còn quá lạnh lùng, thật ra trong lòng chúng tôi đều ngập tràn nhiệt huyết và chính trực. Cũng chính vì ý thức trách nhiệm không thể kháng cự, mặc kệ buồn ngủ hay bận bịu, chúng tôi vẫn có thể nhận lệnh bất cứ lúc nào, lập tức tới hiện trường.

Thời gian gấp gáp, tôi nhanh chóng mặc quần áo, đồ ăn sáng cũng chưa kịp mua, ngồi ngay lên xe cảnh sát chạy tới huyện Thạch Bôi. Trên xe, tôi vội vã hỏi sư phụ về tình huống vụ án, hi vọng trước khi tới hiện trường có thể tìm hiểu một vài thông tin, chuẩn bị thật tốt tâm lý cũng như định sẵn bước tiếp theo trong kế hoạch công tác.

“Phòng trực ban trực tiếp đưa lệnh xuống.” Sư phụ xòe tay, nói: “Chỉ có một câu, ở sông Thạch phát hiện được một thi thể, bước đầu xác định là bị sát hại, vì tìm thấy thi thể ở nơi đông đúc nhất thị trấn nên gây ra phản ứng rất lớn, Trung đoàn trưởng yêu cầu phải mau chóng phá án.”

“Ít thông tin như vậy sao?” Tôi thất vọng lắc đầu.

“Vội cái gì,” sư phụ đẩy cửa kính ra, châm thuốc, “Tôi hỏi rồi. Để giữ an toàn, họ đã tiến hành bảo vệ hiện trường, chờ chúng ta đến mới bắt đầu vớt thi thể.”

“Thi thể đó không bị nước cuốn trôi ư?” Tôi không dám tin ở địa phương lại có thể ra quyết định bừa bãi như thế.

“Dĩ nhiên là không trôi, nếu trôi chẳng lẽ không ai vớt. Anh tưởng mọi người dốt nát lắm à?”

Tôi trầm mặc, nhưng trong lòng vẫn âm ỉ nổi lo lắng. Tình trạng ở hiện trường thứ nhất vô cùng quan trọng, nhưng chỉ vì chờ chúng tôi mà dẫn đến thay đổi vị trí thi thể hoặc khiến thi thể càng thêm tổn hại, thì

đúng là mất nhiều hơn được.

Huyện Thạch Bôi rất gần thành phố chúng tôi. Xe xuất phát từ 7 giờ sáng, tránh được dòng xe cộ giờ cao điểm, một tiếng sau đã tới hiện trường ở huyện Thạch Bôi. Lúc này là 8 giờ sáng, cũng là lúc nhiều người ra đường nhất, xa xa đã thấy một đám người hóng chuyện đông nghին nhịt, đều nhón nháo nhón chân, râm ran bàn luận. Người phụ trách bảo vệ hiện trường đang cố gắng ngăn cản người dân và phóng viên chen qua dải phân cách.

Chúng tôi mang theo hòm dụng cụ và giấy tờ chứng nhận, vượt qua những tiếng xôn xao “Pháp y đến rồi đây!” để đi vào trong dải phân cách.

Huyện Thạch Bôi có hai trăm nghìn cư dân sinh sống, là một nơi non xanh nước biếc. Sông Thạch chảy từ Tây sang Đông, chạy qua lòng thị trấn, trên sông có hơn mười cây cầu đá, khiến cho thị trấn thêm phần cổ kính và duyên dáng. Vào mùa này sông sâu khoảng hai mét, nước gần như trong vắt, nhưng muốn nhìn rõ vật nằm trong nước thì không quá dễ dàng.

Thi thể được tìm thấy ngay gần cây cầu đá ở giữa thị trấn. Hai bên bờ sông có rất nhiều cửa tiệm nhấp nhô vui mắt. Sáng sớm 6 giờ, có người chủ tiệm nọ ra sông múc nước giặt giẻ lau nhà, đột nhiên thấy trong nước dường như có vật gì đang lập lờ chìm nổi. Lúc ấy trời chưa sáng hẳn, người chủ tiệm nổi hết da gà, vội chạy đi báo công an. Công an khu vực chạy đến hiện trường thì phát hiện ra một thi thể mặc váy liền in hoa.

Tôi cùng sự phụ đứng trên cầu nhìn xuống sông, loáng thoáng thấy thi thể bị dòng nước đẩy đưa bồng bênh, vấy xèo ra như vòng hoa đặt trên mả, khóc than cho người đã khuất bất hạnh.

“Nước chảy không chậm, vì sao thi thể không trôi tiếp?” Sự phụ đi đứng vào trọng điểm, điều đầu tiên phải hỏi về con sông Thạch yên bình này.

“Đây là đoạn giữa cầu, dưới cầu có vật cản thiên nhiên.” Bác sỹ Quế của Cục công an huyện Thạch Bôi vừa nói vừa đi ủng và đeo găng tay cao su, chuẩn bị xuống sông vớt thi thể.

“Vật cản?” Sự phụ rất hiếu kỳ, “Vật cản gì?”

“Là đá tảng dưới lòng sông, đá ở đây xếp thành dốc, chỗ cao nhất chỉ cách mặt nước chưa đến 30 cm. Vì vật cản này không làm ảnh hưởng đến dòng nước, lại có thể chặn rác rến, để dọn dẹp nên không ai sửa lại cả. Nhiều năm rồi vẫn như vậy, những vật hơi lớn một chút trôi từ thượng du xuống đều bị chặn lại.”

“À, vì mực nước thấp hơn độ dày của thi thể nên thi thể bị giữ lại chỗ này.” Tôi hiểu ra, “Mùa này thi thể muốn nổi cũng phải mất ba, bốn ngày thầy nhỉ?”

Sự phụ lắc đầu, nói: “Không. Đá ở đây dốc nghiêng, nên thi thể này không phải nổi lên, mà là bị mắc cạn.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Sự phụ nói tiếp: “Ở đây là trong thị trấn, nếu thi thể trôi đến đây sớm hơn thì sẽ bị người dân phát hiện ngay. Dòng nước chảy nhanh như vậy, theo tôi được biết sông Thạch cũng không dài, nên tôi cho rằng thi thể trôi đến đây từ đêm qua, thời gian tử vong cũng không quá dài.”

“Chúng tôi đi xuống xem được không?” Sự phụ nhìn quanh bốn phía, như đang tìm dụng cụ để xuống nước.

“Xuống được, nước chỗ này nông lắm.” Bác sỹ Quế nói, “Nhưng đá rất trơn, phải cẩn thận mới được. Ở đây thỉnh thoảng vẫn có trẻ con xuống chơi đùa rồi trượt chân ngã vào nước sâu chết đuối.”

“Phi phui cái mồm.” Sự phụ cười nhìn bác sỹ Quế, bảo tôi cũng đi ủng, đeo găng tay, xuống nước tìm kiếm.

Trên đá thực sự rất trơn, tôi vừa xuống nước đã ngã lộn cổ, may mà nước cạn nên chỉ bị ướt quần áo. Thời tiết dạo này ẩm áp hơn, tôi không quan tâm đến cái quần ướt đẫm, tiếp tục di chuyển về phía thi thể.

Đi đến gần mới thấy quả thực thi thể bị đá chặn lại ở phía tây, bập bênh trôi nhưng không thể vượt qua rào cản đá xanh.

Tôi cẩn thận rướn người qua, nắm lấy tay phải của thi thể. Bàn tay ấy mảnh mai nhưng cứng đờ, xem ra các khớp xương nhỏ đã hoàn toàn cứng lại. Ngón tay của thi thể cong gập, móng tay không ngừng cào vào bàn tay đang đeo găng của tôi, khiến trong lòng tôi trào lên từng cơn sợ hãi.

Đứng trên đá trơn trượt, tôi và bác sỹ Quế đều không thể dùng nhiều lực, phải phí sức chín trâu hai hổ, mượn lực nổi của dòng nước mới có thể đưa được thi thể đến sát bờ nước, sau đó cùng công an khu vực nâng cái xác lên bờ.

Người chết là một cô gái trẻ, khoảng mười mấy, hai mươi tuổi. Làn da trắng nõn, cằm nhọn, đôi mắt to trống rỗng nhìn lên bầu trời, trên người mặc áo thun cùng quần bò màu xanh, bên ngoài mặc thêm một chiếc áo váy in hoa.

Tôi cố gắng mở khớp hàm ra, muốn xem kỹ bộ răng, hi vọng có thể phán đoán về tuổi tác của cô gái này. Nhưng thi thể đã cương cứng, xương hàm hoàn toàn không có dấu hiệu cử động.

“Anh làm cái gì đấy?” Sư phụ có vẻ khó hiểu khi thấy tôi làm vậy.

“Em xem tuổi. Xem có thể nhanh chóng tìm ra nguồn gốc thi thể không.”

“Vội gì, thị trấn nhỏ như vậy, nguồn gốc thi thể khó tìm đến mức nào chứ?” Sư phụ nói, “Còn nữa, khám nghiệm hiện trường anh còn chưa làm xong, ai đã cho khám nghiệm bên ngoài thi thể? Không phải cứ nhớ ra cái gì thì làm cái đấy, làm từng bước thì sẽ không sai.”

Tôi ngượng ngùng gãi đầu, đúng là có hơi hấp tấp thật. Nhưng ở đây cũng chẳng phải hiện trường giết người, có gì mà khám tra?

“Thông qua khám nghiệm tử thi để tìm ra nguồn gốc thi thể là biện pháp lúc không còn cách làm nào khác.” Sư phụ nhai ra thành cầu, cẩn thận dò xét dòng nước bên dưới, “Tốt nhất là có thể từ việc khám nghiệm và kiểm tra hiện trường, tìm ra ngay nguồn gốc thi thể. Nếu không thể mới tính đến chuyện khám nghiệm tử thi để suy đoán ra một vài căn cứ tìm nguồn gốc thi thể.”

“Nhưng dựa vào khám tra hiện trường như thế nào để tìm ra nguồn gốc cái xác đây? Căn cứ vào quần áo sao?” Tôi chăm chú nhìn vào thi thể vì bị cương cứng mà rơi vào tư thế kỳ quặc.

“Có khả năng trên thi thể sẽ có vài đồ tùy thân, bị dòng nước cuốn đi, sau đó mắc lại chỗ nước cạn.” Sư phụ nói, “Không tin thì anh xem đó là gì?”

Nhìn theo hướng sư phụ chỉ, quả nhiên tôi nhìn thấy bên rìa tảng đá gần đó có một vật gì đang trôi nổi, nằm khá gần chỗ tìm thấy thi thể, trước đây tôi chỉ quan tâm đến cái xác, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của nó. Tôi hào hứng chạy xuống nước lần nữa, dọc theo những tảng đá trơn tuột để đến gần thứ ấy, rồi thò tay vào nước lôi nó ra.

Đúng là sư phụ nói chuẩn. Đó là một cái túi sách.

Việc này đối với nhân viên khám nghiệm hiện trường là một chuyện tốt. Mỗi khi kiểm tra hiện trường vụ án, người ta đều muốn tìm được những vật chứng quan trọng như chứng minh thư, danh thiếp, điện thoại... Từ những vật đó có thể xác định nguồn gốc thi thể khá nhanh, cũng có thể giảm bớt nhiều chuyện phiền toái cho công tác khám nghiệm tử thi, giúp đẩy nhanh tốc độ phá án.

Tôi vớt túi sách này như vớt được “thần khí”. Trong túi có một tấm thẻ học sinh ướt sũng, trên thẻ dán ảnh của cô gái đã chết, bên cạnh có vài chữ nói rõ thân phận của cô: Trường Trung học phổ thông Thạch Bôi, lớp 12/1, Mã Tiểu Lan.

[1] Số điện thoại gọi cảnh sát ở Trung Quốc là 110

[2] Hội Đạp Thanh: **Đạp thanh** là giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp **tiết Thanh Minh**, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi **hội đạp thanh** (tức

giã lên cỗ). Ngày nay, ở Việt Nam lễ hội này có lẽ không còn, nhưng ở Trung Quốc thì một vài nơi vẫn còn duy trì. Trích từ truyện Kiều có câu:

“Thanh minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ, hội là đạp thanh.”

Vụ án thứ mười ba – Hoa cúng tết Thanh Minh

Phần 2

“Đi tìm người đi.” Sư phụ nói với công an khu vực xong, quay lại nói với tôi, “Bắt đầu khám nghiệm sơ bộ thi thể.”

Tôi cẩn thận quan sát quần áo người chết, nhận thấy không có bất kỳ dấu vết bị hủy hoại nào, ăn mặc cũng rất chỉnh chu.

“Xem ra không giống cưỡng hiếp, học sinh lấy đầu ra tiền nên chắc không phải cướp bóc, chẳng lẽ nữ sinh lớp 12 này có hận thù gì với ai sao?” Tôi ngờ vực lắc đầu, từ tình huống trước mắt có thể thấy rất khó để bước đầu xác định tính chất vụ án. Tôi cẩn thận kiểm tra, thất lưng của cô ấy vẫn cài nguyên vẹn, giày cũng đi nghiêm chỉnh.

“Quần áo chỉnh tề không có nghĩa là không phải cưỡng hiếp, anh xem áo lót này.” Sư phụ vén áo thun của người chết lên, nói với nhân viên ghi hình hình sự nói, “Chụp hình lại đi.”

Tôi ngó đầu nhìn qua, phát hiện viền dưới áo lót của cô ấy hơn cuộn lên trên, nói: “Đó không thể là căn cứ được! Có thể do nước cuốn gây ra, cũng có thể hình thành khi vớt xác lên.”

Sư phụ lắc đầu: “Nói do nước cuốn là không hợp lý, áo thun không bị cuộn thì làm sao áo lót cuộn lên được? Cũng khó có khả năng là do vớt. Chính anh vớt thi thể lên, anh làm đấy hả?”

“Không... Không...” Mặt tôi đỏ lựng, sư phụ hỏi thế khiến tôi rất lúng túng.

“Tóm lại là có điểm đáng ngờ.” Sư phụ nhíu mày, “Dù thế nào đi nữa, để tránh làm mất dấu vết, chúng ta không cần khám nghiệm sơ bộ tại hiện trường, bây giờ đến phòng giải phẫu thực hiện khám nghiệm.”

Tôi kiểm tra độ cứng của thi thể, thấy các khớp xương nhỏ đều đã cương cứng. Hiện tượng cứng tử thi thường xuất hiện sau khi chết khoảng hai tiếng đồng hồ, cứng dần từ các khớp xương lớn rồi đến các khớp xương nhỏ. Sau khi chết khoảng mười tiếng đồng hồ, thi thể sẽ hoàn toàn cứng lại, từ vong từ 24 đến 48 giờ sẽ bắt đầu mềm dần. Căn cứ vào tình trạng cứng của thi thể, kết hợp với một vài hiện tượng sau khi chết, chúng tôi bước đầu xác định thời điểm tử vong của cô gái này là khoảng 8 giờ tối hôm qua.

Trên thi thể trừ việc có thể sờ nhìn thấy hiện tượng xuất huyết dưới da trên vùng cổ tay, còn lại không phát hiện tổn thương nào rõ ràng. Nhưng có triệu chứng ngạt thở rất rõ.

“Khoang mũi miệng không có bọt khí, hai tay sạch sẽ, không có bùn cát, rong rêu. Hẳn là chết rồi mới bị ném xuống nước.”

Sư phụ đứng thẳng lưng, nhìn dọc theo dòng sông về hướng tây, hỏi: “Trên thượng du con sông này là nơi như thế nào?”

“Đi thêm 3km về bên đó là đến ngoại ô, hai bên bờ sông là nhà dân và đồng ruộng.” Đội trưởng đội hình sự nói, “À, còn mấy nhà xưởng nữa.”

Tôi không chú ý đến hướng chảy của con sông như sư phụ, mà vẫn tiếp tục tiến hành khám nghiệm bên ngoài thi thể, bác sỹ Quế đứng bên cạnh chứng kiến và ghi lại những lời tôi nói ra trong quá trình khám nghiệm: “Không nhìn thấy vết hoen từ thi [\[1\]](#), có vẻ như sau khi chết chưa đầy một tiếng đồng hồ đã bị ném xuống nước, thời điểm đó chưa hình thành vết hoen.” Thường khi thi thể bị thả vào trong nước sẽ khó hình thành vết hoen từ thi.

“Chẳng phát hiện ra cái gì cả. Không biết phải làm gì đây.” Tôi xoa xoa đôi chân ngồi đến tê rần.

“Mang đến nhà xác đi.” Sư phụ phát tay, cùng tôi lên xe cảnh sát.

Nhà xác huyện Thạch Bôi không có phòng giải phẫu theo tiêu chuẩn, nơi tiến hành giải phẫu tử thi là một gian phòng cũ nát phía sau phòng khám liệt, trong phòng ngoài một chiếc giường inox ra thì chẳng có trang thiết bị nào khác, đến cả đèn chiếu sáng cũng rất tồi tàn, quả thực là một phòng giải phẫu vô cùng

đơn sơ.

Tuy thiếu ánh sáng, nhưng so với giải phẫu lộ thiên trong ánh mắt của những người dân tới dự lễ truy điệu thì vẫn còn tốt chán, cho nên sư phụ vẫn quyết định tiến hành khám nghiệm thi thể Mã Tiểu Lan tại phòng giải phẫu nhỏ u ám âm lạnh này.

Phải nhìn thấy một sinh mệnh còn trẻ mà đã từ già cõi đời, tôi không tránh được nỗi đau đớn xót xa. Tôi từng tâm sự với sư phụ về cảm giác ấy, lo sợ rằng nó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của tôi với vụ án. Thế nhưng sư phụ lại tỏ vẻ tán thành với cảm giác ấy của tôi, thầy nói, ghét ác như thù là một tố chất tất yếu của người làm pháp y, nhờ đó có thể tránh được sự nhiễu loạn tác động từ bên ngoài, biến đau thương thành động lực phá án.

Trước mắt là một thiếu nữ đôi mươi nằm im lặng trên bàn, vì thi thể hoàn toàn cương cứng mà em nằm cuộn mình lại, mắt mở to, trên làn da trắng như tuyết không mang chút sức sống.

“Thi thể đã cứng lắm rồi, không cởi quần áo ra được.” Tôi nói, “Hay là phải cắt ra?”

“Không.” Sư phụ kiên quyết lắc đầu, “Trước mắt chúng ta chưa nắm được manh mối nào, trên quần áo có thể còn dấu vết quan trọng, không thể phá hỏng quần áo được.”

“Thế thì phá trạng thái cương cứng đi.” Sau khi thi thể hoàn toàn cứng lại vẫn có thể phá hủy trạng thái đó ra, bằng cách tháo các khớp xương, tình trạng cương cứng cũng sẽ không còn, chỉ có điều đây là một việc làm rất tốn sức. Tôi và bác sĩ Quế phải bỏ rất nhiều công sức mới tháo hết các khớp xương lớn trên thi thể ra, Mã Tiểu Lan trở về trạng thái tự nhiên, tựa như một mỹ nhân nằm ngủ trong yên lặng.

Chúng tôi cẩn thận chụp hình trạng thái thi thể, sau đó loại bỏ quần áo của cô ấy. Sư phụ yêu cầu khi loại bỏ cần chú ý hơn một chút, mỗi một lớp quần áo được bỏ ra phải đem chụp lại. Tình trạng trang phục của Mã Tiểu Lan thoạt nhìn rất bình thường, trừ phần viền áo lót hơn cuộn lên, còn lại đều mặc chỉnh tề, đường khâu, cúc khóa đều không bị tổn hại, dường như không có điểm nào khả nghi. Nếu nhất định phải tìm ra một điểm khác thường, thì chính là Mã Tiểu Lan không đi tất, chiếc tất chỉ kéo đến nửa bàn chân, dồn cón lại tại chỗ đó.

“Một cô gái ăn mặc rất chín chu nhưng lại đi tất như thế, không thấy khó chịu sao?” Tôi nói. Sư phụ không nói gì, chỉ tiếp tục quan sát.

Sau khi loại bỏ hết trang phục trên thi thể, sư phụ cẩn thận cầm quần áo ra chiếc bàn khám nghiệm đã được dọn dẹp cẩn thận ở bên ngoài, nói: “Bên trong ánh sáng mờ quá, các anh phụ trách giải phẫu thi thể, tôi đi kiểm tra quần áo.”

Tôi rất thích kiểu phân công như thế, có thể cho mình cơ hội được độc lập suy nghĩ, nếu từ đầu đến cuối chỉ nghe theo sư phụ thì sẽ chẳng bao giờ tiến bộ.

Nhìn bên ngoài thi thể không có bất cứ tổn thương nào. vén mí mắt lên thấy có ứ máu rõ ràng, móng tay cũng màu xanh tím, có thể kết luận Mã Tiểu Lan chết vì ngạt thở. Mở miệng thi thể ra, thấy niêm mạc môi miệng không tổn thương, răng không lung lay, cơ bản có thể loại trừ khả năng bị bịt mũi miệng dẫn đến tử vong do ngạt thở cơ tính^[2], nếu không phải chết đuối thì rất có thể là tử vong do bị bóp cổ.

Trên hai cổ tay hơi thoáng có dấu hiệu thay đổi màu sắc, tôi và bác sĩ Quế cẩn thận cắt da ra, phát hiện dưới da có hiện tượng xuất huyết.

“Cổ tay có xuất huyết dưới da, da không có vết xước sát, chứng tỏ xuất huyết hình thành do bị người khác nắm chặt cổ tay, là dạng tổn thương ràng buộc”, bác sĩ Quế lẩm bẩm trong miệng.

“Không chế hai tay, bóp cổ, lại không bịt miệng.” Tôi nói, “Hoặc là người chết không hét lên, hoặc cô ấy có hét lớn đến mấy cũng không ai nghe thấy, hung thủ không sợ cô ấy kêu lên.” Bác sĩ Quế gật đầu tán thành với suy đoán tương đối chi tiết của tôi.

“Xem ra quá nửa là cưỡng hiếp giết người.” Bác sĩ Quế bắt đầu suy đoán dựa theo kinh nghiệm.

“Kiểm tra âm đạo thử xem.” Khi tôi chuẩn bị dùng gạc chà lên âm đạo để tìm kiếm dấu vết, thì đột nhiên

phát hiện trong âm đạo có vết máu.

“A!” Tôi giật mình hô to, bỗng nghĩ tới vụ án dao găm cắm vào thân dưới mới trôi qua chưa lâu.

Sư phụ nghe thấy liền đi vào phòng giải phẫu: “Sao thế? Có phát hiện à?”

“Âm đạo có máu!” Tôi nói.

Sư phụ lắc đầu: “Con gái đến tháng, đừng nói với tôi là anh không biết.” Nói xong thầy lại đi ra ngoài. Nữ cảnh sát phụ trách chụp ảnh phì cười, tôi cũng vì sự kinh ngạc của chính mình mà xấu hổ vô cùng.

Thật không ngờ, sau khi làm sạch âm đạo mới phát hiện màng trinh của Mã Tiểu Lan vẫn còn nguyên, bộ phận sinh dục không bị tổn thương.

“Quế sư huynh, anh đoán sai rồi, không phải cưỡng hiếp”, tôi lau mồ hôi trên trán, nói. Mã Tiểu Lan khi còn sống không bị xâm hại tình dục, điều đó khiến tôi cảm thấy trong lòng bình tĩnh hơn ít nhiều. Bản thân tôi vẫn vì thương hoa tiếc ngọc mà lòng không yên. Cho tới tận bây giờ, tôi chưa từng kìm nén được trước những vụ cưỡng hiếp, có lúc tham gia thẩm vấn kẻ phạm tội cưỡng dâm, tôi vẫn không chịu nổi phải đi tới sát cho hai phát, sau đó lập tức bị điều tra viên kéo ra nói: “Không được đánh! Không được đánh! Bị sát mề một chút là chúng ta mang tiếng tra tấn ép cung đấy!”

Bác sỹ Quế dường như lâm vào bế tắc, nói: “Không phải cưỡng hiếp, không phải cướp tiền, lại khó có thể do báo thù. Ai lại nhân rồi đến mức đi giết cô học sinh xinh xắn như vậy?”

“Xem ra tính chất vụ án chỉ có thể chờ bàn luận với điều tra viên thôi.” Tôi nói, “Bắt đầu chứ?”

Tuy công tác khám nghiệm đã bắt đầu được một lúc, nhưng bình thường chúng tôi vẫn nói “Bắt đầu đi”, tức là bắt đầu tiến hành giải phẫu tử thi.

Công tác giải phẫu tiến hành rất nhanh chóng. Thứ nhất, cả tôi và bác sỹ Quế đều làm đã quen tay. Thứ hai, trên thi thể không có tổn thương nên không cần đo đạc, chụp ảnh, giải phẫu cục bộ những chỗ bị thương, tiết kiệm được khá nhiều thời gian. Chúng tôi đặc biệt giải phẫu khám nghiệm cẩn thận vùng cổ của Mã Tiểu Lan, lần lượt tách từng phần ra, phát hiện tầng cơ thịt bên trong có dấu hiệu xuất huyết rất rõ ràng, đồng thời xương móng cũng bị gãy. Phán đoán trước đó không sai, nạn nhân bị bóp, ép vào cổ dẫn đến ngạt thở cơ tính.

Tôi lột bỏ đôi găng tay dính đầy máu, đi ra bên ngoài phòng giải phẫu. Sư phụ vẫn cầm cui kiểm tra quần áo của Mã Tiểu Lan, bên cạnh sắp xếp chỉnh tề một số thứ như chìa khóa, tiền lẻ, dây buộc tóc... Tôi đi đến bên thầy, nói: “Sư phụ xem kỹ thật đấy, lâu thế mà vẫn chưa xem xong à?”

Sư phụ gật đầu: “Giải phẫu xong rồi? Đạo này thuần thực quá nhỉ. Có phát hiện được gì không?”

“Vì đơn giản nên mới nhanh thế đấy ạ. Có hai phát hiện, một là người chết bị đè ép lên cổ dẫn đến ngạt thở cơ tính, hai là có thể loại trừ khả năng cưỡng hiếp.”

“Loại trừ cưỡng hiếp?” Sư phụ ngừng tay, nhìn tôi hỏi, “Căn cứ vào đâu?”

“Có đầy đủ căn cứ, màng trinh còn nguyên, bộ phận sinh dục không bị tổn thương.” Tôi đáp lại tràn đầy tự tin.

“Vậy thì anh sai lầm triệt để rồi, đây chính là một vụ cưỡng hiếp giết người.” Sư phụ cười một tiếng, nói.

Những lời của sư phụ như giáng thẳng lên đầu tôi một gậy. Hơn hai tiếng đồng hồ vất vả khám nghiệm mới đưa ra được hai kết luận, cuối cùng chỉ nhận được một câu “Sai lầm triệt để”, thật sự đã bị đá kích lòng tự tôn sâu sắc. Tôi ngậy ra vài giây rồi mới phản ứng lại: “Không phải chứ, màng trinh đúng là còn nguyên mà, dựa vào đâu mà thầy bảo là cưỡng hiếp giết người?”

“Đầu tiên phải sửa lại sai lầm của anh đã.” Sư phụ nói, “Không phát sinh quan hệ tình dục, không có nghĩa mục đích của hung thủ không phải xâm hại tình dục. Đây là vấn đề logic.”

Tôi nghĩ ngợi, chợt nhận ra bản thân quả thật đã phạm phải lỗi sai logic. Tính chất vụ án phải suy đoán từ hiện trường, những dấu vết dù rất nhỏ trên thi thể cũng có thể phân tích được hành động của hung thủ, từ đó suy ra mục đích gây án của kẻ thủ ác, chứ không phải nhìn vào kết quả bị xâm hại trên thi thể để dẫn đến mục đích của hung thủ. Tôi đã bỏ qua khái niệm “chưa đủ” này.

“Có rất nhiều nguyên nhân khiến hung thủ không thực hiện hành vi quan hệ tình dục.” Sư phụ vẫn tiếp tục quở trách tôi, “Hung thủ có thể bị hạn chế khả năng tình dục chẳng hạn? Hoặc khi hắn chuẩn bị cưỡng hiếp Mã Tiểu Lan thì phát hiện cô bé đã chết nên dừng lại? Có một điểm quan trọng mà anh đã để ý tới, đó là có vẻ như Mã Tiểu Lan vừa đến kỳ kinh nguyệt.” Sư phụ cầm lấy quần lót của nạn nhân, bên trên có vết máu.

“Em biết sai rồi ạ.” Tôi cười hề hề, “Sư phụ phát hiện ra điểm nào máu chốt ạ?”

“Không phải dấu vết máu chốt, mà là căn cứ có thể xác định tính chất vụ án.” Sư phụ chỉ vào những vật đặt ngay ngắn trên bàn.

“Mấy thứ chìa khóa, tiền lẻ này có thể chứng minh điều gì?” Tôi rất tò mò trước suy đoán của sư phụ.

“Đừng nói leo, ý của tôi không phải những vật tùy thân này.” Sư phụ dùng kẹp cầm máu chỉ vào vài đoạn màu xanh lục, nói: “Tôi tìm thấy thứ này ở mặt trong của quần bò, dính chặt vào ống quần.”

Tôi lấy kẹp gấp lên một đoạn, nhìn kỹ rồi nói: “Đây là cọng thực vật, còn có lá nữa.”

“Đúng vậy, nó nói lên điều gì?” Sư phụ hỏi.

“Em biết rồi, ý thầy là trong quần xuất hiện những vật này, chứng tỏ quần đã bị cởi ra. Sau khi Mã Tiểu Lan chết, hung thủ mặc quần lại cho cô ấy. Cho nên cây cỏ xung quanh mới dính vào mặt trong của quần, đúng không ạ?”

Sư phụ gật đầu: “Phản ứng nhanh hơn rồi đấy, đúng là có chuyện như vậy.”

Tôi lắc đầu: “Nhưng em vẫn cảm thấy hơi gượng ép.”

[1] Vết hoen tử thi = thi ban: Đạo này mình cảm thấy viết “thi ban” thì nó Hán quá, mặc dù từ này nhiều người hiểu nghĩa, thậm chí còn tương đối quen thuộc, nhưng mình vẫn quyết định sửa thành “vết hoen tử thi”, đây là từ pháp y Việt Nam sử dụng. Nói chung dùng nhiều là quen thôi, không cần băn khoăn quá nhiều về vấn đề Hán hay Việt, dù sao cụm “vết hoen tử thi” cũng có từ Hán Việt rồi.

[2] Có nhiều nguyên nhân dẫn đến ngạt thở, tham khảo ở link sau: <https://www.facebook.com/phapytanminhheliet/photos/a.603667199839668.1073741828.603204796552575/609394539266934/?type=3&theater>

Vụ án thứ mười ba – Hoa cúng tết Thanh Minh

Phần 3

Thấy tôi đột nhiên đưa ra ý kiến phản đối, sư phụ có chút ngạc nhiên: “Gượng ép ư?”

“Đúng vậy.” Tôi nói, “Thì thể bị dòng nước cuốn đi xa, vậy cũng có thể những vật trôi lẩn trong nước chui theo ống quần rồi bám vào mặt trong của quần, đó cũng là một khả năng chứ ạ?”

Sư phụ gật đầu cười: “Rất tốt, nghĩ được đến vấn đề đó đúng là không đơn giản.”

“Nhưng em đã xem qua những cộng thực vật này, phần gãy của chúng rất mới, dường như sau khi bị bể gãy liền bám ngay vào quần.” Tôi nói, “Thế cũng không loại trừ khả năng những đoạn thực vật này bị gãy trong nước.”

“Vô cùng tốt, tiến bộ rất nhanh.” Sư phụ cười đáp, “Lúc đầu tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Nhưng càng xem xét kỹ, tôi càng tin tưởng chắc chắn hơn.”

Sư phụ dùng kẹp gấp lên mấy mảnh màu vàng đen xen lẫn.

Tôi bước lên, ngắm nghía rồi nói: “Cánh hoa! Là cánh hoa cải!”

“Đúng thế, là ba cánh hoa cải dính bùn. Giống như lúc nãy anh vừa nói, những cánh hoa này cũng mới bị đứt xuống.” Sư phụ nói, “Nhưng chúng không được tìm thấy trong ống quần bò, mà là tìm thấy trong quần lót của nạn nhân.”

“À.” Tôi gật đầu cười, “Dị vật có thể theo nước chui vào ống quần, nhưng cánh hoa không thể bị nước đẩy vào trong quần lót viên chun xung quanh như thế này.”

“Cho nên có thể kết luận, hung thủ cởi quần lót của nạn nhân ra, phát hiện thấy nạn nhân đang đến tháng, hoặc thấy nạn nhân đã chết, vì vậy không thực hiện hành vi giao cấu. Vì muốn che giấu mục đích ban đầu là cưỡng hiếp, hắn bèn mặc quần áo lại cho nạn nhân, sau đó ném thi thể xuống sông.” Sư phụ nói đầy tự tin.

“Đúng rồi, ban nãy em thấy tất chân của nạn nhân cũng có điều lạ.” Tôi đột nhiên nhớ tới trạng thái đi tất của nạn nhân, nói, “Tất bị dòn dưới lòng bàn chân, cứ để thế mà đi đường thì khó chịu lắm chứ.”

“Rất tốt, anh cũng phát hiện ra chi tiết này.” Sư phụ khen ngợi, “Tôi đã nhìn kỹ đôi tất, tuy rằng nó bị dòn cồn lại nhưng chỗ bị dòn lại không có nếp gấp, nói cách khác, tất bị kéo đến lòng bàn chân nhưng không chịu lực. Tức là sau khi tất bị tuột ra và đi giày lại thì nạn nhân chưa từng đặt chân xuống. Theo phân tích của tôi, nhất định là hung thủ đã tháo giày của nạn nhân ra, bởi vì nếu không tháo giày thì sẽ khó cởi chiếc quần bò ống bó. Lúc tháo giày hoặc cởi quần, tất cũng theo đó bị tuột ra rồi dòn lại.”

Tôi gật gù. Hẳn đây quả thực là một vụ cưỡng hiếp giết người, chỉ có điều hung thủ chưa kịp cưỡng hiếp mà thôi.

“Còn có phát hiện nào khác không?” Khi đã điều tra được rõ ràng nguyên nhân dẫn đến cái chết, thời gian từ vong cùng tính chất vụ án, tâm lý của tôi cũng phần nào thả lỏng, ít nhất đi họp ban chuyên án còn có cái mà nói. Thế nhưng vẫn không thể dựa vào những vấn đề này để trực tiếp thu nhỏ phạm vi cũng như mục tiêu điều tra. Đối với tôi mà nói, sư phụ là một nhân vật thần thánh, vậy nên tôi vẫn mong chờ điều gì khác ở thầy.

“Có.” Sư phụ lấy từ đám đồ vật tùy thân của nạn nhân một mảnh giấy xé trong vớ ra. Trên giấy viết nắn nót mấy chữ “Giám đốc Trịnh”, mặt sau là một dãy số điện thoại di động.

“Đây là vật được tìm thấy trong túi quần bò của cô ấy.” Sư phụ nói.

“Xem ra vị giám đốc Trịnh này chắc chắn có chút quan hệ với Mã Tiểu Lan.” Tôi đoán.

Sư phụ cười không đáp: “Thu xếp đi ăn cơm đã, đến chiều họp ban chuyên án rồi nói tiếp”.

Trong phòng họp ban chuyên án, các điều tra viên đang vội vã sửa sang lại kết quả điều tra phỏng vấn sáng nay.

“Chúng ta bắt đầu đi.” Sư phụ chuyển khách thành chủ, cắt giảm luôn màn hồi hạn.

“Tổ chúng tôi phụ trách điều tra thân thể Mã Tiểu Lan.” Từng tổ điều tra viên bắt đầu lần lượt báo cáo, “Mã Tiểu Lan là học sinh lớp 12 trường cấp ba của huyện, cha mẹ đã li hôn, cô bé sống cùng cha. Mã Tiểu Lan học giỏi, hạnh kiểm tốt nhưng tính cách hướng nội. Có lẽ dạo gần đây trong nhà có chuyện nên tâm trạng rất tệ.”

“Chúng tôi là tổ phụ trách điều tra các mối quan hệ xã hội của Mã Tiểu Lan. Qua điều tra, trừ giáo viên và bạn học, Mã Tiểu Lan không có mối quan hệ xã hội nào khác, bình thường tan học xong là về nhà ngay, không có sở thích xấu.”

“Còn tổ chúng tôi điều tra tình hình gia đình Mã Tiểu Lan.” Người phụ trách tổ điều tra có vẻ hơi suy sụp, “Cha mẹ Mã Tiểu Lan ly hôn, cô bé vẫn sống cùng cha, mười năm qua hai mẹ con chưa từng liên lạc với nhau. Cha cô bé làm việc linh tinh kiếm sống, nhưng tháng trước vô ý ngã xuống kênh sâu bên đường, gãy đốt sống thắt lưng. Do không có tiền điều trị nên chỉ có thể nằm đau yếu ở nhà, có lẽ nửa năm tới không xuống được giường. Nhà họ rất nghèo, sống trong căn nhà một gian. Khi chúng tôi đến, người cha còn nằm trên giường, đôi mắt bất tỉnh nhân sự. Chúng tôi mang đồ ăn tới, chờ anh ấy ăn xong mới báo tin dữ. Trước mắt chúng tôi đang phối hợp với các ngành liên quan để tiến hành giúp đỡ.”

Các điều tra viên đều cúi đầu, cảm thấy thương xót cho gia đình bất hạnh ấy. Người phụ trách tổ điều tra nói tiếp, “Theo lời người cha, cứ đến 6 giờ mỗi ngày là Mã Tiểu Lan về đến nhà. Trưa hôm qua, cô bé xin phép cha đến nhà bạn làm bài tập đến tối mới về, cơm chiều sẽ nấu muộn một chút. Nhưng người cha đợi cả đêm không thấy con về. Hiện tại chúng tôi đang điều tra xem Mã Tiểu Lan có thể đến nhà người bạn nào.”

Nghe anh phụ trách nói, mọi người đều cảm thấy tâm trạng sa sút, trong lòng thầm hạ quyết tâm phải nhanh chóng phá án.

“Không cần điều tra.” Sư phụ nói, “Đến nhà bạn là nói dối, cô bé Mã Tiểu Lan này đi tìm việc”.

“Hai tháng nữa là thi Đại học rồi, sao cô bé còn đi tìm việc?”

“Theo như tôi phân tích, Mã Tiểu Lan tự quyết định bỏ học.” Sư phụ nói, “Đúng là đứa con có hiếu”.

Sư phụ cầm túi vật chứng trong suốt lên, bên trong là mảnh giấy được xé ra từ quyển vở, nói: “Chúng tôi phát hiện trong túi của nạn nhân có một mảnh giấy viết số điện thoại của giám đốc Trịnh. Căn cứ vào hoàn cảnh trước mắt của nhà Mã Tiểu Lan, có khả năng cô bé gặp giám đốc Trịnh để phỏng vấn xin việc.”

“Có vẻ tìm thấy vị giám đốc Trịnh này thì sẽ có tiến triển lớn trong điều tra vụ án” Đại đội trưởng nói.

“Việc này rất dễ dàng.” Sư phụ nói, “Các anh đi tìm đi, tôi đến hiện trường xem sao.”

Sau đó tôi và sư phụ nhanh chóng lên xe, đến nơi phát hiện ra thi thể – bên cạnh cây cầu.

“Dừng xe!” Tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó lóe lên trong đầu, “Em đi xuống xem một lát.”

“Khám nghiệm hiện trường cũng kết thúc rồi, anh còn xuống làm gì?” Sư phụ bị tiếng hét của tôi làm cho giật mình.

“Em có ý tưởng.” Tôi ra vẻ bí hiểm, nói: “Em đi xuống đo vận tốc dòng chảy, sau đó lấy vận tốc trôi của thi thể nhân với thời gian trôi trên dòng nước, từ đó suy ra khoảng cách tương đối, thế là tìm được hiện trường đầu tiên của vụ án rồi!”

“Ha ha ha ha.” Sư phụ đột nhiên cười lớn, “Dốt thế! Anh thích phiền phức đến vậy sao? Nói nghe này, vật khác nhau thì vận tốc trôi cũng khác nhau, hơn nữa anh cũng không biết hung thủ ném thi thể xuống nước vào thời gian nào, khi trôi trong nước có vật gì cản thi thể lại hay không, mà vận tốc của dòng nước cũng chẳng ổn định”.

Tôi gãi đầu, nghe sư phụ nói mới thấy cái sự “thông minh” của mình vớ vẩn vô cùng.

“Đi thôi. Lần này đi chính là để tìm hiện trường thứ nhất.” Sư phụ quay lại nói với anh lái xe, “Đi dọc theo sông Thạch về hướng Tây.”

Tôi liền lập tức nhận ra dụng ý của sư phụ. Không có gì bất ngờ cả, sư phụ muốn tìm nơi có hoa cải. Trong quần lót của nạn nhân tìm thấy cánh hoa cải, như vậy nơi cô bé bị xâm hại là một nơi có loại hoa này. Bởi vậy sư phụ mới bảo lái xe đưa lên thượng du con sông để tìm kiếm, thử xem có thấy nơi nào trồng hoa cải không.

Nhưng sự tình không đơn giản như tưởng tượng.

Xe đi được vài cây số thì bắt đầu gặp đoạn gập ghềnh, chằng mấy chốc, chúng tôi quả thực đã tìm ra nơi hoa cải nở vàng rực. Chỉ có điều, nơi chúng tôi thấy là một mảng đồi núi phủ tràn hoa cải.

“Thế này... Nhiều hoa cải như vậy...” Tôi ngây cả người, “Vậy phải tìm thế nào đây?”

Sư phụ cười, “Đừng vội, tôi có cách”.

Nếu chẳng phải vì án mạng phát sinh trong khu vực này khiến tâm trạng của tôi bị ảnh hưởng nghiêm trọng, thì nơi đây vẫn rất đáng để thưởng thức.

Sông Hà quanh co uốn lượn chia cắt đôi bờ, đứng ở thượng nguồn con sông có thể thấy thấp thoáng những cây cầu đá cổ kính. Hai bên sông nở đầy hoa cải, vàng xanh xen lẫn, từ xa nhìn lại trông cực kỳ đẹp mắt. Mỗi mẫu hoa rộng khoảng hai mươi mét, trải ra như những tấm thảm mênh mông vô bờ. Hai phía Nam – Bắc của đồng hoa là những căn nhà tường trắng ngói đen đậm màu hoài cổ. Đại đội trưởng đội hình sự nói, ở đây qua nửa là nhà xưởng nhỏ lẻ, còn lại là vài hộ gia đình.

“Nếu có nhiều nhà xưởng, thì có thể giám đốc Trịnh là một ông chủ ở đây. Rất có khả năng họ hẹn gặp ở khu này, vừa khéo tương xứng với đồng hoa cải mà chúng ta tìm thấy.” Sư phụ đứng trên cây cầu đá phía đông cánh đồng hoa, hướng mắt nhìn về phía hoa cải bạt ngàn.

Tôi chẳng có lòng nào để ngắm cảnh, cũng không nghĩ nổi tại sao Mã Tiểu Lan lại đến cánh đồng hoa cải, tôi chỉ muốn biết sư phụ định dùng cách nào để tìm ra hiện trường đầu tiên của vụ án.

“Diện tích lớn như vậy, chẳng lẽ chúng ta phải tìm dọc theo con sông đến tận đầu kia sao?” Tôi vội hỏi sư phụ, “Đây là nhiệm vụ gian khổ đấy ạ.”

Sư phụ lắc đầu, “Rất đơn giản. Thứ nhất, cánh hoa dính bùn đất, như vậy có thể khẳng định vụ án diễn ra trong đồng hoa. Hai người nằm trên ruộng hoa sẽ khiến cánh hoa và thân lá bị gãy, vẫn còn mới nên nơi nào có một mảng hoa bị đổ rạp thì chính là hiện trường đầu tiên.”

Chúng tôi đều gật đầu, hoa cải đổ xuống là không thể dựng thẳng lại được.

Sư phụ nói tiếp: “Thứ hai, tôi đã kiểm tra cẩn thận quần áo của nạn nhân, tuy rằng bị thấm ướt, nhưng vài chỗ vẫn có thể thấy những vết nhàn nhạt trắng như vôi bám vào, hơn nữa trên giày có dấu hiệp đạp cựa, cọ xát rõ ràng. Dấu vết như vậy hình thành khi ma sát với vật cứng có diện tích lớn. Tôi nhìn kỹ thấy nơi này không có chất đất rắn chắc, chỉ toàn bùn đất mềm, chứng tỏ muốn tạo ra dấu vết ma sát thì chỉ có thể ở trên cầu hoặc chỗ tường bao.”

Tôi ngoái nhìn xung quanh, quả thật chỉ có tường bao và cầu đá là có đủ đặc điểm vật cứng có diện tích lớn.

“Gây án trên cầu sẽ không có thể dính phải cánh hoa, như vậy khả năng duy nhất chính là ở chân tường bao, cũng phù hợp với vết vôi trắng xám dính trên quần áo của nạn nhân. Tường bao lại là nơi có thể ẩn nấp, khả năng hung thủ gây án ở đó cũng rất cao.”

“Để em nói điều thứ ba.” Được sư phụ chỉ dẫn, tôi liền nghĩ ra ngay, “Thứ ba, cái xác không thể tự đi vào sâu trong cánh đồng hoa, Mã Tiểu Lan là một cô bé ngây thơ, không thể hẹn gặp ai tại nơi khuất nẻo như thế. Dù sao cũng là đi phỏng vấn chứ chẳng phải yêu đương vụng trộm. Nên em cho rằng hung thủ lôi cô

bé từ ngoài rìa cánh đồng vào góc tường ở sâu bên trong. Vậy nên chúng ta tìm ở ngoài rìa có thể sẽ thấy dấu vết dẫn đến hiện trường thứ nhất.”

Sự phụ gật đầu: “Đúng rồi, chính là như vậy. Tôi suy đoán, có lẽ dấu vết hung thủ kéo nạn nhân vào trong đồng hoa sẽ không quá rõ ràng, nhưng cũng có khả năng cây cải hai bên lối đi bị nghiêng ngã, theo hướng đó đi tiếp có thể tìm thấy nơi hoa cải bị đổ rạp.”

“Em tìm phía nam con sông, thầy tìm phía bắc được không?” Tôi vội vã.

Vụ án thứ mười ba – Hoa cúng tết Thanh Minh

Phần 4

Mười phút sau, đứng như suy đoán của chúng tôi, sư phụ men theo dãy tường nhà và tìm thấy một mảng cây cái bị gãy đổ dưới chân tường ở mạn Bắc sông Thạch.

Giữa ban ngày sáng rõ, chúng tôi không cần tốn nhiều công sức cũng tìm ra vật chứng có giá trị. Vật chứng này khiến sư phụ cảm thấy rất hứng thú: Giữa mảng hoa cái bị đổ có mấy nhành hoa dính máu.

“Chỉ sợ đây là máu kinh nguyệt của nạn nhân” Tôi cau mày nói, “Dù sao khi hung thủ cởi quần lót của Mã Tiểu Lan thì cũng có khả năng khiến máu chảy ra đây”.

Sư phụ chậm rãi gạt bớt cây hoa cái đổ rạp trên đất, chỉ xuống mặt đất bùn, nói: “Nhìn kỹ đi, hai khoảng đất này có dấu vết bị ép xuống rất rõ, kết hợp với bùn đất xung quanh mà phân tích, hẳn là dấu vết hình thành khi phần mông của nạn nhân giẫy dụa liên tục. Nói dễ hiểu, đây chính là dấu mông.”

Nghe sư phụ nói, nhìn lại thấy đúng là giống thật.

“Nếu là dấu mông, thì máu kinh chảy ra phải dính lên khoảng hoa cái này.” Sư phụ nói tiếp, “Nhưng vết máu chúng ta phát hiện ra lại nằm trên những cây hoa cái ở bên cạnh, nên tôi cảm thấy đó ít có khả năng là máu của nạn nhân”.

Tôi thoáng nhìn qua, thấy nơi có dấu mông và những cây hoa gãy dính máu cách nhau chỉ vài chục cm. “Nếu quần lót của nạn nhân bị ném ra đó, máu trên quần dây ra thì sao?”

“Không không.” Sư phụ nói, “Không có khả năng. Vết máu dính trên cây hoa có khá dày, hình giọt tròn, là bị rơi xuống chứ không phải vì cọ quẹt mà dính lên.”

“Vậy xem ra vết máu này có giá trị rất lớn.” Tôi gật gù, “Tóm lại cứ phải mang đi xét nghiệm đã, sẽ có kết quả nhanh thôi. Chỉ cần không phải máu của nạn nhân là chúng ta bắt tay vào phá án được rồi.”

“Có điều” , tôi đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, “Nhà này không có người ở sao?”

Đội trưởng đội hình sự chỉ chân tường nơi hoa cái đổ: “Anh hỏi chỗ này à? Hình như là xưởng in thì phải?”

“Sao vậy?” Sư phụ hỏi chen vào.

“Là thế này.” Tôi nói, “Khi khám nghiệm, em phát hiện khoang miệng mũi của nạn nhân không có bất cứ tổn thương nào, tức là hung thủ không đè ép lên miệng mũi nạn nhân. Nhưng hung thủ kéo cô ấy đi xa đến vậy, lại còn cưỡng hiếp cô bé ở ngay sát chân tường một nhà xưởng, chẳng lẽ nạn nhân không kêu cứu sao?”

Những lời tôi nói khiến sư phụ chìm vào trầm tư.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại của đội trưởng đội hình sự vang lên, anh ta đi ra ngoài nghe đôi ba phút, rồi quay lại nói với sư phụ: “Đã tìm ra vị giám đốc Trịnh kia rồi, hẳn tên là Trịnh Quốc, không phải giám đốc mà là công nhân ở một nhà máy nhỏ. Khi chúng tôi tìm thấy hắn, hắn thề thốt phủ nhận chuyện quen biết và có liên hệ với Mã Tiểu Lan. Chúng tôi cảm thấy khả nghi nên đã đưa về đội để thẩm vấn thêm”.

“Xét nghiệm DNA phải mất một ngày mới có kết quả, các anh cứ hỏi trước đi.” Sư phụ nói, “ Có tình huống gì thì kịp thời thông báo cho chúng tôi”.

Tôi cùng sư phụ mất cả buổi chiều để nghiên cứu ảnh chụp khám nghiệm thi thể và ảnh chụp hiện trường, tiếc rằng không thu hoạch được gì.

7 giờ tối, chúng tôi quay lại ban chuyên án. Trải qua một buổi chiều tập trung đưa ra các nghi vấn, các điều tra viên vẫn không thể xác định Trịnh Quốc có phải hung thủ hay không. “Ban đầu Trịnh Quốc thề thốt phủ nhận có quen biết với Mã Tiểu Lan, sau khi thấy chứng cứ mới sửa lại lời khai.” Người phụ trách điều

tra nói, “Theo lời Trịnh Quốc, hẳn quen Mã Tiểu Lan qua mạng.”

“Chẳng phải mỗi ngày Mã Tiểu Lan đều về nhà đúng giờ sao?” Sư phụ nói, “Làm sao cô bé có thời gian lên mạng?”

“Là thế này. Trịnh Quốc khai đã nhìn thấy tin tìm việc của Mã Tiểu Lan trên một trang web, trên đó có số QQ[1] của Mã Tiểu Lan. Hẳn thừa nhận ý định ban đầu làm muốn lừa tình nạn nhân.”

“Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Sư phụ nói.

“Chúng tôi đã lấy đoạn trao đổi giữa Trịnh Quốc và Mã Tiểu Lan. Xác nhận Mã Tiểu Lan vừa kết bạn QQ, thời gian online là từ 1 đến 2 giờ chiều. Cô bé dùng thời gian rảnh rỗi sau khi nấu cơm trưa để lên mạng tìm việc.” Người phụ trách điều tra nói, “Từ nội dung trao đổi có thể thấy Trịnh Quốc đã lừa Mã Tiểu Lan. Cô bé muốn đến làm việc ở khu mở rộng phía Tây thành phố, có lẽ cô bé cảm thấy đãi ngộ ở khu này tương đối tốt. Trịnh Quốc biết được ý định tìm việc của Mã Tiểu Lan, liền nói dối bản thân là ông chủ của một nhà máy trong khu mở rộng. Vậy nên họ hẹn gặp nhau ở đó.”

“Trịnh Quốc hẳn phải thông thuộc khu vực quanh hiện trường lắm nhỉ?” Tôi hỏi, “Nếu không làm sao hẳn biết chỗ đó không có người?”

“Không”, điều tra viên nói, “Cậu hiểu sai rồi. Trịnh Quốc nói hẳn tuyệt đối không dám cưỡng hiếp mà chỉ muốn lừa tình, cho nên không quan tâm đến nơi hẹn gặp. Qua điều tra cho thấy, quả thực Trịnh Quốc rất ít khi đến khu phía Tây, hẳn là hẳn không biết rõ nơi này. Trịnh Quốc khai buổi tối hôm đó hẳn còn tìm nhầm đường, khi tới hiện trường bèn đứng trên cầu ngóng nhìn xem Mã Tiểu Lan trông thế nào. Kết quả là không thấy Mã Tiểu Lan, chỉ thấy một người đàn ông đầu trọc ngồi hút thuốc bên ruộng hoa cải. Hẳn cho rằng Mã Tiểu Lan dẫn bạn trai đến nên chạy luôn.”

“Các anh thấy thế nào?” Sư phụ hỏi.

“Không quá chắc chắn về độ thật giả trong lời khai của hẳn. Tuy nhiên kết hợp với điều tra tình hình liên quan, có thể thấy Trịnh Quốc vốn là kẻ nhát gan, chúng tôi cho rằng hẳn không dám làm ra những hành động táo bạo như vậy. Hơn nữa, có người làm chứng khoảng 8 giờ 10 phút tối hôm đó Trịnh Quốc hỏi đường ở một quán nhỏ cách hiện trường không xa, hẳn hỏi đường vào khu mở rộng ở đâu.”

“Trên người Trịnh Quốc có thương tích gì không?” Tôi nghĩ đến vết máu rơi ở hiện trường, hỏi.

“Không có, đã kiểm tra cẩn thận rồi.” Điều tra viên nói.

“Không nhất thiết phải có thương tích, có thể là máu mũi.” Sư phụ nói, “Trước mắt khó xác định lời khai của Trịnh Quốc là thật hay giả. Chờ kết quả xét nghiệm máu rồi nói tiếp. Bên cạnh đó, tôi thấy có thể làm một thực nghiệm tại hiện trường, xem Trịnh Quốc nói thật hay nói dối.”

“Thực nghiệm kiểu gì?” Đại đội trưởng hỏi.

“Bây giờ sắp tới 8 giờ, thời tiết hôm nay cũng không khác nhiều so với thời tiết hôm vụ án diễn ra.” Sư phụ đáp, “Chúng ta đến hiện trường, đứng trên cầu xem nếu có người đầu trọc ngồi bên ruộng hoa cải thì Trịnh Quốc có thể thấy hay không. Theo lý thuyết, tối trời như vậy sẽ rất khó nhìn rõ.”

“Đúng”, tôi cảm thấy chiêu này của sư phụ hẳn là hữu dụng, “Nếu đã không thể thấy rõ tình hình bên ruộng hoa cải, thì lời khai thấy người đàn ông đầu trọc hút thuốc chắc chắn là nói dối.”

8 giờ 10 phút, đoàn chúng tôi vừa kịp tới hiện trường phát hiện lúc sáng, bắt đầu tiến hành thực nghiệm tại hiện trường.

Hiện trường buổi tối hơi khác với ban ngày, nhưng cũng không tới đến nỗi xòe tay chẳng thấy năm ngón. Những nhà xưởng ban ngày tưởng không hoạt động, đến tối lại vẫn sản xuất, ánh đèn sáng trưng hắt qua cửa sổ, chiếu sáng cả khoảng hoa cải. Thực nghiệm không cần làm nữa, bởi vì đèn ruộng hoa cải đan xen còn thấy rõ nữa là có người ngồi xỏm ở đó.

“Xem ra Trịnh Quốc đã khai thật.” Tôi nói, “Như vậy kẻ đầu trọc cũng rất đáng nghi.”

“Lúc này không chỉ riêng chuyện người đầu trục.” Sư phụ nói, “Vấn đề anh nói lúc chiều cũng đáng để suy nghĩ. Vì sao hung thủ không bịt miệng mũi nạn nhân, cô ấy không kêu cứu sao? Rõ ràng nhà xưởng gần hiện trường trung tâm vẫn hoạt động đến tận giờ này, trong xưởng chắc chắn có người. Hơn nữa ánh sáng chiếu qua cửa sổ cũng có thể soi sáng nơi diễn ra vụ cưỡng hiếp, chẳng lẽ hung thủ không sợ bị người trong xưởng phát hiện sao?”

“Em còn đang nghĩ, tại sao hung thủ có thể thoải mái cởi quần áo nạn nhân, rồi mặc lại quần áo chỉnh tề như vậy.” Tôi nói, “Không có ánh sáng thì chắc chắn không làm được. Hiện tại thấy ánh sáng có đủ, nhưng vấn đề sư phụ nói quả thực đáng suy ngẫm”.

“Chúng tôi có thể đi vào trong nhà xưởng xem xét không?” Sư phụ hỏi.

“Không thành vấn đề.” Đại đội trưởng dẫn chúng tôi đi vòng lên cửa trước của nhà xưởng, cùng đi vào bên trong.

Thật không ngờ nhà xưởng thoát nhìn cũ nát lại có hệ thống cách âm hiệu quả như thế, bên ngoài không nghe nhiều tạp âm, nhưng đi vào trong mới thấy tiếng động rất lớn, người đứng gần nhau muốn nói chuyện cũng phải gào lên mới được. Thì ra đây là một xưởng in, vì không muốn làm phiền dân cư xung quanh nghỉ ngơi nên bên trong xưởng đều ốp cách âm.

“Nếu thế này thì dù bên ngoài khua chiêng gõ trống, bên trong cũng chẳng nghe thấy gì.” Tôi chợt hiểu ra.

Sư phụ nói, “Đó không phải điểm mấu chốt. Có thể thấy hung thủ là người quen thuộc với tình hình nơi đây, thậm chí còn có thể là người làm ở xưởng này!”

Tôi gật đầu: “Đúng, nếu không quen thuộc, chắc chắn sẽ không dám gây án ở ngay sát chân tường như vậy. Kể cả hành sự ở trong này cũng có thể ngăn tiếng kêu cứu của Mã Tiểu Lan. Chính vì hung thủ rất hiểu tình hình trong xưởng nên mới dôn sức khống chế hai tay Mã Tiểu Lan chứ không để ý đến việc cô bé kêu cứu.”

“Đúng vậy.” Sư phụ khen ngợi gật đầu, “Đã khẳng định là do người thông thuộc nhà xưởng này gây án. Đi hỏi xem trong xưởng có người nào đầu trục không?”

“Tìm người đầu trục thật sao? Lời khai của Trịnh Quốc đáng tin sao?” Đại đội trưởng nói.

“Nếu đã điều tra xác định Trịnh Quốc không thông thuộc khu này thì cơ bản có thể phủ định khả năng gây án của hắn. Nếu không phải hắn gây án, thì hắn chẳng cần nói dối.”

Sư phụ chưa nói xong, chúng tôi đều đột nhiên im lặng. Bởi chúng tôi thấy một người trục đầu khoảng bốn mươi tuổi, mặc quần áo công nhân xưởng in, đang xách một thùng nước đi vào trong xưởng. Điều khiến chúng tôi hứng thú hơn chính là gã xắn tay áo lên, trên tay phải có thể thấy hai vết cào đỏ máu.

Gã đàn ông đi vào nhà xưởng, vừa nhác thấy một nhóm người, hơn nữa còn có mấy người mặc cảnh phục, liền quay đầu chạy.

Tôi cùng sư phụ nhìn nhau cười, vì chúng tôi biết hắn có chạy nhanh mấy cũng không bằng cảnh sát hình sự.

Nhìn cảnh sát áp giải gã đầu trục lên xe, tôi và sư phụ ăn ý với nhau, nhàn nhã vênh vang đi đến quán ăn bên đường ăn đêm, ợ một cái rồi mới quay về phòng thẩm vấn của đội hình sự trong Cục công an.

Chỉ có điều, trong lúc chúng tôi ăn đêm thì gã đầu trục đã khai hết toàn bộ. Vào ngày vụ án phát sinh, gã vẫn làm việc như bình thường, khoảng 8 giờ ra sông Thạch múc nước về lau dọn nhà xưởng. Khi gã đi qua đồng hoa cải, thấy một cô gái trẻ lưng đeo túi sách đang đứng nháp nhộm chờ đợi bên đồng hoa. Thấy cô bé xinh đẹp duyên dáng, gã liền nảy ý xấu, thừa lúc cô bé không để ý bèn lôi cô vào chân tường sát nhà xưởng, định cưỡng hiếp cô bé. Mã Tiểu Lan chống cự quyết liệt, cào rách cả tay gã đầu trục. Trong cơn tức giận, gã bóp chặt cổ cô bé, vốn chỉ muốn hù dọa Mã Tiểu Lan, không ngờ gã quá mạnh tay, lúc hắn thả tay ra thì cô bé đã chết. Gã sợ hết hồn, vội chạy ra ngoài ruộng cải hút thuốc, cảm thấy nếu cứ để thi thể ở đó thì gã sẽ không tránh được liên quan. Vì thế gã quay trở vào hiện trường, mặc quần áo cho Mã Tiểu Lan, ném xác cô bé xuống sông Thạch, định giả như nạn nhân bị trượt chân chết đuối. Không ngờ 24 giờ sau đã

thấy cảnh sát xuất hiện trong nhà xưởng gã đang làm việc.

Nghĩ đến cái chết thảm thương của Mã Tiểu Lan, tôi không nén được cơn giận, bèn tiến đến và cho gã đầu trục hai cái, lại bị điều tra viên kéo ra: “Đừng đánh! Đừng đánh! Đánh gã sẽ mang tiếng là ép cung, không có lợi cho quá trình khởi tố...”

Tôi giận dữ bất bình quay về nhà khách, một lần nữa cảm thấy lòng nặng trĩu. Vào mùa sinh sôi tươi đẹp hoa cỏ yến oanh, lại có một sinh mệnh trẻ vĩnh viễn ra đi. Chuyện cũ rồi cũng phải qua, chỉ hi vọng người cha đau khổ của em có thể nhận sự giúp đỡ kịp thời, giúp linh hồn cô bé ngây thơ hiếu thuận ở trên trời được yên giấc lành...

[1] QQ là một mạng xã hội của Trung Quốc bao gồm các dịch vụ: blog cá nhân, chat, trò chơi, mua sắm, nhạc, phim... Logo là chú chim cánh cụt quàng khăn đỏ. Người dùng QQ khi đăng ký sẽ được cung cấp một dãy số làm tên đăng nhập.

Vụ sau: Tay lái mất mạng

Vụ án thứ mười bốn – Tay lái mất mạng

Phần 1

Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa, thoáng chốc tôi đã đi làm được gần ba năm.

Ba năm trôi tựa tên bắn, tôi cùng sư phụ đã phải lao tới rất nhiều hiện trường nguy hiểm: Có nơi tanh tưởi đến không chịu nổi, giòi bọ đầy đất, có nơi khí độc tràn ngập, có nơi sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào, lại có nơi ẩn giấu virus nguy hiểm... Nhưng chỉ cần sư phụ vẫn ở bên cạnh, nhìn thầy bình tĩnh, thân nhiên xử lý vấn đề, nghe thầy phân tích thông qua giải phẫu để tìm ra manh mối, thì dù có hiểm nguy đến đâu, tôi cũng có thể tìm thấy chút cảm giác an toàn.

Nhưng người do máu thịt mà nên, sư phụ thần thánh của tôi rốt cục cũng chẳng phải thần. Dù thầy vẫn kể mấy chuyện cười dở tệ cho chúng tôi nghe mỗi khi áp lực nặng nề, nhưng thân thể vẫn bán đứng thầy, thỉnh thoảng vẫn thấy nổi mề đay xuất hiện trong ánh mắt hết sức chăm chú ấy. Cũng bởi vậy mà tôi cảm thấy vài điều không ổn.

Vào lúc mùa xuân năm 2008 sắp kết thúc, sư phụ đột nhiên nói: “Tai trái của tôi hình như không nghe thấy gì cả”.

Trước khi nói những lời này, sư phụ ngồi trên ghế của mình, đổi điện thoại từ tay trái sang tay phải, còn yêu cầu người bên kia nói lớn tiếng một chút, sắc mặt thầy bỗng thay đổi. Sáng hôm đó thầy xin nghỉ, rồi không ngờ lại phải nhập viện.

Sư phụ không thể không vào bệnh viện điều trị, bởi bác sĩ chẩn đoán do thầy mệt mỏi quá độ dẫn đến co thắt mạch máu tai trong, nếu không kịp thời điều trị sẽ dẫn đến điếc hẳn một bên tai. Đến ngày nằm viện thứ ba, thầy gọi tôi đến bên giường bệnh.

“Biểu hiện từ trước đến giờ của anh không tồi, có khả năng trở thành một bác sĩ pháp y tài năng.”

Đột nhiên được sư phụ thẳng thắn khen ngợi, tôi nhất thời không biết phải làm sao. Trước kia, dù tôi có phát huy tác dụng lớn trong khi phá án, thì cũng chỉ nhận được ánh mắt hài lòng của sư phụ mà thôi.

“Anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Sư phụ hỏi tiếp.

“Hả? Chuẩn bị cái gì ạ?” Tôi lại bắt đầu thấp thòm.

“Chuẩn bị một mình phụ trách công tác chứ gì nữa. Chẳng lẽ định cùng tôi đi hiện trường mãi?”

“Sư phụ ơi, thầy chỉ bị co thắt mạch máu tai trong thôi, sao cứ như sắp về hưu vậy chứ?” Tôi nói đùa.

“Anh đấy”, sư phụ không để ý đến lời nói đùa của tôi, trở nên nghiêm túc lạ thường, “Anh cũng thấy rồi, hiện tại độ tin tưởng của các địa phương dành cho ban pháp y tỉnh đã cao hơn, số lượt đi khám hiện trường cũng càng ngày càng nhiều. Một mình thầy không kham hết được. Anh theo thầy cũng ba năm rồi, nên bắt đầu phá án độc lập mới phải.”

“Nhưng trước hết em phải lên bác sĩ pháp y chính thì mới có thể độc lập phá án chứ ạ?” Tôi do dự. Nói thật lòng, bản thân tôi chưa từng nghĩ ngày này đến sớm như vậy, “Tuy em có hai bằng Đại học, nhưng thời gian công tác còn chưa đủ, lúc này mà lên sẽ không đúng quy tắc đâu...”

“Ừm, phải lên được bác sĩ pháp y chính thì mới có thể trở thành nhân viên giám định hàng đầu, việc này không sai. Sư phụ nói, “Nhưng tham dự điều tra án mạng khác với ngồi nhà làm khám nghiệm giám định. Năng lực quan trọng hơn chức vị, thầy nghĩ anh cứ thử làm việc một mình xem sao”.

Những lời này của sư phụ khiến cảm giác không ổn của tôi trở nên mạnh mẽ, chẳng lẽ thầy muốn làm khó tôi sớm như vậy?

“Khụ, muốn trở thành bác sỹ pháp y chính của tỉnh”, sư phụ mỉm cười, “Phải xem bài thi lần này của anh có đạt tiêu chuẩn hay không. Huyện Dương Cung vừa phát sinh một vụ án, giao cho cảnh sát giao thông xử lý, nhưng khi tiến hành khám nghiệm sơ bộ thì phát hiện có điểm khác thường. Trước mắt chưa xác định được tính chất vụ án, họ xin sự trợ giúp của chúng ta”.

Xác định tính chất vụ án chính là công việc mang trách nhiệm lớn nhất và cũng là khó nhất của ngành pháp y. Trong những vụ tai nạn giao thông, nhiệm vụ của các bác sỹ pháp y cấp huyện là khám nghiệm tử thi để xác định tính chất, loại trừ khả năng bị sát hại. Nhưng lần này họ lại xin sự giúp đỡ từ pháp y tỉnh, chứng tỏ vụ tai nạn giao thông này không hề đơn giản.

Nghe sư phụ nói thế, tôi liền luống cuống: “Không phải chứ? Đề thi khó như vậy? Vừa mới bắt đầu đã đi xác định tính chất ấy à?”

Sư phụ thấy tôi bối rối lại càng vui vẻ: “Sao lại tự ti thế? Anh là đồ đệ tự tay thầy dạy cơ mà. Tốt xấu gì cũng là bác sỹ pháp y chính của tỉnh, anh tưởng dễ xơi hả?”

Lời của sư phụ quăng ra, tôi muốn đáp trả cũng không được, chỉ đành ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, “Vụ án như thế nào ạ?”

“Lúc sáng thầy vừa nhận được điện thoại là gọi anh tới ngay. Thi thể vẫn đang ở hiện trường, giờ anh lập tức đến huyện Dương Cung đi, đến đó sẽ biết. Xe đang chờ đỗ dưới kia.” Sư phụ ném cho tôi một chiếc chìa khóa xe cảnh sát, “Thầy không lo anh thi trượt, mà lo anh lái xe không an toàn.”

“Thầy yên tâm, em lái xe sáu năm nay rồi.” Tôi đáp nhưng lòng không yên được.

Huyện Dương Cung thuộc thành phố chúng tôi, chỉ cách thành phố khoảng 30 km, tôi lái xe hơn nửa giờ là tới Cục công an huyện Dương Cung. Đại đội trưởng đội hình sự huyện đã chờ sẵn ở cổng, theo sự chỉ dẫn của anh, tôi chạy đến nơi vụ án phát sinh: Thị trấn Dương Kiều thuộc huyện Dương Cung.

Từ khá xa đã thấy một đám người hiếu kỳ đứng nhón nháo, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng bộ đàm của cảnh sát rì rì rẹt rẹt. Tôi bỗng có cảm giác như bước lên đài đấu quyền Anh, xung quanh là biển người tấp nập ồn ào, nhưng sư phụ lại chẳng ở bên cạnh. Khi tôi đỗ xe xong xuôi, xách hòm dụng cụ đi vào trong khoảng phân cách, nháy mắt đã cảm thấy ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ dồn vào tôi, trái tim tôi đập liên hồi, thậm chí tai còn trở nên mẫn cảm hơn, dường như nghe thấy có người nhỏ giọng bàn tán:

“Đây là bác sỹ pháp y ở tỉnh xuống hả? Trông trẻ như vậy, có đáng tin không đấy?”

“Đến một mình à? Cấp trên của anh ta đâu?”

“Không phải là học sinh đấy chứ? Trán toàn mồ hôi kia...”

...

Bác sỹ pháp y ở huyện Dương Cung họ Lâm, tính ra là anh khóa trên của tôi, tôi miễn cưỡng cười nói chuyện quá khứ cùng anh, coi như chào hỏi. Bác sỹ Lâm vừa trò chuyện với tôi vừa nhìn xung quanh, thần sắc không giấu được sự thất vọng và kinh ngạc. Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở tôi, nhưng trong ánh mắt ấy ngập tràn hoài nghi.

Anh không nói lấy một lời.

Tôi âm thầm hít sâu một hơi, bắt đầu làm việc thôi!

Đương nhiên, việc đầu tiên là làm quen với tình hình ở hiện trường. Tôi đi quanh hiện trường một vòng, trong lòng dần bình tĩnh lại. Đây là một cây cầu theo hướng Nam – Bắc, không có thành cầu, dưới cầu cũng không có nước. Từ trên cầu nhìn xuống thấy độ cao khoảng ba mét, dưới cầu cỏ mọc rậm rạp, chất đầy rác sinh hoạt. Bên cầu là một cái chợ nhỏ, mỗi ngày từ 8 giờ sáng đến 3 giờ chiều đều có người buôn thúng bán bưng qua lại, nhưng sau 3 giờ thì rất vắng vẻ.

“Quanh đây có nhà dân không?” Tôi hỏi điều tra viên.

“Không có. Nhà gần nhất cũng cách hai dặm, chỗ này chỉ có chợ thôi.”

“Vậy sao dưới cầu lại có nhiều rác thế?” Tôi đứng bên cầu cẩn thận nhìn xuống, thấy dưới đó có rất nhiều hộp xốp trắng, túi nilon, rác rến lộn xộn.

“Ở đây không ai quét tước, người bán hàng rong trong chợ ăn cơm xong liền ném hết hộp túi xuống dưới, lâu dần thành ra toàn là rác.” Điều tra viên kiên nhẫn giải thích với tôi.

Trên cầu dựng một chiếc xe máy còn khá mới, bùn đất dính đầy xe. Cạnh chiếc xe đặt một thi thể, quần áo mặc chỉnh tề nhưng có vẻ đã dính máu. Khuôn mặt cũng phủ bùn đất, không thể nhìn ra vẻ mặt.

“Tình hình vụ án ra sao?” Tôi hỏi.

Bác sỹ Lâm vẫy tay gọi người cảnh sát giao thông phụ trách vụ án này lại, anh ấy nói: “Điều tra sơ bộ đã kết thúc, tình hình là thế này: Chiều ngày 26 có một người phụ nữ trung niên tên Hồ Lệ Lệ đến đồn công an Dương Kiều trình báo việc chồng chị ta mất tích”.

“Đến báo mất tích vào buổi chiều?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Đúng thế, theo như chị ta nói, tối ngày 25 chị ta sang nhà mẹ đẻ như thường lệ, sáng 26 thì về nhà, thấy chần chiếu trong nhà gấp gọn gàng nên nghĩ chồng đã đi làm. Nhưng đến trưa, nhà máy nơi chồng chị ta – Ngô Minh Lộ làm việc lại gọi điện tới, hỏi tại sao anh ta không đi làm. Lúc đó Hồ Lệ Lệ mới hoảng hốt, cùng cha của Ngô Minh Lộ đến nhà anh em bạn bè tìm kiếm, nhưng không ai gặp anh ta, nên buổi chiều liền đi báo mất tích.”

“Bình thường Ngô Minh Lộ tan làm vào lúc mấy giờ?” Tôi hỏi.

“Sáng sớm 7 giờ anh ta đến nhà máy, 7 giờ tối lại từ nhà máy về nhà. Từ nhà cách nơi làm việc khoảng nửa giờ đi xe máy.”

“Ngày 25 Hồ Lệ Lệ sang nhà mẹ đẻ lúc mấy giờ?”

“Chị ta đi từ sớm, sang nhà mẹ đẻ ở thôn bên cạnh lúc 5 giờ. Nhà mẹ chị ta và hàng xóm có thể làm chứng, tối 25 Hồ Lệ Lệ vẫn ở nhà mẹ đẻ.”

“Tức là tối ngày 25 chị ta không gặp Ngô Minh Lộ, phải không?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy.”

“Chiếc xe này của Ngô Minh Lộ à?” Tôi chỉ vào chiếc xe máy, nói.

“Đã xác thực là của anh ta.” Công an khu vực nói.

“Được rồi, anh nói tiếp đi.” Tôi bảo đồng chí cảnh sát giao thông tiếp tục làm rõ tình huống.

“Sáng sớm hôm nay, ngày 28, tức là sau khi Hồ Lệ Lệ báo án hai ngày, có một người bán hàng rong đến báo tin phát hiện được một cái xác ở dưới cầu. Chúng tôi đến nơi, xác định người chết là Ngô Minh Lộ, anh ta nằm dưới cầu, xe máy đè lên người. Người dân báo án nói có người lái xe máy ngã xuống dưới cầu.” Anh cảnh sát giao thông vừa nói vừa chỉ vào mảng cỏ hoang đồ rạ dưới cầu.

“Sáng hôm nay mới phát hiện ra ư?”

“Đúng vậy, chúng tôi đã hỏi kỹ việc này. Bình thường vốn không có ai đứng trên cầu nhìn xuống, toàn là đứng cách mấy mét mà quăng rác xuống, dưới cầu toàn cỏ hoang với rác rưởi, thi thể không được phát hiện cũng là chuyện thường. Nhìn tình trạng bùn đất bám trên thi thể thì hẳn là người chết đã nằm đây hai ngày rồi. Hơn nữa hai ngày qua ở đây có mưa, chúng tôi thấy quần áo của anh ta đều ướt hết, có lẽ là nằm đây suốt thời gian mất tích.”

Tôi nhìn sơ qua bên ngoài thi thể, gật đầu, tỏ vẻ tán thành với phân tích của anh cảnh sát giao thông.

“Ngày 25, Ngô Minh Lộ đi làm...” Tôi hỏi tiếp.

“7 giờ tối ngày 25, Ngô Minh Lộ tan làm đúng giờ, chúng tôi đã điều tra rõ ràng.”

“Anh ta ăn cơm ở đâu?”

“Đều là về nhà ăn cơm.”

Tôi ngồi xổm bên mép cầu, nhìn kỹ bùn ướt bên cầu, nói: “Các anh cho rằng không phải tai nạn giao thông, vì bên cầu không có dấu vết ma sát đúng không?”

Giả thuyết này của tôi dường như nằm ngoài dự kiến của người phụ trách, anh ấy gãi đầu, nói: “Cái này... Ha ha... Quả thật chúng tôi không nghĩ tới. Chúng tôi vẫn cho rằng đây có thể là tai nạn giao thông.”

“Là tôi đưa ra điểm đáng ngờ.” Bác sỹ Lâm nói chen vào, “Nhận được điện thoại của bên giao thông, tôi liền tới tiến hành khám nghiệm sơ bộ thi thể. Sau khi nhìn qua bên ngoài thi thể, tôi cảm thấy có điểm không đúng. Trừ những chỗ tổn thương nghiêm trọng trên đầu, còn lại không hề còn tổn thương nào khác trên thân thể. Khi được phát hiện ra, chiếc xe đang đè lên thi thể, nếu rơi từ trên cao xuống, lại bị xe máy đè lên thì tại sao không có tổn thương trên thân thể?”

Vụ án thứ mười bốn – Tay lái mất mạng

Phần 2

Trước khi đọc thì mọi người hãy quan sát những bức hình này để dễ tưởng tượng hơn

1.

Xe máy có cốp sau

2.

Vết thương dập rách mang đặc điểm điển hình của dạng vết thương hình thành bởi vật tày, thường thấy ở

trên đầu. Phần da bị thương dập rách có thể phản ánh tương đối tốt độ rộng của mặt tiếp xúc với vật gây thương tích. Ở dạng vết thương này, thường chỉ có bề mặt da bị rách, hai bên miệng vết thương cùng thành vết thương không có những tổn thương hoặc trầy xước quá rõ ràng. Vết thương tương đối nông, nhìn từ thành vết thương có thể thấy tổ chức còn liên kết, chưa đứt đoạn.

Thành vết thương là tiết diện của vết thương. Trong đó:

- + Vết thương do vật tày tạo ra sẽ có thành không phẳng, tổ chức dưới da chưa đứt đoạn.
- + Vết thương do vật sắc tạo nên sẽ có thành phẳng, đứt lìa.
- + Vết thương do các vật nóng như đạn tạo ra sẽ chia làm phần hoại tử, phần tổn hại và phần chấn động.

Để dễ hiểu thì các bạn có thể kiểm quả vú sữa làm hình minh họa, vì mình thấy quả này có tổ chức khá tinh tế. Muốn ăn loại quả này thì phải bóp bóp mới ra sữa đúng không? Khi quả nứt ra một khe để chảy sữa ra, thì sẽ thấy dạng vết thương do vật tày tạo ra, hoặc các bạn cần cái chày đập vào quả cho nó nứt ra, phần sợi dưới vỏ vẫn liên kết với nhau. Thậm chí còn có thể từ vết đập trên quả để suy ra hình dạng cái chày. Nếu cầm dao cắt thì sẽ thấy luôn vết thương do vật sắc tạo ra. Còn đạn thì mình chưa thử, vì nhà mình không có súng =)))))))) chim thì có. Ngoài ra các bạn có thể thử nghiệm trên quả na, quả măng cầu gì đó, mấy loại quả có phần thịt nạc ấy.

3.

Cây cầu trong truyện tương tự thế này, tức là cầu thẳng nhưng hai bên hông dốc xuống. Cầu trong truyện có mặt xây bằng xi măng, có dốc đất hai bên.

“Tôi nghĩ vẫn có khả năng.” Anh cảnh sát giao thông nói, “Khi chúng tôi tìm thấy thì chiếc xe đang đỗ

ngiêng, tay lái và cốp sau tạo thành khoảng trống. Trừ phần đầu của thi thể nằm ngoài gầm xe, còn thân thể đều nằm dưới khoảng trống này. Có thể chiếc xe trùng hợp đập lên đầu anh ta.”

Tôi xem ảnh chụp từ máy ảnh kỹ thuật số, gật gù, cảm thấy những lời anh cảnh sát giao thông nói cũng có lý.

Bác sỹ Lâm thấy tôi có vẻ tán đồng với ý kiến của anh giao thông, vội nói: “Gầm xe máy làm sao hình thành được vết thương đập rách?”

Tôi cười nói: “Anh đừng vội, có tranh luận tức là vụ án này rất thú vị. Những vụ án thú vị vẫn tồn tại rất nhiều điểm trùng hợp. Về hình thái tổn thương thì phải để đến lúc khám nghiệm tử thi rồi tính tiếp. Như em vừa nói, nếu lái xe rồi ngã từ trên cầu xuống, vậy tại sao bên mép cầu lại không có dấu vết ma sát?”

Anh cảnh sát giao thông vẫn giữ quan điểm của mình, đi đến cầu nói: “Đây là cầu xi măng thẳng, nhưng hai bên cầu vẫn là sườn rất dốc đổ xuống dưới cầu. Nếu như người này tránh xe khác, trực tiếp lao từ dốc xuống dưới thì sẽ không để lại dấu vết trên mép cầu xi măng. Còn sườn dốc đất chỉ cần sau cơn mưa là trôi hết, dù có dấu vết cũng chẳng phát hiện được”.

Tôi đến gần xem xét sườn dốc, vị trí ban đầu của thi thể nằm ở sườn dốc phía Đông ở đầu cầu Bắc. Nhìn ảnh chụp có thể thấy đuôi xe cũng nằm áp xuống bờ mương cạn ở phía Đông đầu cầu Bắc.

“Nếu lao xuống dốc với tốc độ cao, cộng thêm động năng ban đầu thì thi thể và chiếc xe sao có thể nằm ở gần đầu cầu như vậy được?” Tôi nói, “Cầu dài hơn mười mét, người này không thể văng xa từ đầu cầu Nam đến đây, đúng không? Vậy có vẻ như người này ngã từ từ xuống dốc, vậy mới không có động năng ban đầu”.

Lời tôi nói khiến anh cảnh sát giao thông chìm vào suy nghĩ. Bác sỹ Lâm thấy tôi bắt đầu ủng hộ quan điểm của mình, liền cao hứng gật đầu: “Đúng đúng đúng! Bác sỹ Tần phân tích rất có lý.”

Tôi cười đáp: “Ha ha, đây chỉ là phỏng đoán. Rất nhiều vụ tai nạn giao thông có hiện tượng kỳ lạ, chỉ có thể tìm rõ nguyên nhân của từng cái một, do quá trình dẫn đến tai nạn giao thông là thiên biến vạn hóa, không có mặt ở đó thì rất khó dựng lại hiện trường ban đầu.” Tôi trích dẫn lại những điều sư phụ đã từng nói, muốn tránh để mọi người chủ quan tin vào phán đoán ban đầu, thay vào đó phải dùng đầy đủ căn cứ để phá án.

Tôi nói tiếp, “Căn cứ vào những gì chúng ta vừa nói, hẳn là người này ngã theo hướng đi từ đầu Bắc sang đầu Nam. Giờ tôi muốn biết nhà anh ta ở bên nào? Nhà máy ở bên nào? Con đường này có bắt buộc phải đi qua không?”

“Nhà Ngô Minh Lộ ở phía Bắc, nhà máy ở phía Nam, muốn đi làm thì phải đi qua cây cầu này.” Công an địa phương nói.

“Tức là người này ngã xuống cầu theo hướng đi từ nhà đến chỗ làm.” Tôi nói.

Anh cảnh sát giao thông gật đầu tỏ vẻ tán đồng, đột nhiên lại chợt nhớ ra, nói: “Đúng rồi! Xe máy vẫn ở tình trạng vào số”.

Tôi xem xét chiếc xe, thấy đúng là đang trong tình trạng vào số, có lẽ sau khi ngã xuống thì bị tắt máy. Nhưng tôi lại chú ý đến chiếc đèn pha không bật sáng.

“Đừng nhiều lời như vậy, lập tức triển khai công tác đi.” Tôi học theo giọng điệu của sư phụ, bắt đầu chỉ huy: “Chia làm bốn giai đoạn. Thứ nhất, xuống xem hiện trường phát hiện thi thể. Thứ hai, đến xem xét nhà Ngô Minh Lộ. Thứ ba, kiểm nghiệm quần áo. Thứ tư, giải phẫu thi thể. Bây giờ xin nhờ đồng chí phụ trách nhà xác đưa thi thể đi, tôi xuống dưới xem sao”.

Nói xong, tôi thay ủng cao su cổ cao, cẩn thận đi theo sườn dốc phía Đông ở đầu cầu Bắc xuống dưới mương cạn. Sườn đất này thực sự rất dốc, hơn nữa vì hai ngày trước có mưa nên vẫn rất trơn, để có thể an toàn đi từ trên cao xuống dưới đó quả thật không phải chuyện dễ dàng. May là tôi vẫn chưa quên căn bản hồi học ở Học viện cảnh sát hình sự, nhảy vài bước dài đã thuận lợi xuống đến đáy mương.

Đáy mương phủ đầy cỏ dại và rác rưởi, được cái hôm nay nắng to, nhiệt độ cao nên đáy mương không lầy lội bùn nhão.

Dưới đáy mương mạn Đông đầu cầu Bắc có thể thấy một hình người lõm vào, hẳn đó là vị trí thi thể nằm, do hai ngày đổ mưa liên tục nên thi thể bị lún xuống, để lại hình người trên đất mềm. Trong cái hố hình người và xung quanh đều rải đầy rác rến, trên rác không có nhiều vết máu. Tôi ngồi xổm xuống, đeo găng tay, lấy từng miếng rác trong hố trùng hình người ra, đất cát trong hố dần xuất hiện. Thì ra dưới đáy mương toàn là cát vàng tươi xốp, thoạt nhìn không thấy gì khác lạ.

Nhờ sự trợ giúp của anh cảnh sát giao thông, tôi lại leo từ đáy mương lên cầu. Tôi phải sạch đất cát trên người, đứng ở đầu cầu tưởng tượng hướng đi của chiếc xe máy. Đột nhiên tôi cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, nhưng đó chỉ là trong suy nghĩ, tôi cũng chẳng nói ra: “Hay là chúng ta đến nhà anh ta xem sao?”

Tôi lái xe, đi cùng có bác sỹ Lâm và hai điều tra viên. Theo hướng dẫn của điều tra viên, chúng tôi vượt đường gập ghềnh, tìm đến nhà Ngô Minh Lộ.

Nhà anh ta nằm sâu trong một thôn nhỏ, từ xa có thể thấy bụi đất từ công trường đang thi công bay tứ tung. Nhà Ngô Minh Lộ nằm giữa dãy nhà một tầng. Điều tra viên nói: “Chỉ có nhà Ngô Minh Lộ và nhà bên cạnh là có người, còn lại các nhà khác đều đi làm xa, không có ai ở nhà.”

Tôi nhìn quanh nhà Ngô Minh Lộ, một khoảng sân rộng, tường trắng ngói đen, cửa sổ khung nhôm, từ ngoài nhìn vào thấy trong nhà đẹp đẽ sạch sẽ, sàn gạch trắng bóng, sắc vàng trên đồ đạc tỏa ra nét khí phái. Căn nhà này thật đủ đầy, chứng tỏ Ngô Minh Lộ khi còn sống tương đối khá giả, hơn hẳn những nhà xung quanh.

Tôi đi sâu vào trong sân. Vợ của Ngô Minh Lộ là Hồ Lệ Lệ đang nghiêng người dựa vào cửa, mặt thần thờ đầy đau khổ. Tôi lặng lẽ đến gần chị ta: “Chị ơi, tôi có thể vào nhà xem xét được không?”

Hồ Lệ Lệ không nhìn chúng tôi, chỉ ừ ơ gật đầu.

Khi tôi đi vào nhà, một mùi sơn gay mũi ập thẳng vào mặt tôi.

Tôi lặng lẽ hỏi điều tra viên: “Nhà họ mới sơn tường à?”

Điều tra viên nói: “À, chúng tôi đã điều tra qua. Khu này sắp phải di dời, nhà Ngô Minh Lộ lại khá lớn, nếu sửa sang cho đẹp thì sẽ nhận được nhiều tiền đền bù hơn, nên trước khi Ngô Minh Lộ mất tích đã tiến hành sửa nhà”.

“Sau khi Ngô Minh Lộ mất tích thì sao?” Tôi hỏi.

“Sau khi mất tích vẫn tiếp tục làm, hôm qua vừa mới hoàn thành.”

“Thời gian sửa chữa cũng trùng hợp quá.” Tôi đi đến sát tường, lấy ngón tay miết lên tường nhà trắng tinh, cảm thấy sơn chưa khô hẳn, “Thời gian tiến hành sửa chữa mỗi ngày là thế nào?”

“Từ 9 giờ sáng đến 2 giờ chiều, là lúc Ngô Minh Lộ không ở nhà.” Điều tra viên đáp, “Vấn đề này đã được hàng xóm chứng thực.”

Tôi đảo một vòng quanh nhà Ngô Minh Lộ, bỗng nhiên phát hiện trong góc khuất của chiếc tủ âm tường có một quyển sổ ghi chép chi tiêu hàng ngày, trên sổ viết tên Ngô Minh Lộ. Tôi lớn tiếng hỏi: “Chị ơi, tôi xem quyển sổ ghi chép này được không?”

Hồ Lệ Lệ tựa vào cửa, buồn bã gật đầu.

Tôi mở sổ ghi chép ra, trong sổ viết chi tiết mỗi ngày, ở dưới có ghi đầy đủ các khoản tiêu dùng. Xem các mục thì có vẻ đây là sổ ghi chép cá nhân của Ngô Minh Lộ.

Tôi không quan tâm đến chi tiêu hàng ngày của Ngô Minh Lộ, chỉ lật nhanh đến trang ghi gần nhất. “Ngày 25 tháng 5, thuốc lá 10 tệ, rượu trắng 12 tệ, cơm chiều 8 tệ.”

“Nếu Ngô Minh Lộ đi làm cả ngày thì ban ngày không thể ở nhà viết sổ được.” Tôi hạ giọng, hào hứng nói, “Hắn là tối hôm 25 Ngô Minh Lộ về đến nhà rồi mới viết đoạn ghi chép này. Chứng tỏ ngày 25 Ngô Minh Lộ đã về nhà an toàn. Khoảng thời gian cần điều tra của chúng ta đã thu hẹp lại rồi”.

Điều tra viên gật gù.

“8 giờ tối anh ta mới về đến nhà, đáng lẽ 7 giờ sáng hôm sau anh ta phải đến nhà máy nhưng lại không có mặt, khoảng thời gian này có lẽ là lúc nạn nhân bị hại.” Bác sỹ Lâm nói.

“Anh em mình không nên chủ quan vào phán đoán ban đầu, chúng ta vẫn chưa có căn cứ nói anh ta bị hại.” Tôi cười, nói với bác sỹ Lâm.

“Ha ha, cũng đúng.” Thái độ của bác sỹ Lâm rõ ràng đã thay đổi rất nhiều. Thấy những phát hiện của tôi trước đó, sự tín nhiệm của anh dành cho tôi cũng tăng lên.

Tôi đi ra khỏi buồng trong, cúi người hỏi Hồ Lệ Lệ: “Chị ơi, sáng ngày 26 sau khi chị về nhà, trong nhà vẫn bình thường chứ?”

Hồ Lệ Lệ vẫn giữ nguyên thái độ, yên lặng gật đầu.

“Chăn vẫn gấp gọn ư?”

Hồ Lệ Lệ gật đầu.

“Chị đừng quá đau lòng.” Xem ra chẳng thể hỏi được gì thêm, tôi an ủi một câu rồi rời khỏi nhà Ngô Minh Lộ.

Khi tôi ra khỏi khu nhà của anh ta, thấy ba người nhà hàng xóm nhìn chúng tôi với ánh mắt ngậ ngừng, tôi liền đọc được vài điều từ ánh mắt ấy. Chẳng lẽ họ có gì muốn nói với tôi?

Tôi đến bên cửa nhà họ, ngoái đầu lại nhìn xem Hồ Lệ Lệ có theo ra ngoài không, rồi cầm bình nước ra nói: “Bác ơi, cho tôi xin miếng nước được không?”

Sau khi vào nhà người hàng xóm, tôi lập tức hỏi: “Phiền anh chị một chút, hai ngày trước, tức là tối ngày 25, hai người có nghe thấy gì lạ không?”

Cặp vợ chồng trẻ đều lắc đầu.

“Anh chị có điều gì muốn nói về cái chết của lão Ngô không?”

Đôi vợ chồng lại tỏ vẻ khó xử.

Tôi liếc nhìn điều tra viên đang chờ ngoài cửa, nói: “Yên tâm, nếu hai người có manh mối thì cứ việc nói ra, anh chị cũng không muốn lão Ngô chết không rõ ràng đúng không? Tôi là công an trên tỉnh, hãy tin tôi”.

Bác sỹ Lâm cũng phụ họa: “Đừng thế! Không sao đâu, cứ nói đi”.

Người hàng xóm nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là hơi nghi ngờ, chúng tôi không nói rõ được, chỉ nghe bảo lão Ngô hôm nay bị tai nạn giao thông mà chết nên cảm thấy hơi kỳ lạ”.

“Anh chị cho rằng có thể lão Ngô đã bị người khác sát hại?”

“Không phải, chúng tôi chỉ cảm thấy đáng ngờ. Một ngày trước khi lão Ngô mất tích, hôm 24 nhà tôi có ba con chó thì mất hai con.”

“Mất chó ư?” Bác sỹ Lâm cảm thấy bất ngờ với câu nói lạc đề của người hàng xóm. Tôi phát tay, ý bảo anh đừng ngắt lời.

Người hàng xóm nói tiếp: “Là thế này, nhà chúng tôi nuôi ba con chó săn, ngoan lắm, nhưng buổi chiều

ngày 24 chúng tôi đi làm đồng về thì thấy mất hai con. Trùng hợp là mất hai con hay sửa, còn con chẳng bao giờ sửa thì lại không mất”.

“Ha ha, thế thì có gì khả nghi. Có thể là trùng hợp, bây giờ trộm chó nhan nhản ra.” Bác sỹ Lâm vẫn không nhìn được phải nói chen vào.

“Ý anh chị là có khả năng một kẻ nào đó chủ ý bắt trộm hai con chó hay sửa đi, để có thể vào nhà lão Ngô gây án.” Tôi cắt lời bác sỹ Ngô, nói.

“Đúng vậy, chính là ý này. Nếu không trộm chó phải trộm cả, làm sao chỉ trộm mỗi con hay sửa.” Hàng xóm đáp.

Tôi hiểu rằng manh mối này không thể coi là căn cứ nhận định Ngô Minh Lộ bị sát hại, bèn hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

“Còn. Nhà lão Ngô sửa từ hôm 15, đến hôm 20 loáng thoáng nghe thấy lão Ngô với Hồ Lệ Lệ cãi nhau, đòi ly hôn này nọ, hình như lão Ngô nghi Hồ Lệ Lệ có quan hệ mờ ám với công nhân sửa nhà.”

“Đội sửa nhà có mấy người?”

“Làm gì có đoàn đội gì? Ở quê chúng tôi muốn sửa nhà thì cứ gọi bạn bè đến, một người làm hết. Quan trọng là sau khi lão Ngô mất tích, nhà vẫn sửa tiếp không dừng, đến tận hôm qua mới xong việc.”

Nghe qua thấy hai manh mối do người hàng xóm cung cấp không có giá trị trực tiếp, tôi cũng coi như chuyển đi này có thu hoạch không tệ, những manh mối nhỏ liên tục va chạm trong đầu tôi, tiếc là không bùng cháy lên như tôi kỳ vọng.

Khám nghiệm hiện trường hoàn tất, chúng tôi đảo lại nhà Ngô Minh Lộ một vòng, không để ý đến thời gian đã quá trưa. Tôi ôm cái bụng réo ầm ầm cùng bác sỹ Lâm đến quán ven đường gần chợ ăn mì thịt bò, đánh chén hùng hục một trận. “Ngon cái mồm, no cái dạ.” Tôi xoa bụng nói, “Đi thôi, đến nhà xác làm việc nào”.

Vụ án thứ mười bốn – Tay lái mất mạng

Phần 3

Trong phòng giải phẫu pháp y của nhà xác huyện Dương Cung, Ngô Minh Lô lặng im nằm trên giường giải phẫu thi thể. Khi chúng tôi tới đó, hai bác sỹ pháp y vừa tham gia cùng nhóm đã bắt đầu tiến hành chụp ảnh, quay phim ghi lại hình ảnh bề ngoài của thi thể, đồng thời cởi bỏ hết quần áo trên cái xác xuống.

Quần áo của Ngô Minh Lô còn nguyên vẹn, rất bình thường. Nửa thân trên mặc áo thun chữ T và áo khoác, nửa thân dưới mặc quần đùi bên trong, quần dài bên ngoài, chân đi giày tất đầy đủ.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo giải phẫu, đeo găng tay vào khẩu trang xong xuôi rồi cẩn thận sắp xếp đồng quần áo lên tấm nilon đã trải sẵn, bắt đầu kiểm tra từng thứ một.

Tôi xem xét vết thương trên đầu thi thể, sau đó lại nhìn chiếc áo chữ T cổ tròn. Khi đã ngồi xỏm suy nghĩ một lúc, tôi mới chỉ vào vết máu trên vai áo, nói: “Su huynh, anh không thấy vết máu này kỳ lạ sao?”

Bác sỹ Lâm nhìn đồng quần áo, không đáp. Tôi nói tiếp: “Toàn thân anh ta chỉ có vài vết thương hờ trên đầu, nói cách khác, chỉ phần đầu là có thể chảy máu. Nếu Ngô Minh Lô ngã từ trên cầu xuống, xe đè lên người và anh ta không có khả năng ngồi dậy, vậy làm sao máu có thể chảy từ đầu xuống vai?”

Ánh mắt bác sỹ Lâm lóe sáng, nói: “Đúng đúng đúng! Nhưng cũng không thể chủ quan. Nếu máu trên đầu anh ta chảy ra thành vũng, sau đó mưa xuống pha loãng máu ra, thì cũng có thể nước máu này ngấm vào vai áo lắm chứ?”

Tôi nghĩ ngợi. Bác sỹ Lâm nói cũng có lý, nhưng làm thế nào để loại bỏ khả năng này? Tôi lại cầm áo khoác của Ngô Minh Lô lên xem, rồi nói: “Có thể loại trừ khả năng anh vừa đề cập”.

Bác sỹ Lâm nhìn chiếc áo, đáp: “Đúng! Nếu nước máu ngấm vào thì phải ngấm cả lên áo khoác, thế mới có thể ngấm vào áo chữ T bên trong, nhưng chiếc áo khoác này không có máu!”

Tôi cười, “Đây chính là phát hiện quan trọng, căn cứ vào tình trạng của hai chiếc áo có thể thấy Ngô Minh Lô bị thương trên đầu khi thân trên đang dựng thẳng, vậy nên máu mới chảy xuống vai. Thứ nữa, lúc đó hẳn là anh ta không mặc áo khoác, do đó máu chỉ thấm vào áo chữ T!”

“Ha ha! Giả làm hiện trường tai nạn giao thông!” Bác sỹ Lâm nói.

“Đừng vội, chúng ta giải phẫu thi thể rồi kết luận sau!” Tôi bình tĩnh đáp lại.

Tổn thương trên người Ngô Minh Lô rất đơn giản, trừ những vết thương dập rách khắp đầu, còn lại toàn thân không thấy tổn thương nào quá rõ ràng.

“Anh vẫn cảm thấy xe máy đập vào đầu thì không thể hình thành nhiều vết thương như vậy được.” Bác sỹ Lâm nói, “Ông cảnh sát giao thông kia còn cãi với anh, chỗ gầm xe cũng chẳng có vết máu nào”.

“Hầu hết cảnh sát giao thông không hiểu kiến thức pháp y, nhưng họ nói một lần va chạm có thể tạo nhiều tổn thương trên đầu cũng không phải vô lý.” Tôi nói, “Em đã cẩn thận kiểm tra chiếc xe, có dấu vết bị nước mưa rửa trôi rất rõ ràng, nếu bị xe đập vào đầu thật thì cũng có thể không lưu lại vết máu.”

“Một lần va chạm mà hình thành được nhiều vết thương ư?” Bác sỹ Lâm thấy thái độ của tôi thay đổi liền cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy. Dưới gầm xe có rất nhiều ốc vít lớn nhỏ lên, nếu những con ốc đó cùng đập lên đầu Ngô Minh Lô thì rất có thể hình thành nhiều vết thương rải rác.” Tôi dùng kẹp cầm máu thận trọng tách miếng vết thương ra, “Mô dưới miếng vết thương vẫn còn liên kết với nhau, chứng tỏ đây là tổn thương do vật tày tạo ra. Cho nên nếu chỉ tách miếng vết thương ra xem thì chúng ta không thể loại trừ khả năng bị ốc vít đập vào đầu.

Tổ chức mô còn liên kết hay không là căn cứ quan trọng để phân biệt vết thương do vật tày hay vật sắc nhọn tạo ra. Khi vật tày tác động lên da sẽ hình thành vết thương bị xé rách, còn vật sắc nhọn sẽ tạo vết

thương cắt lìa. Mô mềm tại vết thương bị xé rách sẽ không đứt hẳn, mà sẽ có vài sợi mô vẫn liên kết với nhau.

“Vậy tổn thương này không chứng minh được gì ư?” Bác sỹ Lâm hỏi.

“Có thể.” Tôi học giọng chém đinh chặt sắt của sư phụ, “Muốn căn cứ vào hình thái tổn thương để phán đoán tính chất vụ án thì phải xem một số điều kiện, mà vụ án này đã có đủ điều kiện rồi. Để phân biệt xem những vết thương này có phải hình thành do một lần va đập với xe máy không, chúng ta không căn cứ vào số lượng vết thương, mà dựa vào phương hướng của vết thương”.

Bác sỹ Lâm như bưng tỉnh.

Tôi nói tiếp: “Chúng ta cần thận quan sát miệng vết thương ở những tổn thương trên đầu, sau đó kết hợp với tình trạng gãy xương của từng vết thương để phân tích. Hai vết thương ở đỉnh chóp có hướng vuông góc, không bị tước da.”

“Tổn thương hai bên thái dương cũng là vuông góc và không bị tước da!” Bác sỹ Lâm kiểm tra kỹ thương tổn trên thái dương rồi đáp.

“Ha ha, nhưng đỉnh đầu và thái dương không nằm trên cùng một mặt phẳng, nếu cả hai cùng vuông góc với mặt phẳng thì tức là lực không nằm trên cùng một mặt.” Lời tôi nói hơi lộn xộn, nhưng bác sỹ Lâm vẫn nhanh chóng hiểu ra: “Phải! Nếu lực vuông góc với thái dương thì phải song song với đỉnh đầu, nếu vừa song song với cả đỉnh đầu và thái dương thì chỉ có thể là hai hướng lực khác nhau!”

“Đúng vậy, dù gầm xe máy có nhiều đỉnh ốc, nhưng không thể tạo vết thương vuông góc với cả đỉnh đầu và thái dương chỉ trong một lần va đập. Nên những vết thương xung quanh đầu không hình thành trong cùng một lần tác động lực. Theo đó, Ngô Minh Lộ chết vì chấn thương sọ não, nhưng nguyên nhân gây chấn thương không phải do tai nạn giao thông, mà do bị tấn công bằng vật tày.”

Nhờ những phân tích như vậy, trong lòng bác sỹ Lâm thoải mái hơn, vì xem ra nghi ngờ trước đó của anh là chính xác.

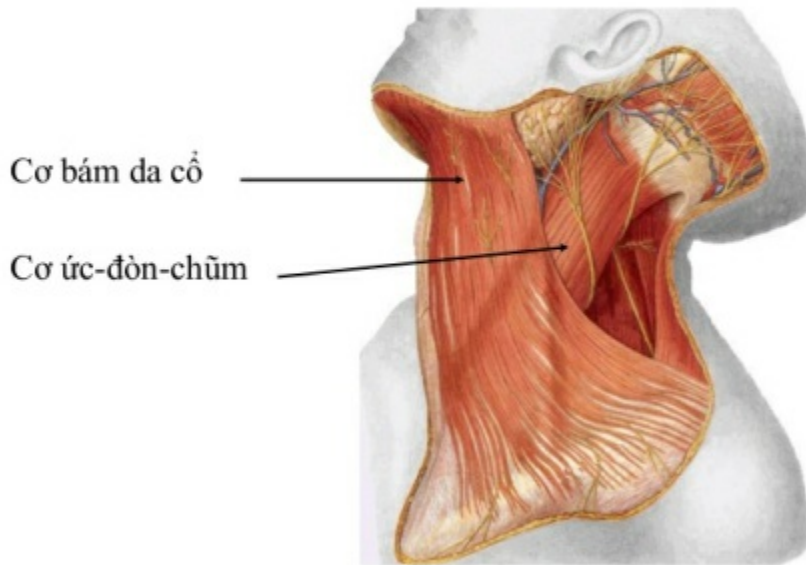
Chúng tôi tiếp tục giải phẫu thi thể theo đúng quy trình. Khi đã xác định khoang ngực bụng không có điểm bất thường, bác sỹ Lâm bắt đầu chuẩn bị kim chỉ để khâu lại.

Tôi nói: “Đợi đã, em xem lại cổ họng một chút.”

Tôi cẩn thận cắt hệ cơ vùng cổ của thi thể ra. Đột nhiên, tôi phát hiện dưới cơ ức đòn chũm bên phải có một vết xuất huyết nhỏ.

Các cơ cổ bên

“Lại một phát hiện bất ngờ.” Tôi hào hứng nói, “Trên da cổ không có tổn thương, nhưng tầng cơ thịt bên trong lại có hiện tượng xuất huyết, chứng tỏ khi còn sống Ngô Minh Lộ đã phải chịu một lực tác động vào cổ, tuy rằng không phải nguyên nhân chính dẫn đến cái chết, nhưng có thể khẳng định là không phải do va chạm vào vật cứng như xe máy, hẳn là hình thành bởi vật mềm như bàn tay chẳng hạn”.

“Ý chú là anh ta bị người khác bóp cổ?”

“Đúng vậy, từng bị bóp cổ. Nhưng hành động bóp cổ này không để giết chết anh ta, mà là để cố định cơ thể nhằm tiện tay đánh vào đầu. Em cũng thấy khó hiểu, nếu người này bị tấn công khi đang vận động, hoặc sau khi bị tấn công liền ngã xuống đất thì không thể khiến máu chảy xuống áo nhiều như vậy.”

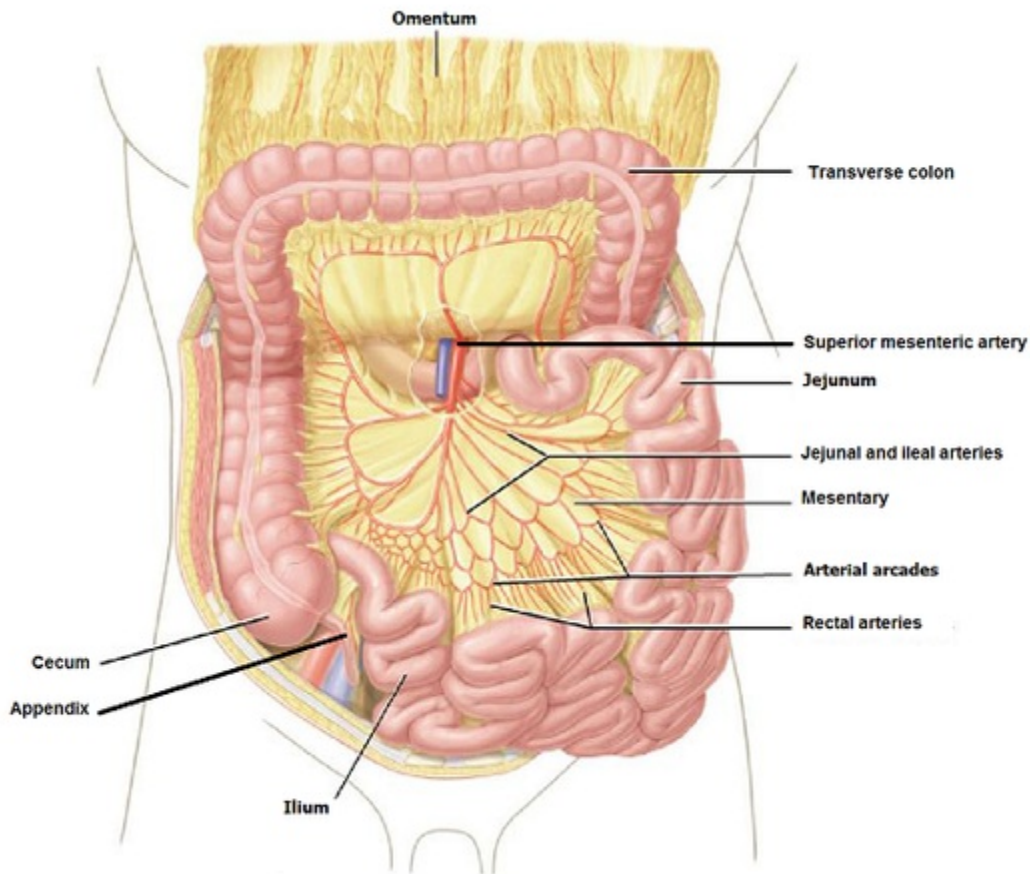
“Đúng. Có lẽ sau khi đầu bị thương, Ngô Minh Lộ vẫn bị giữ đứng thẳng trong một khoảng thời gian nhất định.”

“Tổn thương trên đỉnh đầu hẳn là hình thành khi nạn nhân bị hung thủ giữ cho đứng dựa vào tường sau đó đánh lên, còn tổn thương ở thái dương được tạo ra lúc nạn nhân ngã xuống đất, hung thủ sợ anh ta chưa chết nên nện thêm hai phát.”

“Chú em đang xây dựng lại hiện trường đấy ư!” Trong ánh mắt của bác sỹ Lâm thoáng một nét ngượng mồm.

“Giả thuyết này có đúng hay không thì phải chờ lát nữa kiểm tra lưng nạn nhân, xem sau lưng có xuất huyết hay không là có thể xác định rồi.” Tôi cười nói, “Bây giờ chúng ta cần lấy ruột non của anh ta ra để suy đoán đại khái thời điểm tử vong.”

Qua sự nghiên cứu đầy tâm huyết của sư phụ, việc dựa vào tình trạng của ruột non để suy ra mối quan hệ giữa lần ăn cuối cùng và thời điểm tử vong đã có công thức tính toán tương đối chuẩn xác.

Chúng tôi cẩn thận dọc theo mạc treo ruột (mesentary), lấy được bộ ruột non của nạn nhân ra, xếp thành hình gấp khúc trên bàn giải phẫu, cạnh thi thể đang nằm. Sau một hồi tính toán, thời điểm tử vong vào khoảng sau khi ăn bữa cuối từ năm đến chín tiếng đồng hồ.

“Thông qua kết quả điều tra, Ngô Minh Lộ ăn một bữa xế vào lúc 4 giờ chiều, lúc sáng chúng ta đã xem xét sổ ghi chép của anh ta. Chắc chắn anh ta đã trở về nhà vào buổi tối, hơn nữa còn đi mua cơm. Lại dựa vào suy đoán về thời điểm tử vong mà chúng ta vừa tính, suy ra có hai kết luận. Bữa xế cách thời điểm tử vong khoảng chín tiếng đồng hồ, tức là anh ta chết vào khoảng 1 giờ sáng ngày 26.” Tôi vốn học toán rất kém, vừa nói vừa đếm đốt ngón tay tính toán. “7 giờ tối Ngô Minh Lộ rời khỏi nhà máy, 7 giờ 30 phút về đến nhà. Nếu ăn cơm lúc 8 giờ, thì năm tiếng đồng hồ sau cũng vừa khớp 1 giờ sáng. Cho nên em dám khẳng định, Ngô Minh Lộ tử vong vào khoảng 1 giờ sáng ngày 26.”

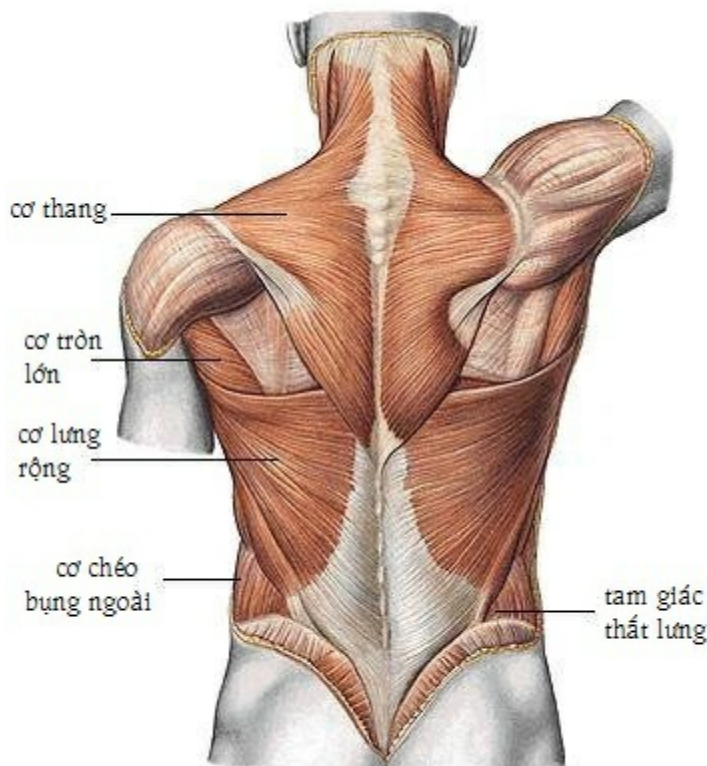
Vụ án thứ mười bốn – Tay lái mất mạng

Phần 4

“Ha ha, lại thêm một căn cứ nữa!” Lúc này bác sỹ Lâm gần như đã chắc chắn, nói: “Không có lí do khiến anh ta đi xe ra đường vào lúc 1 giờ sáng”.

Đến lúc này tôi cảm thấy bài thi của mình qua cửa đến nơi rồi, tâm lý cũng bớt áp lực hơn, liền nói: “Bây giờ chúng ta lật thi thể lên, kiểm tra sau lưng anh ta xem giả thuyết hiện trường của em đặt ra trước đó có đúng hay không”.

Không ngoài dự kiến, lớp nông cơ lưng của Ngô Minh Lộ có dấu hiệu xuất huyết do bị đè ép rất rõ ràng.

“Nạn nhân bị hung thủ giữ chặt cổ, ép vào một vật thể có mặt phẳng, lúc đó cơ thể nạn nhân bị ép đứng thẳng, điều này chứng tỏ vật có mặt phẳng ấy vuông góc với mặt đất, ví dụ như tường.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Suy đoán này có tác dụng gì?” Bác sỹ Lâm hỏi.

“Cũng hơi có ích.” Tôi cười nói, “Chứng tỏ hiện trường gây án có tường! Nơi cái xác được phát hiện không có tường, nên hiện trường đầu tiên có khả năng không phải là nơi tìm thấy thi thể. Hiện trường phát sinh vụ án có lẽ là ở trong nhà, nói rõ hơn một chút thì có thể chính là trong nhà nạn nhân”.

“Kết hợp với thời điểm tử vong, Ngô Minh Lộ hẳn là bị tấn công trong nhà chính mình.” Bác sỹ Lâm nói, “Đây là nguy tạo hiện trường một cách rất tỉ mỉ. Nhưng anh vẫn còn điểm nghi vấn”.

Tôi nhìn bác sỹ Lâm, ý mời anh nói.

“Nếu anh ta chết trong nhà vào lúc 1 giờ đêm thì tại sao chăn gối trên giường lại được gấp gọn gàng? Anh ta phải dậy sớm đi làm, thế vì sao muộn như thế mà vẫn chưa ngủ? Hung thủ cũng chẳng thể vừa giết người đang ngủ say lại còn quay lại gấp chăn màn.”

Tôi cười: “Anh hồ đồ rồi. Chúng ta không nói chần gập gọn mà là vợ anh ta nói. Nếu Ngô Minh Lộ bị hại trong chính nhà mình thì em cảm thấy vợ anh ta là người bị tình nghi lớn nhất. Có thể chị ta nói dối chuyện này, thế lại càng thể hiện rằng chị ta đáng nghi”.

“Chú cũng không thể chủ quan, không thể tùy tiện để lời nói của người hàng xóm làm chệch hướng, dù sao Hồ Lệ Lệ cũng có chứng cứ vắng mặt rất vững chắc!” Bác sỹ Lâm nói.

“Em biết chắc chắn Hồ Lệ Lệ không phải hung thủ, chị ta không thể làm được. Bởi vì nạn nhân bị giữ chặt cổ sau đó bị đánh lên đỉnh đầu.” Tôi thấy bác sỹ Lâm định nói chen vào, liền giơ tay ngăn lại rồi nói tiếp: “Đừng vội, em biết anh định nói gì. Em không có căn cứ cho rằng nạn nhân bị thương ở trên đầu nên hung thủ phải cao hơn nạn nhân, vì cũng có thể nạn nhân bị giữ ngồi trên giường, như vậy nạn nhân ngồi còn hung thủ đứng, tự nhiên sẽ hình thành sự chênh lệch chiều cao. Cho nên không thể thấy người chết bị thương ở đầu mà nói có sự chênh lệch chiều cao giữa hung thủ và nạn nhân. Nhưng em muốn nói, hung thủ phải là người khỏe mạnh hơn nạn nhân, chứ nếu không làm sao có thể không chế Ngô Minh Lộ chỉ bằng một tay?”

Bác sỹ Lâm gật đầu.

“Nhưng”, tôi tiếp, “Nếu lời người hàng xóm nói là sự thật, nếu như Hồ Lệ Lệ ngoại tình thì không loại trừ khả năng Hồ Lệ Lệ xui khiến tên nhân tình đến hành hung chồng. Anh không cảm thấy việc Hồ Lệ Lệ không có mặt tại hiện trường rất trùng hợp sao?”

Bác sỹ Lâm nói, “Ừm, nói có lý lắm, nhưng vẫn cần có chứng cứ mới được. Kết thúc khám nghiệm tử thi chứ?”

Lúc này tôi và bác sỹ Lâm đã đứng bên bàn giải phẫu tới năm tiếng đồng hồ, anh liên tục vặn vẹo cái eo đã có dấu hiệu tăng sinh xương.

(Chứng tăng sinh xương: Quá trình hình thành xương quá nhanh so với quá trình tiêu hủy xương, khiến cho xương bị biến dạng và gây đau đớn.)

“Anh có bệnh thì cứ nghỉ trước đi, em với phụ tá của anh sẽ làm tiếp.” Tôi nói.

“Còn phải giải phẫu cái gì nữa?”

“Đây là lần đầu tiên em phụ trách điều tra vụ án và giải quyết công tác pháp y, em vẫn muốn là cho cẩn thận, không sai sót.” Tôi nói, “Em muốn mở xương sống của nạn nhân ra xem bên trong ống sống có xuất huyết hay không. Nếu Ngô Minh Lộ điều khiển xe máy rồi ngã từ trên cầu xuống, lại còn nằm ngửa, thì xương sống của anh ta nhất định sẽ bị thương. Nói cách khác, nếu theo như suy đoán của chúng ta, Ngô Minh Lộ chết rồi bị ném xuống dưới cầu thì trong ống sống của anh ta sẽ không có máu”.

(Ống sống là khoang rỗng của các đốt sống, bên trong có chứa tủy sống và các rễ thần kinh)

Bác sỹ Lâm gật đầu: “Vậy anh nghỉ trước đây”.

Tôi cùng cậu thực tập sinh cẩn thận tách từng phần cơ thịt xung quanh xương sống của thi thể, sau đó dùng cưa cưa xương sống ra.

Không ngờ, trong ống sống, toàn là máu.

Phát hiện này vô cùng ngoài dự tính. Sao lại như thế? Xuất huyết là phản ứng sinh hoạt, chẳng lẽ Ngô Minh Lộ đúng là tử vong do ngã xuống cầu? Lẽ nào toàn bộ suy đoán trước đó của chúng tôi đều là sai lầm.

Bác sỹ Lâm ngậy ra đó, tôi cũng ngăn cả người, cứ như vậy ngơ ngáo mất vài phút, tôi không biết phải làm sao, vì thể bên cơi áo giải phẫu, chạy vội đi gọi điện cho sư phụ: “Sư phụ, em gặp vấn đề”.

“Dự thi mà có thể xin trợ giúp từ thầy sao?” Sư phụ ở đầu bên kia nói với giọng trêu chọc.

Tôi biết sư phụ chỉ nói đùa với tôi, thầy luôn chủ trương mạng người là quan trọng nhất, tuyệt đối không

có chuyện vì lần này là bài thi của tôi mà nhầm mắt làm ngơ trước một vụ án mạng. Vậy nên tôi không để ý đến lời nói đùa của sư phụ, hỏi tiếp: “Nói một cách đơn giản, em cho rằng người chết trong vụ án này là chết rồi mới bị đưa xác xuống dưới cầu cao 3 mét, nằm ngửa mặt lên. Nhưng tại sao ống sống của anh ta lại có máu?”

Sư phụ ở bên kia trầm mặc rồi nói: “Anh có căn cứ chắc chắn chứng minh nạn nhân sau khi bị sát hại mới bị ném thi thể xuống dưới cầu không?”

Đại não của tôi nhanh chóng đảo qua một vòng: “Có căn cứ chắc chắn!”

“Người đó chết được mấy ngày rồi?” Sư phụ nói.

“Cho tới hôm nay là ba ngày.”

Sư phụ cười nói, “Phải biết kiên trì với quan điểm của bản thân chứ. Không biết lấy lớn bỏ nhỏ sao? Bác sỹ pháp y không phải là thần, không thể giải quyết tất cả vấn đề”.

“Nhưng vấn đề này không giải quyết được thì việc phán đoán tính chất vụ án cũng có trở ngại, trong lòng em cũng không thấy thoải mái.”

“Giải quyết được.” Sư phụ nhanh chóng đổi đề tài, “Rơi từ trên cao xuống dẫn đến tổn thương xương sống, thay vì xem trong ống xương có máu hay không, thì đầu tiên phải xem xương sống có bị gãy hay không.”

“Không gãy xương.”

“Thứ hai, xem tủy sống có bị tổn thương không.” Sư phụ nói.

“Ừm, xem tủy sống ư?” Tôi vừa nói vừa vẫy tay, bảo cậu thực tập cắt màng xương cứng trong xương sống ra.

Màng xương cứng bị tách mở, bày ra một đoạn tủy sống trắng ớn, hoàn chỉnh, sạch sẽ, không xuất huyết.

Tâm lý hỗn loạn của tôi cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

“Tủy sống không có tổn thương gây chảy máu.” Tôi nói, “Ha ha, sư phụ ơi, thế này là thế nào ạ? Vì sao tủy sống không tổn thương mà trong ống sống lại có máu?”

“Bởi vì khi thi thể phân hủy, màng xương kéo giãn dây thần kinh và mạch máu nhỏ trong ống sống, khiến chúng bị vỡ ra, dẫn đến hiện tượng xuất huyết trong ống sống. Nói dễ hiểu thì là do phân hủy tạo thành.”

Điều này đã loại bỏ tất cả những vấn đề có thể bác bỏ quan điểm của tôi. Cúp máy xong, tôi tràn đầy tự tin, ngẩng đầu ưỡn ngực cùng bác sỹ Lâm lên xe.

“Anh, chúng ta hiện đang nắm giữ nhiều manh mối nhỏ lẻ mang tính quyết định, bây giờ phải đi họp ban chuyên án để xâu chuỗi những manh mối ấy lại thôi.” Tôi cao hứng nói.

8 giờ tối, tôi không màng cơm nước, đi cùng bác sỹ Lâm vào phòng họp ban chuyên án. Trong phòng họp, các điều tra viên và cảnh sát giao thông đang chờ chúng tôi đến.

“Các anh giao thông về nhà ăn cơm đi.” Tôi vừa vào cửa liền vội nói, “Là giết người.”

Thái độ chắc chắn của tôi khiến ban chuyên án trở nên xôn xao.

Đại đội trưởng rõ ràng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nói: “Có thể khẳng định chứ?”

“Có thể.” Tôi ngồi xuống, uống một ngụm nước rồi tiếp, “Chúng tôi sẽ nói ngắn gọn thôi, tôi sẽ bắt đầu nói từ việc khám nghiệm thi thể”.

“Ngô Minh Lộ chết do chấn thương sọ não, thời điểm tử vong là khoảng 1 giờ sáng ngày 26.” Tôi vừa nói xong, trong phòng họp lại nổi lên tiếng xì xào, xem ra việc suy đoán thời điểm tử vong khiến các điều tra

viên bắt đầu tin rằng đây không phải một vụ tai nạn giao thông.

“Căn cứ thứ nhất, cổ anh ta có tổn thương do vật mềm tạo ra, xe máy không thể hình thành loại vết thương này.” Tôi nói, “Căn cứ thứ hai, trên đầu anh ta có một số vết thương nằm rải rác, do hai hướng tác động lực khác nhau gây nên, không phải tạo thành do va chạm một lần với xe máy. Căn cứ thứ ba, xương sống của Ngô Minh Lộ không có tổn thương, không phù hợp với dạng thương tổn hình thành do rơi từ trên cao xuống. Căn cứ thứ tư, vùng hội âm của anh ta không bị thương.”

(Hội âm: vùng nằm giữa hậu môn và phần ngoài bộ phận sinh dục)

Lúc khám nghiệm tử thi tôi có chú ý đến chi tiết này, nhưng không nói với bác sỹ Lâm, nên anh cũng hết sức kinh ngạc: “Vùng hội âm ư?”

“Đúng vậy, nếu anh ta ngồi trên xe máy rồi ngã lăn xuống, vậy vùng hội âm hẳn là phải bầm tím.” Tôi nói xong, mọi người đều gật đầu.

“Dựa vào bốn căn cứ trên đây”, tôi tiếp lời, “Khám nghiệm thi thể chi tiết cho thấy, nạn nhân bị người khác bóp cổ, ép dựa vào tường sau đó bị vật tày đánh vào đầu, dẫn đến tử vong”.

Tôi tạm dừng một chút, anh Đại đội trưởng cảm thấy chưa thỏa mãn: “Thế là hết rồi à?”

“Đương nhiên là chưa hết.” Tôi cười, “Bây giờ tôi nói đến tình huống tại hiện trường. Căn cứ thứ năm, Ngô Minh Lộ ngã xuống mạn phía Đông của đầu cầu Bắc, nhà anh ta cũng ở bên phía Bắc, mà đêm hôm đó chắc chắn anh ta đã về nhà an toàn. Nếu anh ta lại rời nhà đi, tức là đi từ phía Bắc đến phía Nam, khi đi qua cầu liền bị ngã xuống, vậy theo lý thuyết đi về phía bên phải, Ngô Minh Lộ hẳn là đi về mạn phía Tây cây cầu, dù có ngã cũng là ngã xuống phía Tây. Kể cả khi anh ta chạy ngược chiều, thì như tôi đã nói ở hiện trường, do có động năng ban đầu nên người này không thể ngã ngay sát đầu cầu được, mà phải đi một đoạn trên cầu rồi mới ngã xuống, nhưng nhìn ở vị trí thi thể thì hẳn là anh ta ngã xuống cầu theo hướng vuông góc.”

Mọi người tiếp tục gật đầu.

“Lại nói đến chiếc xe máy.” Tôi nhấp một ngụm nước, “Căn cứ thứ sáu, tuy rằng xe máy đang trong tình trạng hoạt động, nhưng đèn lại không bật. Nếu Ngô Minh Lộ tử vong vào lúc 1 giờ đêm tối tăm mù mịt thì tại sao lại không bật đèn xe khi đi đến hiện trường? Anh ta cũng không thể tắt đèn trong lúc ngã xuống đúng không? Nhưng nếu là hung thủ lái xe chuyển xác đến hiện trường, để tránh khiến người khác chú ý bèn tắt đèn xe thì chuyện này có thể được giải thích”.

“Đúng! Hơn nữa thông qua khám nghiệm quần áo của nạn nhân, chúng tôi phán đoán khi anh ta bị thương, phần thân trên được giữ ở tư thế thẳng, đó không phải tư thế khi ngã xuống cầu. Đây là căn cứ thứ bảy.” Hai căn cứ trước đó tôi chưa từng đề cập tới, chỉ trực tiếp thông báo tại buổi họp chuyên án, điều đó khiến bác sỹ Lâm nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được phải tranh nói ra căn cứ thứ bảy.

Tôi gật đầu cười, nói tiếp: “Dựa vào căn cứ thứ bảy, tôi cho rằng nạn nhân bị đánh thức khi đang ngủ say, sau đó bị giữ chặt thân trên rồi bị đánh vào đầu dẫn đến tử vong. Sau khi anh ta chết, hung thủ mặc quần áo cho nạn nhân, chuyển xác đến hiện trường bên cầu, nguy tạo một hiện trường tai nạn giao thông. Hiện trường giết người hẳn là trong nhà nạn nhân. Nếu hung thủ có thể dễ dàng đi vào nhà thì vợ của Ngô Minh Lộ không tránh khỏi liên can. Không biết bảy căn cứ tôi vừa kể có đủ hay không? Tất nhiên còn rất nhiều điểm khả nghi khác, ví dụ như đêm đó Hồ Lệ Lệ vắng mặt một cách trùng hợp, hay là Ngô Minh Lộ mất tích mà nhà cửa vẫn tiến hành sửa chữa như thường, hoặc nhà hàng xóm nuôi ba con chó nhưng chỉ bị mất hai con hay sửa, ngoài ra nạn nhân hẳn là bị tấn công khi đang ngủ đêm nhưng Hồ Lệ Lệ lại nói sáng hôm sau chị ta về nhà thấy chân màn đã gấp gọn”.

Nghe tôi thuyết minh về các căn cứ một cách đơn giản, nhanh chóng lại có lý, có thể phân biệt rõ tính chất vụ án, Đại đội trưởng tỏ ra vô cùng hào hứng: “Nhiều căn cứ như vậy là đủ rồi! Nhưng tôi muốn biết, vì sao Hồ Lệ Lệ lại muốn giết chồng? Động cơ gây án là gì?”

“Tôi nghe người hàng xóm nói, Ngô Minh Lộ và Hồ Lệ Lệ từng cãi vã rất kịch liệt, vì có vẻ như Hồ Lệ Lệ gian dối với người sửa nhà, Ngô Minh Lộ muốn ly hôn với chị ta.” Tôi đáp.

“Chỉ bởi vậy mà giết người?” Đại đội trưởng sờ trán, “Vợ chồng cãi nhau mà thôi, coi đó là động cơ giết người thì hơi gượng ép”.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ là hơi khiên cưỡng, nên đã lên trao đổi với hàng xóm nhà họ vài câu.” Tôi nói, “Nghe nói nhà họ sắp phải di dời, căn nhà ông cha để lại của Ngô Minh Lộ cũng phải phá đi, chi phí đền bù lên đến 70 vạn tệ. Cứ nghĩ thử mà xem, nếu Ngô Minh Lộ và Hồ Lệ Lệ ly hôn, do căn nhà là tài sản trước hôn nhân nên 70 vạn này chỉ ta không được hưởng lấy một xu. Nhưng nếu Ngô Minh Lộ chết, căn cứ theo luật thừa kế thì người được hưởng 70 vạn này chính là Hồ Lệ Lệ. Một người phụ nữ có nhân tính, lại thấy một khoản tiền lớn kiếm cả đời không được nên nảy ý định giết người, lí do này còn gượng ép không?”

(70 vạn tệ = khoảng 2 tỷ 450 triệu VNĐ)

Đại đội trưởng cũng tỏ vẻ tán thành với phân tích của tôi, nói: “Có lý lắm! Nhưng có chứng cứ gì không?”

“Nếu có thể xác định hiện trường phát sinh vụ án là trong nhà Ngô Minh Lộ, tức là đã có chứng cứ xác định Hồ Lệ Lệ là đồng phạm. Bởi nạn nhân khi bị thương sẽ chảy máu, Hồ Lệ Lệ không những bất chấp việc trong nhà có máu, còn khai gian dối rằng sáng hôm sau về nhà thấy chần mản gấp gọn”. Tôi nói, “Nhưng cũng có chỗ khó, đó là sau khi Ngô Minh Lộ mất tích thì tường nhà đã được quét vôi, không chắc có thể tìm thấy chứng cứ chứng minh anh ta chết ở trong nhà.”

“Ý cậu là trong nhà anh ta hẳn sẽ có máu, nhưng có thể sẽ không tìm thấy, đúng không?” Đại đội trưởng hỏi.

“Hung thủ giết người xong, hẳn sẽ nóng lòng muốn quét vôi che đi những chỗ có máu trên tường. Bây giờ chúng ta đi cạo lớp vôi mới quét trên tường ra, hi vọng có thể phát hiện vết máu thấm vào tường.” Tôi nói, “Mặt khác, vụ trộm chó cũng có thể là manh mối quan trọng, nói chung là chẳng có nhiều sự trùng hợp đến thế, chó nhà hàng xóm nuôi bao nhiêu năm không bị trộm, nhưng ngay trước khi Ngô Minh Lộ chết một ngày lại mất, trùng hợp lại là hai con chó hay sủa. Điều đó rất đáng ngờ. Cho nên bước tiếp theo cần phải phải một tổ điều tra nhà người thợ sửa chữa kia, xem có thể thấy dụng cụ bắt chó hay bả thuốc gì không.”

Sáng sớm hôm sau, tôi cùng vài điều tra viên đến nhà Hồ Lệ Lệ.

Trong lòng đã nắm chắc đôi phần, ánh mắt chúng tôi cũng trở nên lạnh lùng. Khi Hồ Lệ Lệ thấy chúng tôi hùng hổ đi vào cửa, rồi lại nhìn chị ta với ánh mắt lạnh nhạt, chị ta liền đột nhiên quỳ xuống. “Tôi khai! Tôi khai hết! Không phải tôi giết Ngô Minh Lộ, có thể không phán tôi tội tử hình được không?” Hồ Lệ Lệ gào khóc.

Không ngờ quá trình điều tra phá án loại thuận lợi như thế, lúc Hồ Lệ Lệ bị áp giải lên xe cảnh sát, tôi và bác sỹ Lâm cũng bắt đầu tìm kiếm vết máu trong phòng ngủ của Ngô Minh Lộ. Lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt, chúng tôi thật sự tìm được vết máu.

Tin thành công liên tiếp được báo về, đội điều tra viên và kỹ thuật viên phụ trách điều tra nhà người thợ sửa chữa cũng có kết quả tốt, trong cốp xe của tên thợ có một bộ xích, bên trên còn dính một ít lông chó.

Chúng tôi thu thập được nhiều chứng cứ gián tiếp, hơn nữa những chứng cứ này có thể hình thành hệ thống chứng cứ đầy đủ và chắc chắn, nên công tác thẩm vấn tiến triển cũng rất thuận lợi. Có bằng chứng trước mặt, tên thợ sửa chữa cũng không chống đỡ được bao lâu, hẳn nhanh chóng khai ra Hồ Lệ Lệ xui khiến hắn giết người rồi xóa dấu vết.

Vốn dĩ tình cảm giữa Hồ Lệ Lệ và Ngô Minh Lộ vẫn tốt đẹp, cho đến khi Hồ Lệ Lệ quen biết tên thợ sửa nhà họ Triệu. Vì để có nhiều thời gian đàn dúi, Hồ Lệ Lệ mời tay họ Triệu về sửa nhà, lấy cớ là để được nhiều tiền đền bù hơn. Cái cớ này được Ngô Minh Lộ nhanh chóng chấp nhận, nhưng quan hệ giữa họ Triệu và Hồ Lệ Lệ cũng sớm bị Ngô Minh Lộ phát hiện ra. Anh ta cảm thấy phản nộ với hành vi của vợ, tỏ vẻ nhất định phải ly hôn. Nghĩ đến 70 vạn sắp tới tay lại không cánh mà bay, Hồ Lệ Lệ đau từng khúc ruột, vì thế tìm tay họ Triệu mưu đồ bí mật giết hại Ngô Minh Lộ.

Xế chiều ngày 25, Hồ Lệ Lệ mượn lí do về nhà mẹ đẻ, trước khi đi đã đặt chìa khóa nhà lên phía trên khung cửa. Rạng sáng ngày 26, tay họ Triệu lên đến nhà Ngô Minh Lộ, dùng chìa khóa Hồ Lệ Lệ đặt trên

khung cửa để vào nhà. Ban đầu họ Triệu muốn nhân cơ hội Ngô Minh Lộ ngủ say để ra tay, không ngờ khi hấn lần mò tìm đường lại vô ý làm đổ bình rượu đặt ở phòng khác. Ngô Minh Lộ giật mình tỉnh giấc, phát hiện thấy tay họ Triệu liền xông vào đánh nhau, nhưng Ngô Minh Lộ gầy yếu sớm bị đánh bại. Sau khi giết hại Ngô Minh Lộ, họ Triệu bèn mặc áo khoác, quần ngoài và đi giày cho anh ta, điều khiển xe của Ngô Minh Lộ, đưa cái xác đến bên cầu, tỉ mỉ nguy tạo hiện trường tai nạn giao thông như thể Ngô Minh Lộ lái xe không may bị ngã xuống cầu.

Sáng sớm ngày 26, Hồ Lệ Lệ về nhà mới phát hiện trên tường có nhiều vết máu, lập tức hoảng hốt, vội gọi họ Triệu đến quét dọn hiện trường, bọn chúng đã quét một lớp vôi để che giấu vết máu trên tường. Khi chúng thấy cảnh sát giao thông đến xử lý hiện trường cái chết của Ngô Minh Lộ, trong lòng chúng còn thầm cảm thấy may mắn vì kế hoạch đã thành công. Không ngờ chỉ sau 24 giờ, chúng liền bị công tay xiềng chân, ngồi sau song sắt chờ pháp luật trừng trị nghiêm khắc.

Khi trở về tỉnh, việc trước tiên tôi làm là đi thăm sư phụ. Sức khỏe của thầy đã tốt hơn rất nhiều, tinh lực cơ bản cũng đã hồi phục. Sau khi báo cáo lại toàn bộ tình huống vụ án cho sư phụ, tôi chần nản nói: “Nhiều án mạng như thế, nguyên nhân không vì tình thì cũng vì tiền, nếu người ta có thể tự nén xuống ham muốn của mình, không chề lòng tham, vững tâm mà sống thì sẽ chẳng có hung án, thế giới này cũng tốt đẹp biết bao!”

Sư phụ lấy dưới gối ra một phong bì, cười nói, “Đừng xúc động quá, vô ích thôi, hãy nghĩ đến những thứ có ích ấy. Thôi mau chuẩn bị đi, mời anh em ăn một bữa.” Nói xong ném phong bì cho tôi.

Mở ra đã thấy, bên trong là một cuốn sổ nhỏ màu xanh lục, bên trên có ảnh chụp của tôi, còn có một dòng chữ: Trao tặng Tần Minh tư cách bác sỹ pháp y chính.

Vụ sau: Rách giời rơi xác

Vụ án thứ mười lăm – Rách giời rơi xác

Phần 1

“Đây không phải vụ án xẻ xác.” Tôi nâng cánh tay lên, dụi mũi bằng khuỷu tay.

Ba giờ trước, tôi nhận được lời mời từ Cục công an thành phố Vân Thái, liền lái xe tới đó để giải quyết một vụ án xác phụ nữ không đầu.

Cái xác được phát hiện từ một ngày trước, khi công nhân vệ sinh đang làm sạch đường cống thoát nước. Thi thể phụ nữ ấy đã hoàn toàn bị sáp hóa, việc đó khiến cho công tác pháp y gặp nhiều khó khăn, bởi vậy Cục công an Vân Thái liền mời chúng tôi tham gia phá án.

So với lần đầu biết tới xác bị sáp hóa, lần này tôi đã có nhiều kinh nghiệm hơn. Thi thể mặc quần áo mùa đông, do mặc nhiều lớp áo quần, cộng thêm môi trường trong cống ẩm ướt và thiếu dưỡng khí, nên cái xác đã trải qua khoảng thời gian sáp hóa khá dài, không còn mềm mại nữa, toàn bộ thi thể đã bị khô quắt lại, như cục xà phòng lâu không sử dụng vậy.

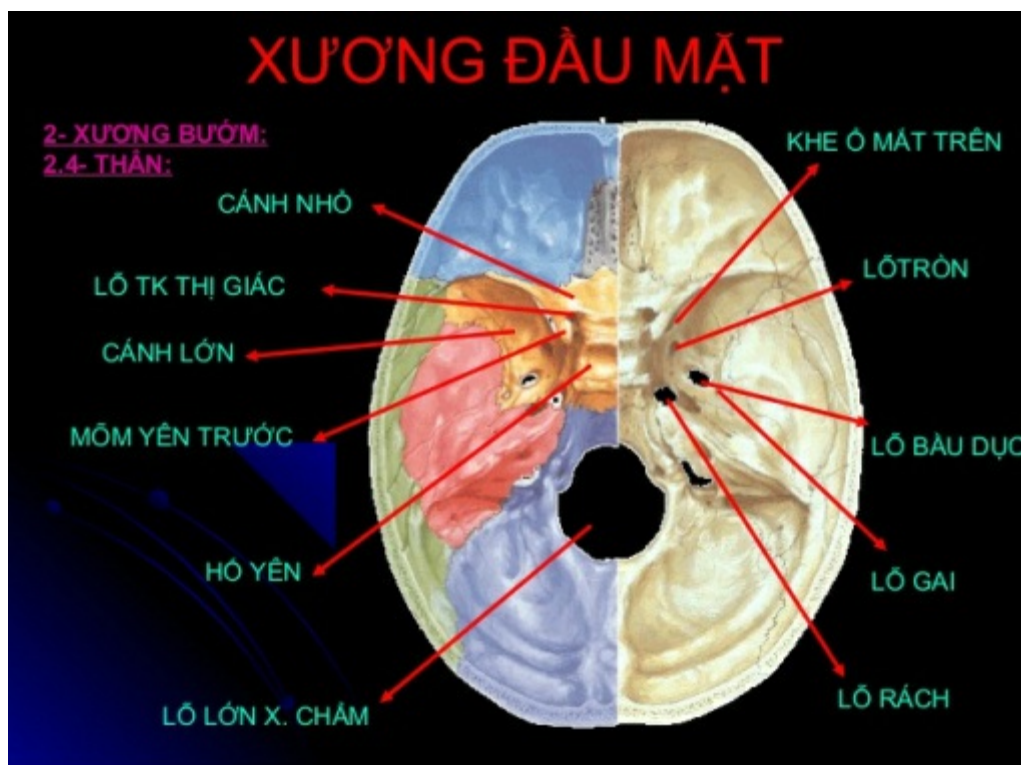
Chúng tôi chặt vật loại bỏ quần áo trên thi thể. Sau khi bị sáp hóa, cái xác được giữ gìn tương đối hoàn chỉnh, tuy hình thái đặc thù của da đã hoàn toàn biến mất, nhưng có thể thấy trên thi thể không có tổn thương nào quá rõ ràng. Do không thể phân biệt rõ các thành phần cấu tạo cơ thể, nội tạng cũng phân hủy gần hết, nên chúng tôi chỉ có thể tách dần các phần mềm đã bị xà phòng hóa, tiến hành tìm kiếm xương cốt trong nước bùn và các bộ phận đã xà phòng hóa.

“Đây không phải vụ án xẻ xác.” Tôi nói, “Bác xem này, ở đây có đủ bảy đốt sống cổ.”

Tôi vừa nói vừa lấy xương từ trong những phần còn lại của thi thể, sắp xếp thẳng hàng trên bàn giải phẫu.

Chi đội trưởng Hoàng đẩy kính mắt lên, chấp tay sau lưng nói: “Người ta bới bèo ra bọt, chú lại bới xác ra xương^[1]”.

“Trong các vụ án xẻ xác mà đầu bị cắt rời, thường sẽ bị tách ở đốt sống cổ thứ ba hoặc thứ tư.” Tôi chỉ các đốt xương cổ. “Đốt sống cổ thứ nhất nối liền với lồng xương chậu, vị trí rất sát, không thể cắt ở chỗ đó được.”

“Có lý, có lý.” Chi đội trưởng Hoàng gật đầu. Anh Hoàng là anh khóa trên của tôi, hơn tôi mười khóa, cũng xuất thân từ pháp y. Dù bây giờ làm chi đội trưởng cảnh sát, nhưng vẫn yêu thích nghề pháp y như trước, vậy nên anh thường tham gia công tác khám nghiệm pháp y khi phá án.

“Hơn nữa, xương cổ người này còn nguyên vẹn, không có dấu vết bị cắt.” Tôi nói.

“Nhưng cũng có nhiều vụ án xê xác khác, ví dụ hung thủ là bác sĩ ngoại khoa chẳng hạn, hẳn sẽ cắt ở những đoạn khớp xương và sụn đệm cột sống.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Mười năm trước tôi từng gặp một vụ kiểu này, còn hơn cả quen tay.”

“Đương nhiên là em còn kết hợp với các yếu tố khác.” Tôi nói, “Vẫn có những hung thủ sau khi giết người liền mặc quần áo lại cho nạn nhân, nhưng chưa thấy hung thủ nào đã cưa xác ra còn mặc quần áo cho mấy mảnh xác. Vậy nên khi người này chết, hẳn là vẫn mặc bộ quần áo này đúng không?”

Quần áo trên thi thể rách nát, không phải do nằm dưới cống trong thời gian dài, mà vốn dĩ người này đã mặc một bộ quần áo rách mướp.

“Nếu chết rồi bị cắt rời phần đầu, thì sẽ có một lượng máu lớn chảy ra từ mạch máu trên bề mặt cắt, vậy quần áo chắc chắn sẽ bị thấm máu.” Tôi vừa nói vừa cẩn thận kiểm tra cổ áo của người chết, “nhưng trên áo lại không có máu, nên em cho rằng trên người cô ấy không có vết thương hở.”

Chi đội trưởng Hoàng cũng nhìn đến quần áo của người chết, hỏi tiếp: “Xác định được nguyên nhân tử vong rồi chứ?”

Tôi lắc đầu đáp: “Điều kiện thi thể quá kém, nhưng có thể loại trừ khả năng chết do tổn thương cơ tính hoặc ngạt thở cơ tính. Xương móng của người này vẫn còn nguyên vẹn.”

Đột nhiên, tôi phát hiện ra một thứ trắng trắng, nhòn nhòn nằm lẫn trong đồng da thịt trên bàn giải phẫu. Sau khi gạt hết đất bùn dính xung quanh thứ này ra, tôi hào hứng nói: “Xem này, là một chiếc răng.”

Răng xuất hiện trong vụ án có xác không đầu mang một ý nghĩa khác thường, vụ này cũng thế. Tôi dùng cồn cọ rửa cẩn thận, lau cho chiếc răng sáng bóng lên.

“Chân răng có màu hồng, là hiện tượng răng mủn côi[2].” Tôi nói.

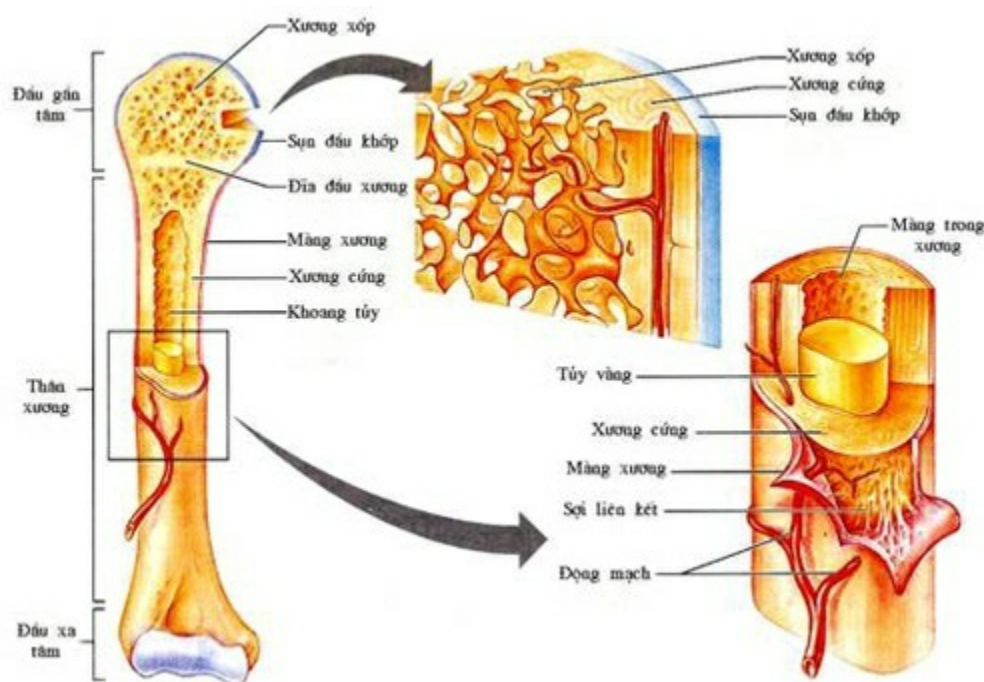
Răng mân côi là một phương pháp của ngành pháp y, thường dùng làm căn cứ phán đoán chết đuối. Tuy hiện nay có rất nhiều cơ quan pháp y trong nước phủ nhận mối quan hệ qua lại tất yếu giữa chết đuối và răng mân côi, nhưng từ nhiều năm công tác trong ngành pháp y, tôi phát hiện răng mân côi cũng có ý nghĩa tham khảo nhất định đối với việc phán đoán các vụ chết đuối.

“Có thể là chết đuối”. Tôi nói, “Nhìn tình trạng mòn của răng, người chết hẳn là chưa đến 35 tuổi, vì chỉ có một hai điểm ngà răng[3].”

“Nếu không phải xê xác, thì đầu của người này đâu?” Chi đội trưởng Hoàng hỏi, “Ý chú là cái đầu tự rơi ra sao?”

“Vâng.” Tôi gật đầu, “Sau khi thi thể bị xả phòng hóa vẫn tiếp tục phân huỷ, dẫn đến việc các phần mềm đã sáp hóa gãy rời ra, không có gì giữ cho phần thân và phần cổ gắn liền với nhau. Vì thân nặng đầu nhẹ nên có thể phần đầu đã bị nước trong cống cuốn trôi, hoặc là bị công nhân vệ sinh dọn đi mà không hay biết.”

“Năm nay ở đây mưa to lũ lớn, nên khả năng cái đầu bị nước cuốn đi là rất cao.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Có lẽ thi thể này bị vùi tương đối sâu, nhưng vì mưa to nước lớn cuốn trôi hết lớp bùn bên trên, nên đến năm nay công nhân vệ sinh mới tìm thấy cái xác. Hiện giờ điều chúng tôi quan tâm là thời điểm tử vong của người này, để có thể tìm được nguồn gốc thi thể”.

Tôi lấy từ cái xác một đoạn xương sườn, nói: “Anh xem này, lớp xương cứng trên xương sườn đã phân hủy gần hết, các xương khác cũng bị bong tróc lớp xương cứng, chứng tỏ người chết đã nằm trong môi trường ẩm ướt như thế hơn ba năm rồi.”

“Ý cậu là khoảng trước mùa đông năm 2006?” Chi đội trưởng Hoàng hỏi: “Trước năm 2006, phạm vi có rộng quá không? Có thể phán đoán là khoảng năm nào chứ?”

Tôi lắc đầu đáp: “Sợ rằng khó mà nói được.”

“Quần áo của người này chất lượng rất tệ, nhưng có thể thấy vài thứ đồ len trên người là tự đan”. Tôi nói: “Tầm tuổi ấy, mặc loại quần áo này, có lẽ không phải người bình thường, rất có thể là nhà nghèo đói. Nhưng người chết hẳn là có gia đình, có gia đình là có thể tìm thấy nguồn gốc thi thể.”

Dứt lời, tôi cầm chiếc quần bò của người đã chết lên. Túi quần túi áo đã được mấy cậu pháp y trẻ tuổi kiểm tra từ trước, họ nói rằng có không có gì cả. Nhưng tôi lại tìm thấy một vật.

Tôi lấy từ trong túi quần đang trước ra một đồng tiền xu rỉ sét đã bị đất bùn và da thịt phân hủy bám xung quanh. Tôi nói: “Sao các cậu bảo không có gì trong túi?”

Chi đội trưởng Hoàng thấy tôi tìm ra đồ trong túi, liền cau mày dạy bảo cậu pháp y đứng bên cạnh: “Kiểm tra kiểu gì thế hả? Vậy mà cũng không tìm ra à? Có mỗi mấy cái túi thôi chứ bao nhiêu?”

Cậu bác sĩ trẻ măng uất ức nói: “Em cũng xem rồi, nhưng tưởng là cục đất. Với lại tiền xu thì có ích gì đâu ạ? Chúng tôi cố ấy có năm xu sao?”

Tôi chẳng để ý đến lời giải thích của cậu ta, dùng dao phẫu thuật từ tốn cạo đồng tiền xu, đến khi hoa văn trên đồng tiền lộ ra: “Cậu cảm thấy đồng năm xu này vô dụng ư? Nó là một vật quan trọng! Rất quan trọng!” Tôi không nén nổi cảm giác vui sướng.

Chi đội trưởng Hoàng đeo găng tay, cầm đồng xu lên nhìn, hỏi: “Nó có tác dụng gì?”

Tôi dùng kẹp cầm máu chỉ chữ “2005” trên đồng xu, nói: “Tiền xu đều có năm phát hành, đồng xu này phát hành năm 2005, một đồng xu phát hành năm 2005 nằm trong túi của người chết, chứng tỏ người này chết sau năm 2005, đúng không?”

Chi đội trưởng Hoàng vỗ đầu: “Đúng, nói cách khác, người này chỉ có thể chết vào mùa đông năm 2005 hoặc mùa đông năm 2006. Dễ điều tra hơn nhiều!”

Khoảng thời gian gần đây, do thường xuyên đi hiện trường nên tôi mệt mỏi không chịu nổi, lại cũng muốn biết kết quả của vụ án này, vì vậy quyết định ở lại thành phố Vân Thái thêm một ngày.

Ăn cơm trưa xong, tôi ngủ một giấc đến tận 8 giờ tối, bỗng nhiên bị tiếng chuông di động dồn dập đánh thức. Tôi dụi đôi mắt kèm nhèm, lơ đãng vươn vai rồi mới ưỡn oải cầm lấy điện thoại.

“Tôi chưa dám quấy rầy chú, nghỉ ngơi rồi chứ? Ăn cơm tối chưa?” Là giọng của Chi đội trưởng Hoàng.

“Lâu lắm rồi em mới ngủ đã đời như vậy, coi như được bù năng lượng.” Tôi nói, “Em đói quá, hay là bác mời em đi ăn mì lát xào đi?”

Ở quán mì xào ven đường, tôi và Chi đội trưởng Hoàng ngồi đối diện nhau, tôi ăn mì xào đặc sản Vân Thái hùng hực như trâu như hổ, vừa ăn vừa hỏi: “Trông bác thành thoi thế, chắc là vụ án điều tra xong rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, phân tích của chú chuẩn lắm.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Đã điều tra rõ, người chết là bệnh nhân tâm thần, sống tại một thôn nhỏ. Mùa đông năm 2006, xung quanh nhà cô ấy tiến hành mở rộng đất đai, do thoát nước không tốt nên lúc đó các nắp cống đều phải mở ra để tu sửa. Người này đến bên miệng cống, nói chuyện với lòng cống ở dưới, người nhà đến lôi đi, cuối cùng lại không giữ chặt, khiến cho cô ấy ngã xuống. Dòng nước dưới cống chảy rất xiết, lúc công an địa phương và đội cứu hộ chạy đến thì đã không thấy cô ấy đâu, cho người xuống vớt cũng không vớt được. Chúng tôi đã xem giấy tờ ghi lại vụ việc năm đó, không có vấn đề gì.”

“Ồ. Vậy thì yên tâm rồi, không phải án xẻ xác, các bác cũng bớt vất vả.” Tôi ăn mì xào ngon lành, nói: “Đã xác nhận thân phận rồi chứ?”

“Phần mềm trên cơ thể đều phân hủy, giờ đang lấy xương đi xét nghiệm DNA, chắc phải tốn thêm chút thời gian.” Anh Hoàng nói, “Cũng vì phải xác nhận chứng cứ thôi, chứ quần áo đều đã trùng khớp.”

“Vậy là tốt rồi, tốt quá rồi, sáng mai em về đây.” Lại thuận lợi giải quyết một vụ án, trong lòng tôi vô cùng sung sướng. Tiếc rằng người nhà của người chết không chú ý trông nom, dẫn đến phát sinh bi kịch. Tuy rằng cô ấy bị bệnh tâm thần, nhưng cũng là một sinh mệnh. Tôi và Chi đội trưởng Hoàng mỗi người một câu tâm sự chuyện đời.

“Độ này ở Vân Thái rất ổn định.” Chi đội trưởng Hoàng đột nhiên chuyển đề tài, “Đừng nói án xé xác, đến cả giết người cũng ít cực kỳ.”

Tôi lắc đầu, nói: “Bác trăm lần ngàn lần đừng nói vậy. Máy cái án iếc này chẳng đoán trước được đâu, bác nói không có, chưa biết chừng mai là có án ngay đây.” Anh Hoàng thui tôi một phát: “Thằng gở mồm này.”

Có một số việc không tin không được, đời bất thường như thế đó, sáng hôm sau tôi vẫn không thể về tỉnh như dự định.

Lời người biên dịch nhà kê: Phần sau mới chính thức vào án. Còn đây là súc miệng trang bị kiến thức pháp y

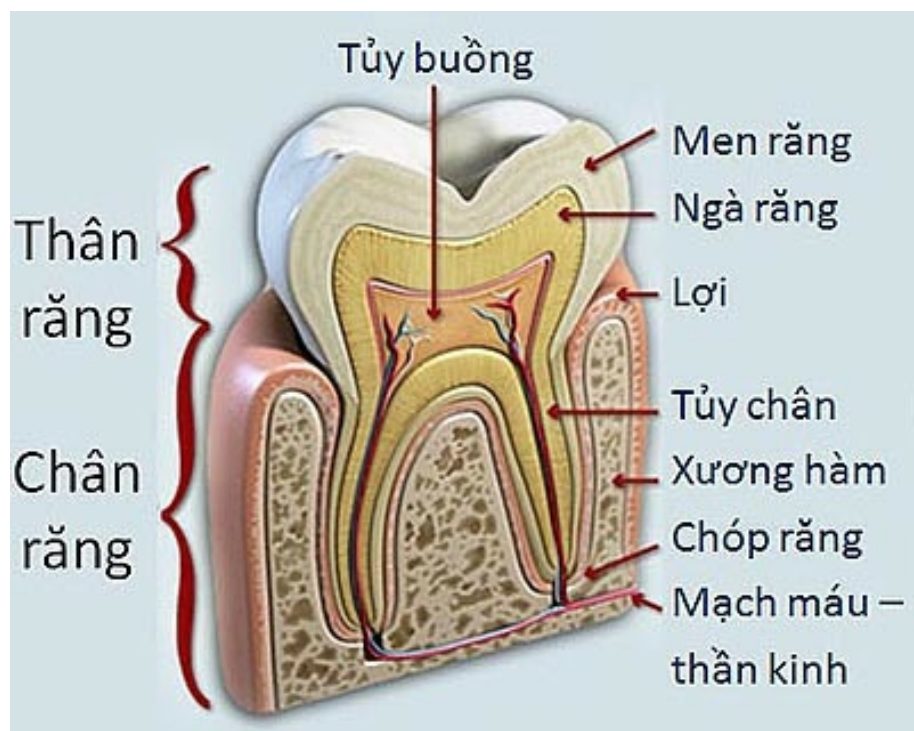
Chú thích:

[1] Câu gốc là “Bối xương trong trứng gà” , ý chỉ những kẻ thích moi móc cái xấu của người khác, ý nghĩa tương đương với câu “Bối bèo ra bọt” của Việt Nam. Nhưng ở đây sử dụng để chỉ hành động tìm kiếm.

[2] Răng mân côi (tiếng Anh là pink teeth – người dịch chưa tìm được từ chuyên ngành tiếng Việt) : Là hiện tượng chân răng đổi thành màu hồng giống màu hoa mân côi. Hiện tượng này được biết đến lần đầu vào năm 1829 và từng được coi là một trong những cách xác định chết đuối. Nguyên nhân do mạch máu trong tủy răng vỡ, gây xuất huyết và tạo màu hồng ở chân răng, khi được ngâm qua cồn thì màu hồng sẽ càng đậm, đặc biệt hiện tượng này thường xuất hiện trong môi trường ẩm ướt. Tuy nhiên, thông qua thử nghiệm cho thấy, không chỉ chết đuối mà nhiều nguyên nhân khác cũng có thể dẫn đến hiện tượng răng mân côi, nên hiện tượng này không được coi là đặc điểm nhận biết nguyên nhân tử vong.

[3] Bác sĩ pháp y có thể căn cứ vào độ mòn của răng để suy ra tuổi của người đã chết. Từ khoảng 13 – 23 tuổi: Bề mặt răng bắt đầu bị mài mòn. Từ khoảng 24-35 tuổi: Bề mặt răng đã bị bào mòn, lộ ra một số điểm ngà răng. Từ khoảng 36 – 55 tuổi: Ngà răng lộ ra mảng lớn. Từ 56 tuổi trở lên, ngà răng mòn hẳn, có thể thấy tủy buồng (nơi chứa tủy răng).

Vụ án thứ mười lăm – Rách giới ròi xác

Phần 2

7 rưỡi sáng, do hôm trước tôi đã ngủ cả buổi chiều, buổi tối lại thức suốt đêm lên mạng nên mãi vẫn chưa rời giường, lúc này tiếng chuông di động đánh thức tôi dậy. Chưa kịp nhìn màn hình điện thoại, tôi đã có một cảm giác rất bất ổn, những lời tối qua nói với Chi đội trưởng Hoàng lại vang vọng bên tai. “Sẽ không có chuyện chứ?” Tôi vừa nghĩ thầm vừa cầm lấy điện thoại di động.

“Đừng đi vội, đồng chí gỡ mồm.” Trong giọng nói vội vã của anh Hoàng vẫn không thiếu nét trêu chọc, “Có lẽ đúng như chú nói đây.”

“Án mạng ư?” Tôi nói, “Có đầu mối gì không?”

“Chưa biết chắc.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Khả năng cao là án xê xác.”

“Không phải đâu! Hôm qua bác cũng bảo vụ kia là xê xác.” Tôi không tin rằng nghi án xê xác cứ liên tiếp xuất hiện như vậy, “Tình huống là thế nào?”

“Tạm chưa nói đến, mười phút nữa tôi tới đón chú. Phiên chú đi cùng tôi vậy, nếu loại trừ khả năng án mạng thì tôi lại thả cho chú về.” Chi đội trưởng Hoàng nói xong liền cúp máy.

Sư phụ không chỉ truyền thụ hết vốn liếng, mà còn đem cả tính cách cứ thấy án là hào hứng lây cả sang tôi. Tôi tắt điện thoại, nhảy ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt trong 5 phút, sau đó sửa sang lại quần áo rồi chạy xuống đại sảnh chờ Chi đội trưởng Hoàng đến.

Quan niệm thời gian của anh Hoàng rất mạnh, đúng 10 phút sau, tôi thấy đèn xe cảnh sát loang loáng từ cổng nhà khách lao vào như chớp.

“6 giờ 30 sáng nay, một cụ ông gọi điện báo cảnh sát, phát hiện dưới chân cầu vượt cao tốc ở ngoại ô thành phố có một túi nilon mới nguyên, ngoài túi có máu, nhìn xuyên qua túi có thể thấy dường như bên trong có thứ gì đỏ đen thúi lù như tóc người.” Chi đội trưởng Hoàng giới thiệu sơ lược tình huống.

“Sau khi mở ra thì sao? Bên trong có cái gì?” Tôi ngồi nghe anh Hoàng nói, đúng đoạn quan trọng anh lại dừng nên tôi mới tò mò hỏi.

“Chưa mở, tôi nhận tin báo xong liền yêu cầu công an khu vực tới phong tỏa hiện trường, không cho ai đụng vào cái túi đó, chờ chúng ta đến xem xét sau.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Vì tôi sợ họ sẽ làm hỏng một số vật chứng quan trọng.”

“Chắc.” Tôi nói, “Em tưởng thế nào, hóa ra còn chưa dám chắc là có án nữa, biết đâu lại là xác động vật gì đấy thì sao, tự nhiên huy động quân như vậy làm em khiếp cả hồn.”

“Có tóc có máu có thịt, sao lại không phải án mạng?” Chi đội trưởng Hoàng đáp, “Chú đã thấy động vật nào có tóc đen dài chưa? Tôi nhìn chú cũng có phúc tướng^[1], chú cứ vì tôi mà đi một chuyến, coi như mang đến một chút phúc khí, không phải án là tốt rồi.”

“Phúc Tướng” – Cái tên này khiến tôi vui sướng hường thụ. Tôi cười không đáp, yên lặng tiếp nhận.

Sau nửa giờ chạy trong thành phố, xe cảnh sát đi vào một đường làng nhỏ hẹp. Thành phố Vân Thái vốn là nơi tương đối phát triển, giao thông thuận tiện, nên ở ngoại ô có nhiều cầu vượt cao tốc chạy qua, hiện trường chúng tôi tới đây cũng là ở dưới một cầu vượt cao tốc.

Vốn dĩ nơi hoang vu thế này chẳng có mấy hộ gia đình, nhưng vì có hơn mười chiếc xe cảnh sát tiến vào, cùng dải phân cách chằng đầy một khoảng rộng nên xung quanh hiện trường có rất nhiều người dân đứng tụ tập.

Đây là một mảnh đất trống trải, xung quanh toàn ruộng đồng, thấp thoáng mấy căn nhà hai tầng nho nhỏ tào nhả, lịch sự, có thể thấy đời sống của nông dân địa phương cũng khá tốt. Hiện trường được dải phân cách bao quanh, có lẽ nơi ấy hồi trước là hồ nước, hiện giờ hồ đã cạn, đất dưới lòng hồ ướt lầy, chung quanh mọc đầy cỏ dại. Một cầu vượt cao tốc vắt ngang qua cái hồ cạn này, cầu rất cao, chúng tôi đứng dưới chỉ có thể nghe tiếng xe cộ qua lại vù vù chứ không thấy rõ ô tô đi trên cầu.

Bên trong khoảng cách ly, hai cảnh sát dân sự đang cầm sổ hỏi một ông cụ tóc hoa râm. Ông cụ vừa nói vừa chỉ tay về phía cái túi nilon trắng nằm phía trước.

Hai nhân viên thu thập chứng cứ đi ủng lóp góp lội từ bờ hồ đến chỗ cái túi, vừa đi vừa chụp lại dấu chân và các dấu vết khả nghi xung quanh cái túi. Tôi đứng cạnh nhìn cũng sốt ruột, liền đi ủng rồi lội xuống hồ.

Đã vài người tiến hành khám nghiệm, nhưng không tìm thấy dấu chân hay dấu lốp xe còn mới nào, cũng chẳng phát hiện được manh mối có giá trị.

Tôi từ từ tiếp cận cái túi, đeo găng tay cao su, cẩn thận cởi bỏ miệng túi nilon buộc chặt. Vì không muốn phá hỏng nút buộc nên tôi lần lượt tháo từng nút thắt ra. Khi tôi mở miệng túi, một mùi máu tươi cùng mùi thối rửa xộc thẳng vào mũi. Tôi đưa cánh tay lên xoa mũi, nhìn chăm chú vào trong túi, thấy một mái tóc đen mượt mà, máu nhuộm vào tóc, bết dính lại với nhau.

Trong lòng tôi giật ‘thịch’ một tiếng, biết là không hay rồi, quả thật là án xê xác. Cái tên Phúc Tướng của tôi nhanh chóng bị thay bằng Gở Mồm.

Tôi kéo miệng túi ra, cẩn thận quan sát bên trong, xác nhận không có gì khác khả nghi cũng như không có manh mối và vật chứng có giá trị, liền thò tay túm lấy nắm tóc, lôi lên thì rõ là một cái đầu người máu chảy đầm đìa.

Nhân viên thu thập vật chứng đứng cạnh tôi là một cô bé vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, cô trông thấy tôi đột nhiên kéo từ trong túi ra một cái đầu đầy máu, liền sợ hãi hét ầm lên, lùi liền hai bước. Nơi chúng tôi đang đứng là một lòng hồ cạn, bùn lầy ngập quá mắt cá chân khiến cô bé đứng không vững, ngã bệt mông vào vũng bùn. Một nhân viên thu thập chứng cứ khác vội chạy tới đỡ cô bé.

Tôi cẩn trọng nhìn cái đầu người, tuy máu tươi dính nhớp đầy mặt mũi, nhưng da trắng nõn và đôi môi đỏ hồng chứng tỏ nạn nhân là một cô gái trẻ tuổi. Đôi mắt hình quả hạnh hơi hé mở, vô tư nhìn tôi. Nhìn cái đầu kinh dị này, đột nhiên tôi cũng thấy sau lưng nổi một cơn gió lạnh, tôi không nhìn thêm nữa, đem cái đầu bỏ vào trong túi.

“Ai da! Không chỉ có một túi thôi đâu.” Cậu nhân viên thu thập chứng cứ vừa nói vừa chỉ về phía bên cạnh cô bé cảnh sát vừa ngã, “Chỗ này cũng có túi nylon cùng loại.”

Tôi nhìn theo hướng cậu ta chỉ, quả đúng là vậy, cô bé cảnh sát ngã xuống, tay vừa khéo đặt lên một túi nylon khác. Cô bé nhận ra tay mình đã đặt trên một cái túi có thể chứa thi thể bị cắt rời, sợ đến mức vội vã rút tay về rồi òa khóc.

Tôi cười, thầm nghĩ có lẽ cô bé này về sau sẽ không dám đi khám xét hiện trường nữa. Tôi chậm chậm tiến đến bên cái túi, mở ra. Quả nhiên bên trong là một phần hông của phụ nữ. Phần thi thể bị cắt từ thắt lưng, đại tràng, bàng quang và tử cung tuột cả ra ngoài, đầm máu. Hông dưới bị cắt ở đoạn đầu xương đùi, còn có thể thấy thấp thoáng chòm xương đùi lẫn trong đồng thịt.

“Lạ thật.” Cậu nhân viên chứng cứ đỡ cô bé cảnh sát vẫn đang khóc nức nở, nói: “Nơi này không có dấu chân, vậy hung thủ làm cách nào để đi ra đi vào? Nếu đứng bên bờ hồ mà ném thì không thể ném xa đến vậy.”

Tôi đứng thẳng lưng nhìn xung quanh một vòng, chỉ lên rồi đáp, “Vậy chỉ có thể là ‘rách giời rơi xác’ thôi, chắc chắn là rơi từ trên không xuống.”

Cậu nhân viên chứng cứ ngẩng đầu nhìn, thấy trên đầu chúng tôi chính là cầu vượt cao tốc, liền nói: “Đúng, chỉ có thể được ném từ trên đó xuống.”

“Nếu hung thủ ném xác từ trên cầu vượt xuống, thì rất có thể hầu hết những mảnh xác khác đều nằm quanh đây.” Tôi nói, “Dừng xe trên đường cao tốc rất nguy hiểm, xuống xe ném thi thể lại càng dễ bị những tài xế khác phát hiện. Nên nếu như hung thủ muốn dừng xe trên cầu để ném xác xuống thì thường sẽ chọn thời điểm không có xe cộ đi lại, thừa cơ ném đi tất cả các mảnh xác.”

“Ừm, ở đây có rất nhiều cô đại, chúng ta gọi thêm người đến tìm đi.” Cậu ta khoát tay về phía bờ, ý bảo cảnh sát đang đứng đó đều xuống hỗ trợ tìm kiếm.

Hơn mười cảnh sát nhanh chóng lập thành đội tìm kiếm, bắt đầu lội xuống hồ tìm. Không ngoài dự đoán, đội tìm kiếm phát hiện được tổng cộng 7 túi nylon, trong đó có hai tay, hai đùi, hai cẳng chân và bàn chân, cùng phần thân trên.

Thấy các mảnh xác trong túi đã đủ để ghép thành một thi thể, tôi tuyên bố chấm dứt tìm kiếm, đem hết những mảnh xác này lên bờ.

Tôi trèo lên bờ, giẫm chân, cọ quẹt để bùn đất trên giày rơi xuống. Chi đội trưởng Hoàng tới hỏi, “Gờ Môm, tìm được toàn bộ thi thể chứ?”

Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý trước cái tên mà anh Hoàng gọi tôi, liền đáp: “Tìm được hết rồi, phụ nữ trẻ, hẳn là cái xác bị ném từ trên cầu xuống, bây giờ chắc là anh phải phái nhân viên thu thập chứng cứ lên cầu để xem có thấy dấu vết gì không.”

“Làm sao có thể khẳng định là ném từ trên cao xuống?” Chi đội trưởng Hoàng nhìn lên chiếc cầu cao ngất, lại nhìn đến xung quanh hồ nước, hỏi một cách không yên tâm.

“Thứ nhất, trong hồ nước ngoại trừ dấu chân của các nhân viên khám nghiệm hiện trường thì không có dấu chân nào khác, nếu hung thủ không xuống hồ mà đứng bên bờ ném thì căn bản không thể ném xa đến vậy.” Tôi nói tiếp, “Thứ hai, dưới các túi nylon đều là hố lổm khá sâu, chứng tỏ khi túi rơi xuống có tạo ra động năng, nếu ném từ bên hồ thì hướng của miệng hố không vuông góc, cũng không thể tạo ra hố sâu như thế. Nếu đứng trên cầu ném xuống thì rất có khả năng làm được.”

Chi đội trưởng Hoàng gật đầu: “Gờ Môm ạ, thật ra tôi không sợ án xê xác, loại án này không khó điều tra phá án. Nhưng sợ rằng vụ này không hề đơn giản, bởi vì kẻ đứng trên cầu ném xác xuống rất có thể không

phải người bản địa, thậm chí còn không phải người tỉnh mình, nguồn gốc thi thể cũng không dễ tìm.”

Tôi gật đầu. Đối với các vụ án xê xác, công tác tìm kiếm nguồn gốc thi thể là quan trọng nhất, nhưng nếu là người tỉnh khác mất tích thì rất khó tìm kiếm. Làm thế nào để tìm ra nguồn gốc thi thể trong thời gian ngắn nhất, vậy phải chờ bác sỹ pháp y cố hết sức giúp cung cấp manh mối điều tra, thu hẹp phạm vi tra tìm. Nên chúng tôi nói gì thêm nữa, âm ào đưa chín cái túi lao thẳng về nhà xác, lập tức bắt đầu công tác khám nghiệm thi thể.

[1] Phúc tướng: tướng mạo có phúc.

Vụ án thứ mười lăm – Rách giời rơi xác

Phần 3

Tại phòng giải phẫu thuộc Cục công an thành phố Vân Thái, trên bàn giải phẫu, chúng tôi đã mang chín phần thi thể ghép thành một thi thể hoàn chỉnh, nhìn qua đã thấy đây là một cô gái xinh đẹp.

Chúng tôi xem xét từng phần thi thể thêm lần nữa, không phát hiện thấy vết thương hở.

“Xem ra có thể loại trừ khả năng tử vong do tổn thương cơ tính^[1].” Bác sĩ Cao – người tham gia khám nghiệm cùng chúng tôi vừa làm sạch vết máu trên găng tay vừa nói, “Không có vết thương hở.”

“Nhưng anh không thấy vết hoen tử thi trên thi thể trông rất nhạt sao?” Tôi nói.

Vết hoen tử thi bắt đầu xuất hiện trên thi thể sau khi tử vong khoảng 2 tiếng đồng hồ. Vì máu ngừng tuần hoàn, máu còn lại trong mạch máu sẽ bị ảnh hưởng bởi trọng lực, chúng sẽ dồn về nơi thấp nhất của mạng lưới mạch máu, những mạch máu ở nơi cao trống không, mạch máu nơi thấp đọng máu, khi nhìn vào da sẽ thấy những vết màu đỏ sẫm hoặc tím thâm, những vết này ban đầu ở dạng đám mây hoặc dạng dải, cuối cùng dần hiện thành từng mảng. Vết hoen nhạt thường xuất hiện ở những thi thể bị mất máu nghiêm trọng hoặc chết chìm.

“Có vẻ người này chết chưa lâu liền bị cưa rời xác.” Chi đội trưởng Hoàng nói chen vào.

“Đúng vậy, nếu cô ấy không phải chết vì mất máu quá nhiều, mà sau khi chết bị phân tách xác ngay dẫn đến mất máu, thì vết hoen tử thi cũng khó nhìn ra.” Tôi bổ sung thêm một câu, “Giết người xong có thể nhanh chóng hoàn thành việc cắt rời thi thể, chứng tỏ công cụ hung thủ dùng để tách rời thi thể hẳn là vật có thể dễ dàng tìm được.”

Tôi cầm lấy cái đầu người chết nồng nặc mùi máu tươi, nhìn thực quản, khí quản bị cắt đứt cùng xương cổ gãy vụn, đột nhiên tôi cảm thấy nhói lên cảm giác buồn nôn. Tôi nâng cánh tay lên day mũi, nhìn kỹ mặt cắt giữa thân thể và đầu.

“Toàn bộ cơ thịt ở cổ đều đã bị ngấm máu.” Tôi nói, “Khó có thể từ dấu vết xuất huyết trên cổ để phán đoán xem nạn nhân có bị bóp cổ hay không.”

“Nhưng triệu chứng ngạt thở rất rõ ràng.” Bác sĩ Cao nói, “Môi miệng và răng vẫn nguyên vẹn, có thể loại bỏ khả năng bị miệng mũi dẫn đến ngạt thở cơ tính.”

Tôi không nói gì, chậm rãi cắt dọc theo cổ họng của nạn nhân, làm lộ ra khí quản. Trước tiên kiểm tra xương móng và sụn giáp, thấy không bị gãy. Tôi lắc đầu, nói: “Có vẻ cổ họng không bị lực mạnh tác động.” Xương móng và sụn giáp của con người rất giòn, trong những vụ bị đè ép cổ dẫn đến tử vong thường sẽ thấy xương móng hoặc sụn giáp bị gãy. Hai nơi này có gãy hay không cũng là một căn cứ để bác sĩ pháp y suy đoán nguyên nhân tử vong do ngạt thở cơ tính.

“Nếu không phải bóp cổ, không phải bít miệng, vậy cái gì dẫn đến ngạt thở đây?” Tôi ngờ vực, “Chẳng lẽ là chết đuối?”

Ôm theo vấn đề ấy, tôi cẩn thận cắt khí quản của nạn nhân ra.

Mặc dù có máu trào ngược vào khí quản, nhưng có thể thấy rõ trên vách khí quản có bám đầy bọt khí, hơn nữa vách khí quản còn bị xung huyết^[2] nghiêm trọng.

“Chẳng nhẽ quả thực là chết đuối?” Tôi dùng kẹp cầm máu chỉ vào vách khí quản nói. Ở thi thể chết đuối, trong khí quản thường chứa đầy nước do nạn nhân ho sặc dữ dội khi dưới nước, nếu không sẽ thường có bọt khí. Đồng thời, bởi ho sặc nên vách khí quản cũng có triệu chứng sung huyết rất rõ ràng.

“Sao lại là chết đuối? Nếu là chết đuối thì sao hung thủ lại muốn xé xác ra? Chẳng lẽ sau khi vớt thi thể lên liền xé xác ngay? Trường hợp này ít thấy lắm.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Có khi nào máu chảy vào khí quản, sau đó do mảnh xác này bị lay động dẫn đến sản sinh bọt khí?”

“Cũng có khả năng đó, vậy phải xem... Khoan đã!” Tôi thấy bác sỹ Cao lôi dạ dày từ khoang bụng của nạn nhân ra, vội hô lớn.

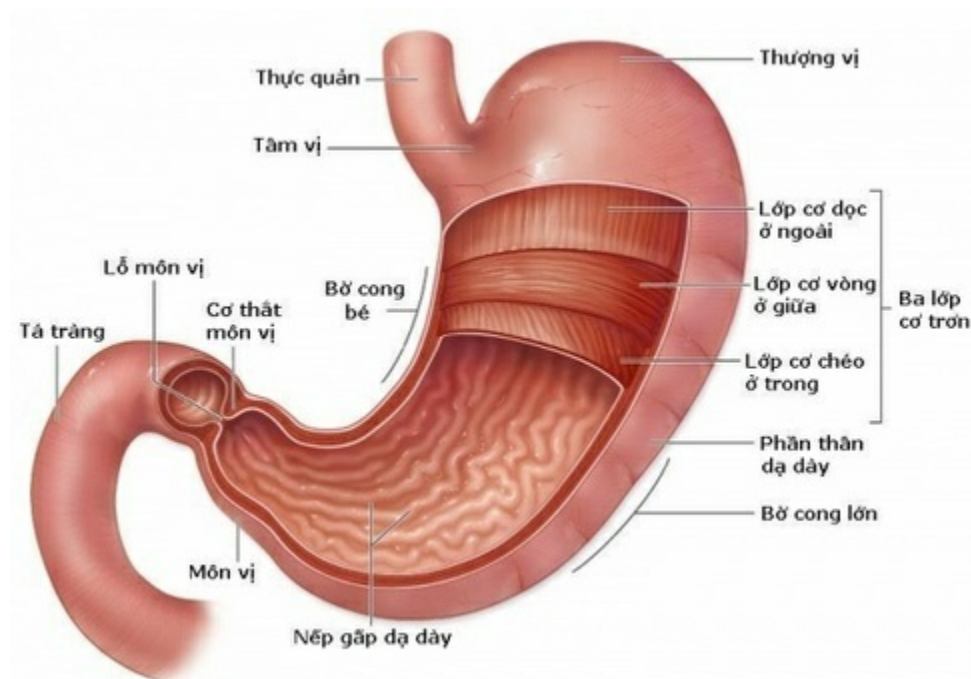
“Nếu là chết đuối thì trong dạ dày chắc chắn có chất lỏng của nơi nạn nhân bị nhấn chìm.” Tôi nói tiếp.

Bác sỹ Cao hoảng sợ, sau đó nhìn những khoảng nội tạng đã bị cắt đứt, nói: “Sợ rằng không tìm được gì. Đường từ dạ dày lên thực quản và đầu ruột liền dưới dạ dày đều bị cắt đứt, có nước cũng chảy hết ra rồi.”

Tôi gật đầu, cảm thấy những lời bác sỹ Cao nói có lý: “Dù thế nào đi nữa, vẫn nên cẩn thận một chút, cứ dùng công cụ sạch sẽ mở dạ dày ra xem thử, không phải áp lực quá đâu.”

Khi chúng tôi thận trọng mở dạ dày của nạn nhân ra, liền mừng rỡ phát hiện trong dạ dày đầy ứ, ngoài trừ nước thì không còn gì khác.

“Hô hô, đúng là có nước. Lạ thật.” Bác sỹ Cao nói.

“Có thể vì đoạn thực quản phía trên còn khá dài, tư thế cơ thể không thay đổi quá nhiều khi xác bị cắt rời, nên nước trong dạ dày không bị chảy ngược ra. Nạn nhân chết ngay khi nước vừa vào dạ dày, môn vị dạ dày liền thắt lại, cho nên dù đầu ruột phía dưới bị cắt đứt nhưng nước trong dạ dày không thất thoát nhiều.” Tôi vừa nói vừa dùng thìa sạch múc nước trong dạ dày đổ vào một chiếc bình thủy tinh sạch sẽ. “Mọi người xem này, nước trong dạ dày tương đối trong, dù có máu lẫn vào nhưng không có bùn cát, rong rêu gì. Cho nên tôi cảm thấy nạn nhân sặc nước trong môi trường nước sạch, không phải nước ao hồ. Mang đi làm thí nghiệm tảo silic là có thể xác định được.”

“Xem ra là bị ngạt nước ở trong nhà.” Chi đội trưởng Hoàng nói. Chúng tôi đều chú ý đến từ “bị ngạt nước” của anh. Anh Hoàng nói tiếp: “Cạo sạch tóc trên đầu nạn nhân, nếu cô ấy bị người khác nhấn đầu vào nước dẫn đến chết ngạt thì đương nhiên tổn thương không nằm ở cổ mà là ở sau đầu.”

Tôi vô cùng hào hứng khi nghe ý tưởng này của Chi đội trưởng Hoàng. Suy đoán ấy rất có lý, cơ thịt ở cổ đều ngấm máu, nhưng da đầu nằm khuất hơn, tổn thương trên đầu sẽ không bị máu phá hủy. Nếu phát hiện ở sau đầu có dấu vết xuất huyết dưới da thì càng khẳng định suy đoán nạn nhân bị kẻ khác ấn đầu xuống nước dẫn đến chết sặc.

Không ngoài dự đoán, sau đầu nạn nhân có một chỗ xuất huyết dưới da, nhìn hình dạng thì hẳn là bàn tay và ngón cái đè lên đầu tạo thành dấu vết này.

Cùng lúc bác sỹ Cao phát hiện dấu vết xuất huyết dưới da ở sau đầu, tôi cũng dùng kính lúp quan sát cẩn thận phần mềm bị cắt lìa và những đoạn xương gãy vỡ trên thi thể.

“Quá trình tử vong đã rõ ràng.” Tôi nói, “Công cụ cắt xác có lẽ cũng không khó phân tích.”

Bác sỹ Cao và Chi đội trưởng Hoàng chụm đầu nhìn vào chỗ tôi đang soi kính lúp. Anh Hoàng nói: “Ừm, thủ pháp vụng về, xem ra hung thủ không quá quen thuộc với cơ thể con người.”

Bác sỹ Cao cũng cười nói: “Đúng vậy, chỉ toàn cắt theo gân và bắp thịt, không biết cắt theo khớp xương, dao cũng chẳng sắc bén.”

Chi đội trưởng Hoàng nhìn các mảnh xác, nói: “Phần mềm cắt bằng dao, nhưng xương thì không, mà là dùng cưa máy để cưa.”

Tôi gật đầu, tỏ vẻ tán thành với phân tích của Chi đội trưởng Hoàng: “Đúng vậy, mặt cắt xương hình bậc thang, hơn nữa các nấc thang rất đều đặn, không phải cưa tay, là cưa máy.”

“Ừ, không có nhiều người sở hữu cưa máy, nhà các cậu có cưa máy không?” Chi đội trưởng Hoàng như thăm nghĩ ra điều gì đó, ngừng đầu hỏi chúng tôi.

Tôi lơ lơ lắc đầu, đáp: “Lúc này anh em mình nói rồi, hung thủ tìm thấy công cụ cắt xẻ một cách dễ dàng, chứng tỏ trong nhà hẳn hẳn là có cưa máy.”

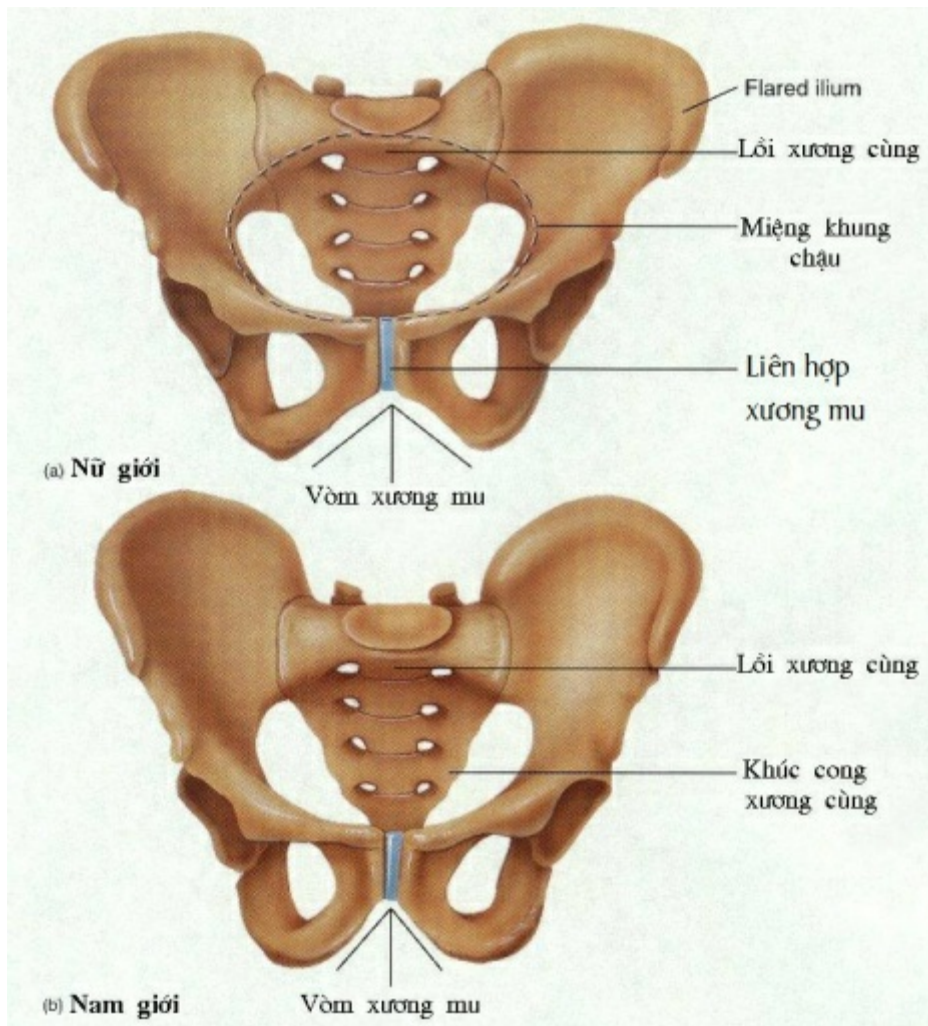
“Thật ra tôi không quá lo về án xẻ xác.” Chi đội trưởng Hoàng đứng bên thấy chúng tôi đã xác định quá trình nạn nhân bị sát hại, làm rõ được công cụ gây án, đột nhiên anh tràn ngập tự tin nói: “Nếu chúng ta có thể thu nhỏ phạm vi tìm kiếm nguồn gốc thi thể, thì nhất định điều tra viên có thể phá được án.”

Tôi biết dù tìm được nguyên nhân tử vong cũng khó phát huy tác dụng trong điều tra phá án, nhưng tìm được nguồn gốc thi thể lại có tác dụng quan trọng trong việc phá án phân tích thi thể. Tiếc rằng nạn nhân này quá phổ thông. “Phổ thông” tức là trên thi thể không tìm được bất cứ đặc điểm nào chứng minh được thân phận của cô ấy.

“Không có đặc điểm riêng, chúng ta cũng phải tổng kết được một số đặc điểm cơ bản.” Không thể tìm ra đặc điểm trọng yếu giúp xác định thân phận, tôi cũng rất chán nản.

Trong vụ án xẻ xác này, do đã tìm được toàn bộ các phần thi thể, nên giới tính, chiều cao, cân nặng không thành vấn đề, dựa vào liên hợp xương mu cũng có thể dễ dàng suy đoán tuổi tác.

Tôi lấy cưa tay, cưa rời phần liên hợp xương mu, rồi đi đến bên bên rửa, chậm rãi tách rời phần mềm bám trên xương mu.

“Lạ thật.” Bác sỹ Cao đang kiểm tra nội tạng ở khoang bụng, nói: “Trong bàng quang có đá vụn.”

Tôi vội chạy qua xem, quả thực, từ bàng quang đã được rạch mở, bác sỹ Cao dùng kẹp cầm máu lấy ra vài mảnh đá vụn.

“Tuy khu vực này bắt đầu vào mùa đông, nhưng nhiệt độ phổ biến vẫn trong khoảng 5°C, nước tiểu trong bàng quang sao có thể đông đá được?” Bác sỹ Cao nói.

“Chẳng lẽ thi thể từng được bảo quản trong tủ lạnh?” Tôi nói, “Theo như phân tích của chúng ta lúc trước, nạn nhân bị cắt xác trong khoảng thời gian 2 tiếng đồng hồ sau khi chết, tức là sau khi bị xẻ xác liền bị bỏ vào trong tủ lạnh?”

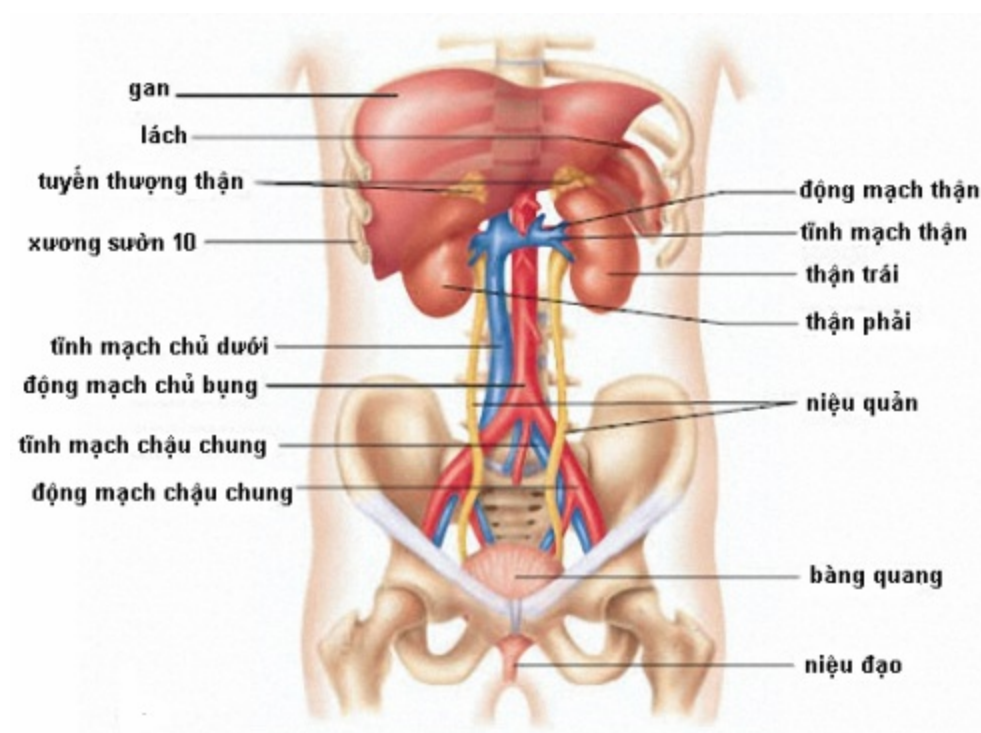
Tôi cầm lấy cánh tay và chân của nạn nhân, kiểm tra độ linh hoạt của xương ngón tay: “Độ cứng của thi thể hoàn toàn giảm bớt. Người này đã chết được hơn hai ngày.”

“Đợi đã, tôi hơi bị rối một chút, phải sắp xếp lại.” Chi đội trưởng Hoàng xoa đầu, nói: “Trước mắt thấy đây, sau khi tử vong khoảng hai tiếng thì nạn nhân bị cưa máy và dao cắt xác thành nhiều phần, rồi bị bỏ vào tủ lạnh. 48 giờ sau, hung thủ lấy các mảnh xác ra khỏi tủ lạnh, sau đó ném thi thể xuống dưới cầu vượt, đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Nhưng trong dạ dày cũng có nước, sao nước đó lại tan hết, mà nước tiểu trong bàng quang lại vẫn còn đá

vụn?” Cậu nhân viên thu thập chứng cứ phụ trách quay phim hỏi.

“Điều này dễ giải thích thôi.” Chi đội trưởng Hoàng xoa cằm đáp, “Dạ dày không kín bằng bàng quang nên hiệu quả giữ nhiệt cũng kém hơn. Hơn nữa phần bụng bị cắt đứt, một nửa dạ dày phơi ra ngoài không khí, mà bàng quang nằm trong hố chậu, nội tạng trong hố chậu và thành bụng bao bọc lấy bàng quang, băng đá trong đó tan chậm hơn cũng là chuyện bình thường.”

“Phát hiện này có giá trị gì không?” Bác sỹ Cao hỏi.

Tôi và anh Hoàng đều trầm ngâm suy nghĩ, không trả lời. Tôi chậm rãi bóc tách phần mềm còn bám trên liên hợp xương mu, sau đó quan sát tình trạng của liên hợp xương mu.

“Căn cứ vào liên hợp xương mu, có lẽ nạn nhân khoảng 24 tuổi...” Tôi chưa kịp nói xong, liền thấy ông bạn thân Lâm Đào mới được điều từ tỉnh xuống vội vã đi vào phòng giải phẫu.

“Tôi mới ở chỗ ném thi thể chạy về đây.” Lâm Đào thở hồng hộc nói: “Từ chỗ thi thể bị ném xuống, chúng tôi đi dọc theo đường cao tốc, tìm được chỗ hung thủ đứng ném thi thể. Trên thành cầu chỗ đó có vài vết máu nhỏ giọt. Tiếc rằng nơi ấy lại không có camera theo dõi.”

Chi đội trưởng Hoàng nói: “Nếu đúng là ném từ trên cầu vượt cao tốc xuống, thì rất khó tra xét. Vì đó là trục đường chính xuyên qua các tỉnh vùng Giang Nam, dù không phải thời kỳ cao điểm thì mỗi ngày cũng có vài chục nghìn chiếc xe đi qua, phải điều tra thế nào đây?”

Tôi nghĩ ngợi, đáp: “Nếu vậy thì đá vụn trong bàng quang có đất dụng võ rồi.”

[1] Tổn thương cơ tính: Là tổn thương được gây ra bởi sự tác động lực cơ học vào bất kì phần nào của cơ thể. Ví dụ như: trầy xước, dập nát, cắt rạch, gãy xương, trật khớp, bị súng bắn hoặc dao đâm...

[2] Xung huyết là hiện tượng tăng cường máu ở một cơ quan tổ chức cục bộ trong cơ thể.

Trên đây là hình khí quản bị xung huyết. Nếu nhìn kỹ có thể thấy bọt khí nổi lên trên khí quản. Những bọt khí này trông khá giống với bọt nước nổi lên trên da khi chúng ta bị bỏng.

Vụ án thứ mười lăm – Rách giò rơi xác

Phần 4

Tôi hăng hái nói: “Thế này nhé, nếu mang thi thể từ nhà đến cầu vượt cao tốc để ném xuống, mà băng đá trong thi thể chưa tan hết, vậy chứng minh được ít nhất hai vấn đề. Thứ nhất, nạn nhân hẳn là cách đây không xa, không cần phải đi mấy tiếng đồng hồ vượt cả ngày đêm. Thứ hai, sáng sớm hôm nay phát hiện được thi thể, các mảnh xác không bị giữ tại hiện trường quá lâu, thời gian sau khi bị vứt xuống cầu cũng không dài, nên chỉ cần tra xét những xe đi qua trạm thu phí trên cầu trong đêm qua là được. Khoanh vùng được thời gian, cũng có thể giảm bớt số đối tượng cần điều tra.”

Chi đội trưởng Hoàng và bác sỹ Cao đều tỏ vẻ tán thành ý tưởng của tôi, họ gật đầu cười.

Anh Hoàng bổ sung thêm: “Trên cầu vượt có nhiều xe cộ đi lại, ban ngày hung thủ không dám dừng xe ném thi thể, nên quá nửa là thừa dịp đêm khuya vắng vẻ, ít xe lại khó quan sát để vứt cái xác.”

Sau khi Lâm Đào hỏi han cẩn thận căn cứ dẫn đến suy đoán của chúng tôi, cậu ta lại vội vã rời đi.

“Tôi nghĩ đá vụn tìm thấy trong bàng quang còn có một tác dụng khác.” Chi đội trưởng Hoàng mỉm cười nói, “Nếu chúng ta phát hiện được đối tượng tình nghi, chưa biết chừng còn có thể tìm thấy vết máu trong tủ lạnh, đây chính là chứng cứ có tính quyết định.”

“Hung thủ chắc chắn sẽ dọn dẹp hiện trường cất thi thể.” Tôi gật gù nói: “Nhưng tủ lạnh dùng để đông lạnh thi thể thì chưa chắc đã làm sạch được.”

Dù cái xác có bị cưa thành nhiều phần nhỏ, nhưng xuất phát từ sự tôn trọng người đã khuất, chúng tôi vẫn cố gắng khâu lại thi thể, giúp nạn nhân có một thi thể hoàn chỉnh.

Khâu xác xong xuôi, chúng tôi cời trang phục giải phẫu, lúc đang rửa tay thì Chi đội trưởng Hoàng nhận được điện thoại. Sau khi cúp máy, anh mang khuôn mặt nghiêm trọng, nói: “Có vẻ như chúng ta đã xem nhẹ việc khoanh vùng đối tượng vứt xác. Lâm Đào vừa gọi điện về, họ đến trạm thu phí cầu vượt, chỉ mới tìm được số liệu xe qua trạm, đêm qua tính từ lúc trời tối đến lúc tìm thấy thi thể thì đã có hơn hai nghìn chiếc xe đi qua trạm thu phí.”

“Nhiều thế! Trạm thu phí này kiểm được bọn tiền ấy nhì.” Bác sỹ Cao nói một câu không liên quan.

“Đúng là hơi nhiều thật, nếu tra xét từng chiếc chắc phải mất cả năm.” Tôi nhíu mày, “Tiếc rằng thời gian tan đá đã bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ trong xe, lại thêm việc một số bộ phận bị phơi ra ngoài không khí nên công tác thực nghiệm sẽ không thuận lợi, càng chẳng có cách nào khác để xác định xem sau khi đưa thi thể ra khỏi tủ lạnh bao nhiêu tiếng đồng hồ mới đạt mức độ tan đá như thế này, nếu không thì đã tính toán chính xác hơn một chút.”

Cả nhóm chúng tôi ngồi thần thờ trong phòng thay đồ bên cạnh phòng giải phẫu, tự mình nghĩ cách giải quyết.

Đột nhiên, tôi và Chi đội trưởng Hoàng cùng đồng thanh: “Túi đựng xác!”

Vì túi đựng xác đều là loại túi nylon thông thường nên chúng tôi không coi trọng, chỉ kiểm tra và xác định không có vật chứng bám ở trên và trong túi. Bây giờ công tác thu nhỏ phạm vi điều tra gặp khó khăn, tôi và anh Hoàng đều nghĩ đến mấy cái túi nylon in chữ màu mè kia.

Chúng tôi lại đeo găng tay lên, cầm chín chiếc túi lên xem xét cẩn thận.

“Có thể dựa vào chất liệu túi mà suy ra nơi sản xuất và tiêu thụ túi hay không?” Chi đội trưởng Hoàng tách riêng ba chiếc túi trong số đó, thấy túi không có gì khác với loại túi bình thường. Túi trơn tru, không có lấy một chữ.

Nhưng khi anh Hoàng sờ đến ba chiếc túi nylon cuối cùng, chúng tôi dường như đã tìm được manh mối.

Ba chiếc túi này lần lượt in chữ “Tam Liên”, “Vạn Gia Nhạc” và “Hương”.

“Tam Liên” và “Vạn Gia Nhạc”^[1] thì không có gì lạ, khắp tỉnh tôi có rất nhiều siêu thị của hai thương hiệu này, nhưng chữ “Hương” kia lại rất đáng chú ý.

“Túi này rất có tính đặc thù, liệu có thể điều tra ra địa điểm nào không?” Tôi chỉ vào chiếc túi in chữ “Hương” hỏi.

“Hình như tôi từng thấy rồi, chờ chút...” Một điều tra viên lên tiếng, rồi anh ta lập tức cầm di động nhấn số. Sau khi hỏi vài câu ngắn gọn, anh ta cúp máy, hào hứng nói: “Là túi của cửa hàng Hương Quý Nhân.”

“Hương Quý Nhân?” Tôi, Chi đội trưởng Hoàng và bác sỹ Cao đồng thanh, có vẻ chúng tôi đều chưa từng nghe qua cái tên kì lạ này.

“Bạn gái tôi mở quán trà.” Điều tra viên nói, “Hương Quý Nhân là một nhà cung cấp lá trà, bạn gái tôi từng mang về nhà một cái túi giống y hệt túi này”

“Tốt! Điều tra xem Hương Quý Nhân có nguồn gốc như thế nào.” Chi đội trưởng Hoàng vừa cời găng tay vừa nói.

Cả buổi chiều tôi nằm trên giường trong nhà khách, ngổn ngang trăm điều suy nghĩ, không có đầu mối, cũng chẳng biết bước tiếp theo phải làm thế nào.

Buổi tối tại cuộc họp ban chuyên án, công tác điều tra về nhãn hàng Hương Quý Nhân đã hoàn thành. Hương Quý Nhân là một xí nghiệp dây chuyền ở thành phố Vân Thái, chuyên kinh doanh trà, tổng cộng có bốn cửa hàng, ba cái đặt ở Vân Thái, một cái đặt tại thành phố Cẩm Lăng bên cạnh. Do chỉ chuyên bán lẻ, quy mô kinh doanh nhỏ nên cả bốn cửa hàng đều không ghi chép về việc xuất hàng ra ngoài với số lượng lớn.

“Xem ra khả năng lớn nhất là hung thủ sống tại Vân Thái hoặc Cẩm Lăng.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Tuy không thể loại trừ khả năng người nơi khác đến đây mua trà mang về, nhưng bằng phương pháp thống kê có thể thấy khả năng hung thủ sống ở hai thành phố này là rất cao, dù thế nào cũng phải cho người đi điều tra ở cả hai nơi.”

“Đúng vậy, nếu hung thủ là người Vân Thái, vậy căn cứ vào điểm ném thi thể ở phía Bắc cầu vượt, chúng ta có thể kết luận hắn đi từ trạm thu phí phía Đông lên cầu, sau đó quay lại từ trạm thu phí phía Tây nằm ở dưới cầu. Hắn hoàn toàn có thể tìm một nơi không người trong thành phố để ném thi thể, hoặc lái xe đến thành phố khác để làm việc đó, chứ đã lên đến cầu cao tốc chẳng lẽ còn ném thi thể ở thành phố mình sống.” Tôi nói, “Cho nên em cảm thấy rất có thể hung thủ là người Cẩm Lăng.”

Chi đội trưởng Hoàng gật đầu, đáp: “Để tránh sai sót, chúng ta vẫn chia hai tổ đi điều tra tư liệu tại các trạm thu phí. Thứ nhất, điều tra những chiếc xe đi từ trạm phía Đông và quay lại từ trạm phía Tây trong khoảng thời gian đã xác định. Thứ hai, cũng trong khoảng thời gian đó, điều tra những xe đi từ thành phố Cẩm Lăng lên cầu cao tốc, băng qua hai trạm thu phí Đông và Tây của Vân Thái, rồi vài tiếng sau lại đi về qua trạm thu phí Cẩm Lăng.”

Sáng sớm hôm sau, tin tốt nối đuôi nhau tới. Trong đêm xảy ra vụ án, không có xe nào của Vân Thái đi từ trạm phía Đông rồi quay về qua trạm phía Tây, nhưng có bốn xe đăng ký biển số Cẩm Lăng, đêm đó đi từ Cẩm Lăng tới Vân Thái rồi quay lại Cẩm Lăng vào sáng hôm sau. Cảnh sát đã điều tra rõ danh tính của chủ nhân bốn chiếc xe này.

“Từ hai nghìn chiếc xe giảm xuống còn bốn chiếc, nếu hung thủ nằm trong bốn kẻ này thì suy đoán của chúng ta đã phát huy tác dụng.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Giờ chỉ sợ hung thủ là người nơi khác tới Vân Thái hoặc Cẩm Lăng, sau đó mua trà mang đi.”

Thấy được sự lo lắng của anh Hoàng, tôi đáp: “Dù thế nào cũng phải điều tra kĩ bốn người này đã.”

Chi đội trưởng Hoàng gật đầu, chuẩn bị sắp xếp bước điều tra tiếp theo, tôi vội vàng nói: “Còn một vấn đề quan trọng phải chú ý. Cần điều tra những khu nhà ở Cẩm Lăng gần siêu thị Tam Liên, siêu thị Vạn Gia Nhạc và cửa hàng Hương Quý Nhân.”

Bác sỹ Cao nói: “Đúng, điều này tôi chưa hề nghĩ tới. Đồng thời dùng túi nilon của ba nơi này, vậy hung

thủ là kẻ có thể tìm loại túi ấy một cách dễ dàng, chứng tỏ rất có thể hung thủ sống gần cả ba nơi.”

“Chúng tôi đã tính đến rồi.” Một điều tra viên nói, “Tôi là người Cẩm Lăng, tôi biết chỉ có vài khu nhà là gần ba cửa hàng này. Trong bốn chủ xe có người họ Tưởng sống tại một trong những khu nhà đó, hẳn ta là tài xế xe vận tải. Vì vận chuyển hàng hóa nên buổi đêm đến Vân Thái rồi nhanh chóng rời đi là chuyện bình thường. Lúc đầu hẳn ta là người ít khả nghi nhất, nhưng nghe các anh nói lại thấy hẳn là kẻ đáng nghi nhất.”

“Hẳn là tài xế xe vận tải sao?” Tôi hỏi, “Có làm thêm việc gì khác không?” Chi đội trưởng Hoàng cũng vội nhìn người điều tra viên, vì chúng tôi nhớ tới chi tiết trong nhà hung thủ có khả năng có cửa máy.

“Chủ yếu là chở gỗ. Hẳn cửa gỗ tại một lâm trường, sau đó vận chuyển gỗ tới các thành phố lân cận.” Điều tra viên đáp.

Tôi và Chi đội trưởng Hoàng liếc nhìn nhau, ngầm hiểu mà mỉm cười.

“Mau điều tra quan hệ xã hội của hẳn.” Tôi nói, “Nếu đã cửa xác thì khả năng cao là người quen. Ngoài ra, tìm cơ hội kiểm tra xe của hẳn ta, xem có thấy vết máu hay gì đó không.”

“Được, chúng tôi có tổ công tác làm việc tại Cẩm Lăng, bây giờ tôi lập tức đi sắp xếp.” Chi đội trưởng Hoàng nói,

Vừa dứt lời, điều tra viên đang phụ trách điều tra bên ngoài gửi tin báo về, có người lái xe phát hiện một chiếc xe vận tải lớn đổ trên đoạn cầu cao tốc gần hiện trường lúc khoảng 2 giờ sáng hôm xảy ra án mạng. Vì chiếc xe tải đó không bật đèn pha mà chỉ bật đèn xi nhan nên khiến cho người lái xe chú ý.

“Vậy xem ra tên họ Tưởng rất có thể là hung thủ.” Chi đội trưởng Hoàng nói, “Đi làm thủ tục điều tra, kiểm tra xe và tủ lạnh của hẳn. Mặt khác, cần theo dõi tên họ Tưởng, nếu hẳn có ý định chạy trốn thì phải bắt ngay về đây.”

Năm tiếng đồng hồ sau đó, khi tôi đang dựa vào ghế trong phòng họp chuyên án ngủ thì có một tiếng chuông điện thoại lanh lảnh đánh thức tôi. Giọng nói trong điện thoại vang lên: “Trong tủ lạnh nhà tên họ Tưởng có vết máu, qua thí nghiệm ban đầu của đội pháp y thành phố Cẩm Lăng, chúng tôi xác định đó là máu người, hiện đang tiến hành xét nghiệm DNA.”

Chi đội trưởng Hoàng vui vẻ nhướn đuôi lông mày, mạnh tay vỗ bàn: “Bắt về thôi!”

Sau khi bị bắt về đồn, tên họ Tưởng vẫn không chịu nhận tội. Dù xét nghiệm DNA đã xác định vết máu trong tủ lạnh nhà hẳn là máu của nạn nhân, nhưng hẳn ta vẫn tỏ vẻ gà chết không sợ nước sôi, không nói bất cứ điều gì.

Hẳn ta kiên trì chống cự cả ngày, cho đến tận khi điều tra viên điều tra được hẳn có quen biết một gái mại dâm, mà cô này lại đang mất tích.

Trước khi người nhà cô gái mại dâm đến thành phố Vân Thái nhận diện thi thể, tên họ Tưởng cuối cùng cũng cúi đầu nhận tội trước những chứng cứ rõ ràng.

Tên họ Tưởng vốn là khách quen của cô gái mại dâm này. Hôm đó lúc cùng tắm với nhau, cô gái ấy trêu đùa vài câu khiến hẳn ta tức giận. Hẳn liền đánh cô rồi nhấn đầu cô xuống bồn tắm đến phát sặc. Không ngờ chỉ sặc vài cái thì cô gái bỗng nhiên bất động. Thấy cô gái mại dâm đã chết, hẳn nghĩ không làm thì thôi, làm thì phải làm đến cùng, vì vậy hẳn học theo TV, đem cửa xác cô gái rồi ném đi. Hẳn cảm thấy sẽ không ai chú ý đến một cô gái mại dâm đầu đường xó chợ bị mất tích, trên cầu vượt lại có nhiều xe như vậy, nếu hẳn âm thầm đem vứt thi thể thì thần không biết quỷ chẳng hay, hẳn sẽ không bị phát hiện, chắc chắn cảnh sát sẽ không bao giờ điều tra ra hẳn. Không ngờ, chính những chiếc túi nilon đã bán đứng hẳn ta.

Vụ án được phá một cách thuận lợi, nhưng khi tôi và anh Hoàng nhìn thấy người mẹ nuôi tàn tật của cô gái mại dâm nước mắt nhạt nhòa gào khóc, khi chúng tôi biết cô ấy là trẻ mồ côi được nhận nuôi, hàng ngày một mình lặn lội kiếm tiền nuôi sống mẹ nuôi tật nguyền và em trai thiếu năng trí tuệ, chúng tôi không thể nào vui nổi.

Chi đội trưởng Hoàng nói: “Mạng sống không phân biệt sang hèn, tuy cô ấy là gái mại dâm, nhưng thực sự là một cô gái tốt.”

Vụ sau: Bóng ma bên gối

[\[1\]](#) “Tam Liên” và “Vạn Gia Nhạc” là hai thương hiệu siêu thị, dịch nôm na là Ba Bông Sen và Nhà Nhà Vui Vẻ, tương tự như Vinmart, BigC... bên mình.

Vụ án thứ mười sáu – Bóng ma bên gối

Phần 1

Chớp mắt mà mùa hè nóng nực đã hùng hực trở lại. Vào lúc giữa hè, chỉ mới sáng sớm cũng khiến người ta cảm thấy khó chịu, mặt trời cùng mặt đất phả lên hơi nóng hầm hập, ve sầu trên cây âm ỉ không ngừng, ngoài đường vắng bóng người qua lại, các cửa tiệm vắng tanh như chùa bà Đanh.

Tôi ra khỏi văn phòng, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên cao, lắc đầu. Bác sĩ pháp y đều không thích mùa hè, mặc dù tôi là kẻ kị lạnh nhưng cũng vẫn e sợ mùa hè. Tôi nghĩ chuyện này tất cả mọi người đều hiểu rõ, là xác chết trương phình^[1].

“May mà vụ án này không phải xác chết trương phình.” Tôi quay ra nói với anh Vĩnh đang đi bên cạnh.

Anh Vĩnh là bác sĩ pháp y chính của Cục công an thành phố Đình Đường, trước mắt đang tham gia đợt huấn luyện hai năm trên tỉnh. Mỗi năm, tỉnh sẽ điều động lực lượng cốt cán ở các thành phố lên tỉnh làm việc, vừa để các cán bộ địa phương có được cơ hội tiếp xúc với những vụ án có độ khó cao, vừa giảm bớt gánh nặng công việc cho cán bộ tỉnh. Phương pháp huấn luyện này được gọi là “Thầy kèm cặp trò”, đều là sư phụ tôi truyền dạy cho cán bộ pháp y toàn tỉnh. Hình thức “truyền thụ – giúp đỡ – dạy dỗ” đóng vai trò quan trọng trong công tác kỹ thuật hình sự, chủ yếu là vì muốn các chuyên gia kỹ thuật hình sự tại tỉnh tôi làm việc được hiệu quả, muốn các thể hệ cán bộ kỹ thuật hình sự mạnh mẽ trưởng thành và càng ngày càng phát huy được tác dụng không thể thiếu trong quá trình phá án.

Tính về thời gian đi học thì anh Vĩnh hơn tôi năm khóa, là anh khóa trên của tôi, nhưng nếu tính về thời gian theo sư phụ thì tôi lại là “sư huynh”. Cuối cùng cả hai chúng tôi đều gọi đối phương là “anh”.

Vốn dĩ hôm nay là một ngày nghỉ thoải mái. Bởi hàng ngày phải chạy ngược chạy xuôi, mỗi năm đi công tác hơn 200 ngày, Trung đoàn trưởng cũng vì lo chúng tôi tích tụ ức chế trong người, thế nên cho tôi nghỉ hẳn một tuần. Đây đúng là một tin tuyệt vời, vì đi làm mấy năm rồi mà tôi chưa từng được nghỉ lễ, lại chẳng có nghỉ bù tăng ca. Kỳ nghỉ của tôi bắt đầu vào ngày Thứ Bảy. Sáng sớm 6 giờ tôi đã dậy, thu dọn hành lý để đi Vũ Hán du lịch cùng Linh Đang. Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

“Kỳ nghỉ của anh cứ hoãn lại đã.” Sư phụ biết nếu dùng giọng nhẹ nhàng thương lượng với tôi thì nhất định tôi sẽ có lý do chính đáng để từ chối, nên thầy lấy giọng ra lệnh nói, “Huyện Đình Sơn có một vụ án mạng, chết một, mất tích hai.”

“Nhưng... Khó... Khó khăn lắm em mới...” Với tôi mà nói, đây là tin dữ. Tôi kích động, nói năng cũng lộn xộn.

“Mạng người lớn hơn trời.” Sư phụ ngắt lời tôi nói, “Mọi người trong phòng đi công tác hết rồi, anh không đi sao được?”

Tôi im lặng ngắt máy, an ủi Linh Đang mấy câu, rồi cười con lừa điện^[2] của mình lao như bay đến phòng làm việc.

Trong văn phòng, anh Vĩnh đang chờ tôi, thấy tôi đi vào liền nói: “Sư phụ đang giục, mau xuất phát thôi. Trước 9 giờ phải đến nơi.”

Tôi giờ tay nhìn đồng hồ, đã sắp 8 giờ rồi: “Vậy phải nhanh lên, đến đó cũng phải mất một tiếng đấy.” Tôi xách hòm khám nghiệm, cùng anh Vĩnh sóng vai rời khỏi văn phòng.

Có vô số bạn thắc mắc rằng tại sao rất nhiều cảnh sát hi sinh vì tai nạn giao thông, thực ra lý do rất đơn giản, đã điều tra phá án thì thời gian chẳng đợi ai, nhanh hơn một phút là có thể sẽ cho một kết quả khác, đương nhiên, nhanh hơn một phút cũng có thể gây ra thảm kịch. Tôi nắm chặt tay vịn, mặc cho chiếc xe cảnh sát chạy vèo vèo, để trước 9 giờ phải có mặt tại huyện Đình Sơn cách đây hơn 100km.

Anh Vĩnh là người Đình Đường. Huyện Đình Sơn là huyện trực thuộc Đình Đường nên anh Vĩnh rất thông

thuộc chỗ này. Chẳng bao lâu, chúng tôi tới nơi có hiện trường vụ án, thị trấn Đình Trì.

“Chú mới đi học tập có nửa năm mà thành phố chúng ta đã có hơn mười vụ án mạng.” Chỉ đội trưởng chỉ đội năm thuộc đội hình sự thành phố Đình Đường trên đùa anh Vĩnh, “Chú đi rồi, không có ai trấn áp tình hình.”

Sau khi trao đổi sơ lược, tôi và anh Vĩnh đeo khẩu trang, đi giày, đeo găng tay, đội mũ, bước vào trong dài phân cách.

Hiện trường là một căn nhà một tầng nằm ở vùng ven một thôn nhỏ. Căn nhà này có ba gian, từ cửa lớn đi vào, đầu tiên là phòng khách, hai phía Đông và Tây của phòng khách có hai cửa nhỏ. Cửa phía Tây không có cánh cửa, chỉ có một tấm rèm ngăn buồng phía Tây với phòng khách. Bên phía Đông có một cánh cửa gỗ, lúc này đang khép hờ.

Sau khi vào nhà liền thấy góc tường phía Đông phòng khách có đặt một chiếc giường lưới thép. Trên giường trải chiếu, một thi thể bà lão nằm trên đó, một chiếc khăn mặt thêu hoa quàng bừa lên người bà. Thi thể quay mặt vào tường, tay trái vô lực khoát lên thành giường, móng tay chuyển thành màu đỏ tím thẫm, có vẻ âm trầm đang sợ.

“Gian phía Tây là nhà kho.” Một nhân viên thu thập chứng cứ vừa kết thúc việc kiểm tra dấu vết trên mặt đất nói, “Bên trong toàn những thứ linh tinh, điều kiện trên mặt đất rất kém, không có khả năng làm chứng cứ.”

“Có dấu vết dịch chuyển không?” Bác sỹ pháp y địa phương đã làm xong công tác khám nghiệm bên ngoài thi thể, bước đầu phán đoán người này chết do bị đè ép cổ, bịt miệng mũi dẫn đến ngạt thở cơ tính, nên tôi quan tâm đến tính chất vụ án hơn cả. Tôi vừa hỏi vừa vén rèm lên, cẩn thận giẫm lên ván khám tra để tiến vào nhà kho.

“Nhìn qua thì thấy người chết có thói quen sinh hoạt không tốt, bên trong rất lộn xộn, nhưng không có dấu vết dịch chuyển.” Nhân viên thu thập hiện trường nói.

Trong phòng tấp nham chất đống đủ loại đồ gia dụng cũ nát, xe ba bánh hỏng và một ít chai lọ. Trên mấy vật đó đều bám một lớp bụi dày, hẳn là không phải bị hung thủ xáo trộn.

Tôi rời khỏi buồng phía Tây, đi đến buồng phía Đông. Trong buồng phía Đông có một chiếc giường lớn trải chiếu cũ, hai bên chiếc chăn phủ trên chiếu bị vén lên, hai chiếc gối đầu ở trạng thái bình thường được đặt ở đầu giường, một chiếc váy màu vàng chanh vắt lên cuối giường.

Tôi đi qua ba gian nhà một vòng, đồ dùng, ngăn kéo, ngăn tủ đều không có dấu vết dịch chuyển. Tôi nói: “Hẳn không phải trộm cướp tiền bạc. Nghe nói là một người chết, hai người mất tích. Trong nhà có hai người nữa ư?”

Điều tra viên nghe thấy câu hỏi của tôi bèn đi tới đáp: “Tình huống cụ thể còn đang trong quá trình điều tra. Trước mắt mới điều tra rõ được vài điều. Bà cụ đã chết tên là Tôn Linh Hoa, chồng bà đã mất cách đây mười mấy năm vì bệnh tật. Bình thường bà Tôn thường ngủ cùng cháu trai là Tào Thanh Thanh ở buồng phía Đông. Một tháng trước, con dâu bà Tôn là Kim Bình do sức khỏe không tốt nên đã xin nghỉ việc về nhà, sau đó cùng Tào Thanh Thanh ngủ ở buồng phía Đông, giường lưới thép của bà Tôn đặt ở phòng khác. Sáng sớm hôm nay, bạn thân của bà Tôn là bà Lý đến gọi bà Tôn đi hái rau như mọi hôm, nhưng đến nơi thấy cửa nhà bà Tôn khép hờ, gọi vài câu không có ai đáp, bà cảm thấy không ổn nên đẩy cửa vào nhà, phát hiện bà Tôn nằm trên giường, bà đến gần sờ thử thì thấy thi thể đã cứng lại. Bà Lý chạy xung quanh xem thấy không có ai, liền đi báo công an.”

Tôi đến bên cạnh thi thể, cầm lấy cánh tay, thấy thi thể đã hoàn toàn cứng, khớp xương ngón tay không thể nắm duỗi linh hoạt, tôi nói: “Bà cụ chết vào khoảng tối hôm qua, khi trời vừa tối.”

“Có cần kiểm tra nhiệt độ hậu môn không?” Bác sỹ Kiều của đội pháp y huyện Đình Sơn hỏi.

“Chẳng có nhiều tác dụng.” Tôi nói, “Trời quá nóng, trong phòng còn nóng hơn, việc suy đoán thời điểm tử vong dựa vào nhiệt độ thi thể cũng không chuẩn xác được.”

“Khóa ở cửa lớn có còn nguyên vẹn không?” Anh Vĩnh đưa tay quẹt mồ hôi trên trán.

“Vẫn tốt, không có dấu hiệu bị cạy mở, khóa cửa không hư hỏng gì.” Anh nhân viên thu thập chứng cứ nói.

“Tôi đã xem qua, cửa sổ trong nhà đều được gia cố thêm lưới chống trộm, tuy thô sơ nhưng cũng không có dấu vết bị phá hỏng. Cửa chính cũng không tổn hao gì, khả năng hung thủ là do người có thể dễ dàng vào nhà.” Anh Vĩnh nói.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nói tiếp: “Có thể điều tra ra các mối quan hệ mâu thuẫn không?”

Điều tra viên nói: “Trước mắt chúng tôi đang nghi ngờ là Kim Bình gây án, các mối quan hệ mâu thuẫn khác vẫn đang được điều tra.”

“Kim Bình có động cơ gây án sao?” Anh Vĩnh hỏi.

“Quan hệ giữa Kim Bình và bà Tôn không tốt. Lúc Kim Bình mới về còn khá bình thường, từ nửa tháng trước giữa hai người bắt đầu xảy ra rất nhiều mâu thuẫn, cãi nhau là chuyện thường xuyên.” Điều tra viên lau mặt nhưng mồ hôi vẫn chảy ròng ròng, “Từ điều tra bước đầu có thể thấy chiều hôm qua Kim Bình đưa con đến sông Đình cách đây mấy km vớt tôm, đến hơn 7 giờ tối mới về nhà. Bà Tôn ở nhà chờ cơm rất sốt ruột, mấy lần chạy ra con đường cách nhà khoảng trăm mét đứng trông ngóng, đến khi Kim Bình đưa con về nhà thì hai người cãi nhau.”

“Cãi nhau ư?” Tôi hỏi, “Hàng xóm nghe rõ à?”

“Hàng xóm nói có lẽ là cãi nhau, nhưng hình như chỉ nghe thấy cãi vã đôi ba câu.” Điều tra viên nói, “Sau đó thì không nghe thấy tiếng gì nữa.”

“Ừm. Vậy được rồi.” Anh Vĩnh nói, “Xem ra Kim Bình là kẻ đáng nghi nhất, dù không phải cô ta làm thì cũng có thể cô ta biết chuyện gì đó.”

Tôi trầm mặc.

“Đúng thế, chúng tôi cũng cho rằng Kim Bình giết người rồi mang con chạy trốn.” Điều tra viên nói, “Trước mắt chúng tôi đang tích cực truy tìm, tính ra cô ta cũng chưa thể chạy xa.”

“Đứa con trai được mấy tuổi?” Tôi hỏi.

“Năm nay 5 tuổi.” Điều tra viên đáp.

“Các anh có rất nhiều căn cứ để nghi ngờ Kim Bình.” Tôi nói, “Nhưng tôi vẫn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.”

“Anh có ý kiến khác sao?” Anh Vĩnh hỏi.

Tôi nhíu mày: “Cũng không có ý kiến gì khác, nhưng tôi có cảm giác hơi đáng ngờ, nó cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, chính tôi cũng không nói rõ được.”

“Tôi lại cảm thấy không có vấn đề gì.” Bác sỹ Kiều nói, “Người quen gây án, hai người kia lại mất tích một cách bí ẩn. Cô ta không tránh được can hệ đâu.”

Tôi gật đầu: “Tôi biết các anh có lý do, nhưng thằng bé nhỏ như vậy, bà nội và mẹ đánh nhau, tại sao nó không khóc?”

Điều tra viên nói: “Quả thật không có ai nói là nghe thấy thằng bé khóc.”

“Ngoài ra,” tôi nói tiếp, “Chăn trên giường trong buồng phía Đông bị vén lên, giống như đang ngủ thì thức dậy, rồi vén chăn. Hơn nữa, chiếc váy trên giường hẳn là của Kim Bình, cô ta không thể chỉ mặc quần lót mà chạy chứ?”

“Chuyện này khó nói lắm.” Anh Vĩnh lên tiếng, “Chưa biết chừng sau khi đi ngủ cô ta lại thấy giận quá, dậy bóp chết bà cụ, sau đó mặc quần áo khác rồi dẫn con đi thì sao?”

“Ừ. Vậy có thể giải thích những điểm đáng ngờ như hắt chăn, không mặc váy, đưa con trai không khóc.” Điều tra viên nói.

Lời giải thích của anh Vĩnh thật kín kẽ, tôi cũng không tìm được lý do để bác bỏ: “Dù thế nào đi nữa, vẫn phải mang thi thể về nhà xác xem xét.”

[\[1\]](#) Xác chết trương phình (tiếng Anh: bloated cadaver/ giant cadaver) , là một hiện tượng xuất hiện trên xác chết. Sau khi chết, hoạt động trao đổi chất và bài tiết ngừng lại, cơ thể mất đi hệ thống miễn dịch khiến cho các vi khuẩn thối rữa tồn tại ký sinh trong cơ thể người khi còn sống sinh sôi mạnh mẽ. Số lượng vi khuẩn thối rữa cực lớn có thể sinh ra một lượng khí màu xanh đen. Thử khí thối rữa này tràn khắp bên trong cơ thể, làm cho cơ thể người chết trương to ra trông như quả bóng hình người.

Do thi thể phân hủy mạnh, phần mềm trên cơ thể tràn ngập khí thối rữa, dẫn đến hiện tượng mặt sưng to, nhãn cầu lồi ra, môi sưng lớn, lật ra ngoài, đầu lưỡi chìa ra, vùng ngực bụng nhô lên, thành bụng trương lớn, tay chân phình to, tinh hoàn phồng to thành hình cầu, da chuyển sang màu xanh đen, có thể thấy rất nhiều tĩnh mạch phân hủy, mô liên kết cùng cơ thịt trương khí, da ở bàn tay và chân bong tróc, toàn bộ thi thể trương phềnh, khó nhận diện được dung mạo khi còn sống. Lúc này, khí phân hủy khiến áp lực trong khoang bụng tăng lên, máu trong tim bị đẩy ra ngoài, máu nằm trong khí quản cùng máu trong tim cùng bị đẩy lên họng, tràn ra khỏi miệng mũi, thức ăn từ dạ dày bị đẩy lên miệng hoặc trong họng hoặc khí quản, hiện tượng này được gọi là nôn mửa sau khi chết. Xương chậu cũng bị đè nén, khiến cho phân trong trực tràng bị đẩy ra ngoài, đôi khi sẽ bị đẩy ra khỏi hậu môn. Ở thi thể nữ, tử cung và âm đạo cũng có thể bị áp lực tác động, nếu phụ nữ mang thai tử vong thì khí thối rữa có thể đẩy thai nhi ra, dẫn đến những trường hợp chết rồi vẫn sinh con, hay sinh con trong quan tài, thực chất đây là hiện tượng bình thường, không có gì ma quái.

Thời gian xuất hiện tượng xác chết trương phình:

+ Mùa Xuân – Thu: từ 3 đến 7 ngày sau khi chết

+ Mùa Hè: từ 2 đến 3 ngày sau khi chết

+ Mùa Đông: từ 15 đến 30 ngày

Tuy nhiên, nếu vào khoảng thời gian giữa hè cực nóng, phần mô mềm trên thi thể phân hủy thành dịch lỏng, thi thể sẽ chỉ còn lại xương trong một tháng, ngoài ra có thể bị ruồi phá hoại, khiến thời gian phân hủy bị thu hẹp lại. Nếu thi thể nằm trong nước thì vẫn còn.

Có thể phỏng đoán thời gian tử vong bằng cách: Xem hiện tượng da bắt đầu mềm, phình trương, trắng bệch, nhăn nheo, nếu hiện tượng này xuất hiện ở lòng bàn tay, bàn chân thì thời gian tử vong là khoảng 4 tiếng đồng hồ, nếu xuất hiện ở mu bàn tay, bàn chân thì thời gian tử vong là khoảng 48 tiếng đồng hồ.

[2] Con lừa điện: Chú Tần làm bằng xe đạp điện =)))))))) Đùa chứ tại sao cứ đoạn nào đang deep là chú lại cho một câu tào lao vậy =)))))))))) Hãy tưởng tượng cảnh một ông anh béo lùn đi xe đạp điện đến Sở công an tỉnh làm việc =))))))

Vụ án thứ mười sáu – Bóng ma bên gối

Phần 2

Chúng tôi bắt đầu dùng túi bọc màu trắng bao lấy thi thể, đúng lúc đang vội vã ba chân bốn cẳng thì một trinh sát chạy đến báo cáo: “Một người hàng xóm của bà Tôn phát hiện bị mất chiếc xe ba gác để ngoài nhà. Sáng nay ông ta vừa dậy đã nghe nói nhà bên này gặp chuyện không may, liền chạy tới hóng chuyện. Lúc này về nhà, đột nhiên nhớ ra chiếc xe ba gác tối hôm qua đỗ ở ngoài cửa, không khóa lại, giờ đã không cánh mà bay.”

“Chẳng lẽ Kim Bình trộm xe rồi mang con bỏ chạy ư?” Anh Vĩnh hỏi.

“Đương nhiên cũng có thể là không liên quan đến vụ án này.” Điều tra viên nói.

Không tìm được manh mối quan trọng nào khác, tôi và anh Vĩnh lên xe đi đến nhà xác.

Nhà xác huyện Đình Sơn đang chuẩn bị di dời, nên Cục công an huyện chưa nâng cấp phòng giải phẫu theo quy chuẩn pháp y học, họ định chờ sau khi nhà xác mới hoàn thiện thì tiến hành nâng cấp phòng giải phẫu thi thể. Tôi đi vào nhà xác của huyện, nhìn trái phải một hồi, nói: “Nhà xác này có một sân nhỏ, một gian hòa táng, một phòng phúng viếng, diện tích rất nhỏ hẹp. Thế bình thường các anh giải phẫu ở đâu?”

“Tiến hành ở lối đi nối giữa gian hòa táng và phòng phúng viếng.” Bác sỹ Kiều ngượng ngùng nói, “Nhưng sau khi nhà xác mới xây xong sẽ sớm có phòng giải phẫu mới thôi.”

Tôi đi đến lối thông giữa gian hòa táng và phòng phúng viếng, phát hiện ánh sáng ở đây rất kém, cũng không có cửa sổ, hiệu quả thông khí rất thấp, nói: “Điều kiện thế này thì các anh làm việc kiểu gì? Nếu gặp phải xác chết trương phình chẳng lẽ còn không bị hun chết?”

Bác sỹ Kiều đáp: “Chỗ chúng tôi nước ít, vụ án ít, thi thể cũng không nhiều, xác chết trương phình lại càng hiếm gặp.”

Anh Vĩnh nghe tôi nói vậy, dùng khuỷu tay chọc tôi, nói: “Những chuyện như vậy không nói trước được đâu.”

“Hiếm thấy cũng có thể thấy mà.” Tôi quên mất mình là thằng gờ mờ, nói tiếp, “Nếu gặp xác chết trương phình thì các anh phải làm thế nào?”

Bác sỹ Kiều nói: “Bình thường không phải án mạng thì không sợ người ta kéo đến xem, cứ làm ở sân trước. Nếu phải giữ bí mật thì đành phải chịu bị hun trong này thôi, làm bác sỹ pháp y ở địa phương cũng khó lắm!”

Tôi vừa thờ dài vừa chậm rãi kéo khóa túi bọc thi thể. Do không có bàn giải phẫu, đặt thi thể lên giường có bánh xe thì cố định không tốt, nên chúng tôi chỉ có thể ngồi xổm trên đất mà tiến hành giải phẫu. Đối với người béo mà nói, đây là chuyện vô cùng khổ cực, rất nhiều bác sỹ pháp y địa phương vì phải ngồi xổm trong thời gian dài mà trĩ cũng phải lòi ra.

Bà cụ Tôn mặc một chiếc áo lót ngắn tay, quần lót tứ giác, thân thể vạm vỡ nằm đó, xem ra trước khi chết đã từng giãy dụa.

“Thi thể cứng ngắc, vết hoen tử thi ở phía dưới thi thể chưa bị dòn ép xuống, toàn thân không thấy vết thương hở.” Tôi vừa nói vừa mạnh tay phá tình trạng cứng ngắc trên thi thể: “Hai gò má xanh tím, kiểm tra kết mạc có thể thấy nốt xuất huyết, móng tay móng chân xanh tím.”

“Là ngạt thở cơ tính.” Anh Vĩnh nói, tay dùng bông sát trùng cẩn thận lau vùng cổ của nạn nhân, “Hãy nhìn những tổn thương ở vùng cổ, rất có tính đặc thù.”

Nghe anh Vĩnh nói như vậy, tôi quay đầu đến gần để nhìn kỹ tổn thương ở vùng họng của nạn nhân. Tổn thương chủ yếu là những vết trầy xước da, kèm theo một số vết thương hình trắng khuyết. Tôi lại lấy cotton sát trùng tỉ mỉ lau phần da quanh miệng mũi nạn nhân, cũng có thể thấy mấy vết hình trắng khuyết: “Niêm mạc môi miệng có tổn thương xuất huyết, xem ra là hung thủ bóp cổ nạn nhân đồng thời bịt miệng mũi.”

“Đúng vậy.” Anh Vĩnh nói, “Chắc chắn là sợ nạn nhân kêu lên.”

“Nhưng tôi có nghi vấn.” Tôi tiếp, “Những vết bong tróc da trên cổ hình thành như thế nào?”

“Hình thành do da cổ ma sát với vật tương đối thô ráp.” Bác sỹ Kiều thuận miệng đáp.

“Tôi hiểu ý của bác sỹ Tần.” Anh Vĩnh nói, “Ý anh là da bàn tay và da cổ không thể hình thành hiện tượng bong da, chỉ có đeo găng tay mới làm được, bởi vì găng tay thô ráp, ma sát với cổ sẽ khiến da vùng cổ bong tróc.”

Tôi gật đầu, lại dùng kẹp cầm máu chỉ vào những tổn thương hình trăng khuyết, nói: “Tổn thương hình trăng khuyết này, tôi cho rằng đó là dấu móng tay, các anh không phản đối chứ?”

“Không.” Bác sỹ Kiều lắc đầu.

“Nhưng,” anh Vĩnh nói tiếp, “Đeo găng tay thì làm sao để lại dấu móng tay trên da nạn nhân?”

Thấy anh Vĩnh hiểu được suy nghĩ của mình, tôi bèn nói tiếp: “Nếu hung thủ là Kim Bình thì vì sao cô ta lại đeo găng tay? Có da bong tróc, có vết móng tay, có khi nào là nhắc nhở chúng ta rằng hung thủ chỉ đeo một chiếc găng tay?”

“Hay là Kim Bình hẹn ai đó đến giết người, hung thủ đeo găng tay còn Kim Bình thì không đeo, cả hai người hợp lực giết chết bà cụ?” Anh Vĩnh nói.

“Nếu là có chuẩn bị mà đến, hung thủ mang găng tay để giết người bằng cách bóp cổ bịt miệng, nhưng bà lão gầy gò như vậy còn cần đến hai người cùng giết sao? Hai người cùng bóp cổ bịt miệng cũng không quá thuận tiện, hiện trường lại nhỏ hẹp như vậy, hai người cùng đứng bên giường cũng khó khăn.” Tôi nói.

“Vậy anh có ý kiến gì không?” Anh Vĩnh hỏi.

“Tôi cảm thấy nếu Kim Bình giết người trong lúc mất khống chế thì chẳng có khả năng đi tìm găng tay. Tôi vẫn cảm thấy hung thủ là một kẻ khác. Nếu hung thủ được Kim Bình hẹn tới giết người thì nhất định phải đeo đủ một đôi găng tay.” Tôi nói, “Hay là có khả năng hung thủ muốn đến hiện trường để ăn trộm, rồi thuận tay nhặt găng tay ở gần đó đeo lên? Thế nhưng tôi cũng không thể giải thích vì sao hung thủ có thể thuận lợi tiến vào hiện trường, vì sao Kim Bình lại mất tích. Cho nên trong đầu tôi bây giờ cũng loạn cả lên.”

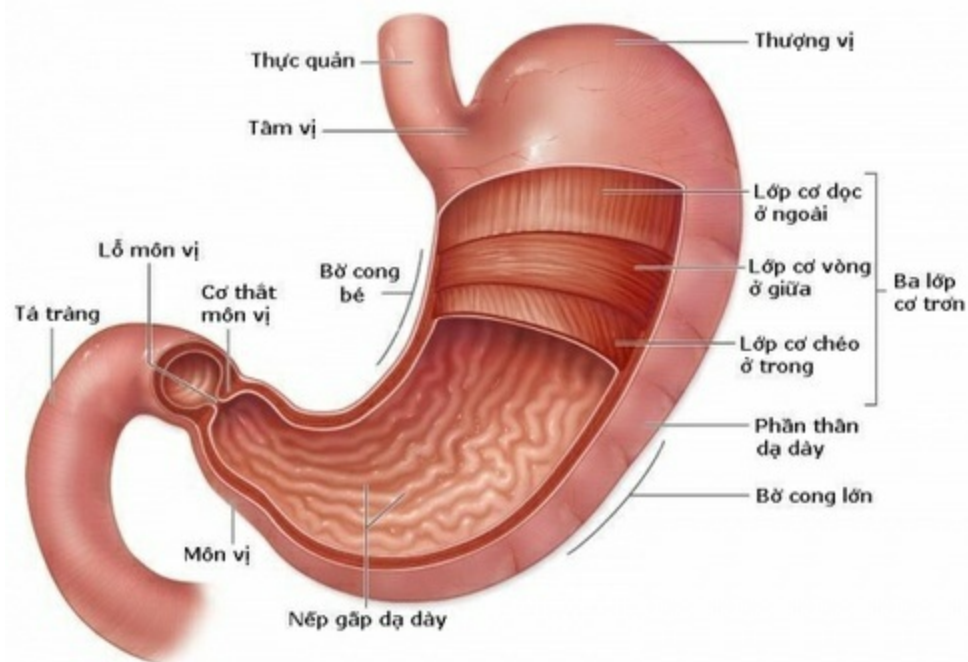
“Vậy tiếp theo phải làm sao?” Một nhân viên thu thập vật chứng nói.

“Công tác truy tìm Kim Bình không thể dừng lại.” Tôi đáp, “Mặt khác, e rằng phải mở rộng phạm vi tìm kiếm xung quanh, xem liệu có khả năng tìm thấy một vài chứng cứ liên quan hay không.”

Công tác giải phẫu thi thể vẫn được tiếp tục.

Thông qua khám nghiệm bên ngoài thi thể, chúng tôi cơ bản đã xác định nguyên nhân tử vong của bà Tôn, công tác giải phẫu tiếp theo chủ yếu để giải quyết vấn đề chính, đó là xác định chính xác nguyên nhân dẫn đến cái chết, hơn nữa kiểm tra những thứ nằm trong dạ dày có thể suy đoán thời gian tử vong.

Lúc chúng tôi lấy xương móng ra, phát hiện xương móng bị gãy, lớp nông và lớp sâu của cơ thịt vùng cổ đều có triệu chứng xuất huyết rõ ràng, xem ra có thể chốt kết quả giám định nguyên nhân tử vong là bóp cổ, bịt miệng mũi dẫn đến ngạt thở cơ tính.

Lúc chúng tôi mở dạ dày của bà Tôn ra, thấy trong dạ dày có rất nhiều thứ, đều rất khô, trong đó có một ít hạt ngô và lá dưa muối, chúng đều chưa bị tiêu hóa thành dạng sệt. Tôi theo môn vị dạ dày cắt đến tá tràng và ruột non, phát hiện thức ăn trong dạ dày đã bắt đầu chuyển dần sang ruột non.

“Buổi tối trước khi chết nạn nhân đã ăn ngô và dưa muối.” Tôi nói, “Nhìn tình trạng tiêu hóa thì hẳn là chết trong khoảng 3 tiếng đồng hồ sau lần ăn cuối cùng.”

Nhân viên thu thập vật chứng phụ trách chụp chiếu hình ảnh nói: “Điều tra được hôm đó Kim Bình và con trai 7 rưỡi tối mới về nhà, trước đó bà Tôn đợi họ về ăn cơm. Tính như thế thì bà Tôn chết vào khoảng 10 giờ đêm.”

“Đúng vậy, người ở nông thôn ngủ sớm, thời điểm đó hẳn là bà Tôn đã ngủ. Kết hợp với tấm chăn bị xóc lên ở buồng phía Đông, có thể nói lúc vụ án phát sinh thì cả nhà ba người đều đã ngủ. Suy cho cùng, khó mà xác định hung thủ chờ họ ngủ rồi mới gây án, hay Kim Bình đi ngủ sau đó dậy giết người.”

Sau khi kết thúc công tác giải phẫu thi thể, tôi và anh Vĩnh đến nhà vệ sinh bản thiu của nhà xác rửa tay. Anh Vĩnh hỏi: “Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Dù sao cũng chẳng thể quay về. Sự phụ đã bảo không phá được án thì không được về.” Tôi chán nản nói, “Hơn nữa vụ án này có quá nhiều điểm đáng ngờ, nếu không phát hiện được gì thêm thì thực sự tôi cũng chẳng về được, có về cũng ngủ không ngon.”

“Đúng lúc quá.” Bác sỹ Kiều vừa thu dọn thi thể xong, đi từ phòng giữ xác đến chỗ chúng tôi nói: “Bên tôi có mấy vụ giám định thương tật nhiều nghi vấn và khó xử lý, đến chiều anh giúp chúng tôi xem thử nhé.”

Giám định thương tật rất dễ dẫn đến những vụ kêu oan, bởi vì bất kể bác sỹ pháp y đưa ra kết luận giám định như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ có một bên cảm thấy mình bị thiệt, đôi khi còn cả hai bên cho rằng mình thua thiệt với người ta. Vậy nên khi tiến hành giám định thương tật, các bác sỹ đều làm việc vô cùng cẩn trọng, nếu như gặp phải những vụ khó giám định thì sẽ tìm mọi cách để mời cơ quan pháp y cấp cao hơn tiến hành hội chẩn, thống nhất ý kiến, đảm bảo kết luận giám định này là chuẩn xác, không sai sót thì mới dám ghi vào biên bản giám định.

Nguyên một buổi chiều chỉ nghiên cứu giám định thương tật khiến tôi choáng váng đầu óc. Buổi tối lúc trở lại nhà khách, tôi ngả đầu xuống là ngủ ngay, nửa đêm còn gặp ác mộng, phải giật mình thức giấc đến mấy lần, thậm chí còn cảm thấy dưới gầm giường có một cái xác trương phình.

Vì giấc ngủ chập chờn nên sáng hôm sau tôi ngủ tới tận 9 rưỡi, lúc đó mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Bác sỹ Tân, có phát hiện mới.” Là giọng của bác sỹ Kiều, “Vô cùng có giá trị.”

“Đừng vội, từ từ nói. Thế nào? Bắt được người rồi à?” Tôi đánh thức anh Vĩnh vẫn đang ngủ say trên chiếc giường khác. Tối qua anh xem ảnh chụp thi thể và hiện trường tới hơn 3 giờ sáng mới ngủ.

“Không phải. Theo lời các anh, hôm qua chúng tôi tổ chức đội kỹ thuật viên đi tìm kiếm xung quanh hiện trường, phạm vi tìm kiếm không ngừng mở rộng, quả nhiên sáng nay phát hiện được một chiếc găng tay dính máu tại bờ sông cách hiện trường 3 km.”

“Găng tay dính máu?” Tôi hỏi, “Có liên quan đến vụ án không?”

“Chắc chắn có liên quan.” Bác sỹ Kiều đáp, “Căn cứ vào lời khai của hàng xóm cũng như của người con trai nạn nhân mới về hôm qua, đây là găng tay mấy năm trước bà Tôn tự đan. Sau này bị mất một chiếc, chiếc còn lại cũng không biết ném ở chỗ nào trong nhà.”

Vì tôi có mở loa điện thoại nên anh Vĩnh cũng có thể nghe rõ tiếng bác sỹ Kiều giải thích tình huống, anh Vĩnh nói: “Kim Bình thực sự đeo một chiếc găng tay để gây án ư?”

“Ngoài ra, khi chúng tôi đi xuống từ bờ sông chỗ phát hiện găng tay dính máu thì thấy chiếc xe ba gác bị mất của hàng xóm nhà bà Tôn bị ném xuống nước.” Bác sỹ Kiều nói tiếp.

“Tiến triển rất lớn!” Tôi vỗ bàn, “Chờ đấy. Chúng tôi đến ngay đây!”

Lời người biên dịch: Mình mới thấy có bạn copy truyện của mình dịch đăng lên wattpad. Bạn làm vậy chỉ cho khổ? Trước đây có bạn hỏi mình về việc đăng wattpad vì không thể đọc online, mình đã nói rõ là bao giờ dịch xong mình sẽ đăng ebook để các bạn đọc offline, không cần vất vả đi cop làm gì cả. Mình còn chuyển nhà từ chỗ không thể copy sang chỗ có thể copy để bạn nào muốn tự cop thì có thể cop làm của riêng cho đỡ phải chờ đợi ebook của mình. Nhưng mình không ủng hộ việc đăng lên wattpad, vì nhiều trang truyện thu tiền quảng cáo họ copy tự động từ wattpad, mà mình thì nhõ nhen cực kỳ, mình không thích mình bỏ công sức thức đêm mò mẫm để cho người khác kiếm tiền đâu. Mình xấu bụng lắm bạn ạ, thân xác hoang tàn không nhận ra rồi, coi như bạn đọc truyện mình dịch, bạn nỗ lực mình đừng việc copy ấy lại nhé. Đàng nào chẳng có ebook, sống khổ vậy làm chi cho dằn vặt lòng nhau?

Vụ án thứ mười sáu – Bóng ma bên gối

Phần 3

Chúng tôi vội vã lái xe tới hiện trường phát hiện ra chiếc găng tay dính máu.

Xe chạy đến chỗ cách hiện trường 500 mét thì không thể tiếp tục đi vào, chúng tôi chỉ có thể xuống xe đi bộ vào. Anh Vĩnh vừa đi vừa quan sát phương hướng, nói: “Lạ quá nhỉ, tôi cũng rất thông thuộc nơi đây, hướng này không phải hướng đi ra quốc lộ, vậy tại sao Kim Bình lại muốn vứt chiếc xe ba gác và găng tay ở đây? Tôi cảm thấy đôi chút bất hợp lý. Theo lý thuyết mà nói, nên là cô ta lái xe đi rồi bỏ xe ở ven con đường nào đó, vậy cũng sẽ tiện chạy trốn hơn chứ?”

“Có thể cô ta cảm thấy vứt xe xuống nước thì không ai biết.” Bác sĩ Kiều chạy tới đón, nghe thấy thắc mắc của anh Vĩnh liền phân tích.

Khi đến bên bờ sông Đình, tôi nói: “Khả năng ấy không cao, cô ta muốn giết người rồi trộm xe chạy trốn, hoàn toàn không cần đến nơi đường xá gập ghềnh thế này để vứt bỏ chiếc xe. Đó cũng là đồ ăn trộm được, cô ta làm thế là vì cái gì? Dù sao đi nữa, cứ tiếp tục vứt xem có thấy phát hiện mới nào không.”

“Đúng vậy.” Bác sĩ Kiều tiếp lời, “Chúng tôi đang sắp xếp người đi vớt, may mà sông Đình chỉ là một con sông nhỏ, có cái gì đều vớt lên được hết.”

Tôi ngồi xổm xuống bờ sông nơi phát hiện ra chiếc găng tay dính máu, cẩn thận nhìn xuống sông Đình. Sông Đình nước chảy xuôi, mức nước chênh lệch không lớn, dòng nước chảy chậm chậm. Nước sông không bị ô nhiễm nghiêm trọng, nhưng cũng không trong veo thấy đáy. Bên bờ sông dựng chiếc xe ba gác vừa được vớt lên, đó là một chiếc xe cũ nát, rỉ sét loang lổ, bị nước sông nhúng ướt sũng. Trong xe có một chiếc túi nhựa đựng vật chứng, trong túi hẳn là chiếc găng tay do bà Tôn tự dệt, trên găng còn dính bụi bặm. Tôi cầm lấy túi vật chứng rồi quan sát tỉ mỉ chiếc găng tay, đây là chiếc găng bên tay phải, đan bằng loại sợi thô, cách đan cũng cầu thả, khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ có một vết máu thấm sâu.

“Đừng để ở đây.” Tôi đưa găng tay cho điều tra viên đứng bên cạnh, “Mau mang lên tỉnh để kiểm nghiệm DNA. Còn nữa, chiếc xe này cũng phải mang đến phòng vật chứng, bảo kỹ thuật viên xem có gì giá trị không.”

Vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng ồn ào vang lên. Tôi đưa mắt nhìn, thì ra những người dân tụ tập bên bờ sông bắt đầu ào ào chạy hết xuống phía hạ du, tôi cũng vội vàng chạy dọc theo bờ sông về hướng đó. Chạy tầm 200 mét, quẹo vào một khúc ngoặt, thấy trong lòng sông cách khoảng 500 mét có công an đang kéo gài đồ về phía bờ. Người thì kéo, người thì hô ầm ĩ.

“Chắc chắn chẳng phải thứ quý giá gì.” Anh Vĩnh nói, “Có khi còn là thi thể.”

Tôi liếc mắt nhìn anh, đáp: “Không phải đâu, thời tiết thế này, chắc chắn là xác chết trương phình.”

Tôi cùng anh Vĩnh nhanh chân đi tới, còn chưa kịp thấy rõ đồng đen sì kia là cái gì thì đã bị một mùi tanh tưởi lộng óc đập thẳng vào mặt.

Đúng lúc này lại nghe một tổ công an khác đang đứng dưới nước kêu lớn: “Mau mau mau, vẫn còn một cái xác nữa, là trẻ con. Trời đất ạ. Thối chết mất thôi.”

20 phút sau, tôi khoác qua quýt bộ áo bảo hộ, đứng bên cạnh hai thi thể trương phình đã bị phân hủy nặng.

“Không ngoài dự đoán,” Tôi xem xét thi thể phụ nữ trung niên và đứa trẻ khoảng sáu tuổi trước mặt, nói: “Đây chính là Kim Bình và con chị ta.” Tôi đưa ra suy đoán, đồng thời đồng tai nghe điều tra viên hỏi từng người dân đang đứng chỉ trỏ. Đám người hóng chuyện đã sớm chạy xa 200 mét. Loại thi thể trương phình thế này chắc họ chưa từng nhìn thấy, không chỉ có mùi hôi thối thấu trời, mà quan trọng hơn là mặt mũi nhìn khá đáng sợ, khiến cho họ không dám nhìn lâu.

“Các vị biết người này là ai không?”

“Kim Bình. Giời ơi, là Kim Bình đó.”

“Sao các vị nhận ra đó là Kim Bình?”

“Có nốt ruồi trên cổ!”

“Đúng vậy, là cái nốt ruồi ấy!”

Nghe mọi người nói như vậy, tôi, anh Vĩnh và bác sĩ Kiều không hên mà cùng quay lại nhìn cổ của cái xác phụ nữ. Quả nhiên, tuy thi thể đã phân hủy mạnh, nhưng nốt ruồi son to bằng hạt đậu tương kia vẫn nằm rõ ràng ở cổ thi thể.”

“Xem ra là đoán không sai, Kim Bình và con cô ta thực sự đã chết.” Tôi day mũi.

“Vậy có thể giải thích một cách hợp lý lý do Kim Bình dẫn con trai tránh khỏi đường lớn, đến bờ sông hoang vu này.” Anh Vĩnh nói.

Tôi có chút ngạc nhiên, nhìn anh Vĩnh hỏi: “Giải thích như thế nào?”

“Vì căn bản là bọn họ không hề chạy trốn.” Anh Vĩnh đáp, “Bọn họ sợ tội nên tự sát. Đừng quên, vào ngày vụ án phát sinh, Kim Bình đã mang con trai đến đây bắt tôm. Sau khi Kim Bình giết người, cô ta nghĩ đến nơi vừa bắt tôm nên mang con trai đến đây tự sát để trốn tội.”

Tôi gật đầu: “Anh nói là vụ án kiểu tự sát tự tiêu, nghe cũng có vẻ hợp lý. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn có cảm giác rằng có khả năng cô ta tự sát, nhưng làm gì có người mẹ nào mang tội mà còn muốn con đẻ của mình chết theo?”

“Lẽ thường là như vậy.” Anh Vĩnh nói, “Nhưng kẻ chỉ vì vài câu cãi vã mà ra tay giết chết mẹ chồng thì không thể có suy nghĩ giống người thường được, có lẽ cô ta sợ phải một mình lên đường nên dẫn con trai cùng đi.”

Tôi nhíu mày, không thể tin rằng trên thế gian này lại có người phụ nữ nhẫn tâm đến thế.

“Ở đây có nhiều người quá.” Tôi nói, “Đưa thi thể về nhà xác khám nghiệm đi.”

Xung quanh hiện trường có rất nhiều người dân đứng nhìn ngó, nếu khám nghiệm ngay tại hiện trường sẽ để lộ bí mật. Dù bác sĩ pháp y không nói ra kết quả khám nghiệm, dù đây là án tự sát tự tiêu, nhưng vẫn có thể khiến người dân đứng đó hiểu lầm, suy đoán, thậm chí còn có thể xâm hại đến quyền lợi của người đã khuất, vì vậy chúng tôi vẫn quyết định quay về cái nhà xác âm u, kín gió kia, ra hành lang mà giải phẫu hai cái xác đang phân hủy mạnh này.

Đến nhà xác, tôi lấy mặt nạ phòng độc trong hòm dụng cụ ra, hi vọng thứ đồ chơi nhỏ này có thể ngăn một vài thứ ôi thối từ xác chết làm tổn hại đến thân thể khỏe mạnh.

Kim Bình và đứa trẻ được đặt song song trên sàn hành lang, hàng đàn ruồi bọ bay quanh hai cổ thi thể. Vốn dĩ trong nhà xác yên tĩnh này rất khó thấy có ruồi bọ, nhưng thi thể thối rữa vừa đến nơi như hạ lệnh triệu tập, toàn bộ ruồi bọ xung quanh nhà xác thì nhau kéo tới. Tôi nhìn đám ruồi bọ bay lượn đầy trời, bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh xem, không có phòng giải phẫu thì làm việc thế nào đây.”

Xác chết trương phình vô cùng đáng sợ, người phụ nữ trước mặt tôi ở thân trên mặc một chiếc áo thun chữ T không phân biệt nổi màu sắc, thân dưới mặc quần lót tam giác. Do khí thối rữa tràn khắp bên trong thi thể, dẫn đến việc thi thể phình to như quả bóng, da biến thành màu xanh đen. Mất lòi ra khỏi hốc mắt, đầu lưỡi lòi ra khỏi khoang miệng, tử cung và trực tràng bị khí thối rửa tống ra khỏi đường sinh sản và hậu môn, thê lè ngoài quần lót. Đứa trẻ con chỉ đeo một cái yếm, yếm dính bùn đất sông đen kịt, mặt ngoài thi thể cũng như thế, màu xanh đen bóng loáng như phát sáng, nhìn thấy ghê cả người. Rất u ám và kinh khủng.

Dường như mặt nạ phòng độc có đôi chút hiệu quả, sau khi đeo vào thấy giảm được ít mùi thối, nhưng thứ mùi tanh tưởi ấy vẫn xuyên qua mặt nạ phòng độc, không ngừng khiêu khích sức chịu đựng của tôi, mỗi lúc tôi đều có khao khát được nôn hết cả ra.

“Khi chạy trốn chẳng lẽ Kim Bình không mặc quần hay váy sao? Cứ mặc quần lót tam giác vậy à? Chuyện

này không hợp lý.” Giọng của tôi vọng qua chiếc mặt nạ phòng độc, phát ra tiếng nói nghe ong ong.

Anh Vĩnh gật đầu: “Đúng vậy, nhưng nếu cô ta quyết tâm tự sát thì mặc gì chắc cũng chẳng để ý.”

“Thường thấy nhất ở người tự sát đó là mặc quần áo chỉnh tề trước khi chết.” Tôi nói, “Nhất là phụ nữ.”

“Có thể cô ta không nghĩ nhiều đến vậy, dù sao thì suy nghĩ của kẻ giết người cũng khác với bình thường mà.” Bác sĩ Kiều nói.

Tôi trầm mặc một chút, lắc đầu, cúi xuống nói: “Không được. Không được. Chúng ta không thể chủ quan vào suy nghĩ ban đầu, trước tiên cứ điều tra rõ nguyên nhân dẫn đến cái chết đã. Trong vụ án này, nguyên nhân tử vong là căn cứ mấu chốt, nếu họ chết đuối thì hẳn là án tự sát tự tiêu. Nhưng nếu họ chết vì nguyên nhân khác thì không ổn rồi.”

“Đúng, mau tranh thủ làm việc đi.” Anh Vĩnh nói, “Hay là để trước khó sau, xem đứa bé trước?”

Tôi gật đầu, cùng anh Vĩnh một trái một phải ngồi xuống bên cạnh thi thể đứa bé, bắt đầu kiểm tra bên ngoài thi thể. Ruồi bọ không ngừng va chạm vào đầu vào mặt chúng tôi, trong điều kiện như thế chúng tôi cũng chỉ biết nhẩn nại.

Điều kiện thi thể vô cùng kém, hơn nữa còn dính đầy nước bùn, chúng tôi chỉ dùng gạc nhẹ nhàng lau mặt ngoài thi thể. Nhưng vì thi thể đã phân hủy mạnh, bề mặt da cùng lớp da giữa đều có bọt khí, cùng rất dễ bị bong ra, cho nên cứ mỗi lần chúng tôi lau đều không cẩn thận cọ bong một miếng da. Qua quá trình kiểm tra tỉ mỉ, không phát hiện được tổn thương nào trên mặt ngoài thi thể, trừ niêm mạc môi có một chỗ đổi màu.

“Đây là xuất huyết phải không?” Tôi dùng kẹp cầm màu chỉ vào chỗ đổi màu trên niêm mạc môi.

“Chắc vậy, nhưng điều kiện kém quá, không xác định được.” Anh Vĩnh nhú mày.

Tôi dùng cùn không ngừng chà lau khu vực rất nhỏ này, cảm thấy đã mất đi một manh mối có tính xác định kết luận nên tôi đành từ bỏ. Tôi cầm lấy dao giải phẫu, chậm chậm rạch khoang ngực bụng của đứa trẻ. Khi dao rạch qua khoang bụng, chỉ nghe “xì” một tiếng trầm vang, thi thể như quả bóng bị chọc thủng, bụng trướng to nhanh chóng xẹp xuống, kéo theo một luồng hơi tanh thối đến không thể chịu nổi. May là đã đeo mặt nạ phòng độc, tôi nôn khan một lúc, nước mắt tràn cả ra, may mà không bị mọi người phát hiện.

Giải phẫu không phát hiện được manh mối nào có giá trị, khí quản đã phân hủy mạnh thành màu đỏ thẫm, không thể phán đoán có dấu hiệu sung huyết rõ ràng hay không, trong phổi thổi rửa chỉ toàn bọt khí, cũng mất đi giá trị giám định chết đuối. Thế nhưng khi chúng tôi mở dạ dày ra, lại phát hiện thức ăn trong dạ dày vô cùng khô ráo.

“Không phải chết đuối.” Tôi nói, “Không có nước ở nơi chết đuối.”

“Chưa biết chừng là chết đuối khan thì sao?” Anh Vĩnh nói. Chết đuối khan chính là chỉ trường hợp khi người ta nhảy vào nước lạnh, nước lạnh kích thích cổ họng, dẫn đến co rút, làm ngạt thở, ở loại chết đuối kiểu này thì nước không chảy được vào cơ quan tiêu hóa.

“Chết đuối khan rất ít gặp.” Tôi nói, “Hơn nữa chỉ xuất hiện vào mùa đông, giờ là mùa hè, nước cũng ấm chứ không lạnh, rất khó xảy ra trường hợp chết đuối khan.”

Tôi nghĩ ngợi, nói tiếp: “Kết hợp với khoảng đổi màu trên niêm mạc môi, hẳn chúng ta có thể xác định đứa bé này bị bịt khoang miệng mũi dẫn đến ngạt thở cơ tính mà chết.”

Giọng điệu không thể bác bỏ này của tôi khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều trầm mặc. Vài phút sau, anh Vĩnh lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Chúng ta nghĩ lắm rồi. Thực ra đứa trẻ này chết không làm ảnh hưởng đến việc xác định tính chất vụ án. Mọi người nghĩ thử mà xem, nếu Kim Bình mang con đến bờ sông, cô ta có thể ném đứa bé vào nước, cũng có thể bóp chết nó rồi mới ném xuống.”

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, nói: “Đúng, anh Vĩnh nói đúng, quan trọng nhất vẫn là xem nguyên nhân dẫn đến

cái chết của Kim Bình.”

Tôi vừa nói xong, chúng tôi đều đồng loạt quay lại nhìn thi thể Kim Bình nằm đó với đủ loại ruồi bọ bu kín. Giám định nguyên nhân tử vong là công việc cơ bản nhất của ngành pháp y, nhưng đó cũng là công việc quan trọng. Như trong vụ án này, nguyên nhân cái chết của một người có thể làm ảnh hưởng đến tính chất vụ án cũng như phương hướng điều tra, vô cùng hiểm thấy. Chúng tôi bỗng cảm thấy tràn ngập hứng thú với cỗ thi thể có bề ngoài đáng sợ ấy. Mang theo cảm giác vô cùng thần thánh, chúng tôi bắt đầu khám nghiệm thi thể Kim Bình.

Độ phân hủy của thi thể Kim Bình còn nghiêm trọng hơn. Môi miệng bị sinh vật sống trong sông Đĩnh cắt đứt hết phần mềm, chỉ trơ ra bộ răng trắng ớn, trông như cô ta đang trợn mắt nhe răng với chúng tôi, hung ác dữ tợn. Chúng tôi dùng cùng một phương pháp khám nghiệm bề ngoài thi thể, cơ bản xác định toàn thân Kim Bình không có dấu vết tác động ngoại lực nào quá rõ ràng, có thể loại trừ khả năng chết vì tổn thương cơ tính. Vì triệu chứng ngạt thở của Kim Bình rất rõ, cổ lại không có dấu vết bạo lực nên suy đoán trước đó của chúng tôi bước đầu được chứng minh, chẳng lẽ đúng là cô ta nhảy xuống sông tự vẫn?

Nội tạng của Kim Bình còn phân hủy nặng hơn, khó có thể dựa vào sự thay đổi của nội tạng mà đoán xem cô ta có chết đuối hay không. Nhưng khi chúng tôi cắt dạ dày của cô ta ra, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Dạ dày của Kim Bình giống hệt dạ dày đứa bé, cực kỳ khô ráo.

“Chẳng ngờ dạ dày lại không có nước ở nơi chết đuối!” Tôi nói: “Kim Bình cũng là chết rồi mới ném thi thể!”

“Sở dĩ anh nói đứa bé không phải chết đuối khan vì dựa theo thống kê thì loại đó rất ít gặp.” Anh Vĩnh nói, “Nhưng nguyên nhân tử vong của Kim Bình cũng không thể coi là có khả năng lớn, có thể hoàn toàn bài trừ khả năng cô ta chết đuối khan hay không? Có khẳng định được là cô ta bị người khác giết chứ?”

Tôi hơi có cảm giác bị áp lực, nói: “Nếu hai người cùng chết đuối khan thì trùng hợp quá phải không?”

Tôi yên lặng dùng kéo dọc theo môn vị dạ dày, cắt lấy tá tràng, rồi lại cẩn thận kiểm tra tá tràng của đứa bé, sau đó ngập tràn tự tin nói: “Tuy rằng tôi không có căn cứ trực tiếp, nhưng tôi có chứng cứ gián tiếp chứng minh hai mẹ con họ chết bởi tay kẻ khác.”

Mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

Tôi nói tiếp: “Mọi người nhìn xem, trong dạ dày của hai người này đều là ngô và dưa muối, giống bà Tôn. Cũng vừa tiêu hóa đến tá tràng. Như vậy, tôi muốn hỏi, một người giết người xong, sau đó tìm một chiếc xe ba gác, lái xe đi 3km, rồi còn giết chết đứa trẻ và nhảy xuống sông tự sát, làm xong toàn bộ quá trình đó cần bao nhiêu thời gian?”

Điều tra viên đứng cạnh tôi nói: “Đường đất ở nông thôn thế này, quang minh chính đại lái xe cũng mất hơn 40 phút. Nếu còn trộm xe, giết chết đứa bé, nhảy xuống sông thì kiểu gì cũng phải mất một giờ.”

Anh Vĩnh hiểu rõ ý của tôi, mắt anh sáng lên: “Tôi biết rồi, bây giờ tôi cũng theo quan điểm của anh.”

Điều tra viên hỏi: “Theo? Theo cái gì? Bọn họ bị người khác giết ấy à? Tại sao?”

Tôi nói: “Từ mức độ tiêu hóa của thức ăn trong dạ dày, có thể thấy mức độ tiêu hóa của Kim Bình và đứa trẻ giống với bà Tôn. Nói cách khác, ba người họ chết cùng một lúc. Nếu thời gian tử vong giống nhau thì sẽ không có khả năng Kim Bình giết bà Tôn rồi chạy đến nơi xa tự sát, cô ta cũng chẳng phải loại chân dài chạy nhanh!”

Điều tra viên “A” lên một tiếng, tiếp lời: “Nhờ là người khác nhau, mức độ tiêu hóa cũng khác thì sao?”

Tôi đáp: “Mặc dù người khác nhau sẽ có sai biệt, cũng có thể là người trẻ hơn tiêu hóa sẽ nhanh hơn, nếu người trẻ tuổi và người lớn tuổi cùng có một mức độ tiêu hóa thì hẳn là người trẻ chết trước. Hơn nữa thời gian ngắn như vậy, sự chênh lệch cũng sẽ không bị ảnh hưởng nhiều, không thể chênh lệch đến hơn một tiếng đồng hồ.”

Nói xong, đột nhiên tôi mơ hồ nghĩ đến điều gì đó, lấy kẹp cầm máu kẹp lấy từng chiếc răng của Kim Bình, lay nhẹ. Những chiếc răng khác không có phản ứng, chỉ khi kẹp đến răng cửa thứ hai và răng nanh ở hàm dưới bên phải thì thấy răng rất dễ bị nhổ ra. Tôi nói: “Anh xem! Hai chiếc răng này của người chết bị lung lay rất nặng! Đây là dấu hiệu bị xâm phạm khoang miệng mũi. Giờ đã có căn cứ trực tiếp chứng minh Kim Bình bị kẻ khác giết hại!”

Anh Vĩnh cười ha ha: “Lợi hại quá! Chuyện này mà cũng nghĩ đến được!”

Tôi nói: “Thật ra rất đơn giản. Găng tay ở hiện trường chắc chắn có liên quan đến ba người đã chết, trên găng tay dính nhiều máu, nhưng trên thi thể của ba người lại không có vết thương hở, chỉ có bà Tôn là bị trầy da cổ, trầy da như thế sẽ không để lại vết máu có thể thấy rõ trên găng tay, nên máu trên găng tay hoặc là máu mũi, hoặc là sau khi răng bị thương gây chảy máu!”

“Tốt lắm, nếu xác định được hai mẹ con Kim Bình chết vì bị bịt miệng mũi, vậy chúng ta có thể tuyên bố đây không phải vụ án kiểu tự sát tự tiêu, hung thủ là một kẻ khác!” Anh Vĩnh nói một câu mang tính tổng kết.

Điều tra viên bày ra một bộ mặt bất đắc dĩ, bởi kết luận của chúng tôi khiến họ phải tiếp tục công tác thêm một ngày một đêm.

“Khả năng là kẻ nào gây án?” Điều tra viên nói, “Chúng tôi đã điều tra, bọn họ không có ân oán tình thù gì, càng chẳng có nợ nần tranh chấp, ba người này bị giết là vì cái gì đây?”

“Động cơ giết người có điểm đáng ngờ.” Nhân viên thu thập vật chứng nói, “Phía chúng ta cũng thấy có điểm khả nghi. Phán đoán trước đó của chúng ta đã quá rõ ràng, hung thủ hẳn là ở sẵn trong hiện trường hoặc có thể an toàn tiến vào hiện trường, người như thế nào mới có thể gõ cửa vào nhà, sau đó lần lượt giết từng người một? Máu chốt vẫn là phương thức bịt mũi miệng nạn nhân, một người cũng chỉ có một đôi tay thôi!”

“Đúng vậy.” Tôi cảm thấy rất hứng thú với góc nhìn của anh nhân viên thu thập vật chứng, “Hung thủ hẳn là nhân lúc ba người đang ngủ, liền ra tay bóp chết từng người một.”

“Phải rồi, vậy hung thủ vào hiện trường bằng cách nào? Từ điều tra tình huống có thể thấy trước khi đi ngủ họ luôn cẩn thận cài then cửa từ bên trong.” Điều tra viên hỏi.

Công tác giải phẫu đã hoàn tất, tôi vừa cởi quần áo giải phẫu, vừa trầm tư suy nghĩ, quả thật có những chuyện khiến tôi có nghĩ đến nát óc cũng không ra.

Tình hình tại hiện trường không ngừng quay cuồng trong đầu tôi. Đột nhiên, có một thứ chợt lóe lên, tôi nhảy dựng: “Tôi biết rồi!”

Tôi bỗng nhiên lên tiếng khiến mọi người hoảng sợ, tất cả đều hốt hoảng nhìn tôi.

Tôi nói: “Cái găng tay này là vì bà Tôn làm mất một chiếc nên mới vớt chiếc còn lại ở đâu đó trong nhà. Vậy thử hỏi, khả năng cao nhất là ném ở đâu?”

Mọi người đều cảm thấy tôi đang tư duy nhảy cóc, đang nói chuyện động cơ của hung thủ và cách tiến vào hiện trường, thế mà tôi lại nghĩ tới việc hung thủ gây án khi đeo găng tay.

Tôi thấy mọi người không coi trọng ý nghĩ của mình, bèn nói tiếp: “Để tôi nhắc lại một chút. Nhà của nạn nhân rất nhỏ, còn có một nhà kho, như vậy chiếc găng tay cũ rất có thể bị ném ở nhà kho này. Bên cạnh đó, chúng ta kết hợp với kết quả điều tra sơ bộ ban đầu, sau khi trời tối, bà cụ vì đợi mẹ con Kim Bình nên giữa lúc sốt ruột đã nhiều lần chạy đến ngóng ở ngoài đường cách nhà 100 mét, chỉ đến chỗ cách nhà 100 mét, lại đi nhìn một cái rồi về ngay, trong khoảng thời gian trống này hẳn là bà cụ không khóa cửa!”

“Ý anh là hung thủ lên vào trốn trong nhà?” Điều tra viên vẫn là những người miễn cảm với phương diện này nhất.

“Đúng vậy, hung thủ thừa dịp bà cụ đi ra ngoài liền lên vào nhà, không ngờ bà cụ lại nhanh trở lại, vì thế hẳn chỉ có thể...” Tôi nói tiếp.

“Trốn vào trong kho!” Anh Vĩnh chen miệng.

“Đúng thế, nếu như hấn phải chập vật trốn trong nhà kho, chỉ chứng tỏ một điều, đó là hấn không chuẩn bị mà đến, là muốn mượn gió bẻ măng.” Tôi nói, “Nếu là nhân cơ hội vào trộm cắp thì sẽ không mang theo công cụ gì, nên chúng ta không phát hiện được tổn thương do các loại công cụ trên người nạn nhân. Nếu mục đích đến là giết người hoặc trộm đồ, thì ít nhất cũng phải có tua vít hoặc dao găm chứ.”

“Có lý lắm.” Anh Vĩnh nói, “Tôi biết vừa rồi anh nói đến chiếc găng tay là có ý gì. Ý anh là lúc tên trộm mai phục trong kho thì phát hiện được chiếc găng tay, liền thuận tay đeo vào, đúng không?”

“Đúng!” Tôi hào hứng nói, “Chính vì hung thủ chỉ đeo một chiếc găng tay nên mới hình thành trên cổ bà lão loại tổn thương mang tính đặc thù như thế!”

“Vây,” Bác sĩ Kiều giờ nhìn tôi với cặp mắt khác xưa, nói, “Có thể giải thích những điểm đáng nghi đã có. Vây kể tiếp chúng ta phải làm gì?”

“Thứ nhất, hung thủ mai phục trong nhà kho vài giờ, trong nhà kho có rất nhiều bụi bặm, rất có khả năng hấn để lại dấu vết vật chứng ở trong đó. Trước đây chúng ta tìm không cẩn thận, giờ mang đèn khám tra đi, cẩn thận tìm lại xem.” Tôi chậm rãi nói, “Thứ hai, hung thủ thấy bà Tôn đột nhiên quay về nhà, bèn đi trốn trong kho chứ không trốn trong phòng ngủ, chứng tỏ hấn biết kết cấu và cách bài trí trong nhà, cũng biết cả nhà bà Tôn sẽ không vào kho, hơn nữa hấn là kẻ nhân cơ hội làm việc xấu, như vậy hung thủ hấn là người quen, thậm chí còn cách nhà bà Tôn không xa. Bước tiếp theo phải xem trong thôn có kẻ nào tay chân không sạch sẽ, có tiền sử làm việc xấu hay không.”

“Có thể xác định là kẻ có tiền án tiền sự ư?” Điều tra viên hỏi, manh mối này vô cùng có ích với điều tra viên.

“Tôi cảm thấy có khả năng tương đối lớn.” Tôi đáp, “Hấn có ý thức chống lại sự điều tra, nếu không vì sao muốn chờ thì thể mẹ con Kim Bình đi, mà không chờ cả xác bà Tôn?”

“Phải, vì hấn muốn đánh lạc hướng chúng ta.” Anh Vĩnh nói chen vào, “Hấn nhất định không thể tưởng tượng được chúng ta phát hiện ra vấn đề nhanh như vậy.”

Điều tra viên đi ra khỏi lối thông mà chúng tôi dùng để giải phẫu, vẫy gọi anh công an địa phương vừa theo chúng tôi đến nhà xác. Anh công an trực ban hiển nhiên đã bị thi thể hun cho phải nôn ngay ra, lúc này thấy điều tra viên gọi mình, chỉ có thể bắt đấm dĩ cau mày đi tới.

Tôi đi ra, cười hỏi: “Ở thôn này có ai từng trộm cắp rồi bị bắt không?”

“Có chứ, là Hạ Lão Nhị.” Anh công an địa phương nắm rõ địa bàn mình quản lý như lòng bàn tay.

“Điều tra thêm về người này, đặc biệt là từ ngày xảy ra vụ án, xem hấn có thời gian gây án hay không, sau khi vụ án phát sinh thì hấn có hành vi gì không, nếu như thấy khả nghi liền đưa về hỏi cung, đừng để hấn phong phanh nhận ra điều gì, hấn mà chạy là phiền phức đấy.” Điều tra viên nói.

Khác nghề như có núi ngăn, cách điều tra viên sắp xếp khiến tôi liên tục gật đầu tán thưởng.

Điều tra phá án chính là như vậy, một khi có chỗ đột phá thì tựa như lũ lớn vỡ đê, một mạch không thể kéo lại. Việc khám nghiệm thi thể mẹ con Kim Bình đã trở thành điểm đột phá, khi tôi cùng anh Vĩnh dành cả buổi chiều ở nhà khách uống trà nói chuyện phiếm thì công tác điều tra phá án liên tục báo tin chiến thắng.

Bốn rưỡi chiều, nhân viên thu thập vật chứng gọi điện thoại báo về, giọng nói vui vẻ như nhảy nhót trong loa điện thoại: “Thật sự có dấu vết, một vết giày, một dấu vân tay. Thằng ranh này muốn tìm một vật bằng kim loại, liền tìm được một thanh gậy sắt, cầm một lúc không ra tay nên để lại vết giày và dấu vân tay.”

Do trước đó chúng tôi đã đến xem xét nhà kho, bên trong rất lộn xộn, các loại dấu chân chồng chất, nên tôi không an tâm mà hỏi: “Có chắc là liên quan đến vụ án không?”

“Chắc, dấu vết đều rất mới, chỉ là vị trí rất khuất nên nếu không tra tìm cẩn thận sẽ không thể thấy.”

Sau khi hào hứng phần chấn cúp điện thoại của anh nhân viên thu thập vật chứng, chưa đầy nửa giờ sau một điều tra viên lại gọi điện thoại tới: “Qua điều tra phát hiện Hạ Lão Nhị rất khả nghi, vì thế chúng tôi bí mật lấy dấu vân tay của hấn, so sánh với dấu vân tay tại hiện trường thấy đồng nhất.”

Lúc tôi và anh Vinh phần khởi ăn mừng thì một tổ điều tra viên khác phụ trách theo dõi Hạ Lão Nhị cũng gọi về, nói: “Chúng tôi đã bắt người theo chỉ thị của lãnh đạo Cục, sẽ tiến hành thẩm vấn ngay lập tức, các anh có muốn tới nghe không?”

Sự thật quả nhiên giống hệt với những phân tích của chúng tôi. Hôm đó, Hạ Lão Nhị đi qua nhà bà Tôn, thấy cửa mở toang, bà cụ lại không ở nhà, vì thế hấn lên vào định trộm vài thứ, không ngờ lúc hấn định trộm lấy con vịt muối treo ở trong nhà thì bà Tôn quay về, hấn bèn vội vàng trốn vào nhà kho. Vì trên tay còn cầm con vịt muối đầy mỡ nên hấn thuận tay vớ lấy một mảnh vải bố trong kho để lau tay, lau xong mới thấy đó là một chiếc găng, liền tiện thể đeo luôn vào tay mình. Sau khi Kim Bình trở về, hấn nghe thấy bà Tôn và Kim Bình cãi vã, bà cụ nói Kim Bình sống không biết điều, có 1000 tệ mà đi đến đâu tha theo đến đấy, phòng ngừa bà như phòng cướp, bà cũng chẳng cần trộm số tiền ấy làm gì. Hạ Lão Nhị nghe đến đó thì thấy hứng thú, đợi đến xuống ba người kia đều ngủ, hấn liền đi ra tìm 1000 tệ kia, không ngờ lại đánh thức bà Tôn, vì thế chỉ có thể ra tay bóp chết bà cụ. Sau khi giết bà Tôn, Hạ Lão Nhị hoảng sợ vô cùng, lúc chuẩn bị trốn khỏi hiện trường thì Kim Bình tỉnh giấc, bật đèn trong phòng lên. Kim Bình chưa kịp lên tiếng, hấn đã tiến đến gần cô ta lại, bịt mồm cô ta khiến cho Kim Bình chết vì ngạt thở. Hạ Lão Nhị thấy mình đã giết hai mạng người, quyết định hoặc là không làm, một khi đã làm thì phải làm đến cùng, vì vậy liền giết hại đứa bé vẫn còn ngủ say, rồi đem thi thể của hai mẹ con Kim Bình đi phi tang, giả như Kim Bình và bà Tôn tranh cãi nên cô ta giết người rồi bỏ trốn.

Đây đều là những chuyện được điều tra viên kể lại, tôi và anh Vĩnh không đến nghe thẩm vấn, vì chúng tôi đã biết trước được mọi chuyện.

Vụ sau: Giếng cổ hôi thối.

Vụ án thứ mười bảy – Giếng cổ hôi thối

“Tôi thấy không thể cứ thay phiên nhau đi công tác như thế này được.” Đại Bảo nói, “Số tôi đen đủi, hai tháng nay toàn đi mấy vụ kêu oan thôi.”

Đại Bảo là một người đàn ông 30 tuổi gầy gò, đeo kính, anh là trung đội phó trung đội kỹ thuật trực thuộc đại đội hình sự của Cục công an Thanh Hương. Thanh Hương là một thành phố dân cư đông đúc, tuy có không ít án mạng xảy ra nhưng số lượng phá án vẫn luôn dẫn đầu toàn tỉnh. Sư phụ thấy được thành tích của đội pháp y Thanh Hương nên quyết định đào tạo cho nơi này một cán bộ có thể gánh vác được trọng trách nặng nề, trở thành lực lượng cốt cán, vì vậy sư phụ đưa Đại Bảo từ Thanh Hương lên tỉnh, cùng anh Vĩnh bắt đầu khóa huấn luyện thầy kèm cặp trò kéo dài một năm.

Sở dĩ các bác sĩ pháp y có thể cống hiến không ngừng cho cái nghề vừa khổ vừa mệt này, là bởi họ đắm chìm giữa cảm giác được khiêu chiến và đạt được thành tựu trong lúc điều tra án mạng. Đại Bảo cũng không ngoại lệ, anh lên Sở được hai tháng, vốn dĩ vẫn cùng anh Vĩnh chia nhau thay phiên đi công tác, không ngờ cứ anh Vĩnh đi thì là án mạng, mà đến lượt Đại Bảo đi lại chỉ toàn là án kêu oan. Hai tháng trôi qua, Đại Bảo bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Thật ra tôi thấy xử lý án kêu oan cũng giúp cộ xát ý chí, rèn luyện năng lực.” Tôi nói, “Hồi tôi mới đi làm ấy, toàn bộ án kêu oan đều là tôi gánh hết.”

“Vậy sao được.” Đại Bảo đáp, “Chú đã gặp sói xám ăn rau bao giờ chưa?”

“Sói Xám vốn chỉ được ăn rau đó thôi?[1]” Tôi biết, việc tôi vừa cùng anh Vĩnh phá xong án mạng tại huyện Đình Sơn khiến cho khao khát được tham dự vào vụ án lớn trong lòng Đại Bảo trở dậy mãnh liệt. Lần này đến lượt Đại Bảo đi công tác, việc anh ấy lo lắng cũng có thể thông cảm được.

“Tình hình trị an ở tỉnh mình rất ổn định, lại vừa phát sinh vụ án giết cùng lúc ba người, khả năng lại có án lớn là không cao.” Tôi nói. Ở tỉnh chúng tôi tương đối hiếm những vụ án giết từ hai người trở lên, dựa theo tình huống thường thấy, một năm nhiều lắm gặp được một hoặc hai vụ, mà dù phát sinh thì công tác điều tra phá án cũng được hoàn thành nhanh chóng, rất hiếm khi phải cần đến cơ quan pháp y của tỉnh tham dự vào những vụ án hóc búa.

“Không cần án mạng lớn lao gì, chỉ nhiều nghi vấn thôi cũng được, chứ án kêu oan không có tính khiêu chiến, chẳng có ý nghĩa gì cả.” Rồi Đại Bảo nhận ra mình có đôi chút lỡ lời, lại cúi đầu bất đắc dĩ nói, “Nhưng cũng mâu thuẫn lắm, phát sinh vụ án chẳng khác nào lại có người chết, sao có thể đành lòng đây, cuộc sống yên bình mới là tốt hơn tất cả.”

Tôi gật đầu, nói: “Đúng vậy, chúng ta thất nghiệp mới tốt.”

Đang nói thì sư phụ gọi điện đến văn phòng, lúc này sư phụ đã là phó phòng kỹ thuật hình sự và phải chuyển ra khỏi văn phòng của đội pháp y: “Anh dẫn mọi người đến họp ở văn phòng của tôi.”

Phòng nghiệp vụ ở tỉnh người ít việc nhiều, tỉ lệ nghịch vô cùng. Đội pháp y thật ra chỉ có ba người, cộng thêm anh Vĩnh và Đại Bảo mới miễn cưỡng chia được thành hai tổ nhỏ. Công tác khám nghiệm án mạng, lại thêm giám định thương tật, giám định xương cốt/tuổi thọ, giải quyết án kêu oan, xét duyệt kỹ thuật, quản lý hành chính... gồm rất nhiều công việc phức tạp, bởi vậy hàng năm mỗi đồng chí phải đi công tác hơn 200 ngày cũng chẳng phải chuyện lạ.

“Hôm nay thứ Hai đầu tuần, ngày không tốt, sáng nay liên tiếp xảy ra hai vụ việc.” Sư phụ nói, “Vân Thái có vụ giám định thương tật dẫn đến kêu oan, cần phải đi phúc tra. Còn bên Thanh Hương thì đang nghi là án mạng, ở thôn nọ có hai người mất tích.”

“Em đi Thanh Hương.” Đại Bảo không chịu được, mới nghe đến án kêu oan đã suýt ngất, vừa may có vụ nghi là án mạng, dù là nghi ngờ thì vẫn còn hơn là đi phúc tra án kêu oan. Nhìn Đại Bảo sốt sáng như thế, mấy thằng chúng tôi đều không nín được cười.

“Tôi còn chưa nói xong, anh vội cái gì hả?” Sư phụ thấy Đại Bảo bình thường vẫn chỉ đầu đánh đay, thế mà hôm nay dám lớn tiếng ngắt lời thầy, thầy hiểu ngay suy nghĩ của anh, nghiêm mặt nói: “Đội pháp y của tỉnh đi làm án nhất định phải đưa ra được ý kiến chủ đạo, anh là người Thanh Hương, tôi cho anh đi Thanh Hương phá án, đến lúc đó lãnh đạo của anh nhìn vào khiến anh bị ảnh hưởng đến phán đoán thì sao? Không ổn, không ổn.”

Mặt Đại Bảo hết đỏ bừng lại trắng bệch, anh lắp bắp nửa ngày mới thốt ra mấy chữ: “Không... Sẽ không...”

“Ha ha! Xem cái mặt anh kia!” Sư phụ đột nhiên rút lại vẻ mặt giả vờ nghiêm túc, cười ngả cười nghiêng, “Tôi trêu anh thôi! Tần Minh, Lâm Đào và Đại Bảo đi Thanh Hương, tôi đã bảo bên kiểm nghiệm dấu vết phải một đồng chí đi cùng các anh rồi.”

Đại Bảo cúi đầu cười, lúc này mặt anh coi như đỏ gay lên rồi.

“Thế mới phải chứ,” Sư phụ nói tiếp, “Tình nguyện đi khiêu chiến với vụ án nhiều nghi vấn khó khăn mới là bác sỹ pháp y tốt, chứ cái loại gặp chuyện thì trốn, sợ khó sợ khổ thì không khá được đâu.”

Tôi không có lòng dạ nào mà nghe sư phụ trêu chọc Đại Bảo, vội vã ngắt lời sư phụ: “Án mạng gì thế ạ?”

Sư phụ cầm kẹp tài liệu trên bàn ném cho tôi. Vừa lật ra đã thấy một bức fax, trên đó viết “Thư Mời” :

Kính gửi phòng kỹ thuật hình sự tỉnh:

Sáng nay, ở thôn Giáp Thanh thuộc thành phố Thanh Hương chúng tôi có người phát hiện một vết máu lớn ở nhà người khác, hai người trong nhà không rõ tung tích, Cục chúng tôi đã tổ chức chuyên gia tiến hành tìm kiếm những người mất tích. Xét thấy có khả năng đây là một vụ án mạng, chúng tôi đặc biệt mời quý chuyên gia pháp y đến thành phố Thanh Hương để chỉ đạo điều tra phá án.

Cục công an thành phố Thanh Hương.

Đại Bảo thấy tôi khếp kẹp tài liệu lại, liền giật lấy mở ra xem, trên mặt tràn đầy hào hứng.

“Thôn Giáp Thanh là một thôn nhỏ xa xôi.” Người Thanh Hương như Đại Bảo vốn chẳng xa lạ gì, “Thôn này có chưa đến 100 người, nằm ở đầu phía Tây Thanh Hương, là nơi giao nhau giữa ba huyện, tình hình trị an không tốt, thỉnh thoảng phát sinh mấy vụ ăn trộm, nhưng vì người ở đây ít ỏi nên lại rất ít khi có án mạng.”

Nghe Đại Bảo nói như vậy, tôi bắt đầu lo lắng, sợ rằng đây là bọn cướp gây án, khiến công tác điều tra phá án trở nên khó khăn. Vì thế tôi hỏi tiếp: “Sự việc xảy ra vào lúc mấy giờ sáng ạ?”

“Tôi nhận điện thoại lúc 7 giờ 30 sáng.” Sư phụ nói, “7 giờ sáng có người dân đi báo công an, tình huống cụ thể thế nào tôi cũng không rõ, các anh tới hỏi lại đi.”

Tôi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lúc này vừa đúng 8 giờ, nói: “Đại Bảo, anh đi gọi xe đi, chúng ta lập tức xuất phát.”

“Đi chậm một chút.” Sư phụ quan tâm nói, “Còn chưa xác định có phải án mạng hay không, đến sớm cũng uống công. Đạo này trên đường cao tốc có sương mù, an toàn mới là quan trọng nhất, không cần nhanh quá đâu.”

Tôi gật đầu, quay lại văn phòng cầm lấy laptop và hòm dụng cụ, vội vàng cùng Đại Bảo, Lâm Đào lên xe cảnh sát chạy đến thành phố Thanh Hương.

Thanh Hương là thành phố nằm cách xa thủ phủ của tỉnh^[2] nhất, phải đi ba tiếng đồng hồ mới tới nơi. Do không biết gì về vụ án nên tôi chưa có suy nghĩ gì cả, ngồi trên xe nghe tiếng động cơ nổ vang như khúc nhạc thối miên, chẳng mấy chốc mà tôi tiến vào mộng đẹp. Trong mộng tôi còn lơ mơ nghe thấy tiếng Đại Bảo không ngừng gọi điện thoại.

Lúc xuống cầu cao tốc, tôi bị gờ giảm tốc trước trạm thu phí xóc cho tỉnh cả ngủ. Tôi dụi mắt, quay đầu hỏi người lái xe: “Ngủ ngon quá. Đến chưa đây?”

Anh lái xe gật đầu. Thấy Đại Bảo đang ngán mặt, dựa đầu vào cửa kính xe, tôi liền hỏi: “Sao rồi Đại Bảo?”

“Hai người chết.” Đại Bảo nói, “Không có án mạng thì thấy trống vắng, có rồi lại thấy người chết thật đáng thương.”

“Xác định là án mạng sao?”

Đại Bảo gật đầu, nói: “Phát hiện được hai thi thể trong giếng cổ ở sân sau căn nhà, đều đã phân hủy mạnh.”

“Có mang mặt nạ phòng độc theo không?”

“Có mang. Trong hòm dụng cụ ấy.” Đại Bảo đáp, “Nghe nói sau khi khám nghiệm hiện trường sơ bộ, không tìm thấy dấu mối nhưng cơ bản xác định là ăn trộm chuyển thành cướp của giết người.”

Tôi cúi đầu, yên lặng suy nghĩ.

“Khu ấy có rất nhiều vụ ăn trộm.” Đại Bảo nói, “Tôi từng lo sẽ xuất hiện vụ án ăn trộm dẫn đến giết người, không ngờ lại thực sự phát sinh. Nếu là bọn cướp gây án thì phiền lắm, có lẽ sẽ khó khăn.”

“Mau đến hiện trường đi.” Tôi trấn an nói, “Nghĩ nhiều cũng vô dụng thôi.”

Dưới sự chỉ dẫn của Đại Bảo, chúng tôi vòng qua nội thành tắc nghẽn giao thông, theo đường vành đai thành phố, đến thẳng thôn Giáp Thanh nằm ở ngoài rìa thành phố Thanh Hương.

Đây là một vùng đất bằng phẳng, nhìn ra xa không thấy đâu là giới hạn, trong ánh mặt trời vàng ruộm buổi đầu thu và những hàng hoa màu xanh mượt thẳng tắp, giữa những mảnh ruộng có thể thấy loáng thoáng mấy nhà dân gạch đỏ ngói đen. Đi thêm vài ki lô mét liền thấy trên cửa sổ những căn nhà ấy phản chiếu ánh đèn xe cảnh sát loang loáng.

Chẳng mấy chốc mà chúng tôi đã tới hiện trường. Đây là một tòa nhà rộng rãi nhưng phòng ở lại có vẻ cũ nát. Phía trong dải phân cách có mấy cảnh sát mặc trang phục khám tra đang bận rộn đi ra đi vào. Chỉ đội phó chỉ đội hình sự phụ trách quản lý kỹ thuật hình sự thuộc Cục công an Thanh Hương – Lưu Tam Hạ liếc mắt thấy chúng tôi có mang theo hòm dụng cụ, bèn nói: “Các đồng chí trên tỉnh đã đến rồi.” Anh ấy vừa bước nhanh đến chỗ chúng tôi, vừa vươn ra bàn tay dày rộng.

“Hai người đã chết là một đôi vợ chồng già khoảng 70 tuổi sống tại tòa nhà này.” Sau khi trò chuyện đôi câu, anh Lưu giới thiệu tình hình, “Con cái có một trai một gái. Con trai 50 tuổi, không kết hôn, đến vùng ven biển Phúc Kiến làm buôn bán nhỏ, nghe nói làm không đủ tiêu, rất ít khi về nhà, thường cứ hai năm mới về một lần. Con gái 44 tuổi, cùng con rể làm thuê ở Giang Tô. Cháu ngoại của người chết năm nay 20 tuổi, đang học Đại học trên tỉnh.”

Tôi nhìn quanh tòa nhà một vòng: “Nhà hai tầng đấy chứ, nhìn vào thấy có vẻ là giàu có, nhà cửa cũng không nhỏ.”

“Nghe nói tổ tiên nhà này rất giàu có.” Chỉ đội trưởng Lưu nói, “Nhưng đến đời nạn nhân lại dần suy tàn, chúng tôi hỏi thăm thấy điều kiện gia đình họ không khá khẩm gì. Nạn nhân 70 tuổi vẫn phải đi làm ruộng, cứ nửa năm một lần con trai ở Phúc Kiến sẽ gửi tiền về, không nhiều lắm, chỉ mấy nghìn tệ[3] thôi.”

“Gửi tiền?” Nghe đến từ này, tôi lập tức nhanh nhạy hẳn, “Vậy sáu tháng cuối năm nay tiền được gửi về lúc nào?”

“Chúng tôi vẫn đang tìm cách liên lạc với con trai của nạn nhân.” Chỉ đội trưởng Lưu nói, “Nhưng qua công tác khám nghiệm sơ bộ thấy ở hiện trường không phát hiện được tiền mặt hay bất cứ vật có giá trị nào.”

“Trong nhà không có người thân, vậy người chết được phát hiện mất tích như thế nào?” Tôi hỏi.

“Cụ ông nhà này họ Chân, lần cuối cùng hàng xóm nhìn thấy hai vợ chồng nhà họ Chân là vào buổi chiều của ba ngày trước, lúc ấy hai vợ chồng họ vừa mới lên thị trấn mua đồ về, sau đó không ai thấy họ nữa. Vì nhà của nạn nhân ở rìa thôn nên nếu không có người tìm đến nhà họ thì chẳng ai lai vãng qua đây. 7 giờ sáng hôm nay, một người trong thôn đến nhà cụ Chân mượn xe đẩy, thấy cổng mở, gọi vài câu không thấy ai trả lời liền đi vào.” Nói tới đây anh Lưu ho mạnh mấy tiếng như đang bị cảm.

“Chi đội trưởng Lưu ồm vẫn đi phá án, đúng là đáng để chúng tôi noi theo.” Tôi cảm thấy kính nể, “Anh đừng nóng vội, cứ từ từ nói.”

Chi đội trưởng Lưu cười, lắc đầu: “Không sao. Sau khi người kia vào nhà, thấy trong nhà im ắng, gọi thêm vài tiếng cũng chẳng ai thưa. Anh ta thấy cửa nhà mở rộng bèn đi thẳng vào, thấy TV trong gian chính còn đang bật, trên ghế bành ở trước mặt có một vũng máu lớn nên chạy đi báo công an. Khi cảnh sát dân sự đến nơi, tìm khắp nhà vẫn không thấy người, nhưng trên chiếc ghế đặt ở gian chính tầng một có máu đọng thành vũng, nghi là án mạng nên họ vừa thông báo cho đội hình sự, vừa gửi thông tin lên Cục công an thành phố, sau khi lãnh đạo Cục nghiên cứu liền quyết định mời các vị tới đây.”

Tôi cùng anh Lưu đi vào trong sân. Tòa nhà này rất lớn, diện tích khoảng 200 mét vuông, nhà cửa được thu dọn sạch sẽ ngăn nắp, vừa nhìn đã biết người trong nhà sống rất cẩn chu. Ở phía Bắc tòa nhà là một căn nhà hai tầng, góc nhà xây bằng gạch đỏ đã hư hỏng đôi chỗ, có vẻ như căn nhà này khá cũ, nhiều năm không được tu sửa. Tôi không vội vào nhà ngay mà hỏi: “Thi thể được phát hiện ở đâu?”

Chi đội trưởng Lưu nói: “Đi theo tôi.”

Tôi theo anh đi vòng qua căn nhà hai tầng, thấy sau nhà còn có một cái ngách. Căn nhà cách tường bao phía Bắc một đoạn ngách chừng 3 mét, ở đây trồng mấy cây nhỏ thân to cỡ miêng bát, quanh thân cây có mọc dây cao tới ngang eo, xem ra nơi này đã lâu không được ai quan tâm dọn dẹp.

Vừa đến sau nhà đã ngửi thấy một mùi tanh tươi nhưc mũi, tôi day day mũi, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy trên mặt đất đặt hai cái xác ươn sũng, đã có dấu hiệu trương phình do bị phân hủy, không thể nhìn rõ khuôn mặt. Bên cạnh là bác sĩ Tôn của Cục công an thành phố Thanh Hương, anh đang dùng đôi tay được đeo găng cẩn thận để xăn gấu quần ẩm ướt. Bác sĩ Tôn thấy chúng tôi đến liền cười chào hỏi rồi nói: “Nhân viên thu thập vật chứng nói trên cô có vết máu nhỏ giọt, sau đó phát hiện được trong lùm cỏ có một giếng cổ. Giếng cổ này nhìn qua thì thấy lâu không dùng đến, bên trong trôi nổi toàn thứ linh tinh, nhưng vì nước có lưu thông nên không tù đọng hôi thối. Bên thu thập vật chứng nhìn xuống thăm dò, nghĩ rằng có gì đó, liền lấy gậy chọc khuấy và cảm thấy khả năng có thi thể ở dưới giếng. Lúc này tôi đu dây thừng xuống giếng, vừa mới buộc dây vào thi thể rồi kéo lên, vật lộn mất nửa ngày.” Bác sĩ Tôn nói xong cười gượng một tiếng, lại cúi xuống xử lý nốt ống quần bị ướt.

Tôi kính nể nhìn bác sĩ Tôn, nói: “Anh vất vả rồi.”

“Hay là chúng ta khám nghiệm hiện trường trước đi?” Chi đội trưởng Lưu gợi ý.

Tôi gật đầu, trong lòng nghĩ đến cảnh tượng bác sĩ Tôn mạo hiểm nhảy xuống giếng vớt thi thể, từ sâu thẳm trái tim cảm động bởi tinh thần làm việc không sợ bẩn, không sợ khổ, cẩn thận nghiêm túc làm tròn phận sự mà chẳng được ai biết tới của những bác sĩ pháp y ở cơ sở. Tôi mang theo dụng cụ khám nghiệm hiện trường, dẫn đầu mọi người đi vào hiện trường trung tâm. Trong hiện trường có mấy nhân viên thu thập vật chứng đang dùng cọ lông nhỏ quét qua vài vật khả nghi, muốn tìm một hai dấu vân tay có khả năng liên quan đến vụ án.

Ở tầng một đã có nhiều nhân viên khám nghiệm hiện trường, vì vậy tôi và Đại Bảo chỉ có thể lên tầng hai xem trước. Đối diện lối cầu thang đi lên là tiền sảnh nho nhỏ, hai bên Đông – Tây là hai phòng ngủ. Phòng ngủ phía Đông đặt một chiếc giường nhỏ, trên giường có xếp chăn gối ngay ngắn. Phòng ngủ phía Tây có dụng cụ tủ quần áo lớn và một tủ ngăn kéo, cạnh tủ áo là một chiếc giường lớn, hai bên đầu giường trái phải đều có một chiếc tủ. Tủ ngăn kéo và tủ đầu giường đều bị lục lọi, vật dụng bên trong bị ném lung tung lên giường, chăn trên giường cũng bị giữ ra.

“Xem ra đúng là ăn trộm.” Tôi vừa nói vừa chỉ vào căn phòng hỗn loạn.

Đại Bảo đẩy cửa sổ, tiếp: “Nghe nói cửa sổ tầng một, tầng hai đều đóng, vậy tên trộm kia vào bằng cách nào? Chẳng lẽ cửa trước không đóng cẩn thận? Không phải, hẳn là người quen gây án.”

“Có căn cứ không?” Kỳ thật lúc này trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy, chỉ là muốn biết căn cứ của Đại Bảo có thống nhất với tôi hay không mà thôi.

“Ném thi thể xuống giếng cổ sau nhà, nếu không phải người quen thì chắc chắn tìm không ra.” Đại Bảo đáp.

“Đúng.” Tôi gật đầu nói, “Trên chiếc ghế nằm ở dưới nhà có vết máu, chứng tỏ nạn nhân thứ nhất bị hại khi đang nằm trên ghế, chấn ở đây bị lật lên, chứng tỏ có khả năng nạn nhân thứ hai đang ngủ trên giường thì bị tấn công.”

Tôi nhìn kỹ chiếc gối đặt ở đầu giường, nói tiếp: “Nhưng rốt cuộc là người quen nhân lúc đêm tối lên vào nhà ăn trộm hay là người quen vốn ở trong phòng, chờ nạn nhân ngủ rồi mới ăn trộm? Đây mới là điểm mấu chốt để phá án.”

“Đúng vậy.” Đại Bảo đáp, “Tuy nhiên nếu cho rằng kẻ đó đến sau thì có đôi chút bất hợp lý. Chẳng lẽ buổi tối hai cụ không khóa kỹ cửa nên tên trộm mới có thể thừa dịp lên vào?”

“Cửa không đóng kỹ cũng là một khả năng, nhưng khả năng này không lớn.” Tôi nói, “Dù bất hợp lý cũng không thể loại trừ. Nếu thật sự là người khá thân quen thì kẻ đó sẽ được ngủ ở đâu?”

Vì không có nhiều căn cứ nên chúng tôi không tiếp tục thảo luận mà bắt đầu cẩn thận kiểm tra đồ đạc trong phòng.

Sau khi kiểm tra tủ đầu giường, chúng tôi phát hiện trong ngăn kéo của một trong hai chiếc tủ có hộp ăn bên trong, nếu không phải nắp hộp bị mở ra thì quả thật không thể phát hiện trong ngăn kéo có cái hộp này.

Tôi hào hứng nói với Đại Bảo: “Anh xem, thứ này có thể xác minh hung thủ là người quen, nếu không làm sao biết trong tù có học ẩn? Hơn nữa trong học trông không, chắc là tên này đã trộm được gì rồi.”

“Đúng vậy! Hơn nữa còn là người đã từng thấy cụ chủ nhà sử dụng cái học đó.” Đại Bảo cũng tỏ vẻ vô cùng háng hái, nói chung cũng bởi trong lòng đã nắm được đôi phần, “Đi, xuống tầng một xem sao.”

Hiện trường tầng một gồm phòng khách, phòng bếp và nhà vệ sinh, giữa phòng khách là một bàn ăn và một chiếc ghế nằm. Trên ghế trái một tấm thảm lông, ở vị trí thảm lông tiếp giáp với phần gối đầu của chiếc ghế có một vết máu lớn. Vết máu này lấy điểm giữa phần gối đầu làm trung tâm, phun về hai bên, hình dạng của vết máu cho thấy rất rõ phương hướng máu phun ra. Cạnh ghế nằm đặt hai chiếc ghế dựa, đối diện là TV, TV vẫn đang bật.

Tôi lấy kính lúp từ hòm dụng cụ, cẩn thận xem xét vết máu ở đầu ghế nằm, đột nhiên tôi phát hiện trên thảm lông có một dấu vết khả nghi: “Lâm Đào, đến đây xem dấu vết này là gì.”

Lâm Đào đang hỏi nhân viên thu thập vật chứng về công tác khám nghiệm hiện trường trước đó, nghe thấy tôi nói như vậy bèn đi tới, nhìn kỹ qua kính lúp rồi nói: “Đây là vết góc vuông ép xuống, thứ có thể để lại trên vật mềm một dấu đè ép hình góc vuông thì hẳn là vật kim loại có cạnh vuông.”

“Rỗng ruột hay đặc ruột?” Thông qua việc khám tra dấu vết tại hiện trường, kết hợp với thương tích của nạn nhân, có thể suy đoán hung khí tương đối chuẩn xác, bởi vậy tôi mới vội vàng hỏi Lâm Đào.

Lâm Đào cẩn thận quan sát dấu vết đó vài phút, rồi ngừng đầu nói với tôi: “Xem trước mắt đây thì hẳn là đặc ruột.”

Tôi gật đầu: “Trên gối đầu ở tầng hai cũng có dấu vết giống vậy, nhưng nhìn không rõ lắm, kết hợp hai dấu vết này, có lẽ hung thủ đánh trật nên để lại dấu vết hung khí, vậy có thể kết luận hai nạn nhân đều bị tấn công khi đang ngủ. Sao hả? Có phát hiện gì khác không?”

Lâm Đào lắc đầu đáp: “Họ đều đã xem qua những vật khả nghi, nhưng không phát hiện được chứng cứ có khả năng liên quan đến vụ án.”

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bếp ra, cùng Lâm Đào theo chân nhau vào xem xét một lượt. Phòng bếp cũng giống ngoài sân, rất sạch sẽ, nồi niêu xoong chảo được sắp xếp ngăn nắp. Trong phòng bếp không thấy có cơm thừa canh cặn, còn trong tủ lạnh lại không thiếu rau thịt tươi sống.

“Sao lúc đầu bảo điều kiện nhà họ không tốt?” Tôi nói, “Ăn uống cũng khá đầy chứ.”

“Chắc là họ định kỳ lên thị trấn mua đồ ăn, thoát nhìn thấy đồ ăn không ít, nhưng nhiều đồ ăn như vậy hẳn là hai cụ phải ăn trong thời gian dài.” Lâm Đào đáp.

“Đúng, lần cuối người trong thôn thấy họ là khi họ vừa lên thị trấn mua đồ ăn về.” Tôi nghĩ đến lời nói của Chi đội trưởng Lưu.

Đang chuẩn bị rời phòng bếp, chợt Lâm Đào nói: “Xem này, ở đây có máu.”

Tôi nhìn theo ngón tay Lâm Đào, thì ra trên mặt bếp lò dưới cửa sổ có vết máu nhỏ giọt. Sau khi xem xét vết máu ấy, chúng tôi quỳ rạp trên sàn cẩn thận quan sát. Tuy rằng sàn bếp là đất, nhưng chúng tôi vẫn tìm thấy trên mặt đất vài vết máu như thế.

Tôi đẩy cửa sổ phòng bếp ra, nói: “Lâm Đào, xem ra thi thể của nạn nhân bị hung thủ ném từ cửa sổ này, sau đó hung thủ vòng ra sau nhà rồi quăng thi thể xuống giếng.”

Lâm Đào đáp: “Đúng, hẳn là như vậy, nhưng chuyện đó có thể chứng minh cái gì? Hung thủ làm thế là tiết kiệm quãng đường di chuyển thi thể.”

Tôi cười thần bí, nói: “Rất có ích đấy nhé.”

“Cậu nghĩ xem,” tôi nói tiếp, “Hung thủ trực tiếp ném thi thể từ chỗ này ra khỏi phòng, có nghĩa là hẳn đã biết sau cửa sổ có một giếng cổ.”

“Ý cậu là hẳn rất quen thuộc địa hình nơi đây.” Lâm Đào nói.

Tôi cười gật đầu, đi ra khỏi nhà, đến một gian nhỏ ở phía Đông tòa nhà xem xét.

Gian nhà này thông với căn nhà hai tầng, bên trong rất nhỏ hẹp, sát vách tường phía Bắc có một cái hố, sâu khoảng hơn một mét. Tôi chỉ vào cái hố, hỏi Đại Bảo đứng bên cạnh: “Cái này dùng làm gì?”

Đại Bảo đáp: “Cái hố này ở nông thôn dùng để chứa lương thực, dưới đáy hố và bốn phía đều lót nylon, chứa lương thực ở trong, bên trên phủ thêm nylon, có tác dụng chống ẩm.”

“Nhưng,” tôi chỉ vào trong hố nói, “Tại sao trong đó lại có rơm lúa mạch?”

Đúng lúc này, Chi đội trưởng Lưu đi đến, vội vã nói: “Đã liên hệ với con trai của nạn nhân, anh ta nói cách đây chưa lâu mới gửi 5000 tệ qua bưu điện, ước chừng là tháng trước tiền đã được chuyển đến đây.”

“Ở hiện trường không có tiền, học ả trong tủ đầu giường bị mở ra.” Tôi nói, “Có vẻ như hung thủ đã lấy đi rồi.”

“Nhưng tên hung thủ này cũng tính thời gian chuẩn quá, tiền mới chuyển đến, hẳn bèn gây án, chẳng lẽ thực sự trùng hợp đến vậy?”

Tôi chỉ đồng rơm ở phía Nam của gian phòng, nói: “Rơm lấy từ chỗ đó, tại sao lại muốn mang rơm đặt vào đây?”

Anh Lưu ló đầu vào nhìn trong hố rồi đáp: “Không biết, nơi này không nên có rơm rạ mới phải, trong hố hẳn là toàn lương thực, nếu bỏ rơm xuống đáy, về sau muốn trữ lương thực chẳng phải sẽ rất rắc rối sao?”

“Rơm rạ trong đó cũng không nhiều,” Chi đội trưởng Lưu nói tiếp, “Chắc là hai cụ giữ lại để nhóm lửa.”

“Có khi nào là hung thủ chuyển rơm đến đây, chuẩn bị để bỏ thi thể xuống hố thiêu hủy hay không?” Tôi to gan phỏng đoán.

“Hoàn toàn có khả năng.” Đại Bảo cũng đồng tình với suy nghĩ của tôi.

“Hung thủ đã bắt đầu chuẩn bị đốt xác, nhưng chưa mang được nhiều rơm đến đây thì lại thay đổi ý định, tại sao hẳn làm thế?” Tôi nói, “Từ đốt xác chuyển thành giấu xác, chứng tỏ hung thủ hiểu rằng nếu đốt lửa thì sẽ nhanh bị phát hiện, hẳn muốn kéo dài thời gian phát hiện thi thể.”

“Lúc trước chúng ta khẳng định hung thủ là người quen, hơn nữa hẳn cần thời gian trốn thoát sau khi giết người, cho nên hẳn mới giấu xác đi để kéo dài thời gian phát hiện vụ án.” Đại Bảo bổ sung.

“Tôi hiểu ý của các cậu.” Chi đội trưởng Lưu nói, “Bây giờ tôi sẽ sắp xếp người đi điều tra người quen của nạn nhân, nhất là những người rời nhà sau khi vụ án được phát hiện.”

Tôi gật đầu nói, “Trước hết cứ đến nhà xác khám nghiệm thi thể đã. Sau khi kết thúc khám nghiệm hiện trường thì phong tỏa lại, chuẩn bị cho công tác khám tra thêm lần nữa.”

Trong lúc ngồi trên xe cảnh sát chạy tới nhà xác, tôi và Đại Bảo đều cúi đầu suy nghĩ.

“Chắc chắn là người quen gây án.” Đại Bảo nói, “Biết được vị trí cái giếng, lại biết sau cửa sổ phòng bếp có giếng, sau khi giết người liền giấu xác đi để kéo dài thời gian phát hiện vụ án, thừa dịp nạn nhân ngủ say mà ra tay, biết tủ đầu giường có học bí mật, thậm chí còn biết trước đây không lâu nạn nhân mới nhận được một khoản tiền, đây không phải người quen gây án thì là gì.”

Tôi xoa xoa cái cằm đầy râu, nói: “Chuyện đó không phải vấn đề. Vừa rồi tôi lại nghĩ đến một vấn đề khác.”

Đại Bảo hỏi: “Là gì?”

Tôi nói: “Anh có chú ý thấy TV ở hiện trường vẫn đang bật hay không?”

Đại Bảo gật đầu.

Tôi tiếp: “Rõ ràng không có khả năng hung thủ giết người xong mới bật TV. Kết hợp với việc nạn nhân bị tấn công khi đang nằm trên chiếc ghế đối diện TV, có thể thấy khi còn sống nạn nhân đang nằm xem TV.”

Đại Bảo bổ sung: “Hung thủ có thể cầm hung khí tới gần nạn nhân, chứng tỏ lúc đó nạn nhân đã ngủ say.”

Tôi đáp: “Đúng, đây chính là điểm mấu chốt. Nếu nạn nhân không đóng chặt cửa, chẳng lẽ hung thủ dám vào tấn công người ta khi thấy TV trong nhà còn bật? Vậy cũng quá to gan lớn mật rồi. Nếu là người quen gây án thì hung thủ lại càng không thể mạo hiểm như vậy, nếu cầm hung khí vào cửa mà bị nạn nhân phát hiện thì chạy không thoát được.”

Đại Bảo gật đầu, nói: “Rất có lý, tôi hiểu ý của chú, chú muốn nói hung thủ hẳn là người quen của nạn nhân, hôm xảy ra vụ án đã ngủ lại nhà họ.”

Tôi nhướn lông mày: “Phải, nếu như vậy thì phạm vi điều tra sẽ được thu hẹp rất nhiều, vì chẳng có mấy người có thể ngủ lại ở nhà nạn nhân.”

“Nghe cũng có lý.” Đại Bảo nói, “Cứ thông báo trước như vậy đã, hi vọng có thể giúp đỡ được bên điều tra.”

Không bao lâu sau, chúng tôi lái xe tới được nhà xác thành phố Thanh Hương. Nhà xác thành phố Thanh Hương mới được xây lên, nên phòng giải phẫu pháp y bên trong phải nói là vô cùng hoành tráng. Từ đằng xa đã thấy một tòa nhà hai tầng, trước cửa lóe sáng tấm biển “Phòng giải phẫu pháp y Cục công an thành phố Thanh Hương”. Trong phòng có đầy đủ dụng cụ theo tiêu chuẩn, có hệ thống điều hòa hoàn toàn mới trên nén khí, dưới hút gió, đây là một phòng giải phẫu theo đúng chuẩn, làm việc trong phòng giải phẫu như vậy có thể giảm bớt được phần lớn tổn hại do khí độc từ thi thể tác động lên thân thể khỏe mạnh của bác sỹ pháp y.

Được tiến hành khám nghiệm thi thể trong phòng giải phẫu đạt chuẩn, lại thêm mặt nạ chống độc bảo vệ nên dù hai thi thể trong vụ án này đã phân hủy mạnh, nhưng chúng tôi không bị mùi hôi thối làm ảnh hưởng đến sự cẩn thận tỉ mỉ trong công việc. Hơn nữa trong phòng giải phẫu có hai bàn giải phẫu khác nhau, chúng tôi có thể tiến hành mổ cùng lúc hai thi thể, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Tôi và Đại Bảo lập thành một tổ, bác sỹ Tôn và đệ tử của anh ấy là một tổ khác, chúng tôi đồng thời tiến hành khám nghiệm hai thi thể.

“Không cần chờ kết quả xét nghiệm máu.” Tôi nói, “Hiện tại chúng ta có thể kết luận cụ ông chết trên ghế nằm, còn cụ bà chết trên giường ở tầng hai.”

Đại Bảo gật đầu, nói: “Đúng vậy, trên đầu cụ ông có vết thương hở, mất một lượng máu lớn. Nhưng trên đầu cụ bà không có vết thương hở, chỉ có xương sọ là có vẻ biến dạng.”

Tôi cẩn thận kiểm tra bề ngoài thi thể từ đầu đến chân theo đúng trình tự, sau đó nói với bác sỹ Tôn: “Toàn thân ông cụ không có tổn thương phần mềm, ngoại trừ khuôn mặt bị máu phủ kín, hẳn là có vết thương hở. Các anh bên kia thế nào?”

Bác sỹ Tôn nói: “Cũng thế, xương sọ biến dạng nhẹ, còn lại không thấy thương tích bề ngoài nào quá rõ ràng.”

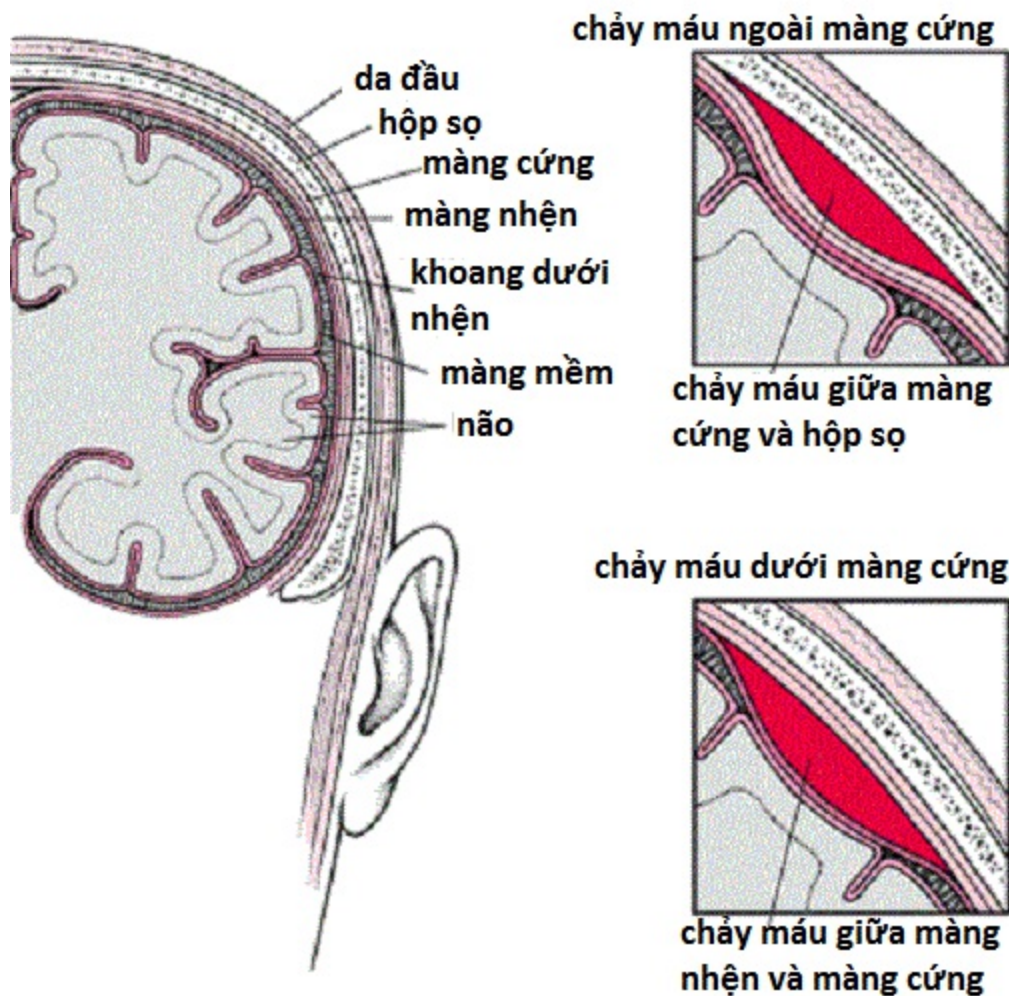
“Điều đó càng chứng tỏ nạn nhân bất ngờ bị tấn công khi đang ngủ say.” Tôi tiếp, “Không có tổn thương do chống cự cũng như tổn thương do bị trói buộc, thậm chí mắt cũng chưa mở. Hầy, coi như lúc qua đời cũng không đau đớn.”

Tôi vừa thở dài thương cho đôi vợ chồng già sống đến 70 tuổi mà chẳng được yên ổn ra đi, vừa dùng dao phẫu thuật chậm chậm cạo sạch tóc của ông cụ.

Bác sỹ pháp y đều là tay cạo đầu giỏi, đối với nghề pháp y mà nói, buộc phải dùng kỹ thuật sử dụng dao điều luyện để loại bỏ sạch tóc của thi thể, phải vừa không làm tổn thương đến da đầu, vừa không để lại tóc. Chỉ có cách loại bỏ sạch sẽ tóc của người chết thì mới có thể để lộ hoàn toàn phần da đầu của họ, nhờ đó

có thể quan sát xem da đầu có tổn thương hay không một cách rõ ràng. Những tổn thương này có thể là vết thương dẫn đến cái chết, nhưng cũng có thể chỉ là đôi chút xuất huyết dưới da, nhưng dù là xuất huyết một chút cũng có thể cho thấy tình trạng hoạt động của người đó trước khi chết.

Trên da đầu của cụ ông có 5 vết thương hở, ở vết thương đều thấy rõ góc vuông của hung khí. Khi chúng tôi cắt da đầu ra, phát hiện dưới da đầu bị xuất huyết trên diện rộng, ở bên dưới 3 trong 5 vết thương có vết gãy xương lõm vào. Nhưng độ gãy vỡ không quá nặng, cả 3 nơi gãy xương đều riêng biệt, không liên kết với nhau. Vì xương sọ của ông cụ tương đối dày nên chúng tôi mất công mất sức cả nửa ngày mới cưa được đỉnh đầu ra, thấy toàn bộ tổ chức não đều bị xuất huyết dưới màng nhện, kèm theo đó là mấy chỗ bầm máu não.

Tổn thương trên đầu cụ bà cũng không khác cụ ông, điều duy nhất khác biệt đó là trên da đầu không có vết đánh đè ép gây rạn vỡ bề mặt da, mà thay vào đó là xuất huyết dưới da có tính đặc thù rất rõ.

“Những chỗ xuất huyết dưới da này cơ bản có thể cho chúng ta biết hung thủ sử dụng hung khí nào.” Bác sĩ Tôn chỉ vào chỗ xuất huyết dưới da trên đầu cụ bà.

Tôi ngoái cổ sang nhìn rồi nói: “Haha, xuất huyết dưới da có dạng góc vuông, là vật tày bằng kim loại, trên đầu có cạnh vuông.”

Đại Bảo bổ sung cho thêm cụ thể: “Là búa đầu vuông. Ở hiện trường không thấy có búa đầu vuông, xem ra hung thủ đã mang hung khí đi rồi. Bước tiếp theo phải đi điều tra lục soát thôi.”

“Nhưng,” tôi đột nhiên phát hiện ra điểm đáng ngờ, “Các anh không cảm thấy tổn thương như vậy hơi nhẹ

hay sao?”

“Ừm,” bác sỹ Tôn đáp, “Đúng thế. Vật bằng gỗ không thể tạo ra tổn thương như vậy, nhưng so với vật bằng kim loại thì tổn thương nhẹ hơn nhiều. Vết gãy xương sọ cũng rất nhẹ, nếu dùng búa kim loại đánh vào đầu thì chắc chắn tổn thương không nhẹ đến thế, thậm chí còn có thể khiến não bị đập vỡ nát.”

“Có một trường hợp có thể giải thích được nghi vấn này.” Đại Bảo nói, “Hung thủ sức yếu. Là người chưa đến tuổi trưởng thành hoặc phụ nữ gây án.”

Suy đoán của Đại Bảo nghe rất có lý, khiến chúng tôi đều trầm tư suy nghĩ xem liệu suy đoán ấy có thể sử dụng hay không. Im lặng hồi lâu, tôi lên tiếng: “Không có khả năng này, hung thủ là nam thanh niên thân thể khỏe mạnh.”

Dường như Đại Bảo và bác sỹ Tôn đều hiểu suy nghĩ của tôi. Tôi nói tiếp: “Nếu hung thủ là người già yếu, bệnh tật hay phụ nữ thì sao có thể ném một thi thể nặng nề từ cửa sổ phòng bếp cao như vậy? Hơn nữa ở dưới đất cũng không có dấu vết kéo lê, hẳn là thi thể bị khiêng, vác hoặc bê vào phòng bếp. Vậy hung thủ phải là người khỏe mạnh.”

Mọi người đều yên lặng gật đầu, tôi nói tiếp: “Tại sao khi hắn đã quyết định giết người, lại không dùng toàn bộ sức lực để đánh lên đầu nạn nhân?”

Do thi thể bị phân hủy mạnh nên phần mềm đã thay đổi màu sắc, nhiều chỗ bị đổi màu do phân hủy trông chẳng khác gì bị thương. Vì không muốn để lọt bất cứ tổn thương nào nên chúng tôi cẩn thận cắt từng chỗ đổi màu ra quan sát. Tuy rằng đồng thời tiến hành khám nghiệm hai thi thể, nhưng công tác khám nghiệm tử thi vẫn kéo dài gần bốn tiếng đồng hồ.

Chúng tôi không bị mùi ôi thối xông, nhưng quần áo lại dính đầy mồ hôi. Khi chúng tôi ngồi vào trong xe, anh lái xe nhíu mày nói: “Trước hết về nhà khách tắm rửa thay quần áo đã.”

Rửa mặt xong xuôi cũng đã đến giờ cơm chiều, chúng tôi không kịp cơm nước gì, mang bụng lo lắng chạy đến tổ chuyên án, muốn thu hoạch thêm nhiều tin tức.

Chi đội trưởng Lưu vừa thấy chúng tôi bước vào phòng họp ban chuyên án thì cau mày lắc đầu, nói: “Làm các cậu thất vọng rồi.”

“Sao thế?” Tôi nói.

“Sau khi tiến hành điều tra cẩn thận từ người quen đến họ hàng thân thích của hai cụ nhà họ Chân, toàn bộ đều được loại trừ khả năng gây án.” Anh Lưu chán nản đáp.

Dù đây chẳng phải tin tốt, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến niềm tin phá được án trong lòng tôi. Tôi nói: “Hay là tra xét lại một chút, xem có sơ hở gì không? Biết đâu có người khai gian để bao che cho hung thủ thì sao?”

“Lúc đầu cậu nói, sở dĩ hung thủ không chọn cách đốt xác, mà quyết định giấu xác đi, khả năng cao nhất là sau khi gây án hung thủ liền chuẩn bị chạy trốn”. Chi đội trưởng Lưu trả lời, “Nhưng chúng tôi đã tra xét những người khả nghi, không có ai bỏ trốn cả. Vậy thì tại sao hung thủ lại muốn kéo dài thời gian phát hiện vụ án?”

“Chúng tôi cũng chỉ suy đoán thôi.” Trong lòng tôi cũng bắt đầu bồn chồn, “Không thể coi đó là tiêu chuẩn để điều tra, nói cho cùng phỏng đoán vẫn không phải căn cứ chính xác.”

Lúc quay lại nhà khách, tôi trầm tư ngàn nghĩ, mãi vẫn không thể sắp xếp lại rõ ràng. Vì thế tôi nhắm mắt, ngừng tư duy, quyết định sáng sớm mai gọi điện xin sự phụ giúp đỡ.

Hôm sau tôi dậy thật sớm, mang theo toàn bộ ảnh chụp hiện trường và quá trình khám nghiệm tử thi, đến Cục công an thành phố tìm mấy tính có nối mạng rồi chuyển đồng ảnh chụp lên server của tỉnh.

“Sự phụ”, tôi gọi điện thoại cho thầy, “Giúp em xem ảnh chụp với ạ, bên chúng em gặp khó khăn. Chúng em cho rằng hung thủ là người quen ngủ lại nhà nạn nhân. Nhưng điều tra một vòng lại loại trừ hết các khả

năng. Ở hiện trường không có dấu vết vật chứng nào có thể xác định kẻ khả nghi phạm tội, chúng em bây giờ không biết phải làm sao.”

“Đây chính là hội chẩn qua mạng trong truyền thuyết đấy hả?” Sư phụ ở đầu bên kia nói, “Để tôi xem trước đã, một giờ nữa gọi lại.”

Tôi biết sư phụ tuy là chuyên gia trong giới pháp y, nhưng về phương diện thao tác máy tính thì cực kỳ gà mờ, thầy có thể xem ảnh chụp nửa giờ là phát hiện ra điểm đột phá trong vụ án, nhưng chờ thầy tải được ảnh về, còn phải mở trên máy tính thì chắc cũng mất luôn nửa giờ.

Trong lúc tâm trạng nôn nóng, thời gian trôi qua vô cùng chậm.

Sư phụ vẫn rất đúng giờ, sau một tiếng đồng hồ, chuông điện thoại vang lên.

“Ngày nào cũng đòi trở thành chuyên gia,” sư phụ nói, “Thế mà vấn đề rõ mồn một lại không phát hiện được hả?”

Lời mở đầu của sư phụ khiến tôi cực kỳ kinh ngạc, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

“Ở hiện trường có một chiếc ghế nằm đúng không?” Sư phụ không để ý đến sự im lặng của tôi, nói tiếp, “Trên ghế nằm có máu đúng không? Chúng tôi nạn nhân bị tấn công khi đang nằm trên ghế đúng không hả?”

“Cái này em biết, chúng em đều phát hiện được, nhưng không suy ra được vấn đề gì cả.” Tôi nói.

“Đầu tiên, tôi muốn khẳng định suy đoán của các anh, hẳn là người ngủ lại nhà nạn nhân gây án.” Sư phụ tiếp, “Rõ ràng là cụ bà lên gác ngủ, hung thủ ngồi ở ghế dựa cạnh ghế nằm, cùng cụ ông xem TV, đến lúc cụ ông ngủ say thì ra tay.”

“Chúng em cũng đã suy đoán đến điều này.”

“Mẫu chốt nằm ở cái ghế kia, nó có thể đựng đưa lên xuống đúng không?” Sư phụ nói.

“Đúng vậy,” tôi đáp, “Nó là ghế bành, phía dưới có bộ hình cung, có thể bập bênh.”

“Vậy nếu đó là chiếc ghế có thể đựng đưa lên xuống thì hung thủ làm sao nên chết được nạn nhân?” Sư phụ nói tiếp.

Tôi từ từ suy nghĩ. Đúng vậy, chiếc ghế nằm này có thể đựng đưa lên xuống, nếu hung thủ trực tiếp tấn công nạn nhân thì đầu nạn nhân sẽ bị đè xuống theo chiếc ghế, đây là một loại giảm lực, không thể dẫn đến tổn thương gãy xương sọ nặng đến vậy. Tôi đột nhiên nhớ tới vết thương trên đầu hai nạn nhân đều nhẹ hơn so với tưởng tượng, liền hỏi: “Có khi nào vì ghế đu đưa giảm lực mới khiến cho tổn thương trên đầu nạn nhân nhẹ hơn so với tưởng tượng hay không? Chúng em cho rằng hung thủ là người khỏe mạnh, nhưng tổn thương trên đầu nạn nhân lại không nặng.”

Sư phụ nói: “Anh hiểu sai trọng điểm. Nếu ghế có thể giảm lực thì căn bản không thể đánh gãy xương sọ được. Tổn thương trên đầu nhẹ hơn so với tưởng tượng là vì nguyên nhân khác.”

“Vậy thầy xem tác dụng giảm lực của chiếc ghế nằm này có ích lợi gì cho việc phá án không ạ?”

“Anh nghĩ thử xem, hung thủ không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hẳn biết nếu trực tiếp đánh vào đầu của nạn nhân thì chiếc ghế sẽ lay động làm giảm lực, không thể trực tiếp dẫn đến cái chết, vậy hẳn sẽ làm thế nào để đạt được mục đích?” Sư phụ hỏi, “Nếu là anh, anh sẽ làm gì?”

Tôi cảm thấy sư phụ nói rất có lý, đặt mình vào vị trí hung thủ để suy nghĩ một lúc, tôi liền đáp: “Nếu là em, em sẽ dùng một bàn tay đỡ lấy phần đầu chiếc ghế, tay còn lại dùng hung khí tấn công nạn nhân.”

“Đúng rồi!” Sư phụ nói, “Nếu hung thủ không đeo găng tay thì ở phía dưới phần đầu ghế nằm sẽ có lưu lại dấu vân tay.”

Tôi tỉnh cả người, hỏi tiếp: “Em hiểu rồi, mục tiêu chủ yếu khi khám nghiệm hiện trường của nhân viên thu thập vật chứng là vật dụng hàng ngày, chứ không chú ý tới mặt dưới của phần đầu chiếc ghế nằm. Em lập tức bảo Lâm Đào quay lại xem sao.”

Sư phụ nói tiếp: “Ngoài ra, các anh đã suy đoán là người quen gây án, nhưng tất cả người quen đều bị loại trừ đúng không?”

Tôi nói: “Đúng ạ, trừ người trong nhà, còn lại đều đã loại trừ.”

“Tại sao không thể là người trong nhà?” Sư phụ hỏi, “Anh cảm thấy trên thế giới này tuyệt đối không có kẻ giết người thân hay sao?”

Tôi vỗ đầu nói: “Đúng thế, vì người nhà của nạn nhân đều không ở gần, hung thủ lại ra tay tàn nhẫn không cho nạn nhân đường sống nên chúng em mới thấy khả năng người trong nhà gây án là rất thấp.”

“Tin vào bản thân.” Sư phụ thấy tôi tìm ra đầu mối liền cổ vũ, “Tự mình suy nghĩ kỹ một chút.”

Cúp điện thoại xong, tôi nhờ Lâm Đào đến hiện trường khám xét lại lần nữa, còn bản thân thì ở trong nhà khách, nằm trên giường, để từng mảnh nhỏ trong đầu chấp ghép lại với nhau thành tình huống ban đầu của vụ án. Biết trong nhà có một giếng cổ rất sâu, biết trong tù có học ẩn, biết quy luật thời gian con trai nạn nhân gửi tiền về cho cha mẹ, những chuyện này quả thực chỉ có người trong nhà mới nắm được. Trước đây do nhìn thấy hiện trường vô cùng thảm khốc mà tôi không dám liên tưởng đến chuyện người thân của nạn nhân gây án, bây giờ xem lại, trước khi vụ án xảy ra nạn nhân đã lên thị trấn mua nhiều đồ ăn như thế, thậm chí không chỉ ăn trong một bữa mà còn cất giữ trong tủ lạnh, chẳng phải chính là chứng minh người thân mà họ rất yêu quý muốn về ăn cơm hay sao? Hung thủ ban đầu muốn đốt xác, nhưng sau đó lại thay đổi ý định, chẳng phải chính là bởi hung thủ không nỡ phá hủy tài sản về sau có khả năng thuộc về mình hay sao? Hung thủ cố ý kéo dài thời gian phát hiện vụ án, tranh thủ trốn thoát, chẳng phải chính là vì hấn căn bản cũng không thường ở lại địa phương này hay sao? Hung thủ thân thể khỏe mạnh, thời điểm tấn công nạn nhân lại ra tay không dứt khoát, chẳng phải do hấn không đành lòng ra tay tàn độc hay sao?

Nhiều manh mối chậm chậm xâu chuỗi lại với nhau, tôi nằm trên giường bật dậy, lái xe cảnh sát đến Cục công an thành phố.

“Đi thăm dò người thân của nạn nhân, con trai, con gái, con rể và cháu ngoại.” Tôi bước vào cửa phòng họp tổ chuyên án, câu đầu tiên đã đi thẳng vào vấn đề, “Nhất là cậu cháu ngoại.”

Chi đội trưởng Lưu hơi sùng sốt, nói: “Bọn họ đều không ở địa phương, dân trong thôn cũng không nhắc đến chuyện gần đây họ có về nhà.”

“Nhà họ Chân ở ngay đầu thôn, nếu hung thủ về vào buổi tối, trong đêm gây án rồi trốn thoát luôn thì quả thật người trong thôn không thể biết hấn đã từng trở về.” Tôi nói, “Hiện tại tôi có căn cứ đầy đủ để suy đoán rất có thể hung thủ là người thân trực hệ của nạn nhân.”

“Có phát hiện!” Tôi chưa nói xong, Lâm Đào đã xông vào phòng họp ban chuyên án nói, “Không ngoài dự đoán, dưới ghế nằm phát hiện được một dấu vân tay bụi bặm.”

“Tốt!” Chi đội trưởng Lưu cảm thấy hứng thú với phát hiện của Lâm Đào, phát hiện này có thể là chứng cứ liên quan trực tiếp đến vụ án, cũng là cho tổ chuyên án một liều thuốc trợ tim. Có chứng cứ hiện trường đặc lực, có phương hướng điều tra mới rõ ràng, toàn bộ tổ chuyên án dường như lại hào hứng hẳn lên. Rất nhanh chóng, mười điều tra viên phân làm ba tổ, chia nhau đi đến ba địa phương nơi người thân của nạn nhân đang sinh sống để triển khai công tác, còn chúng tôi mỗi ngày đều đắm mình ở hiện trường, muốn tìm thêm nhiều manh mối và chứng cứ.

Công tác của chúng tôi không bị trì hoãn đến vài ngày, bởi tổ công tác xuất phát điều tra, chỉ sau một ngày đã có tin vui gửi về.

Cháu ngoại của ông bà cụ Chân tên là Đào Lương, học năm thứ hai ở một trường đại học trên tỉnh. Đào Lương vốn là người học hành giỏi giang, nhưng sau khi có bạn gái thì dường như đã thay đổi thành một người khác. Có thể bởi gia cảnh nghèo khó, hấn lợi dụng thời gian lên lớp để ra ngoài làm thuê, kiếm tiền

trả cho căn phòng trọ hần thuê cùng bạn gái ở ngoài trường. Vì trốn học quá nhiều, thành tích học tập của hần cũng xuống dốc không phanh, điều này làm cho giáo viên hướng dẫn rất lo lắng. Hai tuần trước khi vụ án xảy ra, lúc Đào Lương cùng bạn bè uống rượu từng nói rằng bạn gái hần muốn có nhẫn kim cương. Một chiếc nhẫn kim cương ít nhất cũng phải mấy ngàn tệ, hần vì không có nhiều tiền như thế, lại lo bạn gái sẽ lấy cớ ấy mà chia tay nên vô cùng chán nản.

Điểm đột phá của vụ án này là: qua điều tra xung quanh, điều tra viên phát hiện bạn gái của Đào Lương đang đeo một chiếc nhẫn kim cương sáng lóa.

“Bắt người đi.” Chi đội trưởng Lưu thấp giọng nói, “Trước tiên phải lấy dấu vân tay.”

Sáng sớm hôm sau, tôi thấy Đào Lương ngồi trong phòng thẩm vấn của Cục công an thành phố, nước mắt giàn giụa. Khi cảnh sát còng tay hần, trong nháy mắt tinh thần của Đào Lương liền sụp đổ, nghe nói hần kêu khóc náo loạn cả một buổi tối, sau khi bị mang về phòng thẩm vấn mới từ từ khôi phục thần chí. Theo lời khai của Đào Lương, ngày hôm đó hần gọi điện báo cho ông bà ngoại biết hần sẽ về thăm. Buổi tối sau khi cơm nước xong, hần thừa dịp ông bà ngoại ngủ say liền ra tay giết hại họ, sau đó ném thi thể xuống giếng cổ, ngay sáng sớm ngày hôm sau đón xe lên tỉnh. Nguyên nhân giết người là vì 5000 tệ nằm ở hộc ẩn trong tủ đầu giường.

Vốn dĩ Đại Bảo tưởng rằng sau khi phá được vụ án đầu tiên từ khi lên Sở sẽ có cảm giác vô cùng thành công, nhưng trên đường chúng tôi trở về tỉnh, anh ấy vẫn im lặng không nói gì. Tôi cũng giống anh, trong lòng nặng trĩu. Đào Lương dám sát hại bà ngoại đã chăm lo cho hần từng miếng ăn giấc ngủ từ tấm bé, giết luôn cả ông ngoại luôn coi hần là bảo bối máu mủ ruột già, chỉ vì vốn vụn 5000 tệ, vì một chiếc nhẫn kim cương, vì cái thứ được gọi là “Tình Yêu” kia.

Vụ án đã hết. Kính mời bạn kéo xuống dưới để đọc chú thích và nhận quà

[1] Mời các bạn nghiên cứu bộ phim hoạt hình đã làm mưa làm gió trong giới sinh viên mẫu giáo – “Cừu Vui Vẻ và Sói Xám”, đây là bộ phim về dòng tộc nhà Sói cả đời chưa được ăn miếng thịt nào, ngoài ăn bột mì với rau thì chính là ăn đòn =)))))))) Phim này hay lắm.

[2] Một tỉnh của Trung Quốc rất lớn, trong tỉnh có nhiều thành phố và huyện trực thuộc, trong đó thủ phủ của tỉnh là thành phố quan trọng nhất, đặt các cơ quan hành chính cao cấp nhất của tỉnh. Khác với ở Việt Nam, thường thì mỗi tỉnh ở Việt Nam chỉ có một thành phố, thành phố này chính là thủ phủ.

Như vậy, tại Trung Quốc, cơ quan pháp y của tỉnh được đặt tại thủ phủ, những cơ quan pháp y ở các thành phố khác trong tỉnh là cơ quan cấp dưới.

[3] 1000 tệ = khoảng 3.500.000 Việt Nam đồng.

Chào mọi người, đã lâu rồi mình không đăng truyện, nhân dịp Tết đến xuân sang, mình xin phép gửi đến

các bạn một món quà nho nhỏ. Có thể bạn sẽ cảm thấy nó không phải quà cáp gì, nhưng thực sự thì mình cũng đã mất cả đêm để hoàn thành nó, nên hi vọng mọi người có thể tận hưởng vui vẻ nha

Quà. Yêu thương bao la~

Haha Chào các bạn, các bạn biết đấy, mình chưa bao giờ là một người tử tế, nên món quà Tết của mình cũng vậy =)))))))))) Vì mình sẽ không dịch quyền 4 và 5 nên mình mạn phép được dịch phần đầu của vụ án thứ nhất trong quyền 5 – ‘Hôn lễ đẫm máu’ để chào hàng. Các bạn cứ chửi con Hali mất dạy đã không dịch thì thôi còn mọi hàng linh tinh đi, đâu sao đây cũng là động lực để các bạn đầu tư mua sách ủng hộ chú Tần mà Cuối cùng, xin chúc mọi người có một năm mới hạnh phúc tràn đầy, vạn sự như ý, gia đình vui vẻ, sức khỏe dồi dào, hoa gặp hoa nở, người gặp người thương và sang năm chúng ta cùng tiếp tục cố gắng nhé.

Trích đoạn mở đầu quyển 5 – Người sống sót

“Khôn kiếp!” Lâm Đào ném mạnh một tờ *Tin sáng Long Phiên* lên mặt bàn làm việc, quát: “Đám phóng viên đúng là càng ngày càng không chấp nhận được! Nghe một bịa mười!”

“Thế làm sao?” Tôi tiện tay cầm tờ báo lên, lật ra.

“Đám bàn luận vớ vẩn về chuyện vợ anh Bảo.” Lâm Đào giận dữ uống một ngụm trà.

Cô dâu chết thảm ngay trước đêm tân hôn, theo chẩn đoán đã chết não.

Tiêu đề ngay trang nhất thật thu hút mắt nhìn. Tôi nhú mày, đọc tiếp.

“Xem ra cậu đồ oan cho người ta rồi.” Tôi cười gượng, quăng tờ báo lại cho Lâm Đào, nói: “Tin này không phải nói về vợ Đại Bảo. Là tình bên cũng phát sinh vụ án cô dâu bị hại.”

“Cái gì?” Lâm Đào vớ lấy tờ báo, trở mắt nhìn, “Ba ngày trước, ngày 7 tháng 9, trước đêm tân hôn, có thể trùng hợp đến thế sao?”

“Thế giới rộng lớn, thiếu gì sự lạ.” Tôi nói, “Chỉ là trùng hợp thôi. Trong cùng một đêm, ở huyện Lạc Nguyên cách đây mấy trăm km cũng có một vụ án tương tự. Chuyện của vợ Đại Bảo luôn được giữ kín, hẳn là không bị truyền tin ra ngoài đâu.

“Thì vốn phóng viên chỗ nào chẳng có mặt!” Lâm Đào nói, “Tôi còn tưởng phóng viên nghe một bịa mười, tự đoán linh tinh rồi viết ra mấy bài báo vớ vẩn”.

“Các anh đừng nói nữa, bây giờ Đại Bảo cả ngày chỉ biết khóc, làm người ta xót lắm.” Trần Thi Vũ nói chen vào.

“Không biết nên an ủi anh ấy như thế nào... Dù sao vẫn còn hi vọng, anh ấy không thể sa sút tinh thần như vậy được.” Tôi lắc đầu nói: “Hãy! Một người vui vẻ đến thế, vậy mà vấp phải tai họa bất ngờ này”.

Trước đó hai ngày, ngày 8 tháng 9.

Buổi sáng ấy khiến ai thấy cũng phải kinh hoàng.

Buổi sáng ấy khiến lòng người sợ hãi.

Buổi sáng ấy khiến người ta đau đến xé ruột xé gan.

Bởi biến cố xảy ra trong đám cưới của Đại Bảo nên tiệc đầy tháng của con tôi cũng bị hủy. Mọi người trong đội vẫn chìm giữa nỗi buồn đau, phần nộ.

Lúc đó, Trần Thi Vũ là người nhanh nhẹn nhất, cô kéo cửa tủ quần áo trong phòng khách sạn ra, vợ Đại Bảo khoác trên mình chiếc váy cưới trắng tinh lập tức ngã ập xuống thảm.

“Em làm sao vậy? Làm sao đây?” Đại Bảo điên cuồng nhào tới, ôm phất lấy chị ấy.

Vợ Đại Bảo mặt mũi trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Máu nhuộm đầy hai bàn tay Đại Bảo khi anh đỡ đầu chị ấy dậy.

“Sao thế này? Sao lại thế này?” Đại Bảo run run lay nhẹ thân thể vợ.

“Vẫn còn dấu hiệu sống! Mau lên! Gọi 120!” Tôi sờ lên động mạch cổ của vợ Đại Bảo rồi kêu lớn.

Giữa tiếng gào khóc ồn ào, khi cả đám chúng tôi luống cuống tay chân đỡ vợ Đại Bảo xuống cầu thang, tôi loáng thoáng nghe thấy Lâm Đào đứng sau bình tĩnh nói: “Đề hai người ở lại đây, cần bảo vệ hiện trường”.

Sáng sớm, trước cửa phòng cấp cứu, Đại Bảo đứng chờ cùng người thân và bè bạn, tiếng khóc kêu vọng khắp đại sảnh. Vợ Đại Bảo đã được khẩn cấp đưa vào phòng cấp cứu. Váy cưới thấm máu được cởi ngay trên xe, lúc này chiếc váy bị ném trước cửa phòng cấp cứu trông vô cùng gai mắt. Vài cảnh sát đang tiến hành điều tra tìm hiểu mọi người.

“Anh có chắc là bác sĩ này đáng tin không?” Vũ “nhóc con”^[1] nôn nóng đến mức đỏ hoe đôi mắt, vội hỏi tôi.

“Chắc. Người phụ trách trực cấp cứu vẫn thường hợp tác với chúng ta, người đó cũng có rất nhiều kinh nghiệm.” Tôi tỏ vẻ bình tĩnh.

“Lúc trên xe tôi có nhìn qua, thấy không chảy quá nhiều máu, liệu có nghiêm trọng không?” Lâm Đào hỏi.

“Chảy nhiều máu hay không cũng chỉ có thể cho biết vết rách vỡ trên da đầu chị ấy lớn hay nhỏ.” Tôi đáp, “Sự nguy hiểm của chấn thương sọ não không nằm ở bên ngoài da đầu, mà nằm ở bên trong sọ. Mọi người phải chuẩn bị tâm lý. Lúc ở trên xe tôi thấy hai bên đồng tử của vợ Đại Bảo đã to nhỏ không đều, chứng tỏ tình trạng thương tổn trong đầu nghiêm trọng hơn vết thương trên da đầu rất nhiều”.

“Đồng tử ư?” Trần Thi Vũ cuống quýt, đôi mắt to ngấn nước như chỉ trực chờ trào ra, “Chẳng phải bác sỹ nhìn đồng tử để chẩn đoán sống chết sao? Anh nói chị nhà anh Bảo vẫn còn dấu hiệu sống cơ mà?”

“Đừng nôn nóng.” Tôi nói, “Nhìn đồng tử là thử xem có phản ứng với ánh sáng hay không. Bác sỹ xem xét đồng tử không chỉ để chẩn đoán chuyện sống chết, mà tổn thương sọ não cũng phải nhìn đến đồng tử”.

Trần Thi Vũ đưa mắt nhìn Đại Bảo phía xa đang ngây ngẩn đứng tựa vào cửa phòng cấp cứu, hỏi: “Hay là chúng ta đến an ủi anh Đại Bảo?”

“Bây giờ nói cái gì cũng vô dụng.” Tôi đáp, “Đợi đến lúc có kết quả chụp CT rồi chúng ta tùy vào tình hình mà xoa dịu anh ấy”.

Lời nói còn chưa dứt, từ hành lang đằng xa có một bóng áo trắng chạy về phía chúng tôi.

“Là Chủ nhiệm Triệu của khoa cấp cứu.” Tôi nói xong liền đi tới đón anh, “Chủ nhiệm Triệu, người nhà bệnh nhân còn tương đối kích động, chúng ta ra kia nói chuyện đi”.

Chủ nhiệm Triệu gật đầu, cùng tôi đến bên cạnh thang máy.

“Sao rồi?” Tôi vội vã hỏi, “Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Tuy rằng trong sọ không chảy máu nhiều, nhưng chắc chắn có tồn tại máu bầm trong não. Hơn nữa, do não bị tổn thương quá lâu mà không được cứu chữa kịp thời nên tình trạng không quá khả quan.” Chủ nhiệm Triệu chỉ vào tấm phim chụp, nói: “Khi nhập viện, điểm GCS^[2] của cô ấy chỉ đạt 4, các phản xạ sinh lý và bệnh lý đều cho thấy chức năng của vỏ đại não đã bị tổn hại nghiêm trọng.”

“Vậy tiếp theo phải làm thế nào?” Tôi hỏi.

“Cô ấy đã được đưa từ phòng cấp cứu sang phòng giải phẫu.” Chủ nhiệm Triệu nói, “Chủ nhiệm Đàm của khoa ngoại thần kinh sẽ đích thân đứng mổ”.

“Có thể giữ được tính mạng không?” Tôi hỏi, “Kết quả xấu nhất là gì?”

“Tôi cảm thấy với năng lực của Chủ nhiệm Đàm thì giữ được mạng không phải vấn đề to tát, nhưng...” Chủ nhiệm Triệu hạ giọng, “Khả năng kia vẫn rất lớn.”

“Xem ra chúng ta chỉ có thể vừa chờ đợi vừa cầu nguyện thôi.” Tôi thở dài, nói: “Tình trạng tổn thương đầu? Có chụp hình lại như tôi bảo không?”

“Lúc này trong phòng cấp cứu, chúng tôi đã cạo tóc của cô ấy đi.” Chủ nhiệm Triệu đáp, “Trên da đầu có vài vết thương dập rách^[3] nằm rải rác.”

“Đúng là tổn thương dập rách ư?” Tôi hỏi.

“Qua lại với bên pháp y các cậu lâu như vậy, chẳng lẽ cái này tôi còn không biết?” Chủ nhiệm Triệu nói, “Mô trên thành vết thương vẫn có liên kết với nhau, chắc chắn thương tích là do vật tày gây ra. Hơn nữa bên trong vết thương rất sạch sẽ, không có vụn tóc. Như vậy có thể xác định hung khí là một vật rất sạch, ngoài ra vật đó không có gờ hay viền nổi quá rõ ràng”.

“Ừm, viền mép của vật ấy không thể làm đứt tóc.” Tôi nhú mày hỏi: “Vết thương cũng không lớn sao?” Chủ nhiệm Triệu lấy điện thoại trong túi ra, đáp: “Ban này đã bảo y tá chụp lại.”

Tôi cầm lấy điện thoại, xem xét rồi nói: “Vết thương không lớn, chỉ khoảng vài cm, thậm chí còn có cả vết thương dạng lỗ, bề mặt lại không hẳn là hình cung. Rốt cuộc nó là loại hung khí gì?”

“Là dụng cụ bằng kim loại.” Chủ nhiệm Triệu vừa nói vừa giơ tấm phim chụp CT lên, hướng về phía đèn bên ngoài thang máy, nói: “Cậu xem, ở dưới miệng vết thương, xương sọ gãy nát, vỡ màng não cứng, não lộ ra ngoài, đây là dạng tổn thương vỡ sọ não tương đối nghiêm trọng.”

“Mặt tiếp xúc nhỏ nhưng lại có cường độ lớn.” Tôi dán mắt vào tấm phim, “Chứng tỏ vật đó phải rất nặng. Thêm nữa, viền mép của nó tương đối tròn và trơn, hẳn là một dụng cụ làm bằng kim loại.”

“Trông không giống búa nhỏ đinh, búa bi, rìu thường thấy.” Chủ nhiệm Triệu nói, “Nói chung tôi cũng không biết vết thương do vật gì tạo thành”.

“Các anh còn đứng đây mà bàn chuyện hung khí à?” Vũ “nhóc con” không biết đứng sau chúng tôi từ khi nào, nước mắt giàn giụa, vẻ mặt tức giận, “Chị nhà anh Bảo còn chưa biết thế nào, các anh còn thanh thoi đứng nói chuyện này hả?”

Tôi xấu hổ nói với Chủ nhiệm Triệu: “Bao giờ về thì gửi ảnh chụp vào QQ cho tôi nhé.”

Nói xong, tôi vỗ vai Vũ “nhóc con”, nói: “Trong vô số vụ án mà người bị hại vẫn còn sống, có rất nhiều dấu vết hay vật chứng bị mất trong quá trình cứu chữa. Đây cũng là lí do tỉ lệ phá án trọng thương thấp hơn nhiều so với phá án giết người. Anh cũng rất buồn giận khi thấy vợ Đại Bảo gặp phải chuyện này. Vì hi vọng có thể bắt được hung thủ nên anh mới yêu cầu bác sĩ thu hoạch nhiều vật chứng, dưới điều kiện không làm ảnh hưởng đến việc chữa trị. Cô nghĩ mà xem, nếu không chụp trước khi mổ, chờ phẫu thuật xong, vết thương cũng khép lại rồi thì làm sao suy đoán được hung khí thông qua vết sẹo chứ.”

Có lẽ hai chữ “khép lại” khiến Vũ “nhóc con” bình tĩnh hơn một chút, cô hít sâu vài hơi, nhìn tôi chòng chọc, nói: “Ý anh là chị nhà anh Bảo sẽ không sao đúng không?”

“Ừ, sẽ không có chuyện gì đâu, yên tâm.” Tôi nhìn Vũ “nhóc con” với ánh mắt an ủi.

“Đúng rồi, lão Tần.” Chủ nhiệm Triệu nói chen vào, “Bảo cho cậu biết, tôi có gọi Chủ nhiệm bên phụ khoa đến kiểm tra, màng trinh của người bị hại vẫn nguyên vẹn, xác định là không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục”.

“Cái anh này!” Mắt Vũ “nhóc con” lộ ra tia hung hãn, chia ngón trỏ vào mặt tôi.

“Anh cái gì mà anh?” Tôi nói, “Cũng vì một lý do thôi, anh muốn biết rốt cục tại sao hung thủ lại muốn làm hại vợ Đại Bảo”.

Chưa bao giờ chúng tôi cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy.

Sau một ngày đêm bồn chồn chờ đợi, cuối cùng Chủ nhiệm Đàm cũng bước ra khỏi phòng giải phẫu. Qua cuộc phẫu thuật kéo dài mấy tiếng đồng hồ, thần sắc của anh ta vừa mệt mỏi vừa uể oải. Chúng tôi quây lại, nghe anh ta thông báo rằng vợ Đại Bảo đã được xác định rơi vào PVS[4].

“Thế là ý gì? PVS là gì?” Thấy Đại Bảo từ từ ngã quỵ trên đất, Vũ “nhóc con” tự biết tính nghiêm trọng của vấn đề, cô lay vai tôi mà hỏi.

“Trạng thái thực vật dai dẳng.” Tôi lẩm bẩm, “Chính là người thực vật”.

“Người thực vật?” Vũ “nhóc con” thốt lên, “Chẳng phải anh nói rằng chị nhà anh Bảo sẽ không sao ư? Anh đã bảo là không sao cơ mà?”

“Tôi đã cố hết sức.” Chủ nhiệm Đàm xếp bệnh án lại, nói: “Máu bầm trong não rất nghiêm trọng, chúng tôi lấy hết khả năng ra rồi”.

“Có khả năng tỉnh lại không?” Tôi đỡ Vũ “nhóc con” ngồi xuống, trao đổi với Chủ nhiệm Đàm, “Đánh giá theo kinh nghiệm của anh”.

“Có.” Chủ nhiệm Đàm nói, “Vốn dĩ PVS luôn có khả năng hồi phục, nhưng cậu cũng biết rồi, xác suất không lớn.”

Một ngày trước, ngày 9 tháng 9.

Sau khi chờ đến lúc nghe tin vợ Đại Bảo trở thành người thực vật, các thành viên của tổ khám tra lặng lẽ an ủi Đại Bảo, rồi quay lại văn phòng lấy hồ sơ dụng cụ, chạy tới phòng tân hôn của vợ chồng Đại Bảo – phòng 708 khách sạn Quốc Tế của thành phố Long Phiên tỉnh Long Lâm, cũng chính là nơi phát sinh vụ tấn công “9/7”

Sở công an thành phố Long Phiên thành lập tổ chuyên án, sau đó nhanh chóng tiến hành điều tra xung quanh khách sạn, lấy video theo dõi từ camera. Vụ án diễn ra ở khách sạn lắp đầy camera, bởi vậy cách điều tra này vẫn là phương pháp ngắn gọn, dễ dàng, mau chóng nhất.

Vì cứu người nên dường như ở cửa hiện trường chẳng còn dấu vết nào đáng kể. Lâm Đào dùng cọ lông chuyên dụng quét ra rất nhiều dấu vân tay còn mới, điều này khiến cho các dấu vết tìm thấy trên cửa không thể trở thành chứng cứ có hiệu lực.

Sàn phòng được trải thảm. Đối với những cảnh sát kỹ thuật hình sự, thảm là loại vật truyền thông tin tệ nhất, rất khó lưu lại dấu vết phạm tội. Dù Lâm Đào bò ra đất hơn nửa giờ cũng không phát hiện dấu chân nào có giá trị. Có thể thấy, lần công tác kiểm tra khám nghiệm hiện trường này chỉ có thể tay trắng ra về.

“Hắn mọi người còn nhớ rõ chi tiết này?” Tôi nhìn chăm chú vào một đoạn xích được treo cạnh khung cửa.

Vũ “nhóc con” đi tới, giơ máy ảnh ra chụp một tấm, nói: “Đúng vậy. Lúc chúng ta đi vào cửa, vật này vẫn đang móc lên. Vốn dĩ cái xích nằm ở trên cánh cửa, khi khóa cửa lại thì được móc sang khung cửa. Em đã một cú khiến mắt xích ở khe cửa bị tung ra, nên đoạn xích đứt mới treo bên khung cửa”.

“Bây giờ có hai vấn đề cần phải lo.” Tôi nói, “Thứ nhất, ai đã cài xích cửa? Liệu có thể xử lý dấu vân tay trên xích cửa không?”

“Là hung thủ cài xích cửa.” Một giọng nói vang lên.

Ngoài cửa có một người đang đứng, “võ trang hạng nặng”, phía trên chiếc khẩu trang lộ ra đôi mắt rực lửa. Chúng tôi biết, Đại Bảo đến rồi.

“Anh đến đây làm gì?” Vũ “nhóc con” kêu lên, “Anh để vợ nằm một mình ở bệnh viện à?”

Đại Bảo lắc đầu, nói: “Bố mẹ tôi và bố mẹ Mộng Hàm đều đã tới, họ chia nhau túc trực. Bốn vị phụ huynh giao cho tôi nhiệm vụ phải mang hung thủ ra trước công lý!”

“Người bị hại là vợ anh.” Tôi nói, “Tôi nghĩ anh cứ xin tránh đi là hơn. Dù sao cảm xúc của anh cũng sẽ làm ảnh hưởng đến việc phá án.”

“Tôi đã báo cáo với sư phụ rồi.” Đại Bảo nén lửa giận trong lòng, giọng nói dường như hơi lạc đi, “Sư phụ nói tôi có thể giúp các cậu phá án, bởi vì tôi nắm được nhiều thông tin.”

“Cho anh ấy tham gia đi!” Lâm Đào bò ở trên thảm lên, vỗ vai Đại Bảo, “Vì sao lại là hung thủ khóa xích cửa?”

Đại Bảo không lên tiếng, hai mắt như đóng đầy nước mắt: “Đừng hỏi, tôi xác định chính là hung thủ cài

xích cửa”.

Lâm Đào nhìn Đại Bảo chăm chú, kiên định gật đầu, nói: “Bây giờ tôi sẽ lấy toàn bộ chiếc xích cửa này ra, mang về xử lý thêm bước nữa. Nhất định phải tìm ra dấu vân tay có tác dụng xác minh hung thủ!”

“Ban này cậu nói có hai vấn đề phải lo, vậy vấn đề kia là gì?” Đại Bảo quay lại hỏi tôi.

Tôi trả lời: “Nếu cửa đã bị khóa lại, thì hung thủ sẽ không rời khỏi đây thông qua cửa chính.”

“Ý của cậu là hung thủ vào phòng bằng cửa chính phải không?” Lâm Đào nói, “Gọi cửa để vào phòng à? Chẳng lẽ là người quen của vợ Đại Bảo?”

Tôi lắc đầu, nói: “Tôi chưa xác định chuyện đó, vẫn cần tổ video đến phán đoán, dù sao thì cửa phòng khách sạn đều nằm trong phạm vi theo dõi của camera. Điều chúng ta cần suy nghĩ là hấn ra khỏi phòng bằng đường nào, có để lại manh mối gì hay không?”

Lâm Đào hiểu ý, cầm lấy đèn đa sóng ngắn, bắt đầu kiểm tra cửa sổ khách sạn.

Căn phòng nhỏ này chỉ thông ra bên ngoài bằng cửa chính và cửa sổ.

“Tuy phòng nằm ở tầng 7, nhưng bên cạnh cửa sổ có một ống nước chạy dọc xuống. Hơn nữa vẫn có thể đạp chân lên mép cửa, bấu cửa sổ các tầng.” Tôi đeo găng tay, nằm rạp ra bệ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài rồi nói: “Phòng ốc thiết kế thế này thật không hợp lý. Tội phạm chỉ cần gan to một chút là có thể leo lên, dễ dàng trèo qua loại ‘thang’ tự nhiên này”.

“Để tôi ra xem.” Lúc này Lâm Đào đã đeo dây bảo hộ vào bên hông, sau đó đưa cho tôi một đầu dây.

Tôi cũng nhanh nhẹn đeo dây bảo hộ vào hông mình, hai tay nắm chặt dây thừng.

Lâm Đào lập tức trèo ra ngoài cửa sổ, leo xuống dọc theo bấu cửa. Thậm chí cậu ta còn đạp hai chân đứng vững trên tường, hai tay cầm máy ảnh chụp ống nước và bấu cửa sổ.

Đến khi dây bảo hộ thả hết cỡ thì Lâm Đào cũng đã xuống đến khoảng tầng ba, lúc này lại leo ngược lên trên. Tuy rất vất vả, nhưng chỉ hơn nửa tiếng đã trèo được về phòng.

“Nếu thường xuyên leo trèo thì chỉ cần chừng mười phút là lên đến nơi.” Lâm Đào thở hổn hển.

“Có dấu vết không?” Tôi hỏi.

“Có rất nhiều.” Lâm Đào nói, “Phát hiện thấy không ít vết máu. Đây là dấu vết để lại do tay của hung thủ dính máu sau khi hành hung.”

“Vậy có vật chứng nào có ý nghĩa không?” Tôi hỏi tiếp.

Lâm Đào bĩu môi, lắc đầu đáp: “Khó nói lắm. Mặt tường cũng khá lờm chờm. Tôi chụp ảnh lại rồi, đem về từ từ xem xét.”

“Bây giờ đã là giữa trưa rồi.” Tôi đưa tay nhìn đồng hồ, nói: “Chiều nay Lâm Đào ở lại phòng thí nghiệm, cố gắng tìm kiếm dấu vết có liên quan đến hung thủ. Đại Bảo về chăm sóc chị nhà. Hàn Lượng lái xe đưa tôi và Vũ ‘nhóc con’ đi Thượng Hải”.

“Đi Thượng Hải ư?” Đại Bảo hỏi.

“Ừ.” Tôi gật đầu, nói: “Bạn học của sư phụ là chuyên gia giải phẫu thần kinh đứng đầu cả nước, sư phụ đã liên hệ trước giúp chúng ta rồi. Chiều nay tôi mang bệnh án của chị nhà đến Thượng Hải để ông ấy xem thử, nhằm tìm ra phương án điều trị tốt nhất. Dù sao với tình trạng sức khỏe hiện nay, vợ anh cũng không tiện chuyển viện”.

Đại Bảo cảm kích gật đầu.

Tôi nói: “8 giờ tối họp tổ chuyên án, chúng tôi còn phải về kịp giờ nữa.”

[1] Vì Đại Bảo không nhớ được tên Trần Thi Vũ nên đã đặt biệt danh cho cô là Vũ “nhóc con” – xem tập “Kẻ dọn rác” trong series Pháp Y Tần Minh.

[2] GCS (Glasgow Coma Scale – Thang điểm hôn mê Gragow) là một phương pháp đánh giá tình trạng ý thức của người bệnh, điểm càng cao thì càng tỉnh táo. Trong đó điểm thấp nhất là 3, điểm cao nhất là 15.

[3] Vết thương dập rách mang đặc điểm điển hình của dạng vết thương hình thành bởi vật tày, thường thấy ở trên đầu. Phần da bị thương dập rách có thể phản ánh tương đối tốt độ rộng của mặt tiếp xúc với vật gây thương tích. Ở dạng vết thương này, thường chỉ có bề mặt da bị rách, hai bên miệng vết thương cùng thành vết thương không có những tổn thương hoặc trầy xước quá rõ ràng. Vết thương tương đối nông, nhìn từ thành vết thương có thể thấy tổ chức còn liên kết, chưa đứt đoạn.

Thành vết thương là tiết diện của vết thương. Trong đó:

- + Vết thương do vật tày tạo ra sẽ có thành không phẳng, tổ chức dưới da chưa đứt đoạn.
- + Vết thương do vật sắc tạo nên sẽ có thành phẳng, đứt lìa.
- + Vết thương do các vật nóng như đạn tạo ra sẽ chia làm phần hoại tử, phần tổn hại và phần chấn động.

[4] PVS (persistent vegetative state) : Trạng thái thực vật dai dẳng là một trạng thái hôn mê lâu dài, sự phục hồi khả năng tâm thần gần như bằng 0. Tuy nhiên ở một số giai đoạn, có thể sử dụng các phương pháp tích cực để chữa trị, nhằm đánh thức phục hồi nhận thức và ý thức cho người bệnh.